crime scene 22

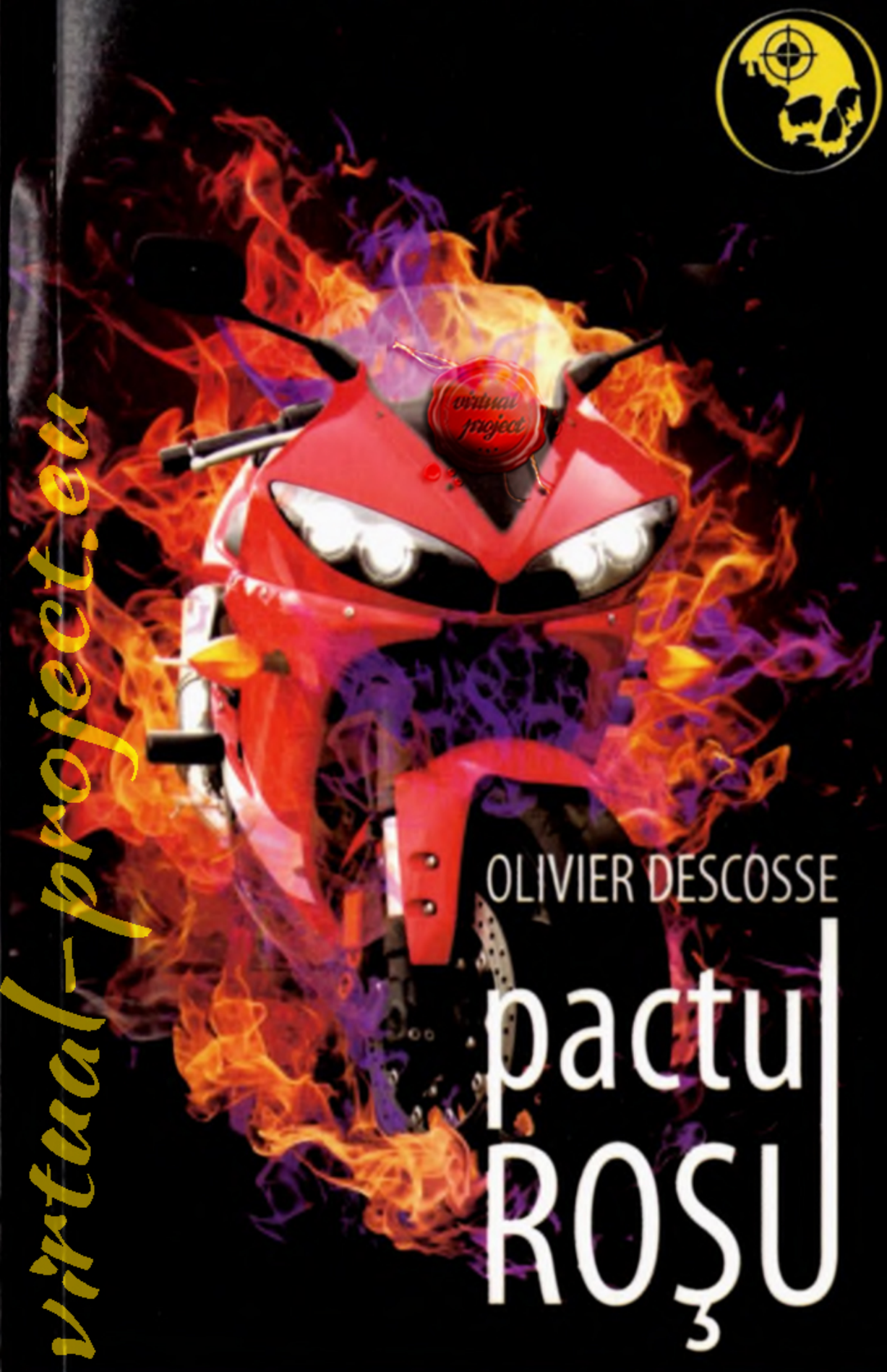

virtual-proiect.eu

OLIVIER DESCOSSE

pactul ROŞU

„Un thriller complex şi machiavelic în care doar moartea este lăsată liberă."
Prix Polar 2005

OLIVIER DESCOSSE pactul ROŞU 22

„Un thriller complex și machiavelic în care doar moartea este lăsată liberă.”

Prix Polar 2005

Olivier Descosse
Le pacte rouge

OLIVIER DESCOSSE, *Le pacte rouge*, mai – 2005
CRIME SCENE PUBLISHING 2009 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DESCOSSE, OLIVIER
Pactul roșu/ Olivier Descosse; traducerea Valentin Protopopescu – București: Tritonic, 2009

ISBN 978-606-92276-2-6
I. PROTOPOPESCU, VALENTIN (trad.)

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRA DOLEA, PETRU FRANDIN, ALEXANDRU ARION
Corector: ALEX NICHIFOR
Bun de tipar: Noiembrie 2009
Comanda: nr. 24 din 18.11.2009
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Olivier Descosse

Pactul roșu

Traducere din limba franceză
Valentin Protopopescu

~ 22 ~

Olivier Descosse, scriitor francez născut în 1962 în Marsilia, cu tatăl anestezist și mama psihanalist, a profesat ca avocat timp de doisprezece ani înainte de a se lansa în literatură. Romanul de debut a fost un thriller publicat în septembrie 2002, *Mythes.* În aprilie 2003 publică romanul *Le Couloir de la pieuvre,* care a dat naștere personajului Paul Cabrera regăsit în următorul roman din mai 2004, *Miroir de sang.* Pactul roșu apare în mai 2005, este recompensat cu prestigiosul „Prix polar de Cognac" și se află printre finaliștii celei de-a șasea ediții a „Prix Polar SNCF". Anul 2007 este marcat de apariția romanului *L'ordre noir,* un thriller psihologic și de aventuri, cu personajul Luc Vernon în prim plan, un avocat care ne ajută să pătrundem în fascinantul său univers plin de acțiune. Olivier Descosse locuiește astăzi în Paris, unde își împarte timpul între scrierea romanelor sale și cariera de avocat.

http://www.olivier-descosse.com

Pentru Céline

Prolog

— Rahat! E pentru astăzi sau pentru mâine?

Fabio Pazzonni, cu degetele crispate pe stația radio, își urla ordinele în mijlocul vacarmului. Peste tot bărbați în negru. Sub mantalele de piele, sub căștile argintii, trăsăturile le dispăreau în pliurile măștilor cu oxigen.

Căpitanul companiei a 2-a din batalionul marinarilor-pompieri din Marsilia se apropie de camionul vopsit în roșu și auriu.

— Gardel! Viviani! La mine!

Cei doi bărbați schimbară o privire. Sub hublourile murdărite de funingine, oboseala le ascuțise pupilele. Își potriviră măștile și își asigurară costumele ignifuge. Silueta masivă a lui Pazzonni se grăbea deja spre iad.

Bomba explodase cu treizeci de minute mai înainte, la 4:23, transformând în neant centrul de impozite al arondismentului 8, la doi pași de Avenue du Prado. Înfipt în mijlocul Rue Borde, cubul de beton nu mai stătea în picioare decât grație osaturii sale, o încurcătură de sârme metalice ce amenința să se prăbușească din clipă în clipă. În ciuda zăpezii carbonice, flăcările albăstrui continuau să mai scapere.

Pazzonni știa riscurile. Alimentat de gaz, focul se comporta ca un puști prost crescut. Imprevizibil, teribilist, primejdios. De la o secundă la alta își putea schimba direcția, cuprinzând imobilele vecine, acoperind întreg cartierul. Și asta nu era tot. Pe sub dărâmături se formaseră buzunare de propan, transformând zona într-un câmp minat.

Cei trei pompieri atinseră zona de securitate. Barierele din metal constituiau un obstacol care, deocamdată, ținea la distanță mulțimea. Oamenii de la Prefectură anticipaseră tot ce putea fi mai rău. Zeci de locuitori evacuați din imobilele învecinate așteptau de mult timp pe stradă. Un damf de ouă stricate împuțea aerul.

Temperatura urca spectaculos. Sub platoșele din piele mușchii se dilataseră.

Pazzonni strigă în aparatul-stație:

— Și-acum? Un glas înspăimântat se ridică deasupra vacarmului.

— Echipa GDF are dificultăți în localizarea sursei incendiului… Tocmai sunt pe cale să branșeze o derivație… Așteptăm…

Căpitanul scăpă o înjurătură. În mai puțin de cinci minute totul se va termina. Își decuplă legătura radio și își privi oamenii.

— N-avem timp. Trebuie să mergem.

Gardel și Viviani clătinară din cap. Nu mai contau epuizarea și teama, pentru acești războinici faptul că purtau o uniformă era suficient.

O sirenă făcu să se cutremure aerul rece al nopții. Pazzonni surâse. Camarazii din compania a 3-a veneau să-i ajute. În curând situația avea să fie sub control.

Își potrivi masca, își verifică manometrul și își închise sas[1]-ul. În urma lui, ca o gardă pretoriană, oamenii din echipă înaintau cu pași hotărâți.

Primii o sută de metri li s-au părut o plimbare de plăcere. După tumultul din ultimele clipe, strada se cufundase într-o tăcere de mormânt. Camioanele de intervenție se repliaseră, lăsând pe teren tunurile de apă și alte materiale specifice.

Apoi văzură norul. Beton pulverizat, care încărca aerul cu particule compacte.

Pompierii își aprinseră lanternele montate pe căști.

Văzute mai de-aproape, distrugerile căpătau un contur și mai brutal. Bucăți de sticlă erau înfipte în bitumul caldarâmului, cabluri smulse șerpuiau la întâmplare printre blocuri de beton decapitate. O pulbere gri acoperea întreaga scenă, totul amintind supărător de cenușa unor cadavre.

Niciun om.

Cei trei bărbați se puseră pe alergat. Piele frecată, gâfâieli răgușite, clinchete de centiroane. Aerul expulzat de plămânii pompierilor forma o peliculă grea de condens pe viziera măștilor.

Își croiră drum printre autoturisme. Carcasele calcinate încă fumegau, răsucite de parcă asupra lor fusese aplicată o presiune de milioane de tone. Înainte, la câțiva metri distanță, fațada clădirii părea să se prelungească în haloul iscat de flăcări.

Grilajul de la intrare se topise, ferestrele fuseseră pulverizate, iar zidurile ce supraviețuiseră abia se mai

țineau în picioare. Pazzonni zări sub ruine zone în care cărbunii erau încă aprinși.

Strigătul de ajutor se auzise dinspre sala de masă, aflată la primul subsol. Asta se întâmpla la circa douăzeci și cinci de minute după explozie. Un ins fusese prins în interior, fără îndoială paznicul de noapte. Un supraviețuitor miraculos.

Căpitanul își reaminti cum arăta planul clădirii. Ca să atingă obiectivul propus, existau doar două posibilități: ascensorul sau scara de serviciu. Cu o mișcare din mână, șeful ordonă începerea operațiunii.

Pompierii traversară holul. Plafonul fals era desprins, din el scuturându-se țepi din aluminiu pe deasupra căștilor de protecție. Apa și zăpada carbonică se prelingeau pe podea, producând un fel de mlaștină în care se afundau cizmele pompierilor.

Pazzonni reperă rapid ascensorul. În locul acestuia se căsca acum o gaură înspăimântătoare. Șeful scutură din umeri. Cabina liftului era încastrată în zid, de cealaltă parte a încăperii, la o înălțime de treizeci de metri. Din reflex, pompierul calculă în gând forța deflagrației. Dementul care pusese la cale acest foc de artificii își făcuse bine treaba. Dar contrar oricărei logici, imobilul nu se prăbușise cu totul.

Cel puțin pentru moment.

Pazzonni desenă o ușă imaginară cu lanterna și urlă în microfon.

— Scara!

Cei trei pompieri avansară în șir indian. Fiecare pas însemna un risc fatal. Instabil, volumul de gaz acumulat acolo putea să le explodeze în nas în orice clipă.

Căpitanul se opri în fața intrării. Era blocată de grămezile de rigips împrăștiate pretutindeni de suflul exploziei. Cu grijă, Viviani deblocă trecerea, în vreme ce șeful era cu ochii pe ceasul de la mână.

— Hai odată! Mai repede!

În sfârșit, trecerea fu gata. Gardel înaintă.

— Nu!

Pompierul împietri. Căpitanul tocmai urlase în emițător. Îl trase de mână pe pompier și-i ordonă cu voce calmă:

— Retrage-te…

Pazzonni luă toporul din mâinile lui Viviani. Se poziționă într-o parte, retras, și apăsă cu coada. O limbă

de flăcări invadă spațiul. Perdeaua de foc se disipă rapid, dezvăluind un puț sinistru, plin de fum.

— Acum!

Pazzonni coborî primul. Vizibilitatea nu depășea un metru. Bucăți de plastic plesneau din cauza căldurii, degajând vapori portocalii extrem de toxici. Câteva flăcări minuscule se vedeau prin preajmă, amintind de lumânărelele care licăresc în întunericul unui cavou.

La baza scării, un culoar. La capătul acestuia, un pasaj ce dădea spre stradă. Era deschis. Pazzonni se felicită în gând. Curentul de aer acționase ca un detonator, propulsând incendiul spre în afară, în momentul în care deblocaseră scara.

Șeful evaluă șansele. Deschiderea nu depășea diagonala unui monitor de computer. Era imposibil să iasă pe-acolo. Mort sau viu, supraviețuitorul trebuia extras pe cealaltă cale.

Se opri în fața unei uși. În spate, Viviani și Gardel își țineau răsuflarea. Își apropie mâna. Experiența îi spunea că nu mai există riscuri. Nu aici. Nu în apropierea acestei aerisiri.

Încercă să acționeze clanța.

Inutil.

Ca o măsură de prevedere, le ordonă oamenilor săi să se retragă câțiva pași. Brusc cu o lovitură de topor, făcu să sară mecanismul clanței și se repezi înăuntru.

Fasciculul lanternei de pe cască îi dezvălui o sală – cantina. Mese din pal melaminat, scaune din PVC, cuptoare cu microunde, semne că administrația financiară își trata angajații cu porții minime. Totul părea în perfectă stare, ca și cum locul ar fi fost apărat de incendiu.

Nici urmă de oameni.

Pazzonni observă un fișet metalic, lipit de perete într-un colț al sălii. Imediat îi pică fisa. Ocoli mobilele, mânat de o teroare surdă.

Degetele atinseră metalul, ezitând nițeluș. Trase cu o mișcare bruscă.

O masă inertă se rostogoli pe podea.

Omul avea fața parțial distrusă. Fisuri brune îi străbăteau pielea, buzele i se transformaseră în cratere căscate. Smocuri de păr se mai ațineau ici-colo pe craniu, contrastând hidos cu zone de carne vie.

Pazzonni se lăsă în genunchi. Își scoase mănușa dreaptă și controlă pulsul omului. După câteva secunde,

șeful urlă:

— Stop respirator! Viviani, îl cari!

Viviani era cel mai zdravăn dintre toți. Un uriaș cu brațe de gorilă, ai cărui umeri păreau aripi de heruvim. El ridică victima în brațe, de parcă ar fi fost un copil.

Pe coridor fumul se îngroșase, formând o perdea compactă. Pazzonni mergea înainte. Gardel închidea coloana.

Alergară până la scară, cățărându-se cu pas sigur. Vestă, cască, butelie cu oxigen, cele cincizeci de kilograme de echipament specific care nu păreau să cântărească pentru pompieri mai greu decât un costum de in.

Căpitanul ajunse primul în hol. Girofarurile proiectau lame de lumină asupra ruinelor. Mirosul de gaz era insuportabil.

Strigă în emițător:

— Am ajuns!

Cei trei pompieri se precipitară spre ieșire, doborând în cursa lor contracronometru grămezi de ciment. Instinctul nu le spunea decât un lucru.

Să iasă.

Cât mai repede posibil.

Dintr-o dată se simți un curent de aer. Abia o adiere, călduță, ca o briză de la tropice.

Spațiul explodă în mai multe locuri. Fenomenul se petrecu simultan. Plafonul se prăbuși, în vreme ce un val de foc lumină întunericul nopții. Când valul se retrase, patru forme inerte se ghiceau la pământ, prizoniere între dărâmături.

Pazzonni își reveni primul. Încercă să se miște. Trupul parcă îi era anesteziat. Membrele, ca moarte. Doar fața îi rămăsese mobilă. Într-un efort disperat, șeful încercă să-și localizeze oamenii. O pulbere gri îi dansa în fața ochilor, sfâșiată și aceea de fulgerările unei mulțimi de flăcări. Avu impresia că scrutează prin nămol.

În cele din urmă, îi zări.

Gardel zăcea pe spate, cu casca smulsă. Nu mai avea frunte, nu mai avea nas, toate prinse sub resturi de zid. Viviani se găsea ceva mai încolo, înfipt într-o tijă de oțel. La picioarele acestuia, trupul paznicului de noapte. Flăcările îl devorau, eliberând un fum negru.

Pompierul închise ochii, distrus. În curând, o succesiune de imagini îi inundă memoria. Ziua nunții.

Batalionul cu efectivul complet, în ținută de gală. Un cuplu ieșind din biserică, în aclamațiile oamenilor. Viviani se căsătorise luna trecută. Nevastă-sa aștepta un copil.

Simți pe limbă un gust dulceag: era sânge.

Gândul că măcar nu va trebui să îndeplinească o astfel de datorie îi veni ca o eliberare. Alții se vor ocupa cu asta. Ei vor explica familiilor că Fabio Pazzonni, căpitan de pompieri, își condusese doi oameni la moarte.

I
A înțelege

1

Instrucțiunile Ministerului de justiție erau clare.

Să răscolească cerul și pământul și să rezolve afacerea înainte de turul al doilea al alegerilor regionale.

La cererea Parchetului din Paris fusese deschisă o anchetă judiciară căreia i s-au acordat competențe pe întreg teritoriul național în ceea ce privește acțiunile teroriste. Judecătorul de instrucție Lionel Van Bruge, specializat în acest tip de dosare, ajunsese în aceeași zi la Marsilia, însoțit de grefierul său. Era însoțit și de doi funcționari de elită ai Grupului de protecție din poliția națională, doi coloși în bluzoane de piele și cu ochelari de soare negri, două adevărate gărzi de corp.

Înalt, solemn, magistratul cel mai puternic din Franța înota în țoalele luate de la reduceri. Era un costum tern, asortat cu cravată club și șosete albe ieșind din pantofi împletiți: ce mai, un prost gust desăvârșit. Fața netedă, absența totală a sprâncenelor accentuau impresia de stranietate pe care o degaja personajul.

Părea să plutească permanent.

Și totuși, Van Bruge nu bea, nu fuma și, fără îndoială, nici nu se regula. Celibatar, singuratic, înghițea în fiecare seară ceai de urzicuțe și adormea cu capul pe *Critica rațiunii pure*[2], capodopera lui Kant din care citea câteva pagini zilnic.

Bucuriile vieții îl lăsau rece pe acest alsacian ciudat. Plăcerile și le alegea din altă parte. De pildă, le descoperea în analizarea dosarelor complexe, în presupozițiile fragile, amestecând cu subtilitate inteligența și barbaria. Spirala violenței în care plonjase de cinci ani încoace îi satisfăcea așteptările și îi ținea loc de viață familială.

Urcă treptele impozantei scări de onoare patru câte patru. Ocolul pe la Primărie nu-l încânta deloc, dar poziția lui particulară la granița dintre drept și politică, îl obliga uneori la anumite compromisuri.

Când a trecut, privirile nu au întârziat să-l fixeze. Van Bruge era un personaj public intens mediatizat. Se spunea despre el că umblă înarmat, că-și schimbă locuința

o dată la trei luni, că se deplasează incognito, urmând itinerarii complexe, care se schimbau extrem de frecvent.

Pentru cetățeanul obișnuit, judecătorul de instrucție parizian se bucura de o aură de mister.

Van Bruge intră în biroul primarului, o sală înaltă, cu plafon lambrisat și în care parchetul strălucea de-ți lua ochii. Ferestre imense dădeau spre port, luminoase ca niște ecrane scânteietoare.

În fundul încăperii doi bărbați vorbeau cu voce scăzută, în apropierea unui *secrétaire* cu încrustații. Cămașă apretată și butoni de manșetă, la unul. Uniformă de gală, cu galoane pe umăr și pantalon cu vipușcă, la celălalt. Mina lor obosită trăda extrema tensiune în care trăiseră ultimele ore.

Marius Taddei se întoarse și zâmbi. Senatorul-Primar al Marsiliei, gaulist istoric și fost adversar al lui Gaston Defferre, pescuia în ape tulburi de suficient de multă vreme ca să știe cum să-și disimuleze emoțiile, oferind o figură aparent calmă. Trăsăturile ascuțite, fizicul fermecător, mascau o voință de fier, care impunea respect, și trăda o stăpânire perfectă a încrengăturii social-economice locale.

— Ah! Domnul judecător!

Taddei vorbise cu un dram de accent provensal, o cochetărie calculată la acest cameleon ce-și petrecea cea mai mare parte din timp la Paris.

Van Bruge îi întinse mâna fără tragere de inimă. Nu-i plăceau contactele fizice și ascundea cu dificultate asta.

— Domnule primar…

— Ați călătorit în condiții bune?

— Mi-am văzut de ale mele. Am studiat primele elemente ale cazului în TGV[13].

— Foarte bine… V-am rezervat o cameră la Hotelul Sofitel Vieux-Port. Aveți bagaje?

— Nu. Mă întorc astă-seară la Paris.

Primarul păru o clipă surprins. Ar fi trebuit să-și imagineze că nu-l poate controla ușor pe acest magistrat parizian. Dar își stăpâni agasarea și se întoarse spre bărbatul în uniformă.

— Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe domnul prefect al poliției marsilieze, Banon.

O nouă strângere de mână. Van Bruge făcu efortul să zâmbească. Taddei le indică niște fotolii cu brațe

sculptate suflate cu aur, așezate în jurul unei mese joase, din sticlă gri.

— Vă rog.

Grupul luă loc într-o tăcere jenată. Situația îi obliga la această colaborare. Din instinct, fiecare dintre cei trei bărbați intuia care sunt limitele unei asemenea colaborări.

Taddei i se adresă direct lui Van Bruge:

— Nu o să vă iau pe ocolite. Vă spun direct că până acum nu am primit nicio revendicare a atentatului. Al doilea tur electoral va avea loc duminica următoare și regiunea noastră este amenințată puternic de revirimentul Frontului Național[4]. Dacă nu vom izbuti să oferim măcar un început de rezolvare acestui caz, atentatul va influența categoric rezultatul votului. Ministrul de interne m-a sunat de dimineață. Mi-a spus că are toată încrederea în viteza noastră de reacție.

Van Bruge rămase impasibil. Știa dedesubturile scrutinului, precum și faptul că un triunghiular[5] i-ar plasa pe prietenii primarului într-o situație cel puțin delicată. Provenit dintr-o familie ce dăduse numeroși juriști, intrarea sa în magistratură îl îndepărtase oarecum de mizele politice. Pentru el doar adevărul conta. Ideea că trebuie să apere binele, dincolo de orice alianță partizană sau de majorități efemere.

Răspunsul său fu unul sec:

— O să ne facem datoria cum știm mai bine.

Taddei se așeză în fotoliu și-și trozni zgomotos degetele. Războiul fusese deja declarat. Fără să-l slăbească din priviri pe judecător, se adresă lui Banon plin de răceală:

— Domnule prefect…

Reprezentantul polițienesc al statului își drese vocea. Sărit de cincizeci de ani, ce avea ochii ascunși sub două hublouri rectangulare, care-i dădeau feței o rigiditate de circumstanță.

— Prima explozie a avut loc la 4:23. Un mecanism artizanal pe bază de nitrat lichid cântărind circa douăzeci de kilograme, conectat la un detonator electric. Dispozitiv de detonare cu cronometru, comandat printr-un ceas digital. A fost plasat în spatele unuia dintre ascensoare, între peretele despărțitor și zidul de rezistență. Suflul deflagrației a pulverizat cabina, holul și întreaga fațadă a imobilului.

Banon deschise o mapă cartonată așezată pe masă și scoase niște fotografii.

— Poftim, priviți.

Clișeele surprinse de tehnicienii poliției ofereau o imagine de sfârșit de lume. Pete negre, gri, albe, totul de o incoerență nebună. Practic era imposibil de imaginat ce fusese acel loc înainte de explozie.

Van Bruge privi pozele, se opri asupra unora, dar fără să manifeste nici cea mai măruntă emoție. Banon își continuă prezentarea.

— Incendiul a fost controlat cu mare rapiditate. Cel puțin la mezanin și etajele superioare.

— Au fost afectate și alte zone?

— Subsolul și sistemul de aerisire. Pompierii nu au putut interveni imediat. Din cauza gazului. Numeroase conducte au fost afectate. De aceea a trebuit să evacuăm repede locul.

Magistratul se-ncruntă.

— Pe urmă?

— Am primit un apel de ajutor din interiorul clădirii. A fost folosit un telefon mobil.

După evacuare?

— La 4:48.

Judecătorul căzu pe gânduri. Păru apoi să numere pe degete.

— La douăzeci și cinci de minute după explozie?

Banon se încordă, de parcă ar fi fost prins cu lecția nefăcută.

— Bănuiesc că paznicul își pierduse cunoștința.

— Și nimeni nu a remarcat că lipsește înainte de evacuare?

— Se refugiase în sala de mese. Și asta e la subsol. Urmă o clipă de tăcere. Unghiile lui Van Bruge zgâriau sticla de pe masă. Taddei interveni, ca să fructifice ocazia din zbor. Începuse deja să-și pregătească discursul ce însoțea decernarea unei medalii postume.

— Pompierii au făcut o treabă formidabilă. Tipii au fost niște eroi. N-au așteptat ca scurgerile de gaz să fie izolate. Au pătruns în iad fără să se gândească la riscuri.

Judecătorul clătină din cap fără convingere. Eroismul nu-l impresiona deloc. Știa din experiență că acest cuvânt era gravat supărător de frecvent pe pietrele funerare. Și că în urma lor plângeau soțiile și copiii. Mai

mult, felul în care se băgase în discuție primarul îl revoltase.

Van Bruge se adresă din nou lui Banon:

— A doua explozie. Ce anume s-a întâmplat?

— Ei bine, asta e mai dificil de explicat. Echipele noastre încă lucrează ca să determine dacă a mai existat sau nu o a doua bombă. Dar există o mare probabilitate ca scurgerile de gaz să fi stat la originea celei de-a doua deflagrații.

Magistratul își lipi arătătoarele unul de altul, așezându-le pe buze. Vorbi apoi cu încetineală, accentuând fiecare silabă:

— Credeți că reacția în lanț a fost… planificată?

— Este posibil. Mecanismul a fost localizat la câțiva metri de conductele de gaz.

Judecătorul clătină din cap și reîncepu să studieze fotografiile. Nu credea în această perspectivă. Mașina infernală fusese reglată să explodeze în plină noapte, la o oră când încăperile erau deja goale. Prin urmare, miza nu a fost provocarea unui carnagiu. Existența conductelor de gaz în perimetru nu constituia decât o coincidență nefericită.

Lăsă dosarul pe masă și se afundă în fotoliu. Prezența edilului îl enerva, căci îl împiedica să întrebe mai multe.

— Să-i lăsăm pe oameni dumneavoastră să-și facă treaba. Dar vă rog să fiu ținut la curent în fiecare oră cu mersul cercetărilor. Orice element poate fi de folos. Și vă repet orice detaliu trebuie înregistrat.

Scrijeli câteva cifre pe un *Post-it* și i-l întinse lui Banon.

— Mă puteți contacta la acest număr. La orice oră. Iar acum aș dori să fac un tur al zonei cu pricina.

Se ridică fără să mai aștepte răspuns. Banon îl imită, netezindu-și o cută a pantalonului. Taddei rămase nemișcat. Cu o falsă amabilitate, îl tachină pe judecător:

— Să fie vorba de o altă lovitură a corsicanilor? Magistratul zâmbi rece.

— Tot ce se poate…

— Administrația financiară… Cine altcineva ar ataca administrația financiară?

— N-am nici cea mai mică idee.

Celălalt arboră un surâs ironic.

— Chiar?

Van Bruge avu un fior. Se uită drept în ochii primarului.

— Societatea în care trăim e plină de tot felul de oameni care au toate motivele din lume să pună bombe. Poziția pe care o ocupați nu vă permite să ignorați asta.

Taddei bătu în retragere. Dar nu avea de gând să cedeze cu una-cu două.

— Dar măcar veți ține seama de această ipoteză în efectuarea anchetei?

— Deja ancheta a fost deschisă. Iar investigațiile mele vor rămâne secrete.

Parizianul dădu semne de șovăială. Suficient pentru ca Taddei să-și apere interesul. Hotărî să contraatace.

— Mă tem pentru cetățenii mei, domnule judecător. Un atentat în centrul Marsiliei. Păi sunt obligat să le spun ceva oamenilor!

Van Bruge rămase la fel de crispat.

— Această afacere este abordată pe plan central. De ea se ocupă secția 14 a Parchetului parizian. Procurorul va ține o conferință de presă atunci când o să fie cazul. Veți avea tot răgazul să folosiți acea informație ca să le vorbiți oamenilor.

— Perfect. Dacă mai pot să vă ajut cu ceva…

— Mulțumesc, nu e cazul. Domnul prefect de poliție ne va ține în contact.

Banon încuviință timid. Trăia sentimentul că este strivit între două plăci tectonice.

Judecătorul se despărți de primar într-o atmosferă glacială. Coborî scara de onoare chiar mai rapid decât o urcase. Însoțindu-l, șeful poliției locale încerca să nu rămână prea mult în urmă.

Gărzile de corp îl așteptau pe trotuar. Peugeot-ul 607 blindat torcea la ralanti. Câțiva gură-cască observară această scenă ciudată, căutând cu privirea locul unde ar fi putut fi ascunsă camera de luat vederi.

Demarară, parcurgând în viteză străzile orașului. În liniștea ce domnea în mașină, la adăpost de priviri și urechi indiscrete, Van Bruge îl instrui pe Banon cu privire la ce avea de făcut.

2

O curte pavată.

Alături, clădiri din cărămidă, acoperite de frontoane și frize. O scară cu câteva trepte se sprijinea de corpul principal, o structură compactă, ascunsă în spatele a două monumentale porți din lemn.

Cazarma desena un pătrat perfect, deschis pe o parte și dominând marea. O impresie de forță și ordine, dezvoltată de parchetul lucitor și de paturile militare aliniate la milimetru. Acoperită de o perdea fină de apă, insula Frioul abia se ghicea în larg.

Fanfara se afla la dreapta. Trompete, tromboane, tamburi, țimbale: fiecare instrument fusese lustruit la perfecție și toate sclipeau argintiu în lumină. Încorsetați în uniformele lor de paradă, vizavi, marinarii-pompieri din compania a 2-a așteptau de li se urâse.

Familiile porniră. Li se rezervaseră două rânduri de scaune, aliniate în fața scării cu o rigoare tipic cazonă.

Negru peste negru. Spinări încovoiate. Șocul îi transformase pe oameni în mumii mișcătoare.

La cererea expresă a ministrului, lucrurile avansaseră rapid. Autopsie, permis de înhumare, ceremonie oficială. Mânia clocotea în cazărmi, *șarpele de mare*[6] al condițiilor de muncă revenise în actualitate. În acest context tensionat, omagierea eroilor jertfiți devenise o prioritate națională.

Paul își ridică gulerul mantalei. Picurii de ploaie îl ciupeau de ceafă și-l înfrigurau până la piele. Părul, lăsat pe spate cu metodă, îi flutura în rafalele de vânt.

O vreme câinoasă. Se potrivea perfect.

Se așeză în primul rând, depășindu-și asistența cu un cap, atât era de înalt. Maică-sa se afla lângă el, îmbrăcată într-un taior de lână gri mirosind a naftalină. Taică-său nu izbutise să vină. Îl vor întâlni mai târziu, la masa de pomenire.

Ușile monumentale se deschiseră. Trei sicrie își făcură apariția, purtate pe umeri de bărbați în ținută roșie ca focul. Imediat, orchestra începu să cânte. Un marș funebru, cu ritm greu, care rezona izbindu-se de pietrele pavajului și ale zidurilor, impresionând profund sufletele

celor prezenți. Compania se ridică pentru salutul de onoare. Civilii își plecară capetele. Apa le curgea pe obraji.

Cortegiul funerar coborî până pe trotuar. Avansa încet, ireal, într-o cadență accentuată de loviturile tamburelor. În urma acestuia, oficialii păşeau cu nasul în vânt. Făpturi vaporoase, încotoşmănate în mantale sumbre, cu contururi fluide, pierzându-se printre stropii de ploaie.

Sicriele fură urcate pe estradă. Bărbații despăturiră drapelele. Culorile Republicii Franceze pocniră sub vânt ca niște tiruri de paradă. Apoi le înălțară pe catarge, după un ceremonial foarte exact. Fiecare gest părea independent de celălalt, la fel ca o succesiune de replici gestuale dintr-un film de pe vremea marelui mut.

Se lăsă liniștea, abia tulburată de șuieratul vântului.

În sfârșit, un bărbat cu cravată făcu un pas înainte. Scund, cu un cap de șoricel, pe care trona o claie de păr de culoarea piperului amestecat cu sare. Avea o rozetă purpurie cusută la rever, ca o lacrimă de sânge. Își potrivi microfonul și-și cuvântă elogiul. Cuvinte mișcătoare, neîndoielnic scrise de alții, pe care le descoperea atunci, la prima lectură. Unele silabe se dublau, modificate de vânt. Altele dispăreau, furate de violența curentului de aer.

Paul simți o mână uscată cum i se strecoară în propria-i palmă. Urmă o strângere ușoară. Își întoarse capul spre maică-sa. Aceasta îi fixa mocasinii cu o privire absentă, biată făptură minusculă, zidită în durerea doliului.

Cu zece ani mai mic decât ea, Fabio tocmai împlinise cincizeci de ani. După ce-și dedicase viața având grijă de ceilalți, acum se pregătea de pensionare. Spre deosebire de Maria, în al cărei act de naștere era menționată Sicilia, fratele acesteia se născuse la Marsilia. Familia Pazzonni se trăgea din Bagheria, un orășel învecinat cu Palermo. La fel ca numeroși alți emigranți, și această familie fusese alungată de pe insulă de vicisitudinile războiului. Nava care trebuia să-i transporte în Statele Unite ale Americii se scufundase ceva mai sus de Corsica. Blocat între stâncile Golfului Joliette, vaporul nu se mai mișcase până în preajma Eliberării.

Supraviețuind naufragiului, membrii familiei Pazzonni se descurcaseră. Țărani de nădejde, s-au

înhămat rapid la munca pământului, cultivând nu doar semințe, ci și speranțe.

Și s-au rugat.

Anii ’50 au fost martorii apariției acelor fructe visate de italienii eșuați în Franța. Mai întâi, un fiu, drept semn al cerului. Apoi o *trattoria*, în cartierul Panier, unde se servea cea mai bună lasagna din partea locului. Pazzonni munceau ca niște apucați, deschizându-și restaurantul la prânz și seara, șapte zile din șapte. În cadrul acestui program necruțător, timpul rezervat copiilor se reducea la ceva mai mult decât nimic.

Maria se ocupase de Fabio. De fratele mai mic. Protejatul ei. O relație ciudată îi lega pe cei doi, întemeiată pe ceva care lipsea și pe singurătate.

La fiecare sfârșit de săptămână, copiii își ajutau părinții: Fabio la bucătărie, Maria în restaurant. De fapt, erau singurele momente în care familia se reunea. Dar ce conta asta? Clienții dădeau buzna în trattoria Pazzonni, banii se-adunau. În mai puțin de un deceniu, lovitura sorții se transformă în sărut al destinului. Atunci când soră-sa se măritase cu Antonio Cabrera, pescar de aceeași vârstă cu ea, Fabio tocmai împlinea șaisprezece ani.

Prima ruptură. Adolescentul își îndurase durerea fără un cuvânt, împietrit în imaginea monolitică despre bărbăție pe care o moștenise de la tradiția lui de sicilian. După școală, continua să ajute la restaurant, așteptând ca într-o bună zi să preia afacerea familiei și s-o ducă mai departe.

A doua ruptură – într-o seară de mai. Una ireversibilă. Incendiul care cuprinse *trattoria* îi aruncase pe părinții săi într-o furtună de foc.

Tot un incendiu urma să-i decidă și lui destinul.

Paul nu a putut să-și reprime un zâmbet duios. Nu-l văzuse des pe unchiul său, dar îi păstra o amintire vie. Copil fiind, îl avusese drept model. Faptele de curaj ale acestuia îl entuziasmau. Casca argintie îl fascina.

Dar mai ales privirea.

Ochii lui Fabio Pazzonni exprimau un fel de bunătate virilă, o transparență a sufletului, ideea că a dărui mai are încă un sens. În familie, Fabio era considerat un soi de sfânt. Pentru Paul, unchiul rămăsese mult timp o enigmă.

Își privi mama. Un val de teamă îl cuprinse. Oare cum va mai putea să trăiască?

O cuprinse în brațe. Sub grosimea țesăturii îi simți ascuțimea claviculei. Ea își așeză capul pe pieptul fiului. Fiori îi străbăteau întreg trupul. Nicio lacrimă. Și totuși, sub platoșa vizibilă, la fel ca o hidră de lavă, ruptura din sufletul ei căpăta dimensiunile unui canion.

Slujba de înmormântare luă sfârșit. Asistența se reculese un minut nesfârșit. Apoi, lamentația instrumentală umplu din nou aerul, în vreme ce pompierii strângeau drapelele.

Paul fixă coșciugele. Cel al unchiului Fabio trona în centru. O cutie din stejar dur, fără înfloriturі, ca un rezumat fulgurant și absurd al unei existențe omenești. Unchiul închisese cercul. Vocația și-o construise pe cenușa unei istorii calcinate. Treizeci de ani mai târziu, ea îl costase propria-i viață.

Fără să știe de ce, Paul își băgă mâna rămasă liberă sub haină. Contactul rece cu revolverul Manhurin îi strepezi degetele. Purta arma asta de aproape șapte ani. De-atunci de când ieșise pe porțile școlii de poliție din Toulouse.

Ca într-o străfulgerare, fragmente din trecut îi invadară retina. Primul lui an la BAC – Brigada anti-criminalitate – ținându-se scai de comisarului Tomasini; descinderile în oraș; subteranele în care colcăiau clanurile de clandestini; micii șefi ai comerțului cu heroină; găștile care se destrămau ca tăiate cu lama; întorsăturile de situație…

Și ura. Pretutindeni. Sub toate înfățișările.

Tânărul stagiar învățase meserie cu forța pumnului. Tomasini, supranumit Corsicanul de către oamenii săi, lucra pe stil vechi. Fără concesii. Fără compromisuri. Nu se negociază cu pleava.

Paul s-a simțit din prima ca la el acasă. Era de-acolo. Alura lui de *biker*, trăsăturile lui de apaș, arta de a înota cu ușurință în noroi, dexteritatea de a se afunda în treburile străzii până la capătul capătului. În plus, descoperise, în acțiune, un răspuns pentru proprii lui demoni. Alternativa la o carieră de boxer ratat, cu visuri de bătăuș, abia stăpânite din dragoste și respect pentru maică-sa.

Corsicanul intuise tot acest potențial. Se ocupase de el, canalizându-i violența, jucându-se cu slăbiciunile puștiului. În câteva luni făcuse din locotenentul Cabrera o armă din carne și oase.

După aceea, uraganul se liniștise. Tânărul polițist dăduse înapoi. După câteva intervenții mai în forță simțise cum îi alunecă pe gât picături de amărăciune. În acele clipe de îndoială exemplul lui Fabio îi apăsa sufletul. Ideea că viața putea fi trăită și altfel, că mânia nu duce la nimic bun.

Sfârșitul comisarului[7], ucis în bătaie în fața casei lui, grăbise acest proces. Sentimentul, pe deasupra senzației de durere, că bătrânul ticălos se regăsise pe sine. Și că, într-un fel, chiar își meritase soarta.

Astăzi, Paul își făcea doar datoria. Fără stări sufletești extreme, cu calm și echilibru. Aflat oficial sub ordinele comisarului Taillandier, noul șef al BAC, tânărul locotenent era cel care conducea de fapt echipa. Felul în care cunoștea terenul, intuiția, această mânie care îl însoțise zi de zi până când reușise să o depășească, făceau din el un adevărat războinic urban.

Precis, eficient, respectat.

Îi privi pe pompieri cum încarcă sicriele în furgonetele cenușii. Oficialii își strânseră bagajele. Familiile se împrăștiată rând pe rând, sub rafalele de vânt. În sfârșit, porțile de lemn se închiseră peste cazarmă, lăsând curtea într-o liniște deplină.

Trecând pe lângă postul de gardă, Paul tresări. O parte din istoria lui personală tocmai ieșea din scenă.

3

Trecuseră deja trei dimineți.

Nicio revendicare serioasă. Niciun indiciu important oferit de laborator despre componentele explozive ale mecanismului infernal.

Concluzie: toată lumea era suspectă.

Van Bruge lansase încă de la bun început o operațiune de anvergură. Corsicani, basci, musulmani și chiar câțiva bretoni erau ținuți sub observație și urmăriți. În acest scop fusese mobilizată o întreagă armată de filaj. Fuseseră realizate mai bine de două sute de interpelări pe întreg teritoriul național. Suspecții erau transferați la Paris, în sediile poliției antitero, acolo unde oamenii săi îi interogau cum scrie la carte.

Patruzeci și opt de ore.

Arestările preventive se succedau în ritm alert.

Pentru un fiasco desăvârșit.

Bretonii au fost rapid scoși din ecuație. În cazul lor lipsea pur și simplu mobilul. Activiștii pentru autonomie optaseră pentru alte căi de luptă cu mult timp în urmă.

Bascii din ETA[8] fuseseră și ei eliminați din cercul posibililor suspecți. Arestarea recentă a ultimului lider istoric decapitase practic mișcarea, paralizând-o. Dar Van Bruge verificase totuși deplasările și contactele unor nebuni furioși, nostalgici ai vechilor metode sângeroase.

Musulmanii ar fi putut să pună la cale atentatul. Fundamentaliștii care făceau parte din Al-Qaeda erau cu totul imprevizibili. O constelație de celule, independente unele de altele și legate doar de fanatismul ce-i însuflețea pe combatanții integriști. Tipii ăștia ar fi putut să acționeze de capul lor, fără nicio indicație de la șefi. Însă persista o singură problemă: lipsise voința de a ucide, de a masacra cât mai mulți nevinovați. Or, asta îi scotea *a priori* din calcul.

În fine, mai rămâneau corsicanii. Dintre toți cei bănuiți mai sus, doar ei ar fi avut cele mai obiective motive să organizeze focul de artificii. Luptele interne din sânul FLNC[9], apariția unor grupuscule incontrolabile, apropierea alegerilor regionale… Mai mult, obiectivul,

atragerea atenției, îi plasa în capul listei de suspecți în cazul atentatului de la Marsilia.

Dar până și în acest din ultim caz judecătorul se îndoia. Alibiuri beton, retorică politică, principalii conducători politici ai diferitelor curente autonomiste își pasau unii altora răspunderea. Ba unii dintre ei acuzau chiar statul de a fi înarmat echipa de comando teroristă cu scopul de a lovi în credibilitatea candidaților independenți.

Pentru prima oară în carieră, Lionel Van Bruge se lovea de un obstacol de netrecut. Pistele clasice se dovedeau fundături. Pe plan local, prefectul de poliție Banon bătea supărător pasul pe loc. Neputincios, judecătorul se învârtea în cerc, și asta îl enerva cel mai mult.

Van Bruge se apropie de fereastră. Lumina fadă a unui neon dezvăluia o figură înnegurată. Clipi din ochi. Panorama la care avea acces se rezuma la trei fațade oarbe, ziduri subțiri ridicate în secolul al XIX-lea în spatele primului corp al complexului Conciergerie[10]. Își înălță privirea, făcând un efort de imaginație pentru a izbuti să găsească un colțișor de cer cenușiu. Patru etaje mai jos, o curte, al cărei contur abia se ghicea.

Schiță un zâmbet. Biroul pe care-l ocupa avea aerul unei celule. Dar spre deosebire de „clienții” săi, el alesese să se închidă acolo.

După mutarea departamentului financiar pe Strada Italienilor, magistratul antitero își așezase cartierul general în prestigioasa galerie Saint-Éloi, vacantă într-o aripă a TGI – tribunal de mare instanță. Justiția nu renunța la nimic, nu pierdea nimic. Ea doar organiza, amenaja, aranja. Doar măsurile de securitate fuseseră sporite, interzicându-se accesul oricărei persoane care nu se afla în posesia permisului magic, un card magnetic eliberat cu parcimonie de Van Bruge în persoană.

Echipa sa își luase în stăpânire spațiul de parcă ar fi fost o invazie de lăcuste. Șase magistrați, specialiști în geopolitică, nouă grefieri, o armată de agenți administrativi și o grămadă de anchetatori aparținând Direcției naționale antitero (DN AT). Între ei, aceștia se desemnau prin inițiale: el era LVB.

O astfel de siglă aproape comercială îl distra. În felul său, alsacianul administra un *PME*[11].

Se așeză din nou la birou, format din două planșete situate în L, aranjate fără mare fason. Nicio hârtie, niciun dosar, doar o centrală telefonică. Aprinse veioza. O lumină crudă ricoșă peste lemn. Își aprinse computerul, un iMac pe care-l târa peste tot. Pe ecran clipea un ceas digital. Cifrele umpleau întreg ecranul, de parcă i-ar fi reamintit permanent ce are de făcut și la ce oră.

6:07.

Membrii echipei sale încă dormeau. Cei dintâi aveau să-și facă apariția către ora 8, cu ochii cârpiți de somn. Îi rămânea foarte puțin răgaz să organizeze acțiunea.

Degetul îi alunecă pe mouse.

Primul clic. Apărură niște iconițe bleu-ciel, aranjate în ordine alfabetică. Se opri asupra uneia și apăsă.

Al doilea clic. Răsări o listă.

Van Bruge își potrivi ochelarii. Avea de făcut ceva ce-i convenea abia pe jumătate. Mai întâi, pentru că-i repugna să-și scurtcircuiteze echipa. Pe urmă, pentru că așa ceva i-ar fi dat impresia că demisionează. Însă era clar că situația impunea o astfel de alegere. Presiunea Ministerului de interne se accentuase în decursul orelor scurse, iar el n-avea nimic.

Deschise un fișet și scoase un blocnotes. Extrase capacul unui pix Bic cu o mână, în vreme ce mâna cealaltă i se odihnea în continuare pe mouse.

Orașele defilară. La fel și unitățile. Responsabilii.

Un nume îi reținu atenția.

Era al unui comisar de poliție. Conducea o brigadă de rang secund, fără mare prestigiu, a cărei reputație îndoielnică stârnea grimase disprețuitoare în zonele superioare ale Poliției.

Numele acesteia: BAC.

Teritoriul: Marsilia.

Van Bruge copie coordonatele personale ale șefului acestei unități: comisarul Henri Taillandier, 545, Strada Paradis, telefon 04 91 78 45 67.

În mintea lui, magistratul își construise deja o teorie. Cu toate că motivele acestui atentat rămâneau încă ascunse, în schimb caietul său de sarcini răspundea mai mult sau mai puțin imperativelor obișnuite. Organizare, realizare, acoperire, ascundere, urmărire. Responsabilii aveau nevoie de instrumente.

De aici decurgeau două consecințe.

Simple. Evidente.

Prima: explozia avusese loc la Marsilia. De acolo trebuia pornit.

A doua: investigațiile cu adresă nu dăduseră niciun rezultat. Trebuia să caute într-un plan mai nespecific.

De aici și ideea să recurgă la BAC.

Aflați în prima linie, pe stradă, polițiștii-pubelă puteau să scurme oriunde. Să întoarcă noroiul. Să găsească un punct de plecare. În jargon, asta se numea o anchetă de vecinătate.

Van Bruge își netezi sprâncenele cu un gest mecanic, semn că piesele de puzzle începeau să se lege.

Fără să mai aștepte, ridică receptorul și formă numărul.

4

Paul nu-l simpatiza pe Taillandier.

Noul șef al BAC-ului nutrea cam aceleași sentimente față de el, așa că cei doi bărbați evitau să intre în contact, apelând la serviciile brigadierului-șef Atavian atunci când chiar nu puteau evita comunicarea. Purtau un fel de război de uzură, ale cărui reguli implicite se formulaseră de-a lungul timpului.

Înfruntarea celor doi polițiști dura de șase ani.

Dintr-un anumit punct de vedere, această situație convenea tuturor. Paul conducea brigada pe teren, în vreme ce superiorul lui clasa hârțoagele și se obosea făcând joc-de-glezne. Fiecare cu specialitatea lui, fiecare cu zona lui. Consecință logică a unei greșeli de *casting*.

După moartea lui Tomasini, luptătorii din echipa BAC au dat în depresie. Corsicanul își condusese oamenii cu tact, de parcă ar fi fost familia lui. Un tată și copiii lui, uniți prin respectul față de aceeași valoare: asigurarea domniei unui anumit fel de pace socială la frontierele ghetourilor.

De fapt, tipii nu erau altceva decât o bandă de zănateci.

Își făceau veacul prin cartiere: curse întinse delincvenților, ture de noapte, descinderi-surpriză în barurile rău-famate. Nimic nu le stătea în cale. Pe o scară a acestor acte delirante, în top stătea interpelarea *café-croissants*[12]. De la șase, cât era ora legală, ei mai așteptau o oră sau două, apoi năvăleau peste suspecți, scoțându-i din pat cu șuturi în fund. Așa, ca să le priască tihna.

Cowboy-ii din BAC se băteau literalmente ca să țină situația sub control. Urlau cât îi țineau plămânii, căutau să întrețină teroarea printre vagabonzi, șuți și ucigași. Ura secretată de fauna străzii le servea drept pretext. O absorbeau, o îngurgitau, ca să se folosească de ea, s-o întoarcă sporit, justificându-și astfel partea lor de umbră, caracterul lor antisocial, sociopatia lor.

Atunci când porneau în operațiune, tipii corsicanului uitau de orice. Soții, copii, somn sau hrană. Conta doar furia, sentimentul feroce al prădătorului care-și

delimitează terenul de vânătoare. Și, firește, arsura intensă a adrenalinei zvârcolindu-se prin artere.

Paul era cel mai dat dracului dintre toți. La treizeci și unu de ani, avea de partea lui toți așii: o condiție fizică ieșită din comun, o violență controlată grație experienței și o indiferență totală față de pericol. Bineînțeles că ajunsese să fie considerat drept urmașul Corsicanului. O trecere a puterii deloc surprinzătoare, o desemnare de tip tribal, operată tacit de războinicii înșiși.

Taillandier avea măcar meritul de a fi înțeles cum stăteau lucrurile. Avea tot treizeci de ani, un fizic de premiant al clasei și-și disimula slăbiciunea în spatele unor costume reiate și al unor cravate cu picățele. Baricadat în birou, își făcea de lucru răsfoind dosare. În realitate, ardea gazul de pomană.

Format la Facultatea de Drept Malakoff, fostul student model se prezentase la concursul de comisar cu trei ani în urmă. Timp îndelungat se visase conducând o brigadă de super-genii, o poliție în care neuronii să fie la loc de cinste și puterea de foc să existe doar pe monitorul computerului, în jocuri on-line. Obiectul activității ar fi trebuit să fie *copy-right*-ul și traficul cu obiecte de artă. Noaptea, în siguranța pe care i-o oferea pavilionul părintesc de la Montrouge, fantasma chiar că ar putea fi transferat la Paris.

Dar o blestemată de febră în ziua concursului hotărâse cu totul altceva. Clasarea lui catastrofală îi oferea doar trei posibilități: un comisariat de cartier la Ville-d'Avray, un post în teritoriile franceze de peste mări, în insula Réunion sau direcția brigăzii BAC nord, la Marsilia.

Se hotărâse pentru Mediterana. După socotelile lui, Taillandier ar fi trebuit să rămână în acea funcție nu mai mult de cinci ani. Și pentru că nu solicitase el personal acest gen de pedeapsă, se gândea că anii petrecuți acolo vor cântări dublu. Dacă avea să se descurce bine, va părăsi acest purgatoriu cu suficiente bile albe pentru a-și negocia la sânge viitorul luminos.

Așteptând clipa mântuirii, comisarul-boboc strângea din buci. Depresia amenința să se transforme în coșmar, o adevărată coborâre într-o lume îngrozitoare, în mijlocul unui imens pustiu înghețat, zidit la margini și cu uși de gheață. Fragil în plan fizic, duritatea îi repugna. Atunci când oamenii lui se întorceau din misiune, simțea în râsul,

în vorbăria lor, acei pumni pe care îi încasaseră în lupta contra interlopilor.

Această lume nu era lumea sa. Doar o suporta.

Și chiar în acea clipă, când gândea asta, bărbatul care îi ținea locul pe teren îl bătu pe umeri, dominându-l cu măreția staturii lui.

— Ce spuneți?

Paul întrebase cu sprâncenele încruntate, nu fără o anumită agresivitate. Îi plăcea la nebunie să-l oblige pe superiorul său să repete. Doar ca să-i submineze încrederea.

Taillandier încercă să-și păstreze cumpătul. Degetele i se jucau cu stiloul Mont-Blanc nou.

— Hai sus, în podul de sub crenel. Trebuie să gustăm ceva. Orice. Vă asigur că toată lumea o să găsească o băutură pe gustul său.

Paul își puse mănușile pe birou. Mușchii îi jucau sub puloverul de lână neagră în V, purtat chiar pe piele.

— Toată lumea? Care toată lumea?

Comisarul zâmbi acru. Părea să aibă un plan bine pus la punct, o strategie personală din care aștepta să tragă unele benefici.

Așa că îngână:

— Nu v-ați săturat să vă chinuiți în rablele voastre? Să cerșiți un computer nou? Să aduceți de-acasă hârtie pentru imprimantă?

Locotenentul se aplecă înainte. Îl despărțea doar o palmă de Taillandier.

— Unde este raportul?

— Van Bruge are nevoie de noi. Dacă-l scoatem din rahat, cu siguranță că nu o să ne uite.

— Un judecător?

— Chiar nu contează ce e. E clar că are mijloacele…

Paul își încrucișă brațele la piept și izbucni în râs.

— Hai să terminăm cu prostiile, comisare. Nimănui nu-i pasă de BAC. Și nu există vreun motiv ca asta să se schimbe.

Taillandier respiră profund. Își căută o poziție cât mai sobră ca să spună ce mai avea de spus.

— Deja am bătut palma cu el.

— Ce?

— Această misiune nu intră tocmai în atribuțiile noastre. E o anchetă… Să zicem că este o anchetă semioficială.

— Nu pricep.

— DNAT-ul nu ia parte. Tipii ăia sunt tartori în branșa lor. Așa că n-ar ierta niciodată șefului lor dacă ar afla că a apelat…

Comisarul-ucenic se opri, ca și cum vorbele i-ar fi ars buzele. Paul termină fraza în locul lui:

— La brigada de retardați ereditar. Nu e cazul să vă jenați. M-am obișnuit cu acest apelativ.

— Să-i zicem o unitate nespecializată. Întrebuințată de regulă în misiuni de interes public.

Paul clătină din cap, fără să-l slăbească pe caraghios din priviri. Își aminti descinderea de la liziera autostrăzii, pe care o făcuse pentru a-i captura pe *cardjakers*-ii[13], înarmați până în dinți și care se opriseră la benzinărie pentru a-și alimenta autoturismele. Puștii interlopi trăgeau acum din prima. Nicio somație. Brigada lor pierduse doi oameni în șase luni.

Taillandier își aranjă stiloul într-un penar din lemn de acaju, apoi așeză obiectul lângă un caiet cu cotor în spirală. Își nota acolo fiecare gest, oră de oră, ca un școlar cuminte. Se afundă și mai mult în fotoliu.

— Este o ocazie pentru noi. Suntem obligați să o valorificăm. Apoi întrebă cu voce ezitantă:

— Ce spuneți, sunteți alături de mine?

Paul nu răspunse. Locotenentul măsura încăperea, de parcă ar fi căutat cine știe ce adevăr în camera șefului. Nu-i veni nicio idee. Câteva postere cu imagini din natură – păduri, ghețari, dune de nisip –, o plantă verde într-o glastră, un dulap cu geamuri din sticlă și cu rafturi gemând sub tratatele de drept. După un scurt intermezzo un sala arhivelor, Taillandier se instalase până la urmă în biroul lui Tomasini. Arme, scene de vânătoare, curse, nimic nu mai amintea de vechiul locatar.

Dintr-o dată, portretul lui Fabio se suprapuse peste cel al Corsicanului. Două fețe ale aceleiași medalii, care se identificau până ajungeau să facă unul și același chip.

Unchiu-său căzuse în capcană.

El la fel.

Nenorocirea nu vine niciodată singură.

Paul se așeză în fața comandantului său, pe un scaun rezervat vizitatorilor.

— Superiorii sunt la curent?

— Nu… Van Bruge nu a dorit să-i informeze. Știți, scurgerile de informații…

Argumentul avea sens. De fapt, chiar îl încânta. Un asemenea context îi era pe plac lui Cabrera. În afara normelor. Mereu la limită. Deși îi era aproape imposibil să și-l imagineze pe Taillandier un personaj într-un asemenea plan.

Hotărî să-și urmeze șeful.

— E în regulă… Particip.

Un surâs spontan lumină trăsăturile tânărului ofițer. Bucuria de a fi izbutit să-l înduplece pe cel pe care-l considera piaza sa rea nu era de ici de colo.

— Alegere corectă, locotenente. Nu o să regretați. Vă dau cuvântul meu de onoare. Paul își înălță privirea spre ceruri.

— Mai bine spuneți-mi ce așteptați de la mine.

— Vă propun să începeți cu localitățile din perimetrul dumneavoastră. Aveți multe informații și cunoștințe, din câte am auzit.

— Pe urmă?

— *Le Milieu*[14]. Aici, vă las să vă bazați pe inspirație. Curve, mardeiași, dealeri sau patroni de bar, în fine, toți aceia care într-un fel sau altul au urechile bine deschise. Atentatul a avut loc la Marsilia. Cel sau cei care au plasat bomba n-au acționat de capul lor. Așa că măcar cineva tot trebuie să fi auzit de acțiunea asta. În chip obiectiv.

Paul repetă pe un ton ironic.

— În chip obiectiv…

Strălucirea din privirea lui Taillandier se stinse. Își dădea seama de absurditatea poziției sale. Un orb, asta era, un orb care tocmai arăta calea prin oraș unui copil venit de la țară. Se-ncruntă.

— În sfârșit… Nu sunt decât presupuneri. Veți proceda după cum simțiți că trebuie. Ce contează e să descoperiți un fir. Un fir pe care Van Bruge să-l poată folosi.

Locotenentul încuviință printr-o clătinare a capului. Problema nu se pusese niciodată în acest fel. Chiar niciodată. Ca de obicei, va acționa ca un *franc-tireur*[15], mergând pe propriile lui piste, având drept unic reper instinctul. Totuși, nu se putut abține să nu întrebe:

— Băieții. Îi implicăm și pe ei?

— Este echipa dumneavoastră. Spuneți-le doar strictul necesar. Nimic nu trebuie să răsufle. Privit din exterior, nimeni nu trebuie să bănuiască despre ce este

vorba cu-adevărat. Să procedăm ca și cum ar fi o acțiune obișnuită de-a noastră.

Cabrera scoase din buzunar o cutiuță metalică. Scoase o țigară de foi și o aprinse.

— Vă faceți iluzii.

— Poftim?

— Dacă ne apropiem de țintă, vestea se va răspândi precum ciuma. Pe stradă, nimeni nu poate să țină un secret.

Un strop de transpirație se scurse pe fața lui Taillandier. Întredeschise gura ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar se stăpâni.

Paul se ridică, îndreptându-se spre ușă. Tipul îi provoca greață.

— O să vă țin la curent. Dar e cazul să rețineți un aspect: dacă ne scoatem ghearele, s-ar putea să dăm de dracu'.

5

Paul nu ezitase prea mult.

Băieții nu aveau nicio tragere de inimă pentru acest gen de misiune. Nu le plăceau combinațiile, prefăcătoriile și, cu atât mai puțin, noul lor șef. Aleseseră cu toții BAC-ul pentru că acolo acțiunea era de bază. Niciun plan privind cariera, nici pomeneală de limba de lemn a funcționarilor de birou. Un singur crez: acțiunea.

Totuși, Paul nu avea cum să acționeze de unul singur. În general o făcea, dar nu tot timpul. Lumea lui se limita la delincvența minoră – găști, furturi din locuințe și pivnițe –, urmăriri prin mijlocul străzii, organizarea de flagrante. Atunci când se punea problema să acționeze în *Le Milieu,* se afla deja în dificultate.

Iar pentru acest rodeo era clar că avea nevoie de un specialist. Un tip care să cunoască la perfecție terenul, capcanele și obstacolele. Un ghid în stare să navigheze pe aceste ape tulburi și să culeagă perlele aflate în adâncuri.

Își parcă motorul pe trotuar. O motocicletă S4R Ducati de 1000 cm^2 Monstro, de culoare roșie, cu aproape două mii de kilometri la bord. O cumpărase cu o lună înainte, de la salonul de profil.

Atașând sistemul antifurt, se întrebă ce naiba se întâmplase. În ciuda unui excelent cuplu în regim economic, motorul se plafona la o sută optzeci de kilometri la oră și cam tremura la curbe. Nicio legătură cu motocicletele cu care era obișnuit – japoneze subțiri ca supozitoarele – care-i trăgeau una la cur când le ambala în trafic.

Însă un detaliu i se actualiză în memorie. O super blondină cu părul neted, cu un trup de joc video peste care mulase un costum din piele galbenă. Tipa reușise să-l facă să cumpere motorul în mai puțin de un sfert de oră. Idila lor debutase extrem de promițător, dar nu durase decât o săptămână. După două povești cu ghinion, Paul încetase să-și mai caute sufletul-pereche.

Își scoase casca, un Noian roșu și negru, și se îndreptă spre imobil.

Le Roy d'Espagne era unul dintre cele mai vechi proiecte imobiliare din Marsilia. Zece coloși de beton,

douăzeci de etaje în medie, împrăștiați pe cinci hectare de verdeață la extremitatea de sud a orașului. Un furuncul plantat pe coline.

Singurul aspect de Doamne-ajută al ansamblului rezidențial îl reprezenta parcul. O junglă uitată, protejată, adevărat plămân vegetal într-o zonă care candida constant pentru titlul de campioană a poluării. Atunci când intrai în enclavă, un fior de prospețime îți traversa pielea. Pini gigantici care întunecau soarele, mai groși decât stâlpii de susținere ai clădirilor, își îmbrățișau crengile pe deasupra aleilor. Se auzea ciripit de păsărele. Un parfum de rășină ți se insinua în sinusuri și ajungea până la inimă. Într-un fel, să trăiești în Le Roy d'Espagne însemna să te exilezi pe o insulă.

Paul se opri în fața intrării. O fațadă de sticlă în spatele căreia se ițea un hol bătrânesc. Se ghiceau petele de vopsea care se suprapuneau într-o timidă încercare de *lifting* prin pictură, de altfel absurdă și inutilă.

Controlă interfonul și găsi adresa pe care o căuta. Sună de mai multe ori în rafală, extrem de energic.

Cinci, zece secunde.

Niciun răspuns.

O luă de la capăt, insistând asupra ultimului țâr. Un glas adormit abia șopti în interfon.

— Mda?

— Cabrera.

Un suspin. Apoi un declic.

Paul împinse ușa cu piciorul. Traversă holul. Îl asaltă un miros de mâncare gătită. Era ora 11. Menajerele tocmai încălzeau bucatele.

Intră în ascensor, o alveolă de metal vărgat, acoperit de graffitti. Puii de burghezi imită întotdeauna gustul tineretului urban. Își marchează teritoriul cu inscripții făcute cu cutterul și cu stenciluri. Pe fundalul atmosferei generale de abandon, adulții nici nu mai îndrăzneau să se lege de ei.

Mașinăria se puse în mișcare. Un zgomot de troliu ruginit, de cabluri îmbătrânite. Deplasarea ascensorului era întovărășită de vibrații, la fiecare etaj cușca acestuia zguduindu-se.

Se opri la etajul cincisprezece. Coborî și în față i se deschise un palier absolut banal, abia luminat de niște aplice obișnuite. Patru uși de apartament, toate metalice. Una era întredeschisă.

O voce i se adresă:

— Intră! Eu sunt la bucătărie.

Paul pătrunse într-o cameră aflată în umbră. Cu draperiile trase, apartamentul era cufundat într-un întuneric nocturn. O rază de lumină se întrezărea la câțiva pași distanță.

Închise ușa în urma lui, spunând:

— Ce-i cu Bronx-ul ăsta? Nici măcar draperiile nu le mai tragi?

Glasul îi răspunse în curând, molatic:

— Abia mă dezmeticesc. Dacă nu ți-ai dat încă seama…

Paul schiță un zâmbet, îndreptându-se spre raza de lumină. Din doi pași, ajunse în cadrul ușii.

Bărbatul care stătea cu spatele la el se învârtea în jurul unei chiuvete în care trona un vraf de vase murdare. Avea pe el un șorțuleț cu inimioare, a căror culoare fusese cândva roșie. Un colăcel de grăsime îi tremura pe talie, ondulându-i-se ca o amibă la fiecare mișcare.

Tipul se scărpină pe coapse și întrebă precaut:

— Cafea?

— Las-o baltă. Am băut-o de mult.

Paul deschise frigiderul, un bătrân Schneider cu mâner proeminent pe a cărui suprafață exterioară tronau tot felul de chestii tridimensionale cu magnet. Înăuntru, baxuri de bere, un pet cu lapte desfăcut, două sau trei sticle de vin rosé. Nici urmă de mâncare.

Apucă o bere belgiană Leffe și trase de capac.

— Ți se mai întâmplă să mănânci și ceva solid?

Brigadierul-șef Atavian se întoarse. Trăsăturile-i răvășite dădeau de bănuit că tocmai ieșise dintr-o mașină de spălat. De când murise nevastă-sa – un cancer de sân o curățase în jumătate de an – tipul îmbătrânise cu zece ani. Făcuse pungi sub ochii altădată de un albastru metalic, iar ciocul à la Mefisto devenise din negru, cărunt. La aproape cincizeci de ani, fața i se scursese. Cu țeasta rasă și cu obrajii buhăiți, parcă era un buldog.

— Auzi, mă, eu mă bag în viața ta?

Cabrera își ridică doza cu bere, zâmbind. Atavian lucra la brigadă încă de când se înființase aceasta. Un soldat din vechea gardă, suflet condamnat de Tomasini la toate misiunile periculoase. După ce Corsicanul a crăpat, era să o ia razna. Paul avusese grijă să îl repună pe

picioare. Fără el, memoria BAC-ului ar fi sfârșit sub vreun pod, cu un litru de poșircă roșie lipit de buze.

Locotenentul îl amenință cu degetul arătător, fără a înceta să zâmbească.

— Am nevoie de tine.

— Hai, pe bune?

— Da, bătrâne.

O licărire de neliniște i se aprinse pentru o clipă în ochii spălăciți.

— Nu-mi place asta. Când îmi vorbești fără să te răstești, e semn rău.

— Taillandier mi-a încredințat o sarcină.

— Păi e normal, că doar e șeful.

— O misiune secretă. Nu mă pot înhăma de unul singur.

Atavian ridică din sprâncene.

— Ceva secret? Cum vine asta?

— Top secret. Trebuie să găsim informații despre atentatul din Rue Borde.

— De ce fel?

— Absolut tot ce-om putea afla. Avem mână liberă.

— Nu prea avem noi parte de așa bucurie.

— Corect. În principiu, chestia asta e rezervată pentru tipi mai șmecheri.

Buldogul scoase un suspin. Își puse o ceașcă de cafea, un suc gros, aproape sirop. După ce sorbi amestecul, spuse pe un ton resemnat:

— Și băieții vor fi amestecați?

— Nu. Doar știi ce crede Taillandier despre ei. N-au niciun motiv să-i facă acest serviciu.

— Poate că nu. Dar uite că tu nu eziți să-i faci un cadou acestui idiot.

— Da și nu. Să zicem mai curând că e vorba de un *deal.*

Atavian clătină din cap. Își turnă din mixtură în ceașcă, privindu-și picioarele.

— De ce te bagi în așa ceva? Nu ești obligat.

Paul se îndârji. Privirea mamei îi era proaspătă în memorie. O suferință plină de demnitate, mai teribilă chiar decât o explozie de lacrimi.

— Am motivele mele.

Buldogul mai înghiți o gură de cafea. Înălță capul cu un aer de câine bătut.

— Am aflat de unchiul tău. Îmi pare rău.

Tăcere. Un fel de omagiu postum. Brigadierul era specialist în durerile vieții. În vremea din urmă, acestea nu-l ocoliseră deloc.

Își abandonă băutura și-și încrucișă brațele pe burdihan.

— Hai, ce naiba, știi că sunt cu tine. Am fost mereu. Dar acum nu e chiar o glumă. Specialiști… Cum ai vrea să ne descurcăm fără ei?

— Băieții de la celula antitero plutesc în ceață. Zero revendicări.

— Și-atunci?

— De obicei, ei operează plecând de la informații precise, de la date clare, de la antecedente. În acest caz, nimic.

— Și explozia? Au rămas destule urme. Echipa de la laboratorul criminalistic ar trebui să-și crape ochii pe microscoapele alea ale lor.

— Aceeași chestie. Componentele dispozitivului pot fi cumpărate de oriunde. Cât privește asamblarea, e și mai rău. N-ai decât să mergi pe Internet dacă vrei să înțelegi cum funcționează bomba.

Evidența acestei nebunii obligă la o clipă de tăcere. Cei doi gabori luptau din toate puterile ca să securizeze străzile. Ca să facă lumea un pic mai sigură. Și, în timpul ăsta, niște șmecherași foloseau Internetul ca să divulge rețetele ucigașe.

Paul își lua inima-n dinți și reluă discuția.

— Ideea e simplă. Pentru că nu putem interveni de sus, o să ne punem încălțările pentru scârnă.

— Canalizarea…

— Evident.

— Stai. Garantează-mi ceva. Doar nu Taillandier a avut ideea asta?

— Lionel Van Bruge. Primul judecător de instrucție al…

— Îl știu.

— El l-a contactat pe dragul nostru comisar azi dimineață.

Atavian își trecu o mână peste față, trăgându-și parcă și mai jos faldurile fălcilor.

— De acord… Dar de ce tocmai noi?

Locotenentul își puse doza pe dulap, lângă o bucată de pizza care se împuțise de când stătea acolo, deși era aproape neatinsă. Rosti cu dinții strânși:

— Pentru că suntem pe stradă dintotdeauna. Știm să transpirăm. Și dacă cineva știe ceva, crede-mă, o să-l găsim.

6

După un duș și trei litri de after-shave, Atavian își recâștigase figura omenească.

Purta uniforma lui obișnuită: blugi Levi's negri, model 501, pulover negru cu guler rulat și un sacou din piele, negru și el, tocit pe la coate de câte mandate de arestare completase. O adevărată ținută de șmecher, ideală când se punea problema de a toci străzile sau de a arde gazul prin baruri.

Pentru brigadierul-șef, acest *total look* reprezenta un alt avantaj. Negrul îi concentra silueta, îl slăbea, îl făcea mai tonic. Această culoare de lințoliu avea darul să-i ascundă aripioarele de grăsime acumulate de la prea mult alcool.

Îmbrăcat, arăta chiar schimbat. Umeri largi, un piept puternic, o ceafă de bivol. Brațele lui, mai cu seamă ele, impresionau. Două baroase grele, care promiteau să te rupă. La mâna stângă purta un inel cu arme greu de identificat, o bijuterie care sclipea auriu.

Își desprinse brațele, cu palmele întoarse în sus, ca și cum ar fi fost un preot care-și întâmpină enoriașii.

— De ce te holbezi așa la mine? E ceva ce ar trebui să știu?

Paul își reținu un zâmbet. Apoi îi răspunse cu un aer serios:

— Nicio problemă. Ne cărăm?

Buldogul mormăi a încuviințare, nu foarte convins. Înhăță apoi un cartuș de Gitanes așezat pe televizor și extrase din el două pachete.

Coborâră la subsol și intrară în garajul lui Atavian.

Polițaiul cu țeastă rasă îndrăgea antichitățile. Acele obiecte îi aminteau de tinerețe. După un R19 lent, un 404 cu interior din piele, în prezent tipul conducea o Matra-Renault. Model 1975, bleu cu bandă centrală albă, autoturism ieșit direct dintr-un catalog de cadouri-pe-alese.

Însă Paul avusese întotdeauna anumite rețineri în a-l lăsa pe camaradul lui să conducă. Așa că-și puse centura în vreme ce Atavian tocmai demara.

— Și cum te-ai gândit, de unde să-ncepem? întrebă armeanul. Castellane, Félix-Pyat, Frais-Vallon… La alegere, tată!

Ghetourile care îi interesau nu lipseau deloc. Adeseori aflate la periferie, dar uneori chiar în centrul orașului, ele își găseau loc pretutindeni acolo unde mizeria își făcea mendrele. Erau cartiere dificile, populate exclusiv cu excluși din punct de vedere profesional. O populație metisată, magrebiană în proporție de optzeci la sută. Tot atâtea clanuri de unde ar fi putut să stoarcă informații.

— Frais-Vallon, propuse Paul. Sunt pe felie cu un tip de culoare.

— S-a făcut, șefu'.

Pierdură o oră întreagă până când izbutiră să traverseze orașul. Străzile păreau niște râuri amenințătoare, iar orașul un bâlci pe apucate în care îți riscai pielea la fiecare intersecție. Benzi pentru autobuze luate cu asalt de automobiliști sau motocicliști, semafoare carbonizate, depășiri în dublaj sau triplaj, iată cum înțelegea șoferul marsiliez să respecte Codul rutier.

Atavian nu folosi girofarul. Dimpotrivă, profită de răgazul petrecut în atmosfera închisă a mașinii ca să-și mai verse din amar.

Paul știa pe dinafară melodia. Falsitatea femeilor, nerecunoștința șefilor, această viață de rahat pe care o ducea de treizeci de ani. Și toate astea pentru ce? Ca să ajungă la o pensie de mizerie, peste câțiva ani, asta dacă nu cumva avea să primească una peste bot între timp. Păi să nu-ți vină să-ți bagi țeava între buze și să ți-o tragi pe loc?

Ascultându-și colegul, tânărul locotenent simțea uneori cum îl cuprind transpirații reci. Și asta pentru că se afla în aceeași barcă, luptând cu același căcat ca și armeanul. Cine ar fi putut să prevadă ce-l aștepta soarta?

Alungă aceste gânduri negre și intră pe pilot automat. Tocmai depășeau clădirea Consiliului General – un fel de joc Meccano imund și futurist – îndreptându-se către cartierul Rose.

În sfârșit, la capătul unei fundături foarte lungi, își făcu apariția și zona căutată. O citadelă din carton-presat, un amalgam de frustrare, furie și frică. Agățată pe o colină cheală, zona părea să stea în echilibru pe marginea

prăpastiei. Cu toate acestea, adăpostea în subterane o adevărată industrie de aur.

Hașișul.

En gros sau *en détail*, era suficient pentru toată lumea, pentru toate buzunarele.

Atavian opri înainte de primele blocuri-turn, în parking-ul unui centru comercial ponosit. Un portar cu cravată fuma o țigară, în timp ce cuvântul SECURITATE trona pe spatele sacoului de parcă ar fi fost logo-ul unei firme de *haute-couture*.

Buldogul se apropie și-și prezentă legitimația.

— Poți să arunci un ochi la mașină? Nu de alta, dar o iubim ca pe o moștenire de familie.

Tipul dădu din cap că a înțeles. Și trebui să-și alunge visul cum că ar fi putut, într-o bună zi, să intre în familia polițiștilor.

Urcară pe o alee mărginită de pini umbroși. Trunchiurile copacilor aminteau de barele unui gard, turnate direct în carcasa de beton. Gagii îmbrăcați *street wear* își făceau veacul mai încolo, în apropierea unui loc de joacă pentru copii. Băteau palma la fiecare trei secunde sau își adresau semne numai de ei știute, umflându-și mușchii. De la distanță, păreau niște paiațe de cârpă, montate pe arcuri.

Paul se îndreptă spre ei, fără grabă. Într-o asemenea zonă în care domnea fărădelegea totul se reducea la o chestiune de atitudine.

— Salut, băi, ăștia. L-ați văzut pe Sékou?

Un fior de neîncredere îi scutură pe puștani, cam la fel cum o undă de „ola![16]” zguduie publicul dintr-un stadion. Râsete ironice, priviri cu subînțeles. Un arăbete înfofolit într-un hanorac matlasat Chevignon scuipă pe un ton lapidar:

— Cin’ eșt’ tu?

— Un șmecher.

Dar o altă voce se auzi în spatele puțoiului, una plină de dispreț.

— E o curvă de gabor de la BAC. Îl știu bine, e un nenorocit.

Atmosfera începea să se împută. Arăbetele se cocoși, cu bărbia ridicată.

— E-adevărat?

— Mda.

— Atunci, du-te-n pizda mă-ti!

Atavian făcu un pas înainte. Degetele îi erau strânse, două greutăți de fontă gata să se prăvălească.

— Ia zi bă, căcat cu ochi, vrei să…

Paul îl opri cu latul palmei.

— Lasă-l. O să ne înțelegem până la urmă.

Îl privi zâmbind pe adolescent. Cu o mișcare din umăr dezvălui mânerul pistolului.

— Te-am *pozat,* să știi. Te am pe hard – indică spre tâmplă cu arătătorul. Data viitoare când te mai ginesc, te găuresc.

Gagiul împietri. Murmură o înjurătură, suficient de încet ca să nu fie auzit. Cei doi polițiști se îndepărtară. Mai alb la față decât un giulgiu, Atavian tremura de furie.

— Mi s-a acrit de cretinii ăștia! Ai văzut cum ne-au vorbit?

— Am văzut.

— Ar trebui să-i scuturăm mai des.

— Și la ce ne-ar servi? Ar depune o plângere și tot tu ți-ai lua-o.

Armeanul trase un șut într-o doză goală de bere. Proiectilul zbură planat până se lovi în fațada unei clădiri, ricoșând.

— Nu-mi vine să cred. Parcă toate astea nu te-ar privi și pe tine. Care dracu-i problema ta?

— Dar chiar n-am nicio problemă. Doar…

Paul făcu o pauză, ceea ce însemna o modalitate de a-l trezi la realitate pe brigadier. Să porți o insignă nu putea justifica o răbufnire de furie. Dimpotrivă. Metoda lui Tomasini își atinsese limitele. Violența Corsicanului, la fel. Într-o anumită măsură, tânărul locotenent se maturizase.

Paul adăugă, ca o concluzie:

— Nu eu am făcut regulile. Pentru asta, există tipi mai răi. Dacă îmi scap armăsarii, nu vor avea nicio jenă să mă aducă la ordine.

Buldogul scoase un mormăit. Înregistrase mesajul într-un colțișor din creier.

Ajunseră în fața unui imobil, un cub de șase etaje, vopsit în gri din pricina gazelor de eșapament. Antene parabolice erau fixate în fiecare balcon, părând niște negi pe o piele de ciment.

Paul o luă direct pe scări. Ascensorul avea afișată o plăcuță din partea Oficiului HLM[17], care informa cu

privire la o pană temporară. Doar că anunțul era vechi de trei luni.

La etajul al treilea, Atavian se opri. Aplecat de la mijloc, își scuipa plămânii. Între două accese de tuse, apucă să întrebe:

— Și crezi că o să-l găsim pe africanul tău?

— Sigur o găsim pe mă-sa. Aia nu iese niciodată…

— Eu aș prefera-o pe soră-sa… Se zice că negresele au foc în cur.

Marsiliezul se întrebă dacă era cazul să se amuze.

— Tacă-ți fleanca și lasă-mă să vorbesc. Ai priceput?

Șase apartamente se înghesuiau la etajul cinci. Uși din lemn roșu, a căror vopsea se cojea pe zone întregi. Paul o ciocăni pe una dintre ele.

O figură numai zâmbet îi deschise. Două rânduri strălucitoare de dinți, aliniați ca niște piese de domino între buze groase. Zâmbetul era completat de o față blândă, de abanos. Femeia avea cam patruzeci de ani. Ținea în brațe un bebeluș cu coamă creață, împletită în codițe minuscule.

Privindu-i mai bine pe cei doi bărbați, fata se înnegură – dacă asta mai era posibil! Chiar și în civil, polițiștii aveau un aer deosebit. La fel ca parfumul unei flori a morții.

— Da? Paul îi întinse legitimația.

— E aici Sékou?

Femeia făcu stânga-mprejur, fremătând în *boubou*-ul[18] ei. O aromă de patchouli o înconjura, mai concentrată decât un întreg câmp de mac. Tipa strigă către interiorul apartamentului:

— Sékou!

Apoi se retrase, lăsându-i pe gabori pe palier, fără să mai pară interesată de ei.

Șapte sau opt copii, cu vârste între patru și doisprezece ani, își făcură apariția. Îi priviră pe polițiști, apoi o luară la sănătoasa pufnind în râs. După câteva minute, apăru un adolescent. Ras în cap, musculos, în indispensabili și maiou alb. Părea că tocmai se ridicase din pat.

Încremeni când îl văzu pe Paul.

— Ah, dumneavoastră sunteți, locotenente… Care-i treaba?

— Trebuie să vorbim. Putem intra?

Puștiul se uită chiorâș spre Atavian.

— Mda… Dacă doriți…

Îi conduse până într-o cameră minusculă. O dezordine de nedescris ținea loc de decor. Călcau pe CD-uri, haine șifonate, ambalaje de la McDonald's. Zeci de încălțări sport erau aruncate într-un colț, mai ales baschеți, formând o grămadă împuțită. O scrumieră enormă dădea pe-afară de mucuri de țigară de *joint*-uri pe jumătate consumate. Pe pereți, profeții rap-ului agresiv se-nghesuiau alandala: Puff Daddy, Eminem, Joey Starr. Liturghia, varianta de mahala.

— Ți se întâmplă să mai și respiri în cotețul ăsta?

Paul nu mai rezistă și deschise fereastra. Un aer înțepător veni de-afară, alungând miasma de tutun rece și de spermă de taur în călduri.

Sékou își frecă bicepșii.

— Băga-mi-aș, mă congelezi!

— Da' ce sensibilă ești, păpușă!

În picioare, în fața ușii, Atavian îl lua la mișto pe african. În sfârșit, îi plăcea să intervină în vorbă.

Cu o mișcare, Paul dădu mai departe plapuma și se așeză pe pat.

— Am nevoie de niște informații.

— Ah, da? Despre ce?

— Bomba care a demolat Rue Borde.

Puștiul începu să se înece.

— Ce…? Și care-i legătura cu mine?

— Nu te ambala, micuțule. Facem cercetări, asta-i tot. M-am gândit că poate ai auzit și tu ceva.

— Dar sunt căzut rău de tot. Gripa. N-am mai scos nasul pe-afară de trei zile.

Polițistul arătă spre ambalajele pline de grăsime.

— Păi atunci înseamnă că maică-ta îți face cumpărăturile… De când o lasă tac-tu să iasă pe stradă?

— Ah, nu, un amic. A trecut ieri seară pe-aici.

— Păi vezi, nu ești complet izolat aici. E bine să ai prieteni. Frați care să-ți aducă păpica, care să-ți citească ziarul și să-ți povestească ultimele chestii.

Adolescentul se lăsa de pe un picior pe altul. Pielea i se umplea de mici umflături, sub mușcătura frigului de-afară.

— Habar n-am, zău, locotenente. V-o jur.

Cu vârful degetelor, Paul ridică dintr-un vraf un trening cam dubios.

— Pune ăsta pe tine. Și-acum, deschide-ți bine urechile. Îți mai amintești de pachetul pe care l-am găsit sub patul tău? Cât avea? Două kile? Trei? Dacă vrei, am putea să-l cântărim împreună. E încă acolo, la sediul brigăzii.

Negrul se descompuse la față. Îmbrăcă repede boarfele, cotrobăi în buzunar și scoase un pachet de Camel mototolit.

— Aveți un foc?

Paul îi întinse o brichetă.

— Hai, Sékou, dă-mi o chestie de care să mă agăț. După asta o tai și-ți jur că nu mai auzi de mine.

— Ok, bine, dar să știți că atentatul nu e făcut de tipi din cartier.

— Mai clar, te rog.

— Imamul ne-a spus că treaba asta o să ne fie pusă în cârcă. Că trebuie să fim precauți. Negri, arabi, toată lumea.

— Poate că nu e la curent.

— M-ar mira foarte mult… Oricum, îi știu pe toți furioșii care-și fac veacul pe la moschee. Nimeni nu a pus la cale chestia aia de pe Borde.

— Hai, gândește-te. Chiar nimic, nimeni nu a avut nevoie de un serviciu – o casă, o mașină de-mprumut, ceva, orice?

— Nimic. Vă jur.

Tipul nu mințea. Se temea prea mult de pârnaie ca să nu spună adevărul. Acum, că era major, nu i se mai făceau concesii.

Paul încercă totuși să meargă mai departe.

— Și altceva?

— Ce altceva?

— Hai, nu fă pe boul. Știi bine la ce mă refer.

Puștiul își aprinse țigara. Încetul cu încetul începea să-și revină.

— Nu mă mai ating de droguri, locotenente. Nu am de ce să mă mai mișc de-aici.

Gaborul îi arătă scrumiera.

— Și astea? Cine le trage?

— Doar o picătură, ca să adorm. E o chestie medicală.

Paul suspină. Un deranj gratuit. Și nu va fi cel din urmă. Presimțea că-i așteaptă o cale lungă, presărată de jurăminte, jalonată de ridicări din umeri, de negări.

Se ridică și se duse să închidă fereastra. Jos, în fața blocului, o gașcă de șepci se adunase pe furiș. Făcu un gest ca să-și recupereze bricheta, care era un Zippo autentic.

— Să fii pe fază! Dacă transpiră ceva, știi unde să mă găsești.

Africanul încercă să-și negocieze șansa.

— Și cu pachetul ăla de hașiș… Îl faci uitat?

— Depinde de tine. De data asta, o să închid ochii. Dar dacă te prind că mai faci tâmpenii, o să fie vai de curul tău.

7

Van Bruge nu-și spusese încă ultimul cuvânt.

Închiși în fortăreață, oamenii lui interogau posibilii suspecți pe bandă rulantă. Cu fețele rupte de oboseală și mânecile suflecate, nu se desprinseseră de-acolo din ajun, decât cel mult ca să radă un sendviș la cafeteria Palatului. Jandarmi în ținută de intervenție – uniformă kaki, vestă antiglonț – patrulau prin fața birourilor. Escortau tipi speriați, încătușați, cu obrajii deja cotropiți de barbă.

Procedura legală a arestării preventive în materie de terorism: douăzeci și patru de ceasuri. Posibilitate de prelungire: de două ori. Prima oară pentru o durată identică, a doua oară pentru patruzeci și opt de ore. În total: patru zile pline. O paranteză cât privește drepturile omului, dar un rău necesar atunci când e vorba de interese superioare.

Van Bruge împinsese lucrurile chiar mai departe de-atât. Tergiversase procedurile de arestare, mânărind procesele verbale. Manevra clasică. Dar nimeni nu se lăsa păcălit. Avocații fremătau de nerăbdare, pregătindu-și muniția pentru instanță. Bâlciul urma să înceapă seara.

Judecătorul își desprinse privirea de pe monitorul plat al computerului. Ochii îi zvâcneau, de parcă niște bile cromate i s-ar fi plimbat prin pupile și l-ar fi lovit cu flash-uri de lumină. Își masă ochii cu atâta forță că părea să vrea să îi împingă în fundul orbitelor. O migrenă puternică îi îndurera țeasta, de parcă pe creier i-ar fi galopat o turmă întreagă de mustangi sălbatici.

Alsacianul muncise ca un dement, până când aproape își dereglase nervul optic. Scotocise prin măruntaiele fișierelor electronice, doar-doar o găsi perla rară pe care-o tot căuta. Un nume. Unul singur. Totul s-ar fi rezolvat atunci.

Dar pentru moment nu-i venea nicio idee.

Deschise un dulap și scoase de-acolo o mică trusă albă, împodobită cu o cruce roșie. În interior, folii colorate, tuburi, un arsenal de pilule și de comprimate. Ca un adevărat holtei bătrân, Van Bruge învățase să se descurce singur. Înghiți două *Di-antalvique,* singurele analgezice în măsură să-i mai domolească durerea.

Ușa se deschise brusc.

— Asta e. Avem ceva.

Judecătorul înălță capul. Își potrivi ochelarii în grabă, cu un gest mecanic, la fel cum ți-ai trage chiloții dimineața.

Bărbatul care intrase grăbit în încăpere degaja atâta energie, de parcă ar fi funcționat pe baza unei baterii atomice. Marc Reichman, douăzeci și șase de ani, judecător de instrucție pe lângă TGI Paris, integrat echipei sale în urma cererii exprese formulate de Van Bruge. O claie de păr blond, despărțită de o cărare la trei sferturi, față de puștiulache, obrajii roz, toate îi dădeau aerul unui școlar care iese în curte după ce s-a sunat de recreație. O față de *Schleu*[19], consecință previzibilă a unei descendențe din apropierea graniței cu Germania.

Reichman provenea din Bischheim, localitate situată la câțiva kilometri de Strasbourg. Dincolo de originea alsaciană comună, acesta împărtășea cu superiorul său pasiunea pentru dosarele bine pregătite și pentru ideile clare, concise.

Van Bruge îl liniști:

— Calm, Marco. Calm.

Tânărul magistrat se opri brusc. Zâmbetul care-i înflorise pe buze dispăru ca prin farmec. Purta acum o mască de severitate.

— Îmi pare rău, domnule. Eu…

— Ia loc, te rog.

Tipul se așeză, rigid ca un par. Ținea în mână un fax termic, rulat ca un papirus.

— Laboratorul din Marsilia ne-a trimis asta. Originalul se află la ei. L-au găsit printre ruine.

Judecătorul întinse mâna pe deasupra biroului. Își miji ochii și se uită pe document. Era complet negru. O serie de cifre apăreau în josul hârtiei, central. O siglă le preceda, o coroană stilizată tăiată de hașuri pline.

— Un miracol, continuă Reichman. Unele documente au scăpat din incendiu. Măcar parțial. E suficientă o placă de metal sau o bucată de plastic.

Magistratul antitero nu comentă. Experiența îl mai pusese în fața unor asemenea cazuri. Întrebă cu simplitate:

— Și ce înseamnă asta? Tânărul îl anunță cu mândrie:

— Am întreprins o scurtă cercetare. Blazonul aparține unei vechi familii engleze. Aston, veri de rangul doi cu familia Tudor în epoca elisabetană. Acel blazon a fost primit de William Moore în 1847, un agent de bursă maritim care a făcut avere pe baza comerțului din colonii.

Van Bruge ridică din sprâncene, perplex.

— Și?

— Vreme de un veac, moștenitorii lui Moore n-au șomat deloc. Ceai, piper, vanilie, șofran, au cumpărat tot ce se putea. Au ridicat antreprize de reparații în regiunea Sussex și, ca să închidă cercul, au devenit armatori de cargouri. În 1947 ei controlau cvasitotalitatea pieței mondiale de condimente.

Reichman făcu o pauză, ca pentru a-și sublinia mai bine descoperirea și, implicit, meritul.

— Abia de aici începe să devină interesant. Prăbușirea Imperiului britanic i-a scos pe bară din comerțul mondial. Soluție de avarie: finanțele.

În lumea lui Van Bruge, unele cuvinte se bucurau de o rezonanță magică.

— Finanțe?

— Marea finanță, ca să fiu și mai exact. Compania Delta. O bancă de afaceri londoneză, specializată în fuziuni și achiziții în industria agroalimentară. I-am obținut „pedigriul” de la Camera de Comerț din Londra. Președintele actual se numește Peter Moore. Împreună cu cele două surori ale sale, el deține optzeci și cinci la sută din acțiuni. Și-au reluat blazonul familiei pentru a-l transforma în logo comercial.

Van Bruge se înfundă și mai mult în fotoliu și privi cu atenție faxul. Foaia părea foarte consumată. Trasee diforme o parcurgeau, sugerând urma unor flăcări.

O bancă.

Explozia distrusese zece tone de acte fiscale. La fel și documentele conexe ale contribuabililor. Era vorba, fără îndoială, despre un act justificativ de deducere a unor impozite sau taxe.

Clătină din cap.

— Îmi pare rău, Marco. Nu cred că ești pe o pistă bună.

Blondinul își trase nasul. O urmă de maliționzitate îi sclipi în priviri.

— Documentul acesta nu se găsea unde i-ar fi fost locul. Nu în contextul ăsta.

— I-auzi…

Tânărul se aplecă înainte. Își puse palmele una peste alta.

— Mai întâi, cifrele. M-am gândit la un număr de înregistrare. Registrul comerțului sau comisia de înregistrare a băncilor. Am comparat cu numerele figurând în sistemul lor Kbis. Nicio legătură. Apoi am contactat Scotland Yard-ul. Secvența nu corespunde vreunei clasificări britanice.

— Un număr de cont?

— Poate. Dar, ținând seama de locul unde e pus în pagină, nu are nicio logică.

Judecătorul apropie veioza și mai privi o dată. Cifrele se aliniau aproape de marginea inferioară, o poziție puțin compatibilă cu secretul bancar.

— O filială, atunci.

— E ceva mai credibil. Singura hibă: Compania Delta nu are dreptul să dețină filiale.

— Atunci trebuie să fie vorba de o societate… Reichman sfârși fraza în locul șefului:

— …*off-shore*[20]. Și deci invizibilă. De unde și întrebarea mea. Cine să furnizeze o asemenea dovadă administrației financiare? O dovadă incontestabilă a existenței unui cont în străinătate? Și aproape sigur într-un paradis fiscal?

Puștiul mai păstră câteva clipe de tăcere, înainte să schițeze un răspuns la întrebări.

— Nimeni… n-ar face așa ceva. Desigur, în afară de cazul în care și-ar dori să se sinucidă.

Concluzia pluti o vreme prin atmosfera din încăpere. Ea atrăgea după sine o evidență: documentul fusese reperat într-un loc neverosimil.

— Miroși o posibilă pistă?

Tânărul magistrat deja își pusese această întrebare. Așa că spuse:

— Am reluat procesul verbal al primelor constatări oferite de SRPJ[21]. Bomba a fost plasată în casa liftului. Suflul deflagrației a pulverizat mezaninul și a distrus fațada. Asta e tot ce se știe.

— De ce? Mai era ceva care ar fi trebuit să fie observat?

— O încăpere situată de cealaltă parte a peretelui de rezistență, la același nivel.

Coloana vertebrală a lui Van Bruge se cabră. Își amintea de chestia asta Explozia devastase imobilul vecin, care găzduia niște birouri comerciale vechi, eliberate cu o săptămână înainte de explozie. El doar străbătuse în viteză niște spații goale, fără să fie prea atent la detalii. În mintea sa, era vorba doar despre niște distrugeri colaterale.

Reichman fremăta pe fotoliul său, ca un copil care tocmai a primit o acadea.

— Convingerea mea este că documentul nostru provine de acolo.

Van Bruge tăcu pentru câteva clipe. Colaboratorul lui făcea progrese rapide. Uneori, exagerat de rapide. Privindu-l, se revedea pe sine, cu douăzeci de ani mai devreme, în timp ce se ocupa de primele lui dosare. Aceeași încăpățânare, aceeași intuiție, dublate de o capacitate de muncă ieșită din comun.

Logica demonstrației îl seducea. Și totuși, nu vedea finalul acestei cascade de deducții.

— Unde vrei să ajungi?

— La faptul că poate ne-am păcălit.

— Ce vrei să zici?

— Nu am primit niciun fel de revendicări. Ținta ar fi putut fi aceste birouri și nu centrul de impozite al arondismentului 8 din Marsilia.

— Dar nu are niciun sens. Birourile erau părăsite.

Reichman flutură faxul.

— Părăsite, da, dar nu și goale. Locatarii au lăsat dosarele acolo, gândindu-se probabil că vor veni să le recupereze mai târziu. În deplină liniște. Bomba i-a luat prin surprindere.

— Marco… Nu arunci în aer un cartier întreg ca să arzi niște hârtii.

— Ba da, dacă documentele au mare valoare, dacă sunt ascunse și dacă nu se știe locul exact al ascunzătorii.

De această dată argumentul îl bulversă pe judecător. O ipoteză neașteptată, apărută în urma unui raționament riguros.

Van Bruge avea o minte deschisă. Nu respingea *a priori* nicio presupoziție. Cu condiția ca aceasta să fie una întemeiată. Așa că întrebă mai departe:

— Îmi închipui că ai verificat deja identitatea ocupanților acelor birouri…

Siguranța tânărului slăbi nițeluș.

— Pentru moment, nimic deosebit. Mai multe societăți își împărțeau spațiul.

— În ce domeniu activau?

— Internet.

— Nu societăți financiare, de experți contabili, de avocați?

— Nu.

— I-ai contactat pe împuterniciții lor?

— Așteptam acordul dumneavoastră.

— Proprietarul ce spune?

— OSCI – Societate civilă imobiliară. Încă n-am putut să-l contactez pe administrator. Van Bruge suspină.

— Teoria ta e prea fragilă deocamdată. Nu văd nicio legătură între ipotezele tale.

Reichman își lăsă capul în jos. Această atitudine era o reminiscență din copilărie.

— Nu încă…

Răspunsul magistratului antitero sună ca un pocnet de bici.

— Îmi trebuie ceva solid, Marco, ceva de netăgăduit. Nu prea avem timp de pierdut. Am nevoie de toată lumea la treabă. Și de tine, mai ales.

— Dați-mi o șansă. O să merg pe această pistă până mâine. Dacă nu obțin nimic, o las baltă.

Degetele judecătorului băteau darabana pe birou. În câteva ore suspecții reținuți vor fi în libertate. Pe teren, BAC-ul rămânea încă tăcut. Nu avea nimic. Deși descoperirile colaboratorului său erau lacunare, aveau măcar meritul că existau.

Lăsă să-i scape:

— Douăzeci și patru de ore. Pe urmă, tragi cortina.

Reichman își recapătă culoarea în obraji. Recuperă faxul și făcu stânga-mprejur. În pragul ușii, profită de avantajul obținut:

— Dacă îmi îngăduiți, dau o fugă până la Marsilia.

— Vrei să răscolești molozul?

— De ce nu?

Judecătorul îl cântări cu privirea. Tânăr, viu, cu hormonii pulsându-i în artere. Și cu o nevoie constantă de a-și dovedi competența. Ar fi răscolit cerul și pământul ca să-și valideze teza.

Pentru prima oară după trei zile, Van Bruge schiță un zâmbet.

— Du-te. Și nu uita să mă ții la curent.

8

Reichman se trezi brusc.

Un urlet pătrunzător aproape că-i perfora timpanul. Întoarse capul în partea opusă și văzu o tânără care-și deschidea corsajul. Femeia scoase un sân masiv, pal, străbătut de vinișoare albastre. Cu un gest mecanic, ea îl introduse în gura fără dinți a bebelușului pe care-l ținea în brațe.

Urletul se opri dintr-odată.

Magistratul își îndreptă spatele. Vecinul său își schimbă și el poziția pe scaun, însoțindu-și mișcarea cu un zâmbet convențional. În același timp, în difuzoare, conductorul secției de vagoane-de-dormit își declama discursul de mulțumire către călători.

Reichman își privi ceasul: 16:45.

Într-un sfert de oră avea să ajungă la Marsilia.

Privirea i se odihni peste peisaj. O câmpie aridă, aproape deluroasă, unde rarii arbori își întindeau crengile către un cer tern. Din când în când, câte o clădire mai spărgea monotonia locurilor. Căsuțe din piatră ordinară, cu acoperișuri din țiglă, înfipte în pământ ca santinelele la vreme de furtună. În depărtare, încercuind acest deșert, colinele din Masivul Étoile dispăreau în inelele de brumă.

Reichman venea din Est. O regiune cenușie și îndoliată, încercuită de munți, înțesată de conifere. În zona lui, ploaia făcea parte din peisaj. O fatalitate. O pedeapsă. Oamenii își duceau viața în jurul acestei realități. Aici, la câțiva pași de Provence, se așteptase la adevărate fântâni de lumină.

Cézanne. Nuanțe de auriu, de galben, de verde, această luminiscență neverosimilă pentru cineva care nu a părăsit niciodată Valence. O pânză, în mod particular, îl impresionase definitiv. *Le Grand Pin*. Chintesență a artistului, pictată de maestru în 1906, cu câteva luni înainte de moarte. Tânărul rămăsese două ore să contemple tabloul, amuțit de admirație, reținând în memorie și în suflet imaginile pe care avea să le poarte tot timpul cu sine – și asta pe loc, atunci, în sala friguroasă a Muzeului Național din Strasbourg.

Luminozitatea se schimbă brusc. O paloare electrică. Trenul tocmai traversa o suită de tuneluri. Deja pasagerii se ridicau. Mămica își strânsese întreg calabalâcul și-și pusese ordine în bagaj.

Magistratul își aranjă cravata. Habar n-avea încotro ar fi trebuit să se îndrepte. Avea doar un detaliu și îl vânduse lui Van Bruge. Arta de a-i convinge pe semeni o deprinsese la Curtea cu juri din Colmar, în perioada scurtei sale treceri pe la parchet.

În străfundul minții sale îndoiala începuse deja să-i înfierbânte sinapsele. Argumentele șefului erau toate de bun simț. Documentul găsit de polițiștii de la laborator putea proveni dintr-un dosar fiscal perfect în regulă sau, mai rău, care să nu aibă nicio legătură cu vreo escrocherie bancară.

În definitiv, această pistă putea să nu conducă nicăieri.

Ceruse o analiză chimică a foii, mai exact a resturilor acesteia – și o aștepta încă –, sperând să poată afla unde fusese fabricată hârtia. Superiorul lui nu era la curent cu acest ultim detaliu și nu avusese reflexul să pună întrebarea respectivă.

Reichman îl va informa mai târziu. Acum însă, avea șansa de a se evidenția.

Își pusese în gând să exploreze la maximum această pistă.

Garnitura încetini. Cerul își făcuse din nou apariția, unit cu marea printr-o legătură neîntreruptă, lăptoasă. Încetul cu încetul, ieșind din cenușiul atmosferic, Marsilia își dezvăluia conturul. Un golf imens, topit în nori, ce-și înfățișa primului contact vizual nesfârșitele amenajări portuare. Bazine de carenaj, macarale, containere… Câteva nave. Doi giganți uitați dormeau ancorați de-a lungul unui chei, două pacheboturi bleu și alb obosite de atâta navigat. Cuplul părea abandonat, împietrit într-o așteptare păstoasă.

Magistratul își îmbrăcă impermeabilul, un Burberrys crem pe care-l purta încă din vremea facultății. Părăsise Parisul fără să se schimbe și se felicita pentru asta. Trei zile non-stop, închis la Palat fără vreun reper temporal. Trusa de toaletă o înghesuise în servietă, alături de câteva dosare.

Așteptă să coboare, absent. De cealaltă parte a căii ferate se întindeau cartierele mărginașe. Ciorchine de

blocuri. Cuburi de tablă acoperite de sigle părăginite. Grămezi de gunoaie. Și, peste tot, paleți care formau adevărate coloane în spațiile de depozitare.

Sosirea la Marsilia nu avea nimic din imaginea idilică de pe cărțile poștale. La fel ca și alte orașe, Marsilia își concentra industria la periferie, depozitându-și tot acolo deșeurile. Ca și pe nevoiași, de altminteri.

Părăsi cheiul, lăsându-se dus de mulțime. Nu-l aștepta nimeni. Preferase să ajungă la Marsilia aproape incognito, mizând pe efectul surprizei. În acest fel, eventualele bănuieli n-ar fi avut răgaz să se organizeze.

Trecu prin mulțimea înghesuită sub acoperișurile de sticlă, căutându-și calea. Orașul acesta nu-l atrăsese niciodată. De fapt, se afla pentru prima dată la Marsilia, simțindu-se aidoma unui turist rătăcit într-un aeroport necunoscut.

Privi împrejur, până descoperi panoul de afișaj. Taxiuri. Luă scara rulantă și coborî la subsol. Un culoar nesfârșit plăci metalice de culoare galbenă, înghesuială, prelate din plastic. Un miros de ipsos îi invadă nările. Mirosea a șantier.

Un șir de mașini-berline aștepta în parking. O piticanie cu plete îi făcu un vag semn din mână, invitație care îl îndreptă spre un Mercedes strălucitor de nou. Se urcă în interior și spuse direcția în care dorea să meargă.

— Prefectură? se miră șoferul.

Întrebarea îl surprinse pe Reichman. Fusese rostită cu o undă de agresivitate, de parcă tipul urma să-i dea și vreo două.

Răspunse sec.

— La Prefectura de poliție. Doar nu sunt mai multe, nu?

Urmă o clipă de tăcere. Piticul puse în funcțiune contorul și demară. Conducând, își tot observa pasagerul în retrovizoare.

— Tocmai a venit trenul de Paris, nu-i așa?

— Da.

— Și veniți chiar de la Paris?

— Exact.

— Atunci, să vă vând un pont. Aici, Prefectura este chiar un cartier. Dacă nu precizați și numele străzii, chiar că nu am cum să ghicesc locația care vă interesează.

Tânărul simți brusc tensiunea. Era ceva, ca o prezență fizica suplimentară. Instinctiv, încercă să

calmeze atmosfera.

— Mulțam pentru informație.

— Pentru puțin.

Schimbul de cuvinte decursese normal. Și totuși, o urmă de dispreț persista în vocea șoferului.

Reichman hotărî să treacă la altceva. Se căută în buzunarul interior și scoase celularul. Formând numărul – furnizat de LVB – privi ceasul încastrat în tabloul de bord. 17:15. Dacă prefectul nu era acolo, îl va căuta acasă.

După două apeluri, o voce exasperată îi strigă în receptor:

— Da?

— Bună ziua. Mă numesc Marc Reichman, judecător de instrucție. Sunt colaboratorul judecătorului de instrucție Lionel Van Bruge.

Impactul fu instantaneu.

— Da… Bineînțeles…

— Mă aflu la Marsilia.

— La Marsilia?

— Într-un taxi. Trebuie să vă văd. Este posibil?

— Păi…

— Vă asigur că nu o să vă rețin mult. Am ceva punctual de verificat.

Se scurse ceva timp. Piticul ciulise urechea și arunca pe furiș ocheade înapoi.

— Prea bine, spuse Banon. Puteți să treceți chiar acum?

— Sunt pe drum.

Reichman închise. Simțise jena înaltului funcționar local și zâmbea în sinea sa. Cu tipii din administrație trebuie să fii întotdeauna cu un pas înainte. Trebui să-i pui cu spatele la zid. Și se afla chiar în poziția de a proceda așa.

Își sprijini ceafa de tetieră. Călătoria îl mai remontase puțin. O odihnă forțată, legănat de valsul boghiurilor. Și totuși, era în continuare foarte în urmă cu somnul.

Vocea șoferului răsună în mașină. Mereu tensionată, seacă, semănând cu tirul unei mitraliere. Dar, pentru prima oară de când se urcase în mașină, deslușì o vagă urmă de respect. Se pare că luase drept agresivitate ceea ce nu era decât un fel direct și frust de a se exprima.

— Van Bruge… E chiar judecătorul?

— Chiar el.

— Și lucrați împreună?

— Da.

Tipul fluieră printre dinți.

— Ia spuneți-mi, chiar umblă cu patru gărzi de corp?

— E adevărat.

— Și dumneavoastră? Ați venit pentru atentat?

Reichman nu răspunse. Privea Vieux-Port pe care-l depășeau acum pe partea dreaptă. O limbă a mării pătrundea până în măruntaiele orașului, acolo unde vasele de agrement își îngrămădeau siluetele până spre linia orizontului.

Întrebă, ca să i-o reteze vorbărețului:

— Mai e mult?

Tipul îi privi pieziș. I-ar fi plăcut să mai converseze la nesfârșit.

— Vreo douăzeci de minute.

— Bine. Acum vă rog să mă scuzați, am de dat alt telefon.

Intră în memoria telefonului mobil și formă un alt număr.

LVB ceruse să fie informat de două ori pe zi.

Ca un fidel soldat ce era, nu avea de gând să nu se conformeze.

9

Aceleași forme aurite. Aceleași stucaturi.

Un lux ostentativ, rezervat câtorva privilegiați găzduiți în palatele Republicii.

Reichman urmă un culoar foarte lung, cu tavan înalt, mărginit de șiruri de busturi de marmură. Mocasinii săi marca Sebago pășeau pe un covor purpuriu țesut cu motive complicate. Oglinzi monumentale, cu rame sculptate cu îngerași, multiplicau la nesfârșit spațiul și așa foarte amplu.

În timp ce mergea, tânărul magistrat își scoase impermeabilul. În ciuda tinereții lui, prețiozitatea locului nu-l impresiona deloc. Doar lucra alături de sfântul sfinților și știa prea bine în ce constă relativitatea puterii. O buturugă mică putea oricând să răstoarne carul mare, să blocheze o avansare sau să-i trimită pe mai-marii zilei direct la coșul de gunoi. El era această buturugă mică. Obișnuit, anonim, eclipsat de o funcție care-i făcea să tremure pe cei puternici.

Se opri în fața unui detector de metale. Un polițist în uniformă îi luă cheile, ceasul, îi controlă documentele și îi deschise servieta. Trecu prin portalul electronic și-și recupera obiectele personale, în timp ce polițistul de serviciu îi anunța sosirea.

O ușă dublă se deschise la capătul culoarului. Un bărbat în costum sobru, cu cravată albastră, își făcu apariția. Scund, fața sa lungă dispărea cu totul în spatele ochelarilor rectangulari. Înaintă, cu mâna întinsă.

— Van Bruge n-a putut să vină personal?

Banon nu reușise să-și disimuleze iritarea. Trimiterea unui subaltern îi dădea măsura exactă a poziției pe care o deținea el în realitate. Un figurant, aflat la cheremul tuturor, a cărui părere conta la fel de mult precum cea a unui banal agent de la circulație.

Reichman fu diplomat și menajă sensibilitatea bietului prefect cu o minciună:

— Van Bruge n-a putut părăsi Parisul. Am găsit-o pe Nathalie Ménigond.

— Acțiune directă?

— Am săpat pe toate pistele posibile.

Prefectul dădu din cap. Însemnătatea mizei îi alimenta impresia că participă la ceva important, și asta îl făcea să se simtă mai demn de respect. Îl invită pe Reichman să intre în birou.

Încăperea înaltului funcționar semăna cu chilia unui călugăr trapist[22]. Un birou imens, din stejar masiv, trona în centrul camerei, pe care erau înghesuite tăvițe pline ochi de documente în lucru. Nici canapea, nici fotolii din piele.

Austeritate maximă.

Tipul se așeză pe un scaun strâmt, cu spătar rigid, în stil Ludovic XI. Cu un gest primitor, îi indică lui Reichman un fotoliu banal.

— Mai exact, în ce fază sunteți la Paris?

Magistratul știa consemnul. Zero informații. Indiferent de interlocutor. Doar LVB avea dreptul să comunice. Trecu peste întrebare ridicând din sprâncene.

— Pentru moment, nimic.

Înaltul funcționar dădu din nou din cap. Cu aerul lui resemnat, semăna cu unul dintre acei căței pe care lumea îi pune în luneta mașinii.

— Mi-ați spus că doriți să verificați ceva…

— Trebuie să merg la locul evenimentului.

Fața ternă i se lungi.

— Dar nu mai e nimic acolo. Echipa de la laboratorul poliției a trecut pe-acolo. Am început să strângem.

— Știu.

Banon își scoase ochelarii. Își încrucișă degetele, sprijinindu-se de dosar.

— Mai exact, ce anume căutați?

Reichman simțise în ton frustrarea prefectului. Așa că-i aruncă o momeală acestuia:

— Poate că mai este vreo dovadă materială.

— Care?

Tânărul dădu de înțeles că începe să se simtă incomodat. Trebuia să obțină colaborarea prefectului fără să depășească limitele trasate de LVB.

— Îmi pare rău… Nu pot să vă spun despre ce este vorba. Dar nu mă îndoiesc că șeful vă va informa la timpul potrivit.

Banon se crispă. Încercă să-și mascheze reacția în spatele unui surâs de iezuit.

— Perfect. Dacă așa stau lucrurile…

Reichman înălță iar din sprâncene. Arăta în acest fel cât de mult regreta o astfel de nedreptate.

— Mâine dimineață, îi propuse prefectul. La ora opt. De unde să vă iau?

— Nu am timp să aștept până mâine. Vreau să mergem acolo imediat.

— Acum? Dar e ridicol. Se va face noapte curând. N-o să mai vedem nimic.

— E o chestiune de ore până când trebuie să eliberăm suspecții. Le expiră durata arestării preventive.

Era argumentul suprem. În poliție se închinau mereu în fața procedurii. Codul, la fel ca o Biblie sau un crucifix, elimina orice ieșire emoțională.

— În acest caz… Banon ridică un telefon și formă un număr, comandând o mașină. Îl privi pe magistrat pe deasupra ochelarilor, alb de furie. Atunci când închise, nu se mai putu stăpâni.

— Vă garantez că șeful dumneavoastră o să aibă vești de la mine. Sunt metode de acțiune care nu ar trebui aplicate.

Reichman se ridică fără să comenteze. LVB nu acționa la fel ca toți colegii lui. Tipul conducea ostilitățile într-un stil propriu, ignorând convenințele și fără să se mai îngrijească de consecințe.

Un singur criteriu guverna actele șefului: eficiența. Pe terenul său de joc, tipi ca Banon n-ar fi rezistat nici trei minute.

10

Apocalipsa.

Bucăți de zid fără suport, care se susțineau singure. Blocuri din beton sfărâmate, din care ieșeau tije de fier ruginit. Nu mai existau planșee. Nu mai erau etaje. Doar un imens schelet calcinat privea acum spre cer.

În acest început de înserare, zona sinistrată era luminată de proiectoare puternice. Echipe de la serviciul de întreținere a drumurilor, cu veste fosforescente și căști din plastic reflectorizant, încă mai lucrau în mijlocul ruinelor. Angajații publici își terminau treaba, aruncând cu brațele ultimele resturi ale clădirii în niște conteinere metalice.

Aveau cu toții măști pe față.

Renault-ul Vel Satis se opri lângă bordura trotuarului. Benzi galbene delimitau un perimetru interzis în jurul locului unde se produsese catastrofa. Ceva mai departe, mascate de umbra unui platan, erau utilaje de șantier: buldozere, excavatoare, ciocane pneumatice.

Reichman ieși primul din mașină. Nu se apropiase niciodată de un asemenea dezastru. Văzute din biroul său, imaginile primeau o consistență diafană. Cele două dimensiuni ale unui clișeu fotografic aplatizau adevărul, lipsindu-l de substanța lui dramatică.

Un filtru. Ca un ecran pus peste oroare.

O altă realitate îl izbi în gât, pe care nu și-o imaginase în timp ce clasa cotele, procesele-verbale și restul pieselor care-i compuneau dosarul.

Mirosul. Un amestec de pulbere și de plastic ars, palpabil, agresiv. Ruinele încă mai fumegau, răspândind încontinuu această otravă în atmosferă.

Reichman avu un acces brusc de greață. Prefectul făcu un semn șoferului, un tip descurcăreț, rău îmbrăcat într-un compleu din flanel. Tipul se îndreptă spre o baracă și dispăru acolo mai multe secunde. Când ieși, ținea în mâini instrumentele indispensabile unei cercetări prin câmpul dezastrului: măști, căști, lanterne.

Bărbații se echipară, asigurându-se de buna funcționare a lămpilor, apoi depășiră bariera de siguranță.

Imobilul devastat se găsea chiar în mijlocul străzii, la câteva sute de metri. Merseră în tăcere, umăr la umăr. Cioburi de sticlă pocneau sub tălpile lor, de parcă ar fi strivit o colonie de gândaci.

Lucrătorii nu-i băgară în seamă. Tipii își vedeau de sarcina care le revenise, fără să acorde vreo atenție celor ce se întâmplau în jurul lor. Fără îndoială că se obișnuiseră, și nu de ieri de azi, să vadă cum în jurul lor roiesc oficialii.

Micul grup urcă rândul de trepte care ducea în interiorul clădirii. Peste tot fuseseră instalate proiectoare, care generau adevărate cercuri de lumină. Un frig tăios se ițea printre ruine.

Reichman avu sentimentul că pătrunde într-o criptă. Totul părea pietrificat, acoperit cu o catifea fină și cenușie. Ce mai rămăsese din Pompei după erupția Vezuviului.

— Iată, am ajuns, spuse Banon din spatele măștii.

Magistratul era acum de părerea șefului. Habar n-avea ce căuta de fapt. Dar era clar că fusese mâna unor profesioniști. Tipi cu experiență, ticăloși capabili să manipuleze explozibilul cu precizie, dar care nu-și semnaseră opera de artă. În mintea lui, LVB se înșelase numai cu privire la victimă. Clădirea administrativă nu fusese niciodată o țintă pentru acești atentatori.

— Putem să trecem și dincolo?

Prefectul nu reuși să-și ascundă surpriza.

— Nu doriți să inspectați centrul de impozite?

— Păi au făcut-o deja tehnicienii dumneavoastră. Am citit raportul. E foarte bun. Dar acum vreau să arunc o privire și în birourile învecinate.

— Dar nu e nimic acolo. Spațiile erau libere în momentul deflagrației. Și cred că foștii locatari nici măcar nu au făcut curat în urma lor.

Tânărul abia se abținu să nu zâmbească.

— Mergem?

Banon își ridică gulerul gabardinei. Mormăi o frază care nu se auzi și făcu stânga-mprejur.

— Nu! îi strigă Reichman. Prin casa liftului. Dacă asta nu vă deranjează…

Înaltul funcționar dădu din umeri. Întrebă pe un muncitor dacă au cale liberă. Tipul clătină din cap și arătă cu un deget spre dreapta.

Amplasamentul nu mai era decât o gaură sumbră. Explozia inițială proiectase cabina în cealaltă extremitate a încăperii. Focul de artificii provocat de gaz se lovise de zid. Se putea ghici doar casa ascensorului, și asta pe negativ, datorită fosei care se adâncea la subsol. Ca măsură de siguranță, două scânduri de lemn fuseseră puse deasupra abisului, ca să-l acopere.

În spate, imobilul vecin se pierdea în întunericul nopții. Șoferul înaintă ca să lumineze drumul. Se asigură de soliditatea podului ad-hoc. Cu un semn din mână, confirmă că accesul era securizat. Reichman păși peste podeț, urmat de Banon.

Își aprinseră lanternele.

Locul nu-i dezmințea descrierea. Un spațiu vid, limitat de numeroase deschideri. Se ghicea amintirea locașurilor de ferestre, acum goale. Clădirea rezistase șocului. Doar partea de mijloc dinspre centrul de impozite fusese parțial incendiată – și asta se vedea după culoarea negru-fumurie a pereților carbonizați.

Reichman înaintă. Zgomotele de pe șantier se mai estompară. Tânărul avu impresia că violează un sanctuar. Observând podeaua, reperă rapid vechile delimitări lăsate de pereții despărțitori din rigips. Aceștia fuseseră cu toții pulverizați.

Reichman parcurse încăperea cu pași lenți, lăsându-și mintea să se impregneze de imaginea ultimelor sale descoperiri. Un cont bancar, ascuns într-un seif fiscal; o bancă londoneză prestigioasă, de tradiție, operând pentru negustorii de mirodenii; societăți care activau pe Internet; teroriști care nu revendicau nimic.

Și ce legătură ar fi putut să existe între toate aceste aspecte?

— Ați găsit ceea ce căutați?

Prefectul își rostise întrebarea pe un ton nerăbdător. Se balansa de pe un picior pe celălalt, încercând să se încălzească. Șoferul stătea lângă el, nemișcat.

— Încă nu… Dacă doriți, mă puteți aștepta în mașină. O să mă descurc și singur.

Banon își închipui că parizianul dorește să-l țină la distanță. Așa că răspunse în grabă:

— Nu, e în regulă. Sunt obișnuit.

Reichman abia îl auzi. Măsura pereții, concentrându-și fascicolul luminos asupra picturilor înnegrite, acoperite dizgrațios cu bășici. Își imagină o mare de foc, sorbind

oxigenul într-o fracțiune de secundă, determinând creșterea rapidă a temperaturii dincolo de limita celor o mie de grade și dizolvând totul în calea ei. Umerii i se cutremurară. Dacă ar mai fi rămas ceva probe, cum să fi rezistat în fața unui asemenea uragan?

Și totuși, Reichman, încăpățânat, își continuă cercetarea. Acum pipăia peretele, în căutarea unei asperități, a unui element care să fi scăpat atenției anchetatorilor. Polițiștii nu cotrobăiseră în această încăpere. Pentru ei, miezul problemei se găsea în clădirea alăturată, în jurul punctului de detonare.

Magistratul își continuă turul, pipăind suprafața ondulată, ciocănind uneori cu degetul pentru a descoperi o nișă ascunsă. Zadarnic. Cercetă și tavanul, panourile de polistiren topit de pe o armătură în fagure-de-albină. Imposibil să-ți imaginezi că ar fi putut să scape ceva într-un asemenea loc.

După zece minute de căutare, reveni lângă Banon, descurajat. Teza pe care o avansase la Paris se topise ca un fum. LVB avusese dreptate. Orice indiciu primea forță probatorie doar dacă putea fi coroborat cu un altul. Un păianjen țesându-și plasa până când ajungea să formeze o pânză întreagă. Asta era baza. Îl depăși pe prefect și se apropie de puț, nu foarte hotărât. Lanterna mătura întunericul. În fund, o grămadă încurcată de cabluri și de resorturi de oțel delimitând spațiul casei ascensorului. Suficient de larg cât să îngăduie unui tehnician să coboare în spatele liftului.

Potrivit experților, teroriștii aleseseră aceeași cale. Avuseseră acces acolo datorită trapei de siguranță, situată în tavanul fals. Așa, ei izbutiseră să plaseze încărcătura între mașinărie și sept.

Septul…

Evidența îi înfierbântă venele. Ceea ce căuta el strălucea prin absență. Fusese distrus sută la sută în explozie. De aici provenea documentul înnegrit. O ascunzătoare, încastrată în beton. Hârtia respectivă fusese ascunsă aici, alături de altele, fără-ndoială, dar deflagrația o aruncase în altă parte, unde și fusese găsită.

Un zâmbet îi lumină trăsăturile. Teza lui redevenea credibilă. Tipii se concentraseră pe peretele despărțitor. Doar pe acesta. Poate că nici nu trecuseră prin centrul de impozite. A doua explozie nu se datorase decât unui concurs nefast de împrejurări, datorat, cel mai probabil,

instabilității gazelor. Consecințele acesteia asupra locului sfârșiseră prin a arde orice reper.

Foarte excitat, lui Reichman îi mai veni o idee. Se întoarse spre Banon și aproape că-i strigă:

— Ușa? Ați verificat ușa?

— Despre ce vorbiți?

— Accesul! Intrarea în birouri. Unde este?

— Păi eu…

Reichman mătură cu lanterna spațiul care putea fi vizualizat. Vântul se strecura prin fațadele găurite, șuierând între armăturile de aluminiu. Brusc, reperă un pătrat de proporții diferite.

Alergă către deschidere. Bucăți de sticlă mai erau încă înfipte în tocărie, ascuțite ca niște dinți de rechin. Pe podea, plăci de carton, resturi de plastic, chiar și de sticlă.

Se lasă în genunchi și smulse o bucată de lemn. Ținând lanterna cu o mâna, cercetă ruinele. Dintr-o dată, o sclipire ieși în evidență grație luminii. O sclipire argintie, înotând în masa de resturi. Apropie sursa de lumină.

O yală și încă una destul de ieftină.

Inima începu să-i bată mai tare când cercetă și restul încuietorii. Dinții erau întorși spre exterior, demonstrând fără drept de apel că fusese forțată.

O explozie de bucurie îl însufleți pe magistrat. Aflase adevărul. Nici măcar o clipă nu fusese vizat centrul de impozite.

Acum, se afla în posesia dovezii.

11

Toată ziua făcuseră cercetări în comunitățile de la periferie.

Mai întâi, în cartierele din Nord. Blocuri de apartamente, case ocupate abuziv, pivnițe. Câteva tabere de țigani. Din Saint-Marcel până la Rose, o trecere în revistă a informatorilor uzuali ai BAC-ului.

Paul fusese obligat să se stăpânească. Tipii trăiau cantr-un acvariu, autiști în treburile lor. Cartierele din Sud le cristalizau ura. O anumită bucurie de a trăi, străzi curate, case îngrijite. Tot ceea ce lor li se refuza. Unii nici nu-și mai aminteau că explodase o bombă la Marsilia.

Pe la începutul serii, tânărul locotenent se hotărâse să meargă în a doua direcție.

Centrul orașului.

Și rețelele lui Atavian.

Buldogul păstrase din epoca lui Tomasini legături în mediul corsican. Ce-i drept, vremea se scursese, dar câțiva șefi bătrâni se mai bucurau încă de o anume influență. Ei ar fi putut să le ofere ceva informații.

Cei doi camarazi făcuseră echipă timp de treizeci de ani. Comisarul, cu profil de vultur, cu metodele sale la limită, și brigadierul, mai altfel decât colegii săi, fascinat de siguranța și intransigența Corsicanului. Fostul patron al BAC-ului îl luase sub aripa lui protectoare și îl inițiase în ritual. Fusese un fel de a-și face diferit datoria, de a-și plăti păcatele sufletului său blestemat.

Își începuseră cariera în 1972, în localul murdar al unui comisariat de cartier. Cel de pe *Rue Nationale*, arondismentul 1, în plin centru al ghetoului magrebian.

Chefuri, descoperirea tutunului. Tomasini știa să se facă plăcut. El predica public o anumită idee despre ce este poliția, ordinea, respectul. Conservatorii n-aveau decât să nu participe la o astfel de viziune. Nimeni nu le cerea să rămână.

În paralel, își dezvolta relațiile. Paul Mondoloni, Jacky Imbert, zis și „Șișul”, Gaétan „Tany” Zampa sau Gilbert Hoareau, le „Libanais”. Îl știau toți. Escrocii îl însoțeau din când în când, participau uneori la operațiuni gen „lovitură de pumn” organizate în afara serviciului

prin ghetourile din preajma Gării Saint-Charles. Drept recompensă, Tomasini închidea anumite unghiuri ale anchetelor, uita de unele infracțiuni, se făcea că nu vede afacerile cu jocuri mecanice sau cu dame de consumație.

Un schimb de favoruri. Un echilibru.

Atavian se angajase în acest fel de viață. Se topise în ideologia rasistă fără să-și pună prea multe întrebări, supunându-se ca un cățeluș celui care-l adoptase. O statură de luptător, un centru de greutate foarte jos, întâmplarea genelor îl predispusese natural spre înfruntările de ordin fizic. Mintea lui nesofisticată îl făcuse să fie un excelent ins de acțiune. Vorbea puțin. Simpla lui prezență îi impresiona suficient pe suspecți, așa încât aceștia se așezau imediat la masa negocierilor.

La înființarea BAC-ului, comisarul trăsese niște sfori ca să fie mutat în noua sa unitate. Nu se schimbă o echipă învingătoare. Acțiunile aveau loc în același ritm, cu șuturi în burtă și tortură psihică.

Doar decorul se schimbase.

Și mentalitățile.

Orașul se supraaglomerase, se dezvoltase mult la periferie, acolo unde ura se transformase din râu în fluviu. Arabii nu-și mai curbau spinarea. Dădeau cu aroganță din umeri, aruncau priviri animale, își ascuțeau cuțitele; pe scurt: se organizau. O luptă pe viață și pe moarte tocmai fusese declarată între triburi și clanuri. O gherilă urbană în care umiliții de ieri nu mai aveau nimic de pierdut.

De-atunci, fiecare își căuta însemnele.

Mașina Matra urcă pe Strada Francis Davso. Se lăsase înserarea, iar locul respira încă un parfum muncitoresc. Băcanii își strângeau marfa de pe tarabe, măcelarii își puneau carnea la adăpost în frigidere, câteva femei de menaj întârziate cu pregătirea mesei alergau de la un magazin la altul cu brațele pline de pachete.

Atavian întoarse spre Strada Molière. Schimbare de ambianță. Baruri, curve îmbrăcate țipător; vitrine de *sex-shop*-uri acoperite cu draperii negre; discoteci dichisite în spatele unor uși de închisoare. Blonde între două vârste șușoteau înșirate la rând, îmbrăcate cu jupe de scai roșu și dantele provocatoare.

Parcă în piață. Trei străzi slab luminate încadrau o curte cu dale sclipitoare, înconjurată de lanțuri grele, puțin înălțate. Închizând pătratul, clădirea Operei, cu coloanele sale albe, canelate, cu frontonul ei pretențios. O

arhitectură haussmanniană[23] indigestă marca această construcție monumentală, în care se înghesuiau burghezii la matineu ca să asculte opere de Verdi.

Mai mult decât un simplu cartier, Opera era și o industrie. Un Disneyland al sexului, cu restaurantele, hotelurile, magazinele de bulendre și cabinetele sale medicale. O populație interlopă își făcea veacul acolo, reunită pentru a provoca o ambianță electrică.

Lui Paul îi plăcea mult acel colț. Mai tânăr fiind, pierduse acolo nopți întregi, căutând în acel amestec de culturi propria-i doză de adrenalină. Cu regulatul nu avusese niciodată probleme. De fapt, acolo căuta cafteala. O singură privire îi era de ajuns ca să declanșeze conflictul. Legionari, marinari, șmecheri în căutare de scandal. Se băga în orice, numai caft să fie. Esențial era să se bată ca să evacueze din preaplinul violenței care-i presa asupra arterelor.

Cei doi camarazi traversară curtea pavată. O burniță rece făcea ca piatra să strălucească aidoma lămpii lui Aladin. Se însera. Paul știa unde-l conduce armeanul. *Halta.* Cel mai vechi dintre barurile de noapte din Marsilia. O *instituție* ținută de aproape trei generații de o familie din Bastia.

Pe acest teren, Cabrera trecea în plan secund. Cu găștile de negri sau de arabi se descurca fără probleme. În barurile corsicane, însă, regulile datau din altă epocă. Cu ăștia nu știai niciodată când vine lovitura de șiș și ajungeai fără preaviz mâncare pentru peștii din canalele orașului.

Și totuși, începea să se îndoiască. Nimeni nu văzuse și nu auzise nimic. Rețelele buldogului nu conduseseră la niciun rezultat.

Atavian împinse ușa cu geamuri. În curând zumzăitul barului se răspândi pe trotuar. Plonjară într-un lac de fum. De-a lungul boitelor, Paul regăsi taverna de altădată. O sală foarte lungă, plină până la refuz. Tejgheaua de zinc a barului situat pe partea stângă sprijinea niște siluete care dădeau pe gât pahar după pahar. Separat de o trecere îngustă, niște mese minuscule se aliniau până aproape de bucătărie.

Locotenentul își miji ochii. O iluminare agresivă deforma fețele din hrubă. Fețe amorfe, răvășite de noapte, de singurătate, de mizeria străzii. Curvele își tot pudrau

fețele, îmbucau ceva cald, bârfeau la greu și se pregăteau de următorul client.

Casa era la capătul barului. În spatele ei, ca o regină-mamă pe tron, o bătrână doldora de bijuterii clasa note de plată sudând țigările Gitanes una după alta.

Fără să-și ridice privirea, mormăi:

— Ce dracu' faci aici?

Atavian se făcu numai zâmbet.

— Am venit să-l văd pe Gégé.

— Da' ce, ai întâlnire cu el?

— Am o informație să-i dau.

Mumia ridică un ochi peste care trona o geană aproape îngropată în rimel.

— E, hai că p'asta n-am mai auzit-o…

— E sus?

— Du-te să vezi singur. Dacă-l găsești, zi-i că e în interesul lui să vină rapid aici.

Armeanul îi aruncă babei un salut ironic. Paul nu înțelese dacă schimbul de replici fusese unul glacial sau, dimpotrivă, purtase amprenta unei pudice afecțiuni.

Traversară bucătăria, o sală din fund îngrozitor de murdară, sufocantă din pricina mirosului de mâncare gătită cu exces de grăsime. Trei agitați în halate de bucătar se tot învârteau pe lângă cuptoare vorbind de zor. Tipi din Comore, intui Paul. Muncitori la negru, plătiți mizerabil, locuind într-un colț de cocioabă mizeră. În lumea nocturnă, clandestinii reprezentau o mână de lucru foarte căutată.

În fund de tot, o ușă. O scară se vedea lângă ea, un melc de metal înșurubat în jurul unui trunchi de fier. Atavian se aburcă pe trepte, mârâind.

— Curva de Jannine. Ar fi putut să facă mai largă chestia asta îngrozitoare.

Paul se fofilă după uriaș. Urca cu spatele încovoiat, ca să nu se lovească de treptele de deasupra capului. În mintea lui își punea deja întrebări cu privire la oportunitatea acestei descinderi.

Gérard Batisti.

Un necunoscut 100%.

Oficial, era administratorul barului. După Atavian, un fost lider al mafiei corsicane, retras acum din afaceri. În realitate, tipul fusese negustor de armament și fusese furnizorul a numeroase bande de tâlhari din sudul Franței. Întovărășit cu Gaétan Zampa, nașul asasinat în închisoare,

era deopotrivă și un apropiat al naționaliștilor corsicani. Pentru ei lucrase gratis. Asta-i fusese contribuția pe altarul cauzei. Poliția îl suspectase adeseori, dar nu putuse niciodată să dovedească nimic. În pragul vârstei de șaizeci de ani, Batisti avea încă un cazier virgin.

Însă parcursul lui dezvăluia și alte surprize. Pe la începutul anilor ’80 bandele mafiote porniseră un război pentru moștenirea celor din clanul Guerini. Au rezultat zeci de cadavre. O epidemie de morți violente. Marsilia era îngrozită.

Și de această dată, Batisti supraviețuise.

Paul știa care sunt regulile. Mafiotul își datorează întotdeauna salvarea și supraviețuirea unui alt personaj, mai puternic și mai influent. Din punctul lui de vedere, în acest caz nu putea fi vorba decât de Tomasini.

— Cu cât ești mai lacom, cu-atât crapi mai repede, mormăi buldogul continuându-și ascensiunea. Dacă ar putea, ar păstra resturile de mâncare și ar refolosi mucurile de lumânare.

— Cine-i tipa? Nevastă-sa?

— Maică-sa. Ea controlează totul. De la culoarea spălătoarelor de vase până la mărimea sandvișurilor.

— Da, știu genul.

— Nu cred. Taică-tu mai trăiește. Bătrâna hoașcă poartă doliu de zece ani. Știi mai bine ca mine. Chestia asta îi dă ei toate drepturile.

Paul nu răspunse. Se gândi la părinții lui, la propria lui cultură. Insulele Mediteranei se aseamănă. Figura maternă joacă în acel spațiu un rol-cheie, la jumătatea drumului între sfințenie și monstruozitate.

Ajunseră în sfârșit pe o platformă. O nouă ușă bloca drumul. Atavian își regăsi suflul. Apoi bătu cu timiditate de trei ori. O voce se auzi de dincolo de lemn, seacă, de parcă ar fi fost tăiată într-un bloc de mânie.

— Intră!

12

Camera era îmbâcsită de tutun stătut.

Un miros apăsător, concret, care atacă mucoasele și întoarce stomacul pe dos. Pe lângă acesta, efluvii de bere, de bucăți de friptură. Miasmele bucătăriei păreau să se fi concentrat acolo. O acumulare de gaze, gata să explodeze la cea mai mică scânteie.

— Salut, Gégé.

Bărbatul aplecat asupra hârtiilor avu o clipă de surprindere.

— Nu pot să cred… O fantomă.

Gérard Batisti își reveni rapid. Se ridică surâzând și ocoli masa ce-i servea drept birou. Era îmbrăcat cu un polo negru, strâns pe corp, care se mula peste mușchii bine întreținuți. Jeanși cu talie joasă și pantofi sport Nike de culoare portocalie completau ținuta tipului. În curând avea să împlinească șaizeci de ani, dar părea că își făcuse un titlu de glorie să arate bine, ca în tinerețe. Piele oacheșă, păr grizonat, tuns periuță, chipul lui evoca o reclamă închinată senectuții ideale.

Și totuși, un detaliu era strident în această compoziție armonioasă. Tipul avea o privire perversă. Ochii lui erau ca două bile sumbre, insondabile, adâncite în fundul orbitelor ca niște stele stinse.

Atavian deschise brațele. Se îmbrățișară entuziaști. Interlopul se simțea mai în largul său decât gaborul. Se purta ca un senior medieval ce primește omagiul datorat de vasal.

Paul rămase discret la o parte. Își aștepta rândul, observând încăperea. O mansardă cu pereții îngălbeniți, pe care erau prinse numeroase afișe anunțând gale de box. Pe jos, linoleum coșcovit, ars în unele locuri. Vrafuri de acte zăceau cam peste tot, reducând și mai mult spațiul util al încăperii. Un calculator cu bandă trona pe biroul improvizat, în mijlocul a numeroase dosare deschise.

Batisti vorbea cu voce scăzută. O urmă de accent corsican îi afecta silabele, dând impresia unei violențe abia stăpânite.

— Măi frate! A trecut ceva vreme.

— Nu te-ai schimbat, îi răspunse armeanul.

Musculosul abordă o mină plină de mândrie.

— Mă întreţin. La vârsta noastră trebuie să fim de două ori mai vigilenţi. Se dădu puţin înapoi şi ridică o sprânceană.

— Tu, dimpotrivă…

Atavian abia bâigui, de parcă s-ar fi scuzat.

— N-am timp să halesc bio. Sunt mai tot timpul pe stradă.

Paul percepu amărăciunea. Buldogul supravieţuia refugiindu-se în băutură. Nu aspectul exterior era cea mai mare problemă pe care o avea.

— Şi tovarăşul tău?

— Mi-e superior. Locotenentul Paul Cabrera.

Marsiliezul întinse mâna. Simţi o strângere fermă şi avu impresia că apucă între degete un trunchi de copac. La bătaie, interlopul probabil că făcea ravagii.

— Boxezi? îl întrebă Gégé.

Paul adoptă un ton vesel.

— Chiar se vede din prima?

— Ei, obişnuinţa. Luă o cupă placată cu aur din spatele biroului.

— Campionatul regiunii Provence, 1965. Categoria mijlocie. Ultimul meu titlu.

— Şi-acum?

— Doar organizez gale de box. E un fel de a rămâne în pâine.

Paul intui că are prilejul să sublinieze ce au în comun.

— Tomasini era un fan al boxului.

— L-ai cunoscut?

— Mi-a fost un al doilea tată…

Zâmbetul lui Gégé porni irezistibil, descoperind nişte dinţi aliniaţi ca în armată. Erau în familie.

— *Les amis de mes amis sont mes amis*[24]. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Ricard, aruncă Atavian.

— Bere, îi ţinu Paul hangul.

Batisti deschise un frigider minuscul, aşezat direct pe duşumea. Le oferi băuturile şi-şi scoase un suc de fructe. Zgomotele unei altercaţii urcară din stradă.

— Cartierul pizdei mă-sii! Nici nu mai îndrăznesc să o las pe mama singură.

Tânărul locotenent abia îşi reţinu un surâs. În cinci minute tipul avea să afirme că poliţia nu-şi făcea datoria

cum se cade.

Ca și cum i-ar fi citit gândul, Atavian aruncă pe un ton ironic:

— Du-te și fă o plângere.

Trăsăturile mafiotului înghețară.

— Nu râde. Regulile s-au schimbat. Micile bande care vin dinspre ghetouri nu mai au pic de respect.

— Ar trebui să-i învețe cineva, nu?

Batisti înălță din umeri.

— Africani și arabi. Ce să-i înveți pe ăștia?

Își ridică paharul a închinăciune, cu gândul deja aiurea.

— În cinstea bunelor vremuri de odinioară!

Cei trei bărbați ciocniră. Patronul *Haltei* se întoarse pe scaunul lui și se așeză în echilibru, cu picioarele azvârlite pe birou. Apoi întrebă cu glas rece:

— Care-i treaba cu tine?

Cei doi polițiști rămăseseră în picioare. Pe Atavian părea că-l strâng pantofii, cu toate că aceștia erau uriași.

— Am o problemă. Cu atentatul din Rue Borde.

— Atentat? Care atentat?

— Hai, hai, că am nevoie de informații.

— Și tu îmi ceri mie asta?

— Da, în amintirea bunelor vremuri vechi.

Mafiotul sorbi un gât imens din suc. Nu-l slăbi din priviri pe armean.

— Și de ce crezi că aș putea fi la curent cu treaba asta?

— Haide, Gégé, întotdeauna ai fost. Uită-te la țoalele pe care le porți. Epocile se schimbă. Tu te adaptezi la orice noutate.

O scânteie de malițiozitate traversă pupilele negre ale corsicanului.

— Dar nu și la plantarea de bombe, dragul meu. Sunt om de afaceri. Nu mă bag în politică.

— Da, dar uneori cele două merg mână-n mână. Cu toții o știm.

— S-a terminat cu toate astea. Acum mă ocup doar de bar. Îmi ocupă toată ziua.

Atavian își goli paharul dintr-un gest, de parcă și-ar fi făcut curaj. Tipul făcuse mișto de burdihanul său, dar Paul înțelese că tovarășul său ezita să-l pună într-o poziție defensivă pe Gégé.

— Departamentul antitero își rupe dinții în caz, își reluă armeanul pledoaria. Până acum, nicio revendicare, niciun indiciu, niciun mobil.

— Și ce-ai vrea tu să fac?

— Pe străzi, nimeni nu rămâne invizibil. E imposibil ca tipii să nu fi lăsat pe undeva o urmă, cât de mică. Tu mă poți ajuta să o găsesc.

Batisti izbucni în râs.

— Pensie. Știi ce înseamnă asta? O ajut pe mama și-i pun pe băieți să boxeze. Cam asta-i toată treaba.

— Philippe Rocca. Serge Sampieri. Marc Andreani. Mai joci cărți cu vechii tăi amici?

Mafiotul elimină toate aceste nume cu o simplă mișcare de mână.

— Vechea școală. Sunt morți sau retrași din circuit.

— Și naționaliștii? Nu mai militezi pentru cauză?

Batisti își compuse o mască gravă.

— S-a sfârșit. Tinerii fac chiar orice. Nu mai cred în valorile tradiționale.

— A fost o treabă făcută cu plastic, semn că nu și-au pierdut încă îndemânarea.

— E problema lor… Însă după ce am auzit, nu sunt amestecați în afacerea asta.

Paul nu se putu abține să nu intervină.

— Rămâne de văzut…

Bărbatul îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Toți tipii ăștia regulează acum dame la bordel. Le place. Dacă ar fi afumat administrația financiară, credemă că s-ar fi lăudat pe toate drumurile.

Tonul corsicanului devenise mai dur. Poate că Gégé se retrăsese de pe piață, dar fibra lui patriotică nu slăbise. Paul tocmai voia să intervină din nou, când simți mâna lui Atavian pe braț. Buldogul parcă ar fi călcat pe ouă.

— Nu acuz pe nimeni. Doar spun că avem nevoie de ajutor.

Cuvintele aduseră pacea. Tensiunea își pierdu din intensitate. Batisti clătină din cap.

— Nu știu decât ce ți-am spus. Am făcut la fel ca toată lumea. Am aflat din ziare.

Atavian se îndreptă spre frigider și se servi cu încă un pahar. Cu spatele la gazdă, sorbi întreg conținutul cu înghițituri gâlgâite.

O tăcere apăsătoare le lipise buzele. Evocarea activiștilor corsicani provocase o tensiune care umpluse

camera.

Locotenentului îi veni o idee. Făcu un pas înainte și se opri fix în fața mafiotului.

— Ok, nu mai ești în afaceri, de aceea îți spun un lucru care te poate ajuta. Naționaliștii sunt acum în colimatorul poliției și al magistraților. În această clipă, un judecător de la Paris sapă pe urmele lor.

Bărbatul nu răspunse, de parcă această pauză i-ar fi făcut bine. Adevărul era că atitudinea tânărului polițist îl deranja.

Paul continuă pe un ton egal.

— Să admitem că tovarășii tăi de altădată sunt nevinovați ca pruncii. În situația asta, chiar că o să-mi pară rău de ei când toată potera din Franța va fi pe urmele lor.

— Ce vrei să spui?

— Că în locul lor i-aș căuta pe responsabili. Pe cei care doresc ca ei să iasă țapi ispășitori pentru atentat.

— Mi se rupe!

Paul îl privi fără să clipească. Însă începuse să se înfurie.

— Trebuie să știu ce se întâmplă. Ai lucrat cu tipii ăștia. Le-ai împărtășit cauza, ai participat la lupta lor. De aceea parcă nu-mi vine să cred că ați rupt orice relație.

— Nu-i mai frecventez. Ți-am spus-o. E de domeniul trecutului.

Dar tonul nu mai era la fel de convins. Paul avu impresia că sesizase o diferență. Adică: tocmai confirmarea minciunii.

Se gândi să persiste, ca să profite de slăbiciunea celuilalt.

— Greșești, Gégé. Acum chiar că mă obligi să devin antipatic.

Mafiotul se crispă. Prăvălit pe scaunul lui făcu efortul să nu se miște.

— Spune-mi, căcăcios mic, cine naiba ești tu ca să-mi vorbești mie pe tonul ăsta?

Paul își trânti palma printre nenumăratele dosare. Sticla cu suc se răsturnă, răspândindu-se peste documente.

— Privește-o bine. Tomasini o avea. Cu diferența că eu nu-ți datorez nimic. Ori cooperezi, ori mă ocup de cazul tău.

Tipul rămase interzis. Continuă să fie arogant.

— Trage-mi-o, dacă asta te excită. Dar asta nu mă va face să știu mai multe.

O erupție de furie îl cotropi pe tânărul polițist. Se gândi la Fabio, la sacrificiul său inutil. Și asta pentru că existau tipi ca Batisti care aveau grijă să le bată cuiele în coșciug. Cu un gest rapid, îl înșfăcă pe mafiot de gât.

— Îți sparg nasul, jigodie. Poate că asta o să-ți împrospăteze memoria. Celălalt se ridică, încercând să se elibereze. Fiind mai scund, brațele i se zbăteau însă în gol.

Fără să-l slăbească, Paul înconjură biroul. Degetele îi apăsau puternic glota. Îl lipi de perete și ridică pumnul rămas liber.

Fu însă smucit îndărăt cu multă forță.

— Las-o baltă. Nu servește la nimic.

Marsiliezul menținu totuși presiunea asupra corsicanului. Fulgere albe îi tulburau conștiința. Atavian urlă:

— La dracu'! Lasă-l! O să-l omori!

O fracțiune de secundă. Poate mai mult. Paul nu mai vedea decât albul ochilor care se injectau de sânge.

Își relaxă strânsoarea.

Batisti se prelinse pe linoleum. Tușea, încercând să-și recapete suflarea. Cuvinte sugrumate îi ieșiră atunci din gât:

— Ești… Ești… bolnav. Nu știi… nu știi cine sunt eu…

— Păstrează suflul. O să ai nevoie de el când o să mă întorc. Atavian încă îl ținea de biceps. Îl târî spre ușă.

— Hai s-o tăiem.

Alergară pe scara de fier, traversară sala extrem de rapid. Afară, noaptea se adâncea, atrăgând în urma ei un cortegiu de creaturi amenințătoare. Paul nu le dădu atenție. Cartilajele mafiotului încă plesneau sub strânsoarea lui. Încă le simțea încă în degete.

Își regăsi calmul abia când se urcă în mașină. În mintea lui imaginile începură să se ordoneze.

Batisti era un rechin. Un devorator de oameni. Asta era natura lui. Într-un fel sau altul, se mai afla încă în tovărășia semenilor săi.

Așa că tăcerea îi era previzibilă. Legea clanului juca un rol extrem de important, mai ales pentru tipii de vârsta lui. Dar, pe deasupra acestei reguli, Paul simțise tulburarea.

Ăsta era semnul care-i confirma implicarea corsicanilor.

13

Reichman stătea la Sofitel, într-o cameră cu vedere spre Vieux-Port.

Un hotel de cinci stele, unul de lux, dar fără seif în cameră, la nivelul standard al clasei respective. Deprimant prin conformismul pe care-l afișa. Lobby, camere, restaurante sau săli de conferințe, fiecare parte a complexului ar fi făcut orice bussinesman să fie fericit. Pe jos, în holuri, mochete pufoase cu motive imprimate, pânze contemporane țipătoare, fotolii de piele. Mai sus, la etaj, paturi *king size,* băi cu jacuzzi, buchete de flori și mobilier de firmă.

Grupul hotelier avea o extindere internațională. Atunci când un client alegea Sofitel, el trebuia să-și găsească acolo toate reperele dorite. Nu conta ce naționalitate avea. Pretutindeni în lume, de la Djakarta la Marsilia, trecând pe la New York sau Moscova, acesta se simțea ca acasă.

De fapt, Sofitel ținea de genul de locuri pe care Reichman le detesta. Felul în care era construit îl purta mai degrabă spre hoteluri cu farmec, spre camerele de han, tot atâtea locuri în care pietrele și oamenii aveau fiecare câte o poveste.

Dar, presat de timp, tânărul nu avusese răgazul să aleagă. Banon îl depusese la Palat, neuitând să-i precizeze că lanțul hotelier se pusese de acord cu municipalitatea să-l cazeze. Evident, nota avea să-i revină acesteia. Pe drum, prefectul încercase din nou să-l tragă de limbă. Niciun rezultat. Reichman se eschivase cu blândețe, refugiindu-se în spatele consemnului dat de Van Bruge. Pretextând că este epuizat, el refuză o invitație la cină și îl concedie pe înaltul funcțional local.

În curând, magistratul se instală în camera ce-i fusese rezervată. Excitat de-a binelea, îl sună pe LVB de pe mobil. Informarea a durat zece minute.

Van Bruge îl ascultase fără să-l întrerupă. Elementele descoperite la fața locului îl intrigau. Luate izolat, ele nu demonstrau mare lucru. O yală forțată era, de fapt, singura dovadă tangibilă. Dar și aceasta putea foarte bine să fi fost spartă înainte de explozie, de vreo

gașcă de pușteni boschetari. Cât privește dispariția peretelui, ea chiar nu aducea nimic. Juridic vorbind, era o probă negativă. Deci inutilizabilă.

Și totuși, LVB îl încurajă să continue. Arestările preventive ajungeau la termen, se apropia week-end-ul, ancheta stagna. Se putea dispensa de Reichman până luni.

Tânărul închise aparatul. Plutea pe deasupra norilor de bucurie.

Două zile.

Pentru ceea ce dorea să facă, ar fi trebuit să fie suficient.

O atmosferă de o claritate diferită creștea încetul cu încetul în intensitate. Nuanțe de roșu, portocaliu, galben. În sfârșit, o trăsătură albă, una agresivă. Se gândi la un dispozitiv de lumină cu intensitate variabilă.

Când deschise ochii, camera era scăldată în lumină. Un soare viu cădea asemenea unei ploi aurii până în mijlocul patului. Niciun zgomot.

Îi luă mai multe secunde până se dezmetici. Un cadru luxos, izolat fonic. Un miros necunoscut, pe bază de amestec de fructe. Nici patul nu-i spunea mare lucru. Prea lat, prea elastic. Servieta, întredeschisă, stătea pe saltea, la îndemână. Împrejur, documente răspândite, reportofonul personal.

Clipind din ochi, se trezi de-a binelea.

Cifrele roșii ale ceasului digital indicau 10:27. Reichman adormise pe dosare, desigur, la o oră târzie, uitând să se mai dezbrace. Avea o șansă și nici nu-i trecea prin gând să o rateze.

Se ridică precipitat, făcu în grabă un duș și-și trase pe el cămașa curată, pe care o păstra mereu de rezervă. Cei de la antitero trăiau permanent într-o stare de urgență, așa că trebuiau să fie pregătiți la minut. Pentru acești oameni, nopțile albe deveniseră o a doua natură.

Așezat pe un colț al patului, își reciti rapid notițele.

Prima mișcare a acestui nou joc îl conduse la comisariatul arondismentului 8, pe Boulevard d'Haifa. Trebuia să verifice un aspect deloc determinant, dar care, cu puțin noroc, avea să-i deschidă noi perspective în alte părți. Dacă jaful fusese comis înainte de atentat, rămăsese cu siguranță o urmă. O plângere, o scurtă anchetă, ceva.

După ce și-a anunțat sosirea polițiștilor de-acolo, comandă o mașină și părăsi camera. Așa cum promisese,

Primăria îi prevenise pe cei de la recepție. Un funcționar în livrea purpurie îi dădu o chitanță.

Semnă și introduse în buzunar copia actului.

Afară îl aștepta un Mercedes, o mașină strălucitoare, foarte mare. Reichman nu era invidios din fire. Acum îl cuprindea totuși o anumită stare de agasare. Un taximetrist profesionist se lăfăia în limuzină. La salariul său, i-ar fi trebuit mai multe vieți pentru a-și putea oferi acest gen de cheltuială. Dădu adresa taximetristului. Berlina demară cu suplețe, în direcția Corniche. Avusese noroc, căci șoferul acesta nu era deloc vorbăreț.

Adâncit în scaunul confortabil, Reichman profită ca să privească panorama. Ajutat de mistral, albastrul cerului își reintrase în drepturi. Un cer curat luase locul norilor, ca un decor pictat în grabă în plină noapte.

Curând, marea își făcu simțită prezența. O eliberare a cerului pe deasupra acoperișurilor roșii. O altă calitate a aerului. O luminozitate sporită. De fapt, nimic precis. Doar intuiția că marea era acolo, prezentă, mereu în așteptare. Apoi, în josul unei coaste, se ivi. O masă sumbră, fascinantă, pe care se mișcau fulgi albi. Pale de vânt îi irizau suprafața, metamorfozându-i mătasea în piele încrețită de reptilă. Talazurile se rostogoleau în larg, împroșcând munți de spumă. Masa de apă se prăvălea peste stânci, împrăștiind în aer steluțe de sare.

Reichman se surprinse zâmbind, fericit că regăsise în cele din urmă niște senzații familiare. În zona lui natală, natura dovedea aceeași furie. Aceeași puritate. Vânturi înghețate, ploi diluviene, uneori zăpadă, ca o cortină surpriză pe scena naturii.

Pe fundalul acestei comparații, i se păru că observă un adevăr neașteptat. Sufletul orașului se dezvăluia în violență. Era acolo, pretutindeni, ca un răspuns la asaltul feroce al elementelor naturii.

Dintr-o dată, peisajul se schimbă. Se afundară pe o stradă largă, mărginită de ziduri groase. Tufe de chiparos se ițeau în urma lor, tunse în forme paralelipipedice. Între boscheți se ghiceau uneori o fațadă albă, o terasă rozalie, marginea azurie a unei piscine. Paradisul. În plin centru al orașului.

Reichman abia observă că taxiul parcase în fața unui bloc din ciment gălbui. Plăti cursa și intră în clădire.

Holul de primire semăna cu cel al oricărei instituții. Strâmt, jalnic, construit în grabă mare cu materiale

ieftine. Scaune din plastic fixate de podea, o gheretă cu geam vizavi, totul în culori galbene și gri. Arhitectul probabil că dorise să introducă o notă de convivialitate: toate elementele se aflau la aceeași înălțime. Așa, poliția se adresa celui care îi solicita serviciile fără condescendența obișnuită.

În această dimineață de sâmbătă localul era plin ochi. Patru tipi cu alură de *rapperi*; un vârstnic întovărășit de un golan cu țeasta rasă; o doamnă prețioasă îmbrăcată în blazer și purtând colier de perle. Reichman nu avu dificultăți în a face deosebirea între victime și cei care erau bănuiți de infracțiune. Parcă pentru a completa tabloul, doi polițiști în uniformă stăteau în fața ușii, cu capul descoperit și brațele încrucișate.

Se apropie de ghișeu. O funcționară în uniformă impecabilă completa un formular.

O întrebă cu voce politicoasă:

— Aș dori să-l văd pe comisar. Eu…

Femeia-polițist nu-i dădu ocazia să se prezinte. Fără să ridice capul, i-o tăie sec:

— Așteptați. O să vă chemăm noi.

Magistratul era obișnuit cu asemenea tratament. Tinerețea și înfățișarea pedantă erau frecvent handicapuri cu care trebuia să lupte. Adesea îl puneau în situații complicate. Așa că își scoase portofelul.

— Judecător de instrucție Reichman. Tribunalul de înaltă Instanță din Paris. Am telefonat că voi sosi.

Nesimțita se holbă la documentul tricolor. Bâigui o scuză și apucă un telefon de interior. În mai puțin de zece secunde drumul era deschis.

— Primul etaj. În fața scărilor. Eu… Îmi pare rău de această confuzie, domnule judecător.

— E-n regulă. E pe aici?

— Imediat la dreapta.

Reichman îi surâse și îi întoarse spatele. Părăsind holul, simți în spate privirile *rapper*-ilor. Deja îi erau familiare asemenea priviri. Un amestec de ură și fascinație. Ceva foarte diferit de ceea ce erau obligați să îndure polițiștii.

Dar el, el nu reprezenta legea.

El chiar *era legea.*

Un ins bondoc îl aștepta în capul scărilor. Trăsăturile îi erau la fel de răvășite ca și costumul în care era îmbrăcat, uzate de vârstă datorită unui vieți terne, de

hârțogar. Insul purta ochelari cu lentile progresive, așezați în echilibru pe o frunte extinsă de absența părului. Reichman îi dădea cam patruzeci de ani, dar n-ar fi băgat mâna în foc pentru asta.

— Comisar Vals.

O strângere de mână molatecă. Impresia de a fi atins o meduză.

— Vă mulțumesc că m-ați primit.

— E absolut normal.

Intrară într-un mic birou. Un miros acru otrăvea încăperea. Un miros de dormitor neaerisit în care a înnoptat un nespălat. Cu toate acestea, comisarul nu părea prea incomodat. Îi indică un fotoliu înainte să se afunde cu un suspin în propriul său scaun.

— Cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Lucrați împreună cu judecătorul Van Bruge?

— Da, așa e.

— Dar sunteți tânăr…

— Am exact vârsta potrivită.

Vals făcu o pauză. Figura de îngeraș ascundea de fapt o realitate foarte diferită. Așa că schimbă brusc partitura.

— Tare tip, Van Bruge ăsta. Adevărul e că ne-ar trebui vreo câteva zeci ca el. Am avea mai puține probleme.

Magistratul păstră același aer de neutralitate. Clătină din cap cum că ar fi de acord, dar nu spuse nimic care să relanseze subiectul.

— Am venit pentru atentat.

— Nu prea văd cum aș putea să vă ajut. Trimit direct la parchet tot ceea ce am.

Reichman extrase un document din servietă. Sigla tribunalului de comerț din Marsilia se vedea imprimată în al doilea plan, undeva sub datele legale.

— SCI Vanessa. Societate civilă imobiliară, proprietară a zidurilor vecine cu preceptura de impozite.

Comisarul își puse ochelarii cu un gest mecanic. Citi documentul, cu sprâncenele încruntate. Judecătorul de instrucție continuă:

— Aceasta a amenajat spațiul și l-a divizat în birouri. Toate erau închiriate mai multor societăți. Acum șase luni toți locatarii au primit preaviz. Birourile sunt vacante de săptămâna trecută.

— Am înțeles…

— Am putea afla dacă SCI a depus o plângere? Polițistul se masă pe frunte. Încerca să priceapă.

— Ar fi trebuit să facă o declarație privind distrugerea pe lângă compania lor de asigurări. Asta e procedura.

— Nu e vorba de explozie, ci de o eventuală infracțiune. Caut elemente anterioare eliberării locului.

Comisarul îl fixă pe Reichman cu o privire tâmpă. De data asta, chiar clacase.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot urmări.

— O să vă explic… Am putea căuta așa ceva?

Celălalt înălță din umeri. Introduse datele într-un PC. După doar câteva minute de cercetări, spuse:

— Nu este nimic. Oricum, nu la noi la secție.

— Sigur?

— Priviți și dumneavoastră. Și întoarse monitorul cu fața spre judecător. O fereastră era deschisă, confirmând lipsa informațiilor.

Reichman simți cum o imensă bucurie îi invadă trupul. Primul hop fusese trecut și trebuia să continue.

— Niciun vecin nu a semnalat prezența vreunor golani sau boschetari prin zonă?

Noi cercetări. Vals conectă fișierul de plângeri cu acela de înregistrări curente. În cele din urmă, spuse:

— Nu-i adresa aceasta.

Magistratul scotoci în servietă. Își scoase un blocnotes și consemnă locul și ora întrevederii, numele interlocutorului și declarațiile date.

— Perfect. Vă mulțumesc.

Vals se catapultă din fotoliu. Părea decepționat.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

— Ați venit de la Paris ca să-mi puneți aceste întrebări?

— Hai să spunem mai curând că am profitat de călătoria mea aici ca să fac asta.

Reichman se ridică și el. Obținuse ce avea nevoie. Nu avea sens să mai zăbovească.

— Încă o dată mulțumesc pentru colaborare, comisare.

Părăsi cu încântare încăperea. Aerul din birou se stricase până la punctul în care deveni de nerespirat. Cu un pas afară, Reichman mai întrebă încă o dată:

— Ah, un ultim aspect. Am venit fără mașină. Aveți cumva ceva disponibil?

14

Sergentul Scarbon respira a prostie.

Un tip mai degrabă frumos, cu trăsături regulate și maxilar pătrățos. O constituție armonioasă care sublinia cu cruzime absența oricărei scântei de inteligență. Purta uniforma civililor: sacou, blugi, tricou, pantofi sport. Relaxat, molfăia un chibrit între buze. O osmoză perfectă cu ideea pe care și-o făcuse despre personaj.

Inspectorul Harry Callaghan[25].

Versiunea marsilieză.

Reichman era așezat în spatele său. Cele două fraze schimbate în fața comisariatului îi fuseseră de ajuns ca să-și facă o idee. Așa că-i dăduse adresa cow-boy-ului și se concentrase asupra dosarului.

SCI Vanessa.

O denumire socială obișnuită. Proprietarii nu-și bătuseră capul. Foloseau numele străzii, prenumele copiilor, al soțiilor, ba chiar și al câinilor de companie. Uneori, mai combinau silabe, le șlefuiau, la fel ca pe o parolă ce trebuia ajustată ca să poată fi înregistrată de computer.

Capitalul afișat era insignifiant: o mie de euro. Nimic anormal. Compania includea patru societăți. O persoană fizică, Michèle Jourdan, acționar minoritar, și trei persoane juridice, trei societăți civile[26], la rândul lor reprezentate de Jourdan. Cei nominalizați locuiau cu toții la numărul 10, Piața Terrail, arondismentul 7.

Schema nu-l miră pe magistrat. Un sistem simplu, îngăduind inițiatorului să dilueze capitalul între diverse entități, dar fără să piardă controlul asupra acestuia. Acest tip de structură era constituită în jurul unei operațiuni imobiliare: achiziționare, promovare, închiriere. O dată sfârșit proiectul, beneficiile plecau spre societățile periferice și creau o economie de natură fiscală.

Afacerea fusese construită în anul 2001. De-atunci nu intervenise niciun fel de modificare statutară. Sediu social, participațiuni, organe de gestiune, nimic nu se schimbase.

Reichman își închise servieta vizibil mulțumit.

Deplasarea lui la Marsilia se dovedise fructuoasă. Ar trebui să profite de oportunitate ca să lege în mod direct lucrurile descoperite acolo. Telefonul, comisiile rogatorii… Nimic nu făcea cât o întrevedere față în față.

Calea de urmat în viitorul imediat se impunea de la sine. Răgazul acordat de LVB nu-i permitea să interogheze locatarii, unul câte unul. Michèle Jourdan se găsea în vârful piramidei. Ea ar fi putut să-l orienteze către cea mai potrivită persoană.

Renault-ul break rula acum pe Rue du Roucas, o arteră care ținea de Corniche, de-acolo trăgându-și începutul. Părea să fi fost tăiată în stâncă de un burghiu gigantic. Pe flancuri, clădiri de pe la începutul secolului parcă se agățau de coline. Bogate, masive, la fel ca niște prăjituri *chantilly*.

Reichman avu o viziune în alb și negru: vilegiaturiști care coborau spre mare, rochii cu crinolină dansând sub platani, râsete…

Un claxon îl readuse la realitate.

Se opriseră.

Pe scaunul din față, Scarbon se însufleți brusc. Înjurături, amenințări și multe nume de sfinți. Magistratul își scoase capul pe fereastră. O sută de metri mai sus, un camion oprit pe două benzi bloca trecerea.

Tocmai voia să dea și el glas revoltei când o zguduitură îl aruncă înapoi pe banchetă. Mașina poliției tocmai se eliberase din ambuteiaj. Girofar, sirenă: inspectorul Harry luase situația în mâini.

Depășiră blocajul prin stânga. Mașinile se înghesuiau, uneori se ștergeau ușor, urcau pe trotuar ca să elibereze drumul. Scarbon jubila, cu un rictus lipit în colțul gurii. Reichman nu îndrăzni să spună nimic. Se ținea cu mâna de mânerul interior al ușii, căci vehiculul se hâțâna serios.

După un minut de slalom, reintrară pe drum. Mașina continuă să accelereze încă trei sute de metri. Sirena continua să urle.

Negociară o curbă. În prelungirea ei se deschidea o piațetă, împodobită cu o fântână. Un vânzător de legume și fructe își amenajase acolo taraba, adevărată paletă de culori vii, plantată în mijlocul bitumului.

Scarbon strigă ca să acopere vacarmul:

— Piața Terail. Reichman își scuipă și el plămânii, țipând:

— Sirena… Puteți decupla sirena?

Cu părere de rău, gardianul liniștii publice își debranșă jucăria. Liniștea. Vidul. Țiuitul din urechi. Și apoi zgomotele orașului reapărură. La început, doar o rumoare. Care se umflă, crescu, se răspândi, ocupând în curând tot spațiul.

Magistratul indică un colț al străzii, un spațiu rezervat camioanelor și dubițelor de livrare.

— Puteți să parcați aici? Promit să nu mă lungesc la vorbă.

Scarbon se supuse. Își reluase aerul distant și tenebros. Reichman deschise portiera și coborî din mașină. Cu o privire circulară, îmbrățișă întreg perimetrul.

Te-ai fi putut crede într-un sat. Căsuțe, papetărie, spălătorie, supermarket, tutungerie și bar. Castani încadrau piațeta. Un boschetar dormita pe o bancă, între stive de lăzi.

Încercă să identifice numerele caselor: 6; 8; 12.

Nu exista numărul 10.

Mașinal, parcurse din nou fațadele cu privirea. Un intrând îi atrase atenția, undeva între papetărie și spălătorie. Niciun număr. Traversă până acolo. Excitația îl făcu să transpire supărător în palme.

Ușa nu inspira nicio încredere. Vopsea neagră, încuietori întărite. O placă de bronz era încastrată în plin centrul ușii, cam pe la înălțimea pieptului.

Își relaxă umerii. Gravat în lemnul ușii, numele martorului pe care-l căuta.

MICHÈLE JOURDAN
AGENT IMOBILIAR

15

Apăsă pe butonul soneriei.

Butonul din cositor strălucea sub interfon, o placă din fier cromat, cam anacronic pe această fațadă bătrânească.

Curând, un glas întrebă printre lamelele interfonului.

— Da?

— Michèle Jourdan?

— Chiar ea.

— Marc Reichman. Judecător de instrucție.

Un scurt moment de tăcere. Obișnuita undă de șoc pe care o generează acest gen de anunț. Vocea întrebă din nou, mereu calmă:

— Și cu ce vă pot fi de folos?

— Aș dori să vă adresez câteva întrebări. În legătură cu atentatul.

— Agenția e închisă. N-ați putea reveni luni?

— Mâine trebuie să iau trenul spre Paris. Vă asigur că nu o să vă rețin mult timp.

O nouă ezitare. Ceva mai lungă. Apoi:

— Etajul trei. Dar acordați-mi un minut, să pun ceva pe mine.

Un zgomot metalic. Ușa se deschise.

Reichman pătrunse în clădire. Pe jos dale *tomette*[27], roșii, sclipitoare. Foarte puțină lumină. Un frig intens îl învălui, de parcă dalele i-ar fi pus gând rău. Pipăi peretele și simți un buton. Plafoniera se aprinse, aruncând mult așteptata lumină.

Se afla în interiorul unul vestibul. Strâmt și foarte lung. Țesături bej acopereau pereții, lăsând din când în când să se vadă nișe din marmură crem. În spate vitrinelor groase din sticlă se observau obiecte de artă: busturi, basoreliefuri, statuete. Recunoscu stilul khmer[28]. Proiectoare unidirecționale își aruncau razele luminoase asupra acestor comori, conferindu-le o dimensiune vie.

Reichman iubea Asia. Da-da, chiar acesta era verbul potrivit. În vara de după bac, Reichman traversase Cambodgia pe bicicletă. Un periplu de grup organizat de parohia din care provenea, lung de câteva sute de

kilometri între Pnom Penh și granița de nord a țării. Însoțiți de instructori sportivi, adolescenții parcurseseră drumuri periculoase plini de sânge rece, penetraseră în miezul fierbinte al junglei, dormiseră sub cerul liber pe plaje încinse.

În inima pădurii, în regiunea Siem Reap, se înalță templele. Angkor Vat. Pietrele verzi. Zeii cu surâs de Giocondă. Veșnicia, cizelată în cenușiul figurilor imobile, ca o mângâiere a unei frunze sub adierea vântului.

Viitorul magistrat rămăsese acolo vreme de trei zile. Studiase fiecare statuie, observase fiecare figură, descoperind în aceste priviri ermetice, în aceste zâmbete netede, o formă alternativă la discursul Bisericii catolice. Un fir de viață simplu și sensibil, ancorat în contemplarea extatică a prezentului.

Abolirea morții.

În vara de după, Reichman revenise în Cambodgia. De data asta de unul singur, în ciuda protestelor părintești. Laos, Birmania, Vietnam, consacrându-și vacanțele de vară pentru a descifra misterul sufletului asiatic. I se părea că urmează un drum necunoscut, inițiatic, cu totul deosebit de calea certitudinilor în spiritul cărora fusese educat să creadă.

Elev bun, fiu bun, politicos în societate, vocația lui pentru magistratură reflecta educația convențională și catolică primită în familie. Tatăl – medic, mama – farmacistă, amândoi din clasa de mijloc, familia lor trăia într-un apartament confortabil și burghez din centrul orașului.

Drumul în viață îi fusese deja trasat. Cel mai mare dintre cei patru copii, el întrupa marile speranțe ale clanului. Va fi o persoană importantă. Influent, respectat, așezat. O fată de aceeași condiție cu el îi va face trei copilași blonzi. Împreună vor cânta în corul parohiei la slujba de duminică, înainte să ia prânzul cu părinții.

Sistemul nu avea cum să-l rateze. Doar îl pregătise pentru asta. Și totuși, lui Marc Reichman îi lipsea ceva. Călătoriile în îndepărtata Asie îi îngăduiseră să evadeze. Un balon de oxigen ca să-și viseze visurile.

Van Bruge și secția antitero săvârșiseră restul. Avusese astfel posibilitatea să împace niște contrarii: un conformism introdus sub piele și un gust înnăscut pentru risc. Impulsul pe care îl refulase din copilărie se elibera astfel abia acum.

Lumina se stinse. Apăsă pe comutator și începu să urce scările. Femeia se îmbrăca, așa că nu avea de ce să se grăbească.

Primul etaj semăna cu intrarea în imobil. Nișe, busturi: o adevărată expoziție privată. Continuă să urce, cu sentimentul, plăcut, că vizitează un muzeu.

La al doilea etaj, zidul era ermetic. Nicio deschidere, doar un culoar. În sfârșit, ajunse la cel de-al treilea etaj. O ușă dublă. Lemn negru, muluri, motive din Bali. Un clopoțel din marmură încrustat în tocăria ușii.

Își semnală prezența printr-un sunet scurt. După câteva clipe, o femeie îi deschise. Înaltă, suplă, cu o coamă de păr roșcat pe umeri. Purta un pulover cu guler din cașmir natural pe deasupra unui pantalon bej. Alură șic și clasică a unei profesioniste din domeniul imobiliar.

— Doamna Jourdan?

Femeia îi întinse mâna surâzând. O vagă tensiune se ghicea în privirea ei.

— Vă rog să intrați.

Îl conduse pe un culoar bleu azur. De-a lungul panourilor japoneze se ghicea existența mai multor camere. O scară interioară se sprijinea pe parchet, dezvăluind o configurație de tip duplex. Un parfum de tămâie plutea prin atmosferă.

Traversară un salon luminos, spațios, ornamentat cu statui și tapiserii. Războinici, dragorii, înțelepți grăsani. Plante tropicale răsăreau de pretutindeni, oferindu-ți sentimentul că te afli într-o pădure de mangrove. Un divan din bambus fusese amplasat în fața unei uși din sticlă, deschisă pentru a facilita trecerea spre o terasă din lemn de tec.

— Sala mea de meditație, spuse gazda fără să se întoarcă. Aici mă eliberez de stresul zilnic.

Tânărul judecător nu răspunse. Femeia îl tulbura. Prin ușurința cu care vorbea, prin detașarea ei. Cadrul în care se afla acum reflecta fidel această distanță, îndepărtarea lui de drumul spiritual pe care încercase să-l urmeze de când se întorsese din Cambodgia.

Femeia îl conduse într-un birou. Lemn de tec și bambus. Covor de iută. Singurul lux, etajere din lemn de acaju acoperind o parte dintr-un perete.

— Agenția se află la primul etaj. Vă deranjează cumva faptul că v-am primit în locuința mea, în loc să mergem acolo?

— Deloc. Ar fi trebuit să vă previn înainte de a veni.

Michèle Jourdan clipi, mișcându-și delicat pleoapele. Frumoasele gene mângâiară parcă pupilele, în semn de iertare acordată tacit tânărului din fața ei. Luând loc, își întrebă fortuitul oaspete:

— Cu ce-aș putea să vă fiu de folos?

Brusc, Reichman se simți dominat. Își scoase permisul profesional pentru a recupera terenul pierdut în fața farmecului acestei doamne misterioase.

— Figurați înscrisă în registrul comerțului din Marsilia în calitate de acționar majoritar al SCI Vanessa și de proprietară a spațiilor comerciale din Rue Borde. Femeia privi documentul oficial. În fotografia de identitate, blondușul semăna cu un copil de cor.

— Ministerul Justiției… TGI de la Paris… Nu credeam că Justiția le cercetează și pe victime.

Reichman nu avea de gând să-și dezvăluie dintr-o dată asul din mânecă. Așa că fu vag în explicații.

— Verificări… Știți, procedura…

Aproape imperceptibil, femeia se încordă.

— Am declarat deja distrugerile la compania mea de asigurări. Să vă comunic datele acesteia?

— Mulțumesc, nu e necesar. Încercăm doar să localizăm chiriașul a cărui societate avea zidul comun cu cel al administrației financiare.

— Da? Și de ce?

— Expertiza ar putea scoate la iveală niște probleme de responsabilitate. De despăgubire…

Doamna răspunse cumva prea rapid.

— Chiriașul meu a părăsit locația.

— Îi știți pe experți… Toată lumea se cuvine să fie cercetată, după ei.

— Oh, da… Firește…

Se ridică și îi indică magistratului un fotoliu.

— Dar luați loc. Mă duc să caut dosarul. Reichman se mai scuză o dată.

— E de ajuns să îmi notez datele sale. Actele mi le puteți da mai târziu.

Gazda dispăru.

Magistratul se mai relaxă puțin. Roșcata îl intimida.

În prezența ei îi venea greu să-și coordoneze gândurile. Îi amintea de o femeie întâlnită într-un dispensar, aproape de Phan Thiet, în Vietnam. Aceeași privire dusă, aproape transparentă. Aceeași blândețe. La

patruzeci de ani, vietnameza își părăsise viața confortabilă și sigură ca să se ocupe de victimele făcute de minele antipersonal.

Și totuși, în ciuda acestei armonii aparente, Michèle Jourdan ascundea ceva. Reichman se gândi la o escrocherie banală. Atentatul probabil că nu făcuse parte din plan. Companiile acopereau rar acest tip de risc, oricum nu pentru localuri comerciale. Era posibil să-și fi contactat agentul ca să modifice polița și să beneficieze și de o astfel de despăgubire.

Magistratul suspină. Asemenea căcățișuri nu-l interesau deloc. Venise aici pentru altceva.

— L-am…

Femeia înaintă spre omul de la Paris, cu o pereche de ochelari cu ramă rotundă așezați pe nas. În mâini avea o mapă cartonată legată cu un elastic.

Se așeză din nou, puțin tulburată. Cu sprâncenele încruntate, începu să vorbească:

— Suprafața a fost achiziționată în martie 2001. Divizată în șapte pentru a fi utilizată ca birouri. Spațiile au fost închiriate imediat. Afaceri de tip *start-up,* cred. O notificare de întrerupere a contractului le-a fost înmânată în septembrie 2003. Au părăsit locația săptămâna trecută. Erau prevăzute lucrări de renovare importante…

Magistratul o întrerupse:

— Aveți și un plan al suprafeței?

Doamna Jourdan răsfoi câteva file. Fiecare din gesturi proiecta în jur efluvii de jasmin. Bărbatul observă pe degetul mijlociu un inel plat din argint mat. Avea ca model un șarpe stilizat.

Foarte curând, ea găsi un plan de urbanism. Linii fine, ca niște fire ale unei pânze de păianjen puse pe calc. Compartimentările erau reperate prin majuscule, mergând de la A la G.

Câte o suprafață de societate.

Iar una avea în perimetru zidul comun.

— Asta-i tot ce am. Reichman îi răspunse politicos.

— Păi este perfect.

Cercetă mai în detaliu documentul și întrebă pe un ton profesional:

— Cui a fost atribuită litera E?

Femeia se întoarse la dosar. Starea ei de surescitare creștea în intensitate.

— Iată… Este vorba de Societatea Gemset. Acționar, Patrice Verbier. Creare, dezvoltare și comercializare a site-urilor de Internet.

Reichman luă hârtia ce-i fusese întinsă. Nume, capital social, ștampilă, aceste aspecte îl edificaseră cu privire la fiecare locatar din acea locație. Acum avea să se concentreze asupra suspectului.

— Ați putea să-mi faceți o fotocopie?

— Păstrați documentul. Mai sunt și altele la dosar. Se apucă să aranjeze hârtiile în servietă. Era de-a dreptul încântat de rezultatul vizitei sale.

Dar o întrebare nepusă îl provoca să nu renunțe. Un reflex de jurist, obișnuit să anticipeze consecințele potențiale ale fiecărui fapt.

Așa că Reichman întrebă:

— Dumneavoastră reprezentați SCI Vanessa, ca și pe asociații săi. Această societate vă aparține, sau nu-i sunteți decât reprezentant?

Femeia păru surprinsă. Își scoase ochelarii și îl fixă cu neîncredere.

— De ce mă întrebați asta?

— Pentru că unii proprietari preferă să rămână în umbră. Asta, din pricini familiale, de concurență, de naționalitate, știți ca și mine, cred, adevăratele motive. Agenții imobiliari și notarii obișnuiesc să facă acest gen de servicii.

— Vă rog să mă lămuriți. Acest aspect poate impieta asupra despăgubirii?

— Nu, absolut deloc.

Femeia surâse.

— Ei bine, da, reprezint un grup de investitori.

— Aș putea să le aflu identitatea?

— Sunt obligată să răspund?

— Nu. Mă rog… Nu pentru moment.

— Atunci, sunt dezolată. E secret profesional.

— Înțeleg.

Se ridică fără să mai insiste. Timpul începuse să se contracte. Vroia să se întoarcă la Paris cu mai multe certitudini.

Roșcata îi oferise totuși o pistă. Un mic geniu al informaticii, bricolând pe net dintr-o locație anonimă. Cu siguranță că existau destule elemente compromițătoare. Bombe din hârtie, susceptibile să alimenteze focul iadului.

16

Metoda Atavian nu dăduse niciun rezultat.

Paul simțea că armeanul e depășit, un *has been*[29], cramponat de amintiri ale unei glorii ce aparținea altora.

Tomasini avea talentul, autoritatea și legăturile. Cei care-i erau obligați se temeau de polițai, dar îl respectau pe om. Îndeosebi rădăcinile insulare țeseau între acești corsicani continentali relații de nezdruncinat. Tânărul locotenent nu era idiot.

Când trăia, comisarul era cel care făcea cărțile.

Mort, sistemul pe care-l edificase nu mai făcea doi bani.

Se lăsă condus până la mașină, fără să facă vreun comentariu. Pe drum, buldogul se adâncise într-o tăcere disperată. Probabil că se reîntâlnise deja cu umbrele ce-l terorizau.

Urmarea fu rapid anticipată de marsiliez. Trebuia să se descurce de unul singur. Ca de obicei.

Se întoarse acasă cam fără chef și-și petrecu seara chinuindu-se să pună la punct o strategie care să dea și rezultate. Pista teroristă i se părea foarte fragilă. Chiar incoerentă. Batisti avea dreptate când vorbea de revendicări. De ce să pui o bombă fără să aștepți niște beneficii din operațiune? De ce să riști pentru nimic? Și cine ar fi fost atât de prost? Pământul e plin de rebeli, de ayatollahi. Ăștia distrug ca să existe. Dar prezumtivii atentatori de la Marsilia?

Ca și în cazul fraților lui de arme, revolta naționaliștilor corsicani se înrădăcina în convingerea că ei luptă pentru un interes superior care țintea simbolurile unui stat și opresiunea exercitată de acesta. Pentru mișcarea corsicană din Franța, imediat după bombe, arma cea mai eficientă era comunicarea. În 1998, când fusese asasinat prefectul Érignac, într-o acțiune fără precedent până atunci, comandourile de activiști își dezvăluiseră identitatea. Semnătura era importantă pentru cauză.

De data asta, tăcere.

În acest deșert de informații, Paul reușise totuși să determine un mic progres al anchetei. Naționaliștii deschiseseră o cale. Atentatul îi făcuse posibili suspecți.

Așa că aveau să întreprindă propriile lor cercetări, ca să priceapă, ca să afle un răspuns. Asta ținea de logica pură, confirmată și de atitudinea mafiotului.

Ca să avanseze, era nevoie să ia legătura cu naționaliștii corsicani. Însă pentru asta avea nevoie să le câștige încrederea. Din acest punct de vedere, doar un om îi putea fi de folos: Roger Pasquini, director la Urssaf, filiala Bouches-du-Rhône și, înainte de orice, francmason. Așadar, un frate. Era singura persoană în stare să arunce o punte către luptătorii corsicani din umbră.

Dar Paul nu avea chef să se explice la telefon. Așa că îl sună cu puțin înainte de miezul nopții ca să stabilească o întâlnire. Pasquini nu era la Marsilia. Avea să se întoarcă a doua zi, pe la sfârșitul după-amiezii. Întâlnirea fusese stabilită la ora gustării de la societatea nautică, un club de *loisir* al cărui președinte, întâmplător, era chiar Pasquini.

O altă zi de așteptare.

Paul adormise plin de frustrare. Răbdarea nu era una dintre calitățile lui forte. Cu creierul înfierbântat de enervare, îi luă mult timp până să adoarmă, iar somnul îi fu agitat.

După o trezire matinală și o cafea la PMU[30], Piața d'Endoume, Paul optă pentru niște cotlete la grătar pe terasă. Sâmbăta, atunci când nu era de serviciu, îi făcea mare plăcere să profite de acest spațiu liniștit.

Casa în care stătea i se părea un cuib. Micuță, confortabilă, călduroasă. Ea își ascundea farmecul în cartierul Vauban, în interiorul unei fundături acoperite de tei.

O cumpărase pentru nimic în urmă cu cinci ani. O ruină, vândută de moștenitori grăbiți la moartea proprietarului. În doar câteva luni, și cu ajutorul tatălui său, făcuse din cocioaba inițială o adevărată bijuterie. Lemn, dale de tip *tomette*, grinzi aparente. Căutase să păstreze materialele originale. Pentru decorațiuni apelase la sfaturile mamei: salon cu tapet alb, seturi de veselă din cositor, picturi marine pe pereți.

Stilul mediteranean.

Singura abatere de la tradiția familiei, sculele high-tech. O pasiune deprinsă de la prietenul lui Skali, în vremea stagiului de la sfârșitul studiilor. Home cinema,

hi-fi multisurround, ecran din plasmă, – salariul său de polițist se topise pe aceste scule.

La ora 13 dădu drumul la televizor.

Jurnalul începuse, firește, cu știri despre atentat. Un reportaj plin de imagini senzaționale, resturi de acoperiș calcinate, ruine fumegânde. Prezentatorul amintea de soarta tragică a celor trei pompieri: eroi, morți în explozie în timp ce-și făceau datoria, încercând să salveze un supraviețuitor.

Văzând fotografia lui Fabio, Paul fu cuprins de o tristețe adâncă. Impresia unei nedreptăți, a unei ironii negre a vieții pe care nimic și nimeni n-o va putea risipi.

Potrivit jurnalistului, ancheta bătea pasul pe loc. Secția antitero nu aflase mai nimic. Magistrații interogau zeci de indivizi, mai mult sau mai puțin legați de mișcările clandestine. Până acum, nicio pistă serioasă. Judecătorul Lionel Van Bruge explora și alte ipoteze, pentru moment rămase confidențiale.

Pentru polițistul de la BAC, aceste aserțiuni sunau ciudat. O țesătură de minciuni bune să adoarmă publicul.

La începutul după-amiezii îi sună mobilul.

Virginie. Măritată, doi copii, ea era cea care îl suna sâmbăta, când soțul ei era plecat la golf. Venea la el fără să spună un cuvânt, cu chiloții în geantă, machiată ca o curvă. O lua direct și brutal, cel mai adesea pe jos, undeva între intrarea în apartament și bucătărie. Tipa fugea apoi la baie, schimbau câteva banalități și dispărea în mare grabă. Asta până săptămâna următoare…

De data asta, Paul nu răspunse. N-avea chef de regulat. Prefera să vadă un film pe DVD, *Matrix Reloaded,* a doua parte a trilogiei cinematografice a fraților Wachowski.

Efecte speciale, personaje charismatice, scenariu ce-ți tăia răsuflarea: pe scurt, delir pur.

Paul îndrăgea exclusiv acest gen de spectacol. Aventură, fantastic, science-fiction, adora cele trei genuri. Cu o condiție: să fie americane. Știa pe dinafară opera unui Lucas[31], Spielberg[32], Wes Craven[33] sau Peter Jackson[34].

Cu vremea, tipul de la video-club îi devenise lui Paul un prieten de nădejde. Îi păstra noutățile, îl sfătuia cu privire la ce titluri să aleagă. Tot ceea ce făcea să vibreze sentimentele înalte și punea accent pe o anumită

formă de curaj îl făcea pe tânărul locotenent să vibreze. Astfel, izbutea să uite de cotidianul plin de ură, de dificultatea unei vieți dedicate curățării rahatului de pe stradă.

Spre ora 18:45, își îmbrăcă bluzonul din piele. Pasquini îl aștepta la ora 19, iar el avea nevoie de zece minute ca să ajungă în port.

Tocmai era pe punctul să închidă ușa, când îi sună telefonul fix.

O singură persoană mai folosea acest instrument din altă vreme. Așa că ridică receptorul aparatului fără fir.

— Mamă?

— Ești bine, dragul meu?

— Da, tocmai plecam.

— Ești ocupat mâine pe la prânz?

— Nu, nimic special.

— Vrei să luăm masa împreună?

— Bine, s-a făcut.

— Spune-mi… Îți mai amintești de Angela?

O figură de puștoaică îi reveni din trecut, pe firul memoriei. Bucle brune, ochi negri-cărbune, un aer misterios, îndepărtat, ca și cum personajul ar fi fost repliat lăuntric, concentrat asupra unui vis insondabil. Amintirea rezistase timpului. Fiica lui Fabio, însă, crescuse între timp.

— Destul de vag.

— N-a izbutit să vină la înmormântare. Totul s-a petrecut atât de rapid… Dar este acum, aici. Acasă. Cred că o să-i facă plăcere să te revadă.

— Atunci, pe la 12 jumate, e bine?

— Când poți tu. O să te așteptăm.

17

Se aruncă pe motor și demară în trombă.

Un aer înghețat biciuia noaptea cu particule ascuțite. Trecea prin geaca de piele, chinuia porii, crispa mușchii până la contractură. Avea impresia că se mișcă în interiorul unei camere frigorifice.

La jumătatea lui martie, motocicliștii de duminică se lăfăiau încă în mașinile lor încălzite. Vor ieși la aer curat peste vreo lună, când se va fi schimbat și ora, iar temperatura va deveni acceptabilă.

În costum Perfecto, cu cizme și cască integrală, Paul era echipat să înfrunte vremea de iarnă. În mintea lui, motorul nu era un accesoriu pentru agățat gagici sau o unealtă pentru deplasarea în spațiu. Oricum, nu doar atât. Să pilotezi un motor puternic și nervos însemna mai curând un pariu, o sfidare, o modalitate de a exista. Ca și cum ar fi mers pe o sârmă, fără plasă de siguranță, pentru a se simți deopotrivă vulnerabil și puternic.

Era ca un animal de pradă la pândă.

Culcat peste rezervor, pătrunse în viteză pe Bulevardul Notre-Dame. Imobile din piatră masivă, saturate cu oxid de carbon. Negre ca mutrele minerilor ieșind din șut. Foarte puțină luminozitate, doar câteva reverberații difuze care aruncau peste trotuarele pustii o pastă gri, deloc prietenoasă.

Ducati „Monstro" putea să dezvolte mai mult de o sută de cai-putere la 1000 cm^3 capacitate. Un adevărat tractor, slab și de formă ascuțită, dar foarte puternic în accelerație. La trecerea sa, zidurile tremurau la unison. Ele reverberau ecoul brutal al unei mecanici de înaltă precizie: pistoane, supape, arbori cu came. Ritmul surd și devorator al tobelor de luptă.

Paul simți un frison în ceafă.

Avea chef să se amuze.

Încetini. Motorul scoase un urlet. În același timp, dădu drumul la gaz. Avu loc o schimbare de dimensiune. La fel ca într-un joc Nintendo. Contururile care se estompează. Mașinile care defilează, până la a sugera o oprire totală.

Ajunse la capătul bulevardului.

Acolo începea intrarea îngustă spre port. Două coloane de vehicule, aripă lângă aripă. N-aveai cum să dai înapoi.

Frână brusc. Urcă pe trotuarul strâmt, având aproape un metru lățime.

Apăsă accelerația. O siluetă conturându-se în lumina farurilor. Omul se aruncă pe o capotă într-un concert dizarmonic de claxoane.

Place de la Corderie se desena ceva mai încolo, iluminată cu neon. În douăzeci de secunde ajunse la giratoriu. În spate, Rue Fort-Notre-Dame. Aceasta se-adâncea într-o pădure de molift.

Cu noroc, nu întâlni pe nimeni în cale.

Lansă motorul în plin regim de viteză, turând la maximum. Șapte secunde pentru a acoperi șase sute de metri. Senzația că sare pe o trambulină. Că face surf pe coama valului cel mare. Adrenalina secretată în exces, până la euforie.

Aproape că zdrobi frâna sub picior. Basculă spre stânga. Reechilibrare. Golful Vieux-Port își deschise brațele de sare.

Iahturile se aliniau de-a lungul pontoanelor, la adăpostul unei bariere albe care delimitează accesul către chei. Ascuțite, cu bordul suspendat, *cabin-cruisers,* dar mai ales o clară majoritate de veliere. În noaptea electrică, catargele lor strânse unele lângă altele aminteau de o pădure de bambus.

Rulă în ralanti până la Societatea Nautică. Clubul se întindea pe douăzeci de acri, luați în concesiune de la municipalitate. Stabilit pe o barjă *the poll-house* primea echipaje venite din lumea întreagă.

Nautica primea în radă nave de toate mărimile, printre care și unele prestigioase, precum legendara *Elisara* a lui Herbert von Karajan. Totuși, marile atracții ale acestui club erau evenimentele organizate. Regate cu nume ciudate, care îi atrăgeau pe iubitorii de sport cu vele: Vire-Vire, Snim, Giraglia…

Paul practica în mică măsură acest sport pretențios. Prefera mai curând boxul.

Își parcă motorul de-a lungul cheiului, lângă o cocă bleumarin urcată pe schelă. Un miros persistent de vopsea îl întâmpină.

Cu casca sub braț, se cățără pe barjă.

Clubul miza puternic pe cartea iahtingului. Bronzuri lustruite, parâme marinărești în loc de balustrade, hublouri cu nituri încastrate în lemnul lustruit al pereților. Fotografiile de veliere dădeau tonul: clasa J, greemente umflate în bloc, toate sugerau niște albatroși planând pe deasupra valurilor. Un șir lung de cupe se alinia în spatele unui bar din cărămizi false.

Polițistul întrebă un valet cu cămașă albă și papion.

— Roger e aici?

Tipul îl măsură cu o privire lipsită de viață. Părea că era obișnuit cu constituții atletice.

— În fund. În spatele restaurantului.

Paul îi mulțumi dând din bărbie. Apoi traversă sala, încă goală la această oră. Tacâmurile fuseseră așezate, elegante și rafinate, fețe de masă albe peste care strălucea vesela de porțelan. Membrii clubului aveau să-și facă apariția în curând și vinul roze avea să curgă în pahare.

La una dintre extremități încăperea făcea un cot. În spate, un alcov în care trona o imensă masă rotundă. Un bărbat în veston din lână era adâncit în dezlegarea de rebusuri.

Tipul înălță capul.

— Paul!

— Cum îți merge, Roger?

— E ok, ce să zic…

Roger Pasquini își strânse revista. Se ridică și înaintă spre Paul. Micuț, voinic, președintele clubului avea o claie de păr grizonat pieptănat cu grijă spre spate, cu bucle peste ceafă. Purta ochelari în formă de semilună, agățați de gât cu un lănțișor de argint.

Cei doi bărbați se pupară. De trei ori.

— Te văd rar, spuse Pasquini.

— N-am timp.

— Nici eu… La tine e altceva. Tu nu mai crezi. Asta-i tot.

Tânărul locotenent renunță să se mai justifice. Angajarea sa în francmasonerie era pe moarte. Nu găsise răspunsurile pe care și le dorea. Doar individualități, reproducând în mediu închis greșelile semenilor lui obișnuiți. „Neinițiați”. După patru ani de participare la ținute, ritualuri, agape, singurătatea părea să-i fi fost singurul beneficiu.

În acest domeniu, Pasquini era excepția ce confirma regula. La fel ca alți câțiva, foarte puțini, cu care izbutise

să lege relații mai strânse. Masoni cu-adevărat luminați, umili, conștienți de deșertăciunea oricărei lucrări omenești. Și e clar că pentru aceste întâlniri și prietenii Paul rămăseseră încă în ordin.

— Vino. Hai să luăm aer.

Fratele îl conduse în exterior, pe un coridor îngust. Un clipocit murdar se auzea dinspre coca iahturilor ce se atingeau în răstimpuri.

— Și-atunci? Ce-i cu tot misterul ăsta?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru asta suntem aici. În măsura în care pot…

— Anchetez atentatul din Rue Borde.

Pasquini își strânse ochelarii.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie. Trebuie doar să-mi facilitezi o întâlnire.

— Cu?

— Vărul tău.

— Care din ei?

— I-am uitat numele. Avocatul.

Se făcu simțită o umbră de neîncredere. Paul se hotărî să joace deschis.

— Am nevoie să stau de vorbă cu un naționalist. Vărul tău îi apără în instanță.

O clipă de tăcere.

— Așteaptă… Unde vrei să ajungi?

— Nu ai de ce să te temi. Caut doar informații. Exclusiv informații.

— Am citit ziarele. Nu sunt vizați naționaliștii.

Paul împărtășea această idee și continuă să-și precizeze intențiile:

— Firește că nu. Dar am motive temeinice să cred că ei întreprind o anchetă paralelă.

Iahtmanul se lipi de bord, ținându-se cu mâinile de balustradă. Vântul interpreta o partitură stridentă.

— Au fost interogați cu toții, nu-i așa?

— Îi știi pe corsicani. Mai curând ai face un pește să vorbească.

Pasquini provenea din Luri. Un sat din Haute-Corse, de aproape două mii de suflete, care dădea în proporție egală funcționari, mafioți și autonomiști. El, Pasquini, alesese statul.

— Nu o să facă nimic.

— Nu și dacă tu ești cel care mă trimite la el.

— Nu e de ajuns. Tu ești…

Se întrerupse brusc. Privirea îi fugea mereu spre catarge, în căutarea vreunei bărci. Paul murmură în locul lui:

— Ce? Polițist?

— Da, polițist. Și, în plus, nici nu ești corsican.

— Îi pot ajuta pe unii dintre clienții săi. O să mă asculte.

Pasquini zâmbi neîncrezător.

— Să-i ajuți? Ce știi tu despre oamenii ăia?

— Cel puțin un lucru. Că și ei sunt în căutarea tipilor care au săvârșit atentatul. La fel ca și mine.

Marsiliezul se agăță la rându-i de balustrada de lemn. Umărul i se frecă de cel al fratelui.

— Unchiul meu a murit în atentat. Ajută-mă să-l răzbun. Pasquini îl privi în ochi.

— Unchiul tău… N-am știut…

— A fost unul dintre pompieri.

Pasquini mai păstră câteva clipe de tăcere. Atașamentul față de rădăcini, față de coduri tacite. Frăția tatea. Totul părea să se amestece. În cele din urmă, spuse:

— Se face frig. Hai să ne întoarcem.

Intrară. Zgomote de glasuri dădeau de înțeles că primii convivi erau la mese pentru a-și lua aperitivul. Un miros de usturoi și șofran parfuma atmosfera din local.

Președintele se lăsă să cadă pe scaun. Scoase un mic carnețel din piele din buzunarul interior al sacoului, îl răsfoi rapid și apucă telefonul mobil. Formă un număr, avertizându-l pe tânărul polițist:

— Știi în ce te bagi. Dar fii prevăzător. Eu nu fac servicii polițiștilor. Tu ești cel care se angajează. Dacă faci prostii, nu te vor ierta.

Îl fixă cu intensitate.

— Și nici eu.

18

Reichman era mulțumit de felul în care se descurcase.

Reușise, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, să depășească zidul tăcerii. Un avans spectaculos, care-l va impresiona pe LVB. După o nouă noapte petrecută la Sofitel se va întoarce la locul crimei, într-un Peugeot 206 pus la dispoziție de prefectură.

Procedura era cu totul neobișnuită. Era conștient de asta. Fără grefier, duminică, la opt sute de kilometri de biroul lui parizian. Ar fi trebuit să aștepte, să acționeze conform normelor, să-i convoace pe suspecți la interogatoriu. Atitudinea lui risca să primejduiască ancheta. Ar fi putut fi invocate tot felul de vicii de procedură.

Dar ardea de nerăbdare să afle adevărul. Să-și evalueze ipoteza.

Cine era Patrice Verbier? Cu ce se ocupa? Oare ce ascundea?

Reichman va lărgi investigațiile mai târziu, la Paris. Cazier judiciar, fișe la poliție, note interne, totul va fi luat la puricat. Dacă acționarul Societății Gemset avusese probleme cu Codul penal, el avea să afle acest lucru.

Pentru moment, dorea doar să-l întâlnească pe tip. Să-și facă propria idee despre el.

Ceea ce încerca să demonstreze nu avea nicio legătură cu realitatea fizică a probelor. O ascunzătoare încastrată într-un zid transformat în praf. Nu avea nimic cu care să-l confrunte pe interlocutor. În afara unei bucăți de hârtie și a câtorva indicii.

Verbier nu-i făcu probleme. Stabiliseră o întâlnire la ora 10 într-o braserie din zona docurilor, la doi pași de portul Joliette.

Tânărul parcă fără probleme. În acest cartier de afaceri, fiecare sfârșit de săptămână semăna cu un ritual funerar. Se așeză la o terasă și comandă o cafea. Câțiva clienți se bronzau, încotoșmănați în straie groase. O lumină rece mângâia fațada vechilor antrepozite maritime. Un loc la modă, renovat de curând și amenajat pentru a putea primi clienți amatori de high-tech.

Magistratul își identifică rapid interlocutorul. Înalt, suplu, cu părul în vânt, cu alura nonșalantă a unui sportiv de performanță. Era cam de aceeași vârstă cu el. O figură de învingător, pe ale cărei trăsături viața încă nu-și săpase mizeria. Era îmbrăcat într-un trening roșu, care-l făcea să pară un baschetbalist rătăcit pe un teren din bitum. Ochelari de soare ultrafini îi completau înfățișarea.

Sportivul scruta locul cu privirea. Reichman ridică o mână. Tipul veni și se așeză în dreapta sa.

— Patrice Verbier.

— Marc Reichman.

— Ați găsit ușor braseria?

— Am o hartă bună. Și, oricum, era singurul local deschis de pe-aici.

— Duminica aici este *dead zone*. Însă începând de luni totul seamănă cu Silicon Valley.

Reichman pricepu referința. Modelul acestor pușteni antreprenori se construia dincolo de Atlantic. Businessplan, *stock-options,* Nasdaq[35], iată trilogia obișnuită. În preajma lui totul mirosea a bani.

— Comandați ceva?

— Apă Vittel.

Un chelner apatic luă comanda. Verbier își lungi picioarele, relaxat.

— Alerg în fiecare zi, inclusiv duminica. E o activitate indispensabilă pentru *fitness*-ul meu. Ceva mai bun decât cola, nu?

Și zâmbi cu subînțeles. Magistratul rămase de piatră.

— N-am priceput prea bine. Practic, de ce ați dorit să ne întâlnim? Reichman atacă blând.

— N-ar trebui să primiți o despăgubire pentru faptul că vi s-a reziliat contractul de închiriere?

— Chiar mai bine! Aveam de primit una de cod trei, șase, nouă. Cea mai șmecheră. Cartea de platină în domeniul comercial. Asigurătorii au încercat totuși să negocieze, din pricina lucrărilor de reparații. Atentatul a clarificat lucrurile.

Tipul desemnă imobilul de la docuri cu un aer flămând. Clădirea respira opulență, dar desigur că și prețul chiriei era unul indecent.

— Ne mutăm aici săptămâna viitoare. Trei sute de metri pătrați. Vedere asupra portului.

Banii trec dintr-o mână în alta. Important e să știi să-i oprești la tine. Reichman se gândi la precedenta

întâlnire, la escrocheriile agentului imobiliar. În alte împrejurări, delincvența financiară ar fi putut să-i trezească interesul.

— O adevărată șansă să ai făcute bagajele înainte ca chestia să se împută, reluă Verbier.

— Un noroc, sigur. Câți sunteți în echipă?

— Patru, împreună cu mine. Dar vom fi zece în noua locație.

— De cât timp ocupați locația din Rue Borde?

— De exact paisprezece luni.

— Societatea dumneavoastră are ca obiect de activitate lucrări de informatică, nu-i așa? Verbier avu un puseu de vanitate.

— Internet. Nu ați aflat de „maville.com”[36]?

— Nu.

Este un site despre evenimente. Ieșiri, restaurante, cinema, expoziții, toate manifestările cultural-mondene sunt în spațiul virtual. Am început la Marsilia. Acum am agenții la Lyon, Nisa, Montpellier și Bordeaux. Într-un an și jumătate, o să acoperim toată Franța.

Reichman asculta fără să priceapă. Se gândea la zid, la seiful fantomă care-i putea susține ipoteza. Oare discipolul lui Bill Gates fusese cel care ascunsese documentele compromițătoare? Bomba oare pe el îl viza?

Puse faxul pe masă.

— Ați mai văzut acest logo.

Antreprenorul aruncă o privire. Era perfect destins.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Este un blazon. Aparține unei bănci londoneze.

Reichman nu-și slăbi clientul din ochi. Dar tipul părea să nu aibă nicio dificultate.

— Am găsit documentul printre ruine. Ne-am gândit că poate provine din biroul dumneavoastră.

Verbier înălță din sprâncene.

— M-ar mira.

— De ce?

— Suntem clienți ai City Bank din Statele Unite. Reglementările europene încă nu au devenit atât de perverse încât să ne oblige să lucrăm exclusiv cu bancheri europeni.

— Poate un virament operat de clienți ai dumneavoastră?

Antreprenorul începu să devină bănuitor.

— Eu nu clasez facturi. Business-ul meu este managementul.

— Contabilul dumneavoastră m-ar putea lămuri?

— Nicio problemă. Are toate documentele pe care i le veți cere.

Magistratul simți cum o undă de iritare îl lovește în plex. Fițosul ăsta în trening roșu scuipa pe cifrele, textele, pe tot ceea ce constituia baza legală pentru exercitarea artei magistraturii. Fără îndoială că-i disprețuia și pe funcționari.

— Așa că schimbă tonul.

— Aveți un seif?

— Firește.

— De perete?

— Nu. Proprietarul n-a fost de acord să ne atingem de pereți.

O scânteie. Ezitarea agentului imobiliar putea însemna și altceva decât simpla poveste a unei escrocherii în materie de asigurări. Poate că doamna Jourdan știa de existența seifului. Înaintă pe această cale.

— Nu ați remarcat nimic ciudat la acest zid?

— Din ce am înțeles, era unul dintre pereții de rezistență ai clădirii. De un metru grosime.

Reichman știa asta. Așa că se grăbi.

— Nimic denivelat? Urme bizare?

— Lucrez optsprezece ore pe zi. Dacă aveți senzația că am timp să mă uit pe pereți…

Chelnerul așeză apa Vittel pe masă. Verbier se aruncă asupra ei și îi sorbi tot conținutul dintr-o mișcare.

— Alergarea… Mă deshidratez.

— Vorbiți-mi, vă rog, despre proprietara dumneavoastră.

— Ah, o femeie frumoasă. Adeptă de-a lui Krishna, dar altfel redutabilă la negocieri. Metoda orientală.

— Are asociați?

— Tot ce se poate.

— Ați vizitat-o la agenție de câteva ori. Nu v-ați intersectat cu nimeni acolo?

Sportivul îl privi pe magistrat pe deasupra ochelarilor.

— Spuneți-mi mai mult, că zău nu-nțeleg. Credeam că ne-am întâlnit în legătură cu suma de despăgubire…

Reichman mersese prea departe. Febra interogatoriului îl luase pe dinainte. Așa că se calmă.

— Caut o eventuală fraudă în asigurări. Atentatul poate că a picat la țanc.

Tipul ridică din umeri.

— Am plecat înainte de atentat. Documentele erau deja semnate. Cecul de despăgubire se află la avocatul meu. Dacă aveți nevoie…

Judecătorul nu mai insistă. Convingerea lui intimă era că mersese pe o pistă falsă, de astă dată. Verbier era un anonim. Șters, fără anvergură. Viața lui, afacerea lui, toate erau simple baloane de săpun care nu meritau deloc o bombă.

Roșcata, în schimb, mai avea câteva răspunsuri să-i dea. Către ea trebuia să-și orienteze cercetarea.

Plăti consumația și se întoarse la mașină. Marsilia îi dezvăluise o parte dintre secretele ei. Trebuia acum să-l convingă pe LVB că merită să-l lase să continue.

O pistă unică îi sclipea acum în fața ochilor.

Cum era finanțată SCI Vanessa.

19

O păpușă din bronz.

În amintirea lui așa și-o reprezenta.

Femeia care îl privea își păstrase din acea imagine aspectul călduros și strălucitor al unei medalii. Carnația ei te invita să-ți imaginezi îndelungi partide de înot în mare, apusuri de soare în roșu și auriu, clipe vrăjite când trupurile par să se îmbrățișeze lăuntric.

O păpușă din bronz.

Restul chiar că nu mai conta.

O puștoaică slăbuță, cu ochii neverosimil de mari și mult prea negri. O făptură micuță și tăcută, așezată pe un colț de canapea, strângând în brațe un pluș smotocit. În spatele acestui paravan de indiferență, Paul ghicise cavalcada surdă a lacrimilor reținute.

Rămase interzis. Angela pe care o știa el dispăruse. Iar acum privea o adevărată liană. Suplă, puternică, voluntară. Figura ei nehotărâtă se definise, astăzi respira tărie, ca un vârf de creion apăsat pe hârtie. Pomeți înalți, nas drept, frunte bombată, un triunghi perfect încadrat de bucle brune. O conformație clasică, eternă, capabilă să ajungă pe coperta unei reviste de modă.

Însă nu era doar atât.

Dincolo de frumusețea ei, tânăra degaja o forță sălbatică, ușor de ghicit în privirea ce trăda un caracter hotărât. Părea să fi fost turnată într-o forjă de lavă, de unde ieșise mai puternică, la fel ca un pumnal din argint.

Stând în fața lui, Angela îl fixa fără să clipească, o adevărată zeiță antică purtând blugi negri și o cămașă din mătase ecru, foarte puțin decoltată, pe deasupra unei bluze albe, mulate.

Nu era deloc machiată.

Își întinse obrazul.

— Bună ziua, vere.

Paul o sărută. În afară de o anumită siguranță, locotenentul intui durerea, ascunsă în spatele unui munte de voință.

Așa că murmură:

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Angela înclină din cap.

— Mulțumesc.

— Când ai sosit?

— Ieri. N-am reușit să ajung înainte.

Paul își mișcă din nou capul.

— Și cum îți merge?

— Cred…

— Dacă aș putea să fac ceva pentru tine…

— Știu.

Nici nu era nevoie de cuvinte. Și, de fapt, Paul nu prea știa ce să facă atunci când era momentul efuziunilor. Nu era dotat pentru așa ceva. Nu trecuse niciodată printr-o asemenea încercare, dar își imagina cu ușurință grozăvia. Să pierzi un părinte putea fi un adevărat cataclism sufletesc. Cu-atât mai mult cu cât Angela trăia pentru a doua oară o astfel de dramă.

Rămase cu brațul întins, după o strângere de mână foarte intensă. Maria sparse gheața.

— Vă este foame?

Masa era așezată afară, pe o terasă cu dale ce ieșea deasupra Portului Vallon des Auffes. Casa Cabrera se profila mai în urmă, cochetă, cu fațade acoperite de tencuială roz. Prin ușa larg deschisă, se ghiceau năvoade de pescuit agățate de pereți, ca un colaj pe pânza unui artist contemporan.

Apărat de vânt, micuțul golf gemea deja de oameni. Pretutindeni, restaurantele își deschiseseră terasele. Fețe albe de masă, scaune de plastic, mirosuri de fripturi. Ochelari negri și pulovere groase, clienți de toate vârstele anunțau deja venirea verii.

La invitația Mariei, Angela se așeză cu fața spre mare. Vântul nu mai sufla, valurile se liniștiseră. Marea semăna cu o peliculă de ulei ce scânteia pe alocuri.

— Este fermecător peisajul. Tânăra o spusese dintr-o suflare. Ambianța îndemna la abandonare de sine.

Membrii familiei Cabrera se așezară în același timp. Paul stătea față în față cu verișoara lui. Părinții ședeau alături.

Cei doi vârstnici vorbeau puțin. Maria, pentru că așa fusese educată, Antonio, pentru că așa se obișnuise. În tradiția lor, femeile se ocupau de casă, iar bărbații munceau în afara gospodăriei. Pescuitul și sarcinile menajere erau activități care se făceau în singurătate. Așa că amândoi erau copleșiți de tăcere.

În schimb, tânărul locotenent făcea de zor conversație. Dorea înainte de orice să evite subiectul Fabio. Dacă Angela avea de gând să-l deschidă, foarte bine.

— Locuiești tot la Palermo?

— Pentru moment… Orașul e prea solicitant.

Bătrânul zâmbi discret, un rid în plus pe fața lui brăzdată. Luă sticla de roze și turnă tuturor. Maria sorbi o înghițitură și apoi dispăru la bucătărie.

— Și cu ce te ocupi acum? continuă Paul.

— Practic avocatura. Polițistul fluieră admirativ.

— Chiar că n-ai pierdut timpul. Cât ai acum? Douăzeci și doi, douăzeci și trei?

— Douăzeci și șapte, Paul. Mi-am terminat studiile acum doi ani.

— În ce domeniu practici? Drept civil, penal?

Fata surâse abia perceptibil.

— Social.

Paul ridică paharul.

— Pentru viitoarea stea a baroului.

Ciocniră râzând. Răgaz de o clipă, moartea pierduse teren în fața celor trei meseni. Doamna cu coasa se retrăsese din calea asaltului vieții pure, uitarea salvatoare care dăruiește sufletelor puterea de a merge mai departe.

Angela relansă discuția:

— Și tu, tot polițist, nu-i așa?

— Polițai, gabor, sticlete, la alegere.

Figura de madonă redeveni sobră. Fata îl fixă pe Paul.

— Îmi imaginez că există o anchetă în curs de desfășurare…

Locotenentul se crispă. N-avea de gând să le spună că participă la acțiune.

— Da, așa cred. Angela își plecă ochii.

— Aș vrea să merg la mormântul lui. M-ai putea conduce acolo?

O gheară de gheață strânse inima tânărului. Momentul de care se temea venise mai repede decât își închipuise.

— Chiar acum?

— Mi-am luat liber o săptămână întreagă. Când poți tu.

Maria așeză o salatieră pe masă. Auzise ultima discuție.

— Duceți-vă după masă. Cimitirul se închide la ora 17.

Paul o privi întrebător pe verișoara italiancă. Angela înălță din umeri. Părea că nu e hotărâtă. Un pur-sânge, care se cabrează în fața obstacolului – asta părea.

Clipa deveni de piatră, luând consistența unui spectru. Antonio cuprinse mâna nepoatei sale.

— Nimic nu ne grăbește. Du-te când crezi că ești pregătită. Și până atunci, să știi că aici ești acasă.

Fata clipi cu recunoștință. Până la sfârșitul mesei nu-l mai pomeni pe taică-său.

20

Toussaint Moretti.

Șaizeci și doi de ani.

Născut la Calenzana, Haute-Corse. Căsătorit, tată a trei copii.

Adresă personală: vila „La Canonnière”, Miomo.

Mai are în proprietate un apartament pe Bulevardul Amédée-Autran, la Marsilia, arondismentul 7.

Profesia: avocat.

Înscris în baroul din Bastia.

Cabinet secundar la Marsilia.

Paul își ridică ochii din fișa furnizată de antena regională a RG[37]. Știa pe dinafară aceste detalii.

Moretti se instalase la Bastia după ce obținuse CAPA – Certificat de aptitudini necesar practicării meseriei de avocat – în ianuarie 1973. Avea treizeci și unu de ani, o vârstă înaintată pentru a-și începe cariera. Referitor la perioada anterioară, informațiile poliției judiciare erau inexistente.

Viitorul apărător al naționaliștilor corsicani începuse să pledeze mai întâi în procese cu câini călcați de mașini. În terminologia Palatului, „micul penal”. Furturi de mașini, traficanți de hașiș, efracții, conflicte fizice sau chiar contravenții rutiere.

Școala vieții.

Calea regală pentru cel care se pretinde penalist.

Cariera lui Moretti luase o altă turnură atunci când fusese înființat FLNC[38], în 1976, la un an după scandalul din cazul dr. Edmond Siméoni și ocuparea cramei unui repatriat din Maroc. În 1990, când cu implozia mișcării în mai multe facțiuni rivale, el optase pentru aripa zisă legitimă – FLNC, partidul istoric și vitrina lui legală, adică *A cuncolta naziunalista.* Amenințările cu moartea proferate de separatiștii din Resistenza și din FLNC – mișcarea obișnuită – nu-l impresionaseră pe acest fiu de țăran. După reunificarea frontului, în decembrie 1999, devenise principalul consilier al organizației, numită acum FLNC Uniunea luptătorilor.

Dar avocatul, acum de succes și foarte implicat politic, nu se mărginise la aceste activități. În timpul liber pleda acum și pentru cazuri de atac armat implicând mafioți corsicani mai mult sau mai puțin afiliați acțiunii clandestine.

Paul își parcă motorul în fața imobilului. La fel ca majoritatea confraților lui, Moretti lucra în centrul orașului. Adică pe Strada Montgrand, la mică distanță de Palatul de Justiție.

Reperă rapid placa de identificare. Aramă strălucitoare, caractere de imprimerie excesiv de mari, intrarea în clădire semnala reușita socială și caracterul serios al locului. Un interfon înlocuia străvechile sonerii, foarte uzuale în aceste clădiri corodate de poluare. Paul remarcă prezența unei camere video de supraveghere.

Sună.

Ochiul camerei se mișcă vizibil. După câteva secunde, ușa se deschise.

În aceste clădiri construite la începutul secolului al XX-lea, zonele comune ofereau uneori surprize. Paul descoperi un hol spațios, cu pereții acoperiți de fresce reprezentând scene marine: goelete pe vreme de furtună; Poseidon, înarmat cu tridentul tradițional, așezat pe munți de spumă; cer de furtună străbătut de fulgere roșietice. Compoziții alegorice, realizate în cel mai pur stil pompieristic. Judecând după calitatea operelor, probabil că artistul fusese plătit la metru pătrat.

O scară imensă, în formă de melc, asigura accesul la etajele superioare. Paul își dădu seama că se afla într-o vilă particulară. Fără paliere, fără uși, doar arcade ce dădeau în camere luminoase. Într-una dintre aceste încăperi zări o tânără cu fruntea încrețită a concentrare, aplecată deasupra unui dosar.

Nicio altă prezență.

Ea își ridică bărbia, dar fără să zâmbească.

— Aveți programată o întâlnire?

— Da. Paul Cabrera. Domnul Moretti mi-a cerut să-l vizitez la ora 9.

Tipa se uită la ceas și ridică un receptor telefonic dintr-un aparat sofisticat. Paul nu auzi ce spunea. Foarte repede, femeia îl anunță cu voce puternică:

— Urcați. Este la primul etaj.

La fel de impenetrabilă, individa se adânci din nou în munca asupra căreia se concentrase și până atunci.

Tânărul locotenent urcă treptele fără să se grăbească. Plăcile metalice de pe tălpile cizmelor lui de motociclist loveau marmura scării la fiecare pas, provocând un ecou straniu în liniștea locului. Sunete ascuțite, sunete provocate de zgârieturi, ca și cum cineva ar târâi pe jos o coroană de spini metalici.

Depăși două birouri care gemeau de dosare. Coduri de legi și cărți de drept se-nșirau de-a lungul pereților.

Nimeni.

Un zgomot se auzi dinspre celălalt capăt al culoarului. O conversație, râsete. Înaintă. O ușă dublă era întredeschisă. Oglinzi încastrate în lemn erau așezate pe pereți, de-o parte și de alta a camerei.

Paul își privi reflecția. Barbă de trei zile, coadă de cal, combinezon de piele, aproape că ar fi putut trece drept unul dintre clienții lui Moretti. Un îmblânzitor de cai care venise fără să dea de știre, cerând ajutorul avocățesc al maestrului.

Bătu la ușă. O voce cavernoasă se auzi imediat, semn de nerăbdare.

— Da!

Biroul lui Moretti se înscria în linia celorlalte camere. Artificial, parvenit, pretențios. Un tavan fals, decorat cu picturi țipătoare; bronzuri cu pretenții de aur fin, copii ale unor statui grecești; mobile roșu-sângeriu, sclipind de ceruite ce erau. Paul își imagină cam ce nivel avea onorariul pretins de individ, cel mai adesea în *cash.*

Salariul minciunii.

Avocatul stătea așezat în spatele unui *secrétaire* cu încrustații. Față de dihor dimensionată pe lung, coamă albă răzleață, curgând din creștetul capului și până peste umeri. Din personaj emana o impresie de maliționizitate, de lovituri moi, de comploturi de gang. Gura lui, o linie aproape invizibilă, abia se deschidea atunci când vorbea. În ciuda temperaturii hibernale, tipul purta o cămașă albă cu mâneci scurte, deschisă la piept, unde se zărea o piele arsă de soare, acoperită din loc în loc de pete brune.

Moretti purta pe nas ochelari în formă de semilună. În mâna stângă ținea un telefon mobil lipit de ureche. Cu cealaltă, cotrobăia printr-un teanc de hârtii. Semăna cu un *bookmaker*, care tocmai era pe punctul să piardă un pariu.

— Așa o să facem… Ciao.

Închise telefonul cu un gest sec și-i arată polițistului un fotoliu. Privirea corsicanului, de un albastru virând

spre gri, întâlni privirea lui Paul.

— N-am prea mult timp la dispoziție. Cu ce vă pot fi de folos?

Marsiliezul nici nu se aștepta la o primire prea călduroasă. Avocații și polițiștii nu au făcut niciodată casă bună împreună. Unii se dădeau și peste cap ca să diminueze o populație infracțională în continuă expansiune, ceilalți riscau zilnic infarctul pentru a-i elibera. Așezați la antipozii mașinăriei judiciare, fiecare își apăra sensul de a fi.

Paul rămase totuși în picioare. Își stabilise o strategie pentru această întrevedere.

Mai întâi, să stabilească un contact. Moretti avea să-l primească deoarece îi fusese cerut acest lucru. Și trebuia să-i amintească asta.

— Roger v-a vorbit despre scopul vizitei mele?

— Nu a intrat în detalii. Dar știu că faceți cercetări cu privire la atentatul din Rue Borde.

Tipul nu avea încredere. Știa despre ce e vorba, dar obișnuia să-și lase interlocutorul să-și dezvăluie interesul. Paul începu să-l liniștească.

— Nu am venit în calitate oficială. Nici vorbă de comisie rogatorie, de PV. Nimic altceva decât o discuție față în față.

— Glumiți?

— Nu e genul meu.

— Sunteți funcționar al poliției. Nu-mi stă în fire să acord prea mult credit instituției pe care o reprezentați.

Situația evoluase așa cum prevăzuse Paul. Polițistul avansase puțin, dând sentimentul că ar dori să detalieze. De fapt, stabilea niște reguli, un ritm.

— Un membru al familiei mele a murit în atentat.

Moretti nici nu clipi.

— Da, și?

— M-am implicat personal în afacerea asta. Nu credeți că am un motiv suficient de puternic?

— Eu reprezint interesele mai multor persoane reținute în arest preventiv. Din punct de vedete deontologic, chiar dacă ați fi bunul Dumnezeu în persoană, n-aș avea dreptul să vă dezvălui aspecte din dosarul în cauză.

Tonul era rece, cuvintele precise. Tradiționala armură procedurală. A doua etapă. Paul lăsă impresia că-și dă cărțile pe față.

— Nu asta vă cer.

— Păi atunci, ce?

— Știți prea bine.

Penalistul își contractă mușchii obrajilor. O venă îi palpita pe gât.

— E imposibil. Nu ar fi de acord să vă întâlnească.

— Pot să fac în schimb un serviciu.

Tipul hohoti. Nervozitatea maestrului ajunsese la paroxism.

— Chiar sunt curios să aflu ce le-ați putea oferi.

— Sfârșitul hărțuielilor.

Tânărul locotenent blufa. Pe acest teren, Van Bruge era singurul abilitat să negocieze ceva. Polițistul lăsă o clipă de tăcere, ca un ultim acord de orgă care să sublinieze târgul propus.

Celălalt își aplecă țeasta într-o parte. Familiarizați cu atmosfera curții cu juri, cu juriul popular, senzorii săi de captare analizau simultan diferiți indicatori. Discurs, timbru, mimică, gesturi.

În cazul lui Paul, toate aceste aspecte indicau neutralitate.

— Clienții mei au fost cu toții reținuți… Dar mandatul de reținere legal expiră în această noapte… Nicio acuzație nu a fost formulată contra lor. Nu au nimic de-a face cu această problemă.

— Sunt convins de asta. Tocmai din acest motiv și-au început propria anchetă. Dar pentru moment sunt la mititica. Și asta ar putea să degenereze în altceva mai neplăcut.

— Din cauza dumneavoastră?

Venise timpul atacului violent. Paul se informase asupra contextului naționalist corsican. Diferitele mișcări nu făceau economie de la nimic pentru a-și asigura supremația politică. Legitimitatea se juca și în urnele de vot.

Alegerile teritoriale erau stabilite pentru duminica viitoare. După prea multă vreme Corsica nu mai tolera mirosul sângelui.

— A mea sau a altcuiva. Toate rapoartele ajung la Paris. Ținând seama de prioritățile dumneavoastră, s-ar putea ca acest incident să dea foc la șandrama.

— Încercați să exercitați o presiune asupra mea?

Fu rândul lui Paul să se distreze. Adoptă un ton ipocrit.

— Maestre… dar sunt un reprezentant al ordinii publice! Cum să fac așa ceva? Anticipez doar consecințele posibile ale unei situații reale.

O clipă, fața lui Moretti se crispă. Cunoștea puterea de intoxicare a unui ticălos cu voință, mai ales atunci când purta insigna de polițist.

Așa că își compuse un zâmbet fermecător.

— Voi transmite mesajul. Aveți un număr de telefon unde aș putea să vă găsesc?

Paul îi întinse o carte de vizită. Avocatul o luă și o depuse într-un sertar.

— O să prezint *deal*-ul în felul următor: retragerea integrală și definitivă a acuzațiilor la adresa clienților mei printr-un comunicat oficial și imediat al judecătorului Van Bruge. În contrapartidă, voi organiza o întâlnire.

Penalistul încerca o ultimă manevră. Voia să părăsească scena cu fruntea sus, oferind impresia că de fapt el este cel care controlează partida.

Marsiliezul îl aduse la ordine fără menajamente.

— Să nu confundăm lucrurile. Eu o să-i întâlnesc. Apoi, dacă iese bine, o să ridicăm toate acuzațiile definitiv, dar ei trebuie să-mi spună ceva să pot da drumul la moară.

După o scurtă reflecție, celălalt îi dădu dreptate.

— Cum doriți. Esențial este să vă țineți de cuvânt. Este în interesul dumneavoastră.

Îl conduse pe Paul. Coborând pe scară, adăugă scoțându-și pieptul în relief:

— Nu mai e nevoie să precizez că acordul nostru nu se referă decât la Uniunea de combatanți. Nu există niciun motiv ca de această înțelegere să profite grupulețele lipsite de orice legitimitate.

Lupul își cunoștea interesul. Disculpându-i exclusiv pe clienții lui, justiția ar fi semnat condamnarea la moarte a celorlalți. Electorii nu aveau cum să verifice detaliile acestei împrejurări. Paul slobozi un ultim surâs.

— Se înțelege de la sine…

21

Apartamentul pe care-l ocupa de doi ani, pe Strada Mouffetard, avea ceva din aerul unui hambar de fermă. Două camere mansardate, pline de bârne, ale căror ferestre, marca Velux cu geam dublu, dădeau spre acoperișurile din Quartier Latin.

Reichman turnă cerealele din cutia de carton luată de pe frigider. *Frosties*, din grâu acoperit cu glazură de zahăr. În fiecare dimineață, atunci când dormea acasă, îndeplinea același ritual. Suc de grapefruit ca aperitiv, apoi un bol imens cu lapte în care pluteau cerealele.

După aceea, cincisprezece minute de gimnastică.

Vara, la fel ca iarna, tânărul magistrat își impunea aceeași disciplină. Un spirit sănătos într-un corp sănătos. Asta era de bază, atunci când îți consacri zilele ca să salvezi restul lumii.

Se așeză pe un taburet înalt și puse mixtura pe bar.

Ceasul cuptorului cu microunde indica 8:25. La ora asta, secția antitero zbârnâia deja de muncă.

Amestecă în bol cu linguriță, cu mintea încă amorțită de somn. Îl avertizase pe LVB că avea să întârzie în dimineața asta. O mică revanșă, după un sfârșit de săptămână sacrificat pe altarul datoriei. De fapt, dorea să fie liniștit, să pătrundă în organigrama SCI Vanessa și să-și sintetizeze descoperirile. Le va prezenta colegilor în forma lor cea mai interesantă, cea mai convingătoare.

LVB era sensibil la demonstrații. Prefera notele precise, datele organizate, codurile traduse integral în mintea acestuia, un dosar ar fi trebuit să spună totul încă din prima foaie, cea de prezentare, un fel de trecere în revistă cronologică a tuturor etapelor esențiale ale procedurii, pe care o stabilise de comun acord cu toți colaboratorii săi.

Reichman își sfârși micul dejun și trecu la gimnastică. Abdomene, pentru început. Zece serii de câte treizeci, lungit pe covorul din salon, cu muzică de Mozart ca fundal sonor. Sonata în C minor pentru pian, interpretată de Glenn Gould. Își martiriza trupul, în vreme ce spiritul i se desfăta. Triluri îi alergau în timpane,

urmate de vibrații fierbinți, de *staccato*-uri nebunești. Muzica lui Dumnezeu, interpretată de sfinți.

După un sfert de oră de tortură, intră în cabina de duș. Mușcătura jeturilor reci îi definitivă trezirea, adaptarea la realitate. Se surprinse cântând.

Curat, ras, își puse pe el un costum sobru. Reichman se îmbrăca în haine de birou și atunci când era acasă, dacă urma să se apuce de lucru. Abia apoi începu să gândească. Sorbi un pahar cu apă, adună documentele și își deschise mobilul. Un bip îl anunță că primise un mesaj.

Apelul avusese loc la ora 8:32. Un tip cu numele de Jérôme Berthon. Voce moale, apatică. Un necunoscut. Acest misterios apel îi înfierbântă imaginația.

Era vorba despre unul dintre funcționarii departamentului de poliție din Marsilia, de la laborator. Îi încredințase analiza unui fragment de celuloză recuperat de la locul atentatului în legătură cu care dorea câteva precizări.

Magistratul îl sună imediat.

— Domnul Berthon?

— Chiar el.

— Marc Reichman.

Bărbatul ezită puțin. Preocupat de o nouă enigmă, probabil că-i uitase numele.

— Mi-ați telefonat azi-dimineață, îl ajută Reichman. Analiza fragmentului C154. Vocea se însufleți puțin.

— Ah, da… Peticul de hârtie.

— Da?

— Aveam nevoie de acordul dumneavoastră.

— Pentru ce?

— Piesa e prea deteriorată. Analizând-o, riscăm să o deteriorăm și mai mult.

Tânărul magistrat aproape că se sufocă de enervare. Era clar că trebuia să aibă răbdare. În același timp, se gândea la riscul indicat de expert. Prin el însuși, originalul nu prezenta nicio valoare probatorie. Mai mult, el avea o fotocopie. Iar ca să avanseze investigația era obligat să dea bice.

— Păi eu zic să faceți analiza, totuși.

— Am nevoie de o confirmare scrisă.

— O veți primi. Dar acum vă rog să vă grăbiți.

Răspunsul fu categoric.

— Vă rog să o trimiteți prin fax. Altfel nu putem acționa.

Magistratul închise. Prudența funcționarului nu avea nimic neobișnuit. Omul se acoperea formal. Însă ar fi putut să-l anunțe mai devreme, ca să nu mai piardă un timp atât de prețios.

Reichman se consolă, încercând să se convingă singur că abnegația lui nu era împărtășită de toată lumea. În viața reală, oamenii se opresc vineri, se bucură de viața de familie, de relația de cuplu sau, pur și simplu, se gândesc la ei înșiși.

Dar el, nu.

Van Bruge îl antrenase în nebunia lui. Nici nu mai știa de când nu mai plecase în concediu, își petrecuse sfârșiturile de săptămână sub neonul de la palat, uitând că avea încă vârsta la care ar fi putut să se distreze.

Și atunci când realiză toate aceste lucruri, îl luă amețeala.

Așa că se reapucă de muncă. LVB îl invitase la prânz.

Încrederea pe care i-o acorda merita toate aceste sacrifici.

22

Pivnița Palatului era un restaurant „profesional”.

Un fel de club privat, situat pe Strada Dauphiné, aproape de piața Temple de la Loi.

La ora prânzului, el adăpostea reprezentanți ai tuturor departamentelor și activităților judiciare. Primul cerc era constituit în principal din tipii în robă, magistrați și avocați. Al doilea, din polițiștii de pe Quai des Orfevres. În sfârșit, ultimul cerc îi includea pe jurnaliștii specializați. Uneori se rătăceau pe-acolo și câțiva turiști, cu prilejul peregrinărilor prin Île de la Cité.

Van Bruge prânzea acolo de obicei. Avea masa lui, o masă îngustă, ascunsă în fundul sălii, într-un colț. La această chichineață el putea să mănânce cu spatele rezemat de perete și să observe ușa. Două precauțiuni fundamentale, de la care nu făcea rabat în niciun loc public.

Aceste mici constrângeri făceau parte din joc. Primea regulat scrisori de amenințare, obiecte explicite – sicrie sau frânghii – iar câteodată chiar colete-capcană.

Presiunea asupra vieții sale era una omniprezentă. Trăia cu teama drept corolar. O însoțitoare exigentă, exclusivă, pe care o domesticise de bine de rău cu un mare efort de voință.

Consecința decurgea de la sine: fără soție, fără copii, fără prieteni.

Cine ar fi putut să înțeleagă un asemenea sacerdoțiu? Sau să-l împartă cu el?

Făcuse această alegere și și-o asumase. Deschiderea către ceilalți se limita la câțiva amărâți, aproape la fel ca el, care-i împărtășeau convingerile. Omologi străini, întâlniți în cadrul programelor de cooperare juridică internațională, italieni în marea lor majoritate.

Intră în sală, care era plină ochi de figuri preocupate. Unii se întoarseră ca să-i adreseze un salut politicos. Le făcu semne de la distanță, în vreme ce era condus la masa lui. Cu ochelari negri și căști minuscule în ureche, gărzile sale de corp se instalară la bar în fața unui pahar de cola.

Van Bruge aprecia acest cadru convivial. Tavane joase, grinzi din bârne, culori calde. O tavernă șic cu

parfum de fermă țărănească. Încăperea se găsea sub nivelul străzii, accentuând sentimentul că te afunzi într-o grotă. În capăt era un bar, plin de brizbizuri aurite.

Marco încă nu ajunsese.

LVB comandă un suc de roșii și deschise *Liberation.*

Ediția de duminică era dedicată culturii. Articole de fond, abordând subiecte uitate: construirea Marelui Zid în China, odiseea lui Pierre și Marie Curie, viața scriitoarei Colette…

Ajunse la secțiunea rezervată socialului.

Articolul pe care dorea să-l prezinte lui Reichman fusese scris de Pierre Trébille. Un fost avocat, convertit tardiv la cronică judiciară, și care își regla tirul asupra instituțiilor statului.

Fiecare disfuncție, fiecare pas greșit erau disecate, scoase din context ca să fie oferite pe tavă cititorilor. În ciuda presiunilor și a plângerilor, nimeni nu izbutise să-l liniștească. Redactorul-șef al publicației îi acorda încredere.

Ultima lui cruciadă avusese drept obiect secția antitero. De fapt, Van Bruge era cel vizat.

Îi dedicase un spațiu amplu, de patru coloane, cu fotografie cu tot, acuzându-l de „incompetență vinovată”, de „neglijențe stridente”. Cu magistrați de o asemenea factură, „Axa Răului” nu avea de ce să se teamă.

Judecătorul nu întorsese atacul. Lașul se târa mereu înapoi în gaura lui și îl teroriza prin intermediul presei. De fapt, fierea acestuia îl lăsa rece. Voia pur și simplu să pună la cale împreună cu Marc o strategie. Într-o țară ca a lor se trecea rapid din ipostaza de acuzator în cea de acuzat.

Dacă progresul în anchete nu era unul instantaneu, se puneau ceilalți în mișcare. Presa, ierarhia, cabinetele ministeriale, căci munca lor îi deranja pe mulți. Sacrosancta independență a magistraturii le dădea formal mână liberă să acționeze. În umbră însă, îi întâmpinau capcane la fiecare pas.

— Îmi cer scuze pentru întârziere.

Reichman era deja în fața șefului, cu servieta proptită pe coapse. Abia mai răsufla.

— Zece minute… Codul îngăduie un sfert de oră.

— A fost o sinucidere pe linia de metrou.

— La dracu’…

Tânărul își scoase impermeabilul și-l așeză pe spătarul scaunului. Luând loc, continuă să explice:

— A trebuit să cobor la Saint-Paul.

Van Bruge suspină.

— Nu o să înțeleg niciodată. Dacă mi-ar trece prin cap să mă omor, atunci aș lua pastile. Sau mi-aș face o injecție.

— Injecția letală. Asta se practică în Texas.

— Principiul e discutabil, dar modalitatea îmi convine. Moartea în plin somn… Inodoră, incoloră.

— Rămâne de văzut. Nu s-a întors nimeni ca să ne povestească.

Judecătorul antitero se concentră asupra dosarului adus de Marco. Părea să fie amuzat de schimbare.

— Oricum, garantat că e de o mie de ori mai plăcut decât să te facă terci o sută de tone de metal.

O femeie de vârstă mijlocie ieși de nicăieri. Taior negru strâns la milimetru, păr scurt, alură dominatoare. Le oferi două meniuri și dispăru.

— Madam Rosie, murmură Van Bruge rânjind. Patroana.

Reichman intră în joc.

— Severă dar dreaptă…

— Nu chiar atât de dură în realitate. Trebuie să știi cum să o iei.

Schimb de zâmbete. Van Bruge era amator de glume, iar Marco pricepuse asta. Puștiul îl făcea să se simtă în largul lui. În asemenea clipe, din păcate mult prea rare, se îndepărta de rigiditatea pe care i-o impunea funcția și renunța la masca pe care o purta ca să reziste.

— Uite-aici.

Îi întinse ziarul. Colaboratorul lui îl întrebă ridicând din sprâncene.

— În capul paginii, precizează Van Bruge. Vorbește de noi.

Reichman devoră textul cu o privire îngrijorată. După câteva minute, își dădu cu părerea.

— Sunt doar gloanțe oarbe.

— Cum zici… Dar ar fi putut să aleagă o poză mai de Doamne ajută.

Alesese ironia. Voia să arate că țesătura asta de mizerii nu îl afecta deloc. Reichman pricepu mesajul și replică:

— O să organizați o conferință de presă?

— Nici vorbă. Dar îl am pe Favier în spate. Trebuie să-i dau ceva.

Procurorul Republicii Franceze era un dușman personal al lui Van Bruge. Vicios, viclean, tipul profita de prerogativele ce-i reveneau de fiecare dată când putea să o facă.

— Să vă pregătesc discursul?

— De asta ne-am întâlnit. Dar mai întâi de orice, lucrurile serioase. Luă meniul și-l studie cu atenție.

Somon la grătar, *julienne* de legume. La ce te-ai oprit?

— Aș alege mai curând mușchi de vițel *à l'ancienne.*

Van Bruge mimă o figură scârbită. Numai gândul la carne roșie îi dădea senzația, foarte neplăcută, de urticarie. Ridică o mână. Foarte curând apăru patroana dominatoare. Le luă comanda, mereu la fel de sobră, și apoi se scurse spre bucătărie.

— Ce-ți inspiră chestia asta? îl întrebă Van Bruge pe pușți, arătând cu degetul spre *Libération*.

— Dacă lăsăm la o parte aspectul derizoriu, s-ar putea să avem de-a face cu vântul care anunță furtuna.

— Corect. În două zile și ceilalți vor ataca. Și, pentru moment, nu avem mare lucru ca să-i calmăm.

Tânărul clătină din cap. Scoase din servietă două foi dactilografiate și le puse în fața șefului. Sinteza deplasării sale la Marsilia.

— Cred că mă aflu pe drumul cel bun.

Van Bruge își încrucișă brațele. Era serios și asta îi făcea chipul mai prelung decât de obicei.

— Te ascult.

Reichman îi povesti în linii mari principalele momente ale aventurii lui marsilieze. Vizita nocturnă la locul atentatului, cercetarea în clădirea învecinată, descoperirea efracției, agentul imobiliar și, la final, micul caraghios care rivaliza cu Bill Gates. Uneori mai citea din note, la fel ca un student care susține o expunere academică.

La sfârșit, urmă concluzia:

— Jourdan m-a mințit. Știa despre zidul care ascundea un seif, sau vreo altă ascunzătoare.

— Doldora de documente compromițătoare, presupun. Dar compromițătoare pentru cine?

— Clienții ei. Am întreprins o mică anchetă de dimineață. Persoanele fizice care se ascund în spatele

societăților civile asociate în cadrul SCI Vanessa sunt toate de naționalitate corsicană, domiciliate în aceeași localitate.

— Bine, dar asta nu e o crimă, din câte știu!

— Nu, nu în sine. Dar aici s-ar putea să fie vorba de nume false. În *Le Milieu* era o practică frecventă.

Judecătorul antitero își făcea de lucru cu furculița.

— Simt că acum urmează ceva interesant.

Tânărul aruncă scurte ocheade spre vecinii lor de masă. Toți erau dincolo de bătaia glasului lui LVB. Totuși, se aplecă înainte și murmură pe un ton conspirativ.

— Iată ce idee mi-a venit. Infractorii sunt în posesia unor documente sensibile. În raport cu activitățile de spălare a banilor, de pildă, operate cu ajutorul Companiei Delta, banca londoneză de care știm mai demult. Ei sunt supravegheați, conturile lor sunt supravegheate, apropiații lor de asemenea. Singura soluție este să ascundă aceste dovezi într-un loc necunoscut, într-un seif în care nimănui nu i-ar da prin cap să caute.

Van Bruge asculta cu atenție. Firește, se juca neîncetat cu tacâmul. Reichman se inflamase.

— Toți acești complici pun la cale operațiunea imobiliară a SCI Vanessa, beneficiind de complicitatea Michèlei Jourdan. Ea știe care este finalitatea, dar acceptă *deal*-ul. Din interes, din teamă, poate amândouă la un loc. După lucrările de reparație, în perete este amenajată o ascunzătoare. Existența ei nu poate fi bănuită.

La fel ca un conferențiar, făcu o pauză și sorbi o înghițitură de apă.

— Documentele sunt la adăpost, reluă el. Sunt lucruri fără o utilitate imediată căci ar trebui spart zidul pentru a avea acces la seif. Imposibil de făcut un asemenea tămbălău fără a trezi bănuieli. Pentru un motiv pe care nu-l cunosc, complicii au nevoie să recupereze acele acte. Pretextează lucrări de reabilitare și îi determină pe locatari să se mute. Însă bomba le-a luat-o înainte.

Tăcu, așteptând reacția lui Van Bruge.

Judecătorul examină, încă o dată, dinții furculiței, dar părea foarte nehotărât. În mintea lui ordona toate elementele pentru a găsi un punct slab. Și asta pentru că era dincolo de orice discuție să-i prezinte lui Favier ipoteze înșelătoare.

— Excluzi definitiv motivele politice?

Reichman își fixă superiorul cu un aer surprins.

— Puteți să le luați în calcul. Însă nici dumneavoastră nu păreți prea convins de valabilitatea lor.

Din acest punct de vedere, tânărul gândea corect. Lipseau prea mulți parametri pentru ca scenariul politic să se susțină.

— Bine… Dar ce crezi, cine ar fi putut avea interesul să distrugă acele documente?

— O bandă rivală. Un nemulțumit. De ce nu și naționaliștii? S-au specializat și diversificat de multă vreme în activități mafiote.

— De ce ar fi făcut asta?

— Actele sunt originale. Titluri de proprietate, cecuri la purtător, contabilitate dublă… Chestii de neînlocuit.

— Dacă înțeleg bine ce spui, toate astea ar putea să intereseze justiția. De aici efortul de a le recupera ca să se folosească de ele.

— Dar nu acestea sunt metodele pe care le folosesc naționaliștii. Hoții îi țin întotdeauna la distanță pe polițiști.

Încă o dată, blondul începu să șoptească. Nu voia să renunț la ipoteză:

— Trebuie să identificăm victima. Să dezgropăm eventualele cadavre. Sigur vom găsi un vinovat în spatele tuturor acestora.

Un chelner așeză pe masă bucatele comandate. Van Bruge desfăcu somonul ca să verifice cât de bine era făcut. Roz, așa cum îi plăcea.

— Și vrei să-i servesc romanul ăsta lui Favier?

Reichman nu-și putu reține un zâmbet. Știa că este pe cale să câștige partida.

— Este inutil să intru în detalii. Trebuie doar să-i spuneți că ancheta progresează, că avem suspecți și că vor mai fi reținute și cercetate unele persoane.

— Îți bați joc de mine?

— Nu are de ales, este obligat să vă creadă. Nu are nicio informație oficială despre cercetarea mea de la Marsilia. Nu există decât sinteza pe care o am aici.

— Să nu-mi spui că nu ai fost însoțit de grefier…

Tânărul încuviință cu un surâs. Tăie o bucată de carne și o îndesă în gură.

Mestecând, își expuse programul:

— Trebuie să mai discut o dată cu agentul imobiliar… Poate voi reuși să stabilesc legătura cu naționaliștii corsicani. În 24 de ore vom ști exact cât am progresat, pe ce contăm.

Judecătorul antitero îl privea amuzat. O încredere de titan părea să-l însuflețească pe puști. Rupse foile de hârtie și-i făcu lui Reichman cu ochiul.

— Ok, Marco. Merg pe mâna ta.

23

Instantaneul era doar puțin îngălbenit.

Un cuplu îmbrățișat, pozând în costum de baie pe stâncile acoperite de iarbă-de-mare. Păreau tineri, frumoși, plin de încredere. În spatele lor, o mare de un albastru închis, trecând spre nuanțe de gudron: insule minuscule, plutind ca un șirag de mătănii sub soarele apunând.

Angela întoarse fotografia. Citi cuvintele scrise cu creion negru: iunie 1976. Taormina.

Vara în care fusese concepută ea.

Își închise ochii. Imaginea îi mai plutea încă pe retină, ușoară și protectoare, ca un cântecel îngânat deasupra unui leagăn de bebeluș. Impresia dură câteva secunde. O invadă un sentiment de armonie.

Se lungi pe pat, cu palmele sub ceafă. În curând, norii se vor aduna pe cer.

Dramele desfigurează memoria.

Angela avea șapte ani. O vârstă la care, de obicei, viața nu este altceva decât un hohot de râs. O epocă magică, păstrată de-a pururi în suflet și care așează temelia pentru o existența viitoare, ca adult.

În acea zi directoarea venise în clasă. O însoțea un bărbat necunoscut. Un uriaș cu barbă, rotofei și care umplea atmosfera cu prezența lui.

Doamna Cardone vorbise cu profesoara câteva clipe. Aceasta o privise ciudat și se îndreptase spre catedră.

— Angela?

Puștoaica înălțase capul, speriată.

— Te rog să vii cu mine.

În privirea acestei femei acre și disprețuitoare se ghicea o bunăvoință foarte neobișnuită.

Părăsiseră apoi clasa luminoasă, cu pereții plini de desene, cu miros de lipici și se opriseră toate trei în biroul auster al doamnei Cardone. Bărbatul încă nu deschisese gura.

Directoarea o privi îndelung, păstrând tăcerea. Angela își amintea mai ales mâinile acesteia. Nervoase și fine. Și le tot freca una de cealaltă, scoțând un zgomot catifelat.

Apoi căzu fulgerul.

— Va trebui să fii curajoasă…

Simți cum inima i se strânge. Fetița presimțea deja iminența unui dezastru.

— Ăăă… tatăl și mama ta…

Femeia se oprise brusc. Părea neputincioasă să pună în cuvinte ceea ce nu putea fi spus. Pupilele directoarei îi adresau bărbatului semnale pline de slăbiciune. Tipul începu să vorbească pe un ton cald.

— Mă numesc Antonio. Mi-ar face plăcere să ne împrietenim. Ce spui?

Fata încuviință pe mutește.

— Sunt sigur că știi cine a fost micul Iisus, dragă Angela.

— Da…

— Micul Iisus hotărăște pentru noi, îți amintești? Copilul clipi din ochi a încuviințare.

— În după-amiaza de astăzi i-a chemat la el pe părinții tăi.

— În rai?

— Da, chiar acolo. În rai.

Fetița își fixa pantofiorii. Imagini începeau să i se perinde prin fața sufletului. Mama, tatăl, mergând pe deasupra norilor. Îngeri blonzi, cu fețișoare dulci, plutind pe aripi de lumină. Și, cu toate acestea, raiul mai putea să însemne și altceva.

— Au murit ai mei?

— Da.

— Pentru totdeauna?

— Da, pentru totdeauna.

— Și atunci… nu o să-i mai văd?

Bărbatul își drese glasul. Îi luă mâna și i-o îngropă într-a lui.

— Nu. Însă o să-i revezi.

— Când?

— Într-o bună zi… Atunci când o să fii bătrână și când vei merge în rai la rândul tău.

Fetița nu izbucni în lacrimi prea curând. Mai întâi simți cum în jurul ei se cască un vid, unul care o împiedica să respire. Apoi veniră și suspinele, grele, expulzate din micuța ei cutie toracică cu zguduituri bruște.

Încremeniți într-o tăcere jenantă, cei doi adulți așteptau.

Din acel moment, existența Angelei luă culoarea unei furtuni. Un fel de gri în nuanțe schimbătoare, virând uneori spre negru, mai ales în nopțile de insomnie. Fără rude cunoscute, Angela fu amplasată la orfelinatul San Domenico, un așezământ religios situat în vechiul cartier din Palermo, în apropiere de Piazza Independenza. Carmelitele o primiră la cererea centrului de acțiune socială în care lucra Antonio.

În prima lună de ședere acolo, trăi ca într-un fel de ceață. În fiecare zi sunetul clopotelor ritmau scurgerea timpului. Utrenii, vecernii: orologii de fier, ca un corset împotriva durerii.

Abia mai târziu ajunse să se familiarizeze cu decorul. O mănăstire din veacul al XII-lea, cu multe chilii și capele, traversată de alei umbroase.

Conacul-fantomă din povești.

Acoperite de voaluri negre, alesele Domnului păreau să plutească pe deasupra acestor pietre străvechi aidoma unor umbre ireale. Angela era terorizată. Într-un târziu, ea reuși să-și găsească un refugiu în propria-i cameră, singurul loc care i se părea însuflețit în acea mănăstire. Confortul de care beneficia era unul redus la minimum. O încăpere vopsită în alb în care dormeau șase fete. O cruce pe perete, simplă, ca un fel de invitație la meditație. Paturi din fier, a căror armătură scârțâia de fiecare dată când se întorcea de pe o parte pe cealaltă. Un mic dulap din lemn în care colegele ei de nefericire își păstrau bruma de lucrușoare.

În această basilică a uitării creșteau, de bine de rău, vreo sută de copii lăsați pe marginea drumului de capriciile destinului.

Destinul Angelei putea fi rezumat în câteva fraze abrupte. Vehiculul în care se aflau Pietro și Carla Santi fusese lovit de o Alfa Romeo care circula pe contrasens, pe Strada Garibaldi. Un impact frontal devastator, care transformase minusculul Fiat al familiei Santi într-o grămăjoară de fiare încurcate.

Nu au fost supraviețuitori.

Simplu.

Sfârșitul jocului.

Doi ani lungi fata și-a tot lins rănile. Devenise o copilă insensibilă, străină până și de sine însăși, o ființă care-și ascunsese suferința sub o carapace de indiferență. Tovărășia altor nefericiți nu-i atenuase durerea.

Iar suferința, după cum știm cu toții, nu se împarte.

Cel mult, se adună.

În acel moment dificil ajunsese Fabio să intre în viața ei. La început, fetița nu pricepuse. Cine era uriașul ăsta? O sorbea din ochi, îmbrățișând-o cu privirea lui amplă și brună, îi vorbea despre un nou început, despre o altă șansă. O șansă la ce? Ei nu-i trebuia nimeni. Viața de la orfelinat era acum temelia existenței pe care o ducea, orizontul ei existențial.

Bărbatul revenise în mai multe rânduri, o scosese la o înghețată, apoi o dusese la cinema. Era prevenitor, nu stăruia, îndeplinindu-i și cele mai mărunte dorințe, înțelegându-i refuzurile, totul pe fundalul unui zâmbet liniștit și onest.

Încetul cu încetul, neîncrederea fetei se topise. Chiar îi făceau plăcere aceste ieșiri, aceste atenții, această tandrețe ce revenea și-i vindeca durerea din suflet.

Chiar dacă nu voia să recunoască, zalele în care-și încinsese sufletul începeau să se topească sub căldura acestei iubiri reparatorii.

O lună mai târziu, fata ateriza pe aeroportul din Marsilia-Marignan, purtând un nou nume.

Pazzonni.

Numele tatălui său adoptiv.

În acea perioadă, Fabio ținea de Brigada din Vaison-la-Romaine, un orășel încărcat de istorie, ascuns undeva în văile străvechi ale Alpilor. Cei doi se instalaseră într-o casă închiriată, cu ferestrele dând spre un câmp de floarea-soarelui și spre o pădure de fagi.

Uneori, în unele după-amiezi de iarnă, Angela privea culmile Muntelui Ventoux. Ea visa la Etna, la acel munte de lavă ascuns sub un covor de nea.

Devotat trup și suflet pasiunii sale, pompierul nu se fixase niciodată în vreun loc. Trecea de la o brigadă la alta, la fel ca un pirat care abordează mereu alte și alte bastimente. Var, Corsica, Vauclause, Hérault, iată departamentele cu risc de incendiu mare ce-i marcaseră parcursul profesional.

Se părea că are foc sub piele, nu sânge. Întreținea cu acest element o relație aproape carnală, fiind dominat de o fascinație care-l mâna să înfrunte orice incendiu, oriunde ar fi fost. Mereu în față, mereu mai aproape. Nu numai o dată trăi impulsul să rămână, să nu se mai retragă.

Nu fusese niciodată căsătorit. N-avusese răgazul. Doar că, într-o bună zi, dorința de a avea un copil îl copleșise.

Angela acoperise această lipsă de care suferea viața lui Fabio.

Se dusese în Sicilia să caute un copil, căci situația lui de pompier celibatar și itinerant nu intra în calculele DDASS[39]. Mai mult, Fabio îi convinsese pe funcționarii sicilieni că rădăcinile sale italice și sudice aveau să simplifice foarte mult relația cu fetița orfană.

Și avusese dreptate.

Împreună fiind, singurătățile lor se întâlniseră, iar exclusivitatea relației dintre ei crease o legătură de nedezlipit. Încetul cu încetul, tatăl și fiica ajunseseră să fie o familie deosebit de unită.

Și totuși, viața lor de rătăcitori își urmase neabătută cursul. Doi ani aici, doi ani dincolo, locuințe diferite, școli diferite, prieteni noi după prieteni noi.

Angela îndrăgea această aventură perpetuă și îl iubea pe acest bărbat original și puternic, ale cărui priviri îi linișteau fricile. Ea îl admira și nutrea cel mai sincer respect pentru acest tată apărut din senin. Și totuși, cuvântul „tată” nu-i ieșise niciodată pe buze. În ciuda insistenței pompierului, fata îi spunea tot Fabio.

Dacă pe hârtie Fabio îi devenise tată, noaptea, în vise, alte fețe își impuneau prezența. Ea vedea în vis o figură de madonă, cu trăsături de bronz care semănau aproape până la a se confunda cu ale sale. Simțea cum brațe puternice o strâng, o aruncă în aer și o prind. Uneori, ea cobora o scară înconjurată de ziduri gălbui, mergea pe străzi călduroase unde rufele erau scoase la uscat pe geamuri. Alteori, auzea strigătele femeilor ce discutau de la un balcon la altul, respira mirosul de praf și benzină adus de vânt.

În visele ei, părinții vorbeau italienește.

Hotărârea a luat-o după ce a susținut bacalaureatul. Grație unor reglementări europene, fata izbuti să-și echivaleze studiile și să acceadă la orice universitate peninsulară ar fi dorit.

A ales dreptul. Așa, avea posibilitatea să se dăruiască apărării celor care, ca și ea, fuseseră victime ale destinului. Cât privește locul de studii, nici nu se punea problema să fie altul decât cel din care provenea. Unul

mizerabil, plin de violență și de corupție. Un oraș părăsit de toată lumea, poate chiar și de Dumnezeu.

Orașul ei natal.

Palermo.

Despărțirea s-a produs fără cuvinte. Fabio își mascase tristețea cu mult tact. Angela îl strânsese în brațe, atât de emoționată încât simțea că explodează. Acest bărbat apărut de niciunde, o însoțise o perioadă, fiindu-i un fel de tutore care-i veghease adolescența. Dar acum venise vremea ca ea să-și asculte singură rănile sufletului și să încerce să și le vindece.

Fabio a înțeles-o. Iar ea i-a fost recunoscătoare.

Înscriere, căutarea unui apartament, bani de buzunar, marsiliezul se ocupase de toate aspectele practice ale instalării „fiicei" sale la Palermo. După patru ani de facultate, ea își luase diploma de avocat și se înscrisese în baroul din Palermo.

După aceea, învățase să se descurce singură, consacrându-se trup și suflet numeroaselor noi responsabilități. Nu mai avea timp să vină în Franța, și chiar începuse să-l sune pe Fabio din ce în ce mai rar. În pofida bunelor sentimente pentru bravul pompier, rădăcinile își spuneau decisiv cuvântul. Urmele uriașului cu ochi negri se ștergeau, la fel ca o potecă uitată, acoperită puțin câte puțin de nisip.

Și apoi, bomba.

Angela se dezmetici brusc. Străfulgerări de lumină îi pătrunseră în ochi. Afișele înrămate reflectau razele soarelui: motociclete pe circuit înclinate aproape de asfalt, la limita dezechilibrului; boxeri ghemuiți, gata de atac. Vărul ei nu avea deloc aerul unui intelectual. Camera lui de adolescent nu adăpostea nici măcar o carte. Doar imagini brutale despre om, luptă și risc.

Nu-i de mirare că devenise polițist.

Angela își aprinse un Marlboro și se lipi cu spatele de perete. După spusele Mariei, Paul ancheta moartea lui Fabio. Ajuta la descoperirea făptașului.

De fapt, în acest scop venise și ea la Marsilia.

24

Un zid din piatră.

Depășindu-i înălțimea, chiparoși seculari plantați în linie. Într-o nișă aparent întâmplătoare, o statuie înfățișând un îngeraș, piesă amintind de un mausoleu. O cruce.

Intrarea în cimitirul Saint-Pierre parcă degaja niște invizibile unde funerare. Ideea că fusese necesară o frontieră materială care să țină moartea la distanță.

Paul își parcă motorul Ducati în fața intrării principale. O ușoară mișcare în spate îi indica faptul că Angela pusese piciorul jos.

Își scoase casca.

— Iată… Aici este. Tânăra încercă un zâmbet. Pielea ei bronzată tindea acum spre o nuanță mai închisă. Tânărul riscă o întrebare:

— Vrei să luăm flori?

— Desigur.

Un chioșc amărât se găsea lângă portalul intrării. Buchete pestrițe, îngrămădite unele peste altele: crizanteme, trandafiri, margarete, lalele. Multe tremurau în vase din plastic. Plăcuțe scrise cu creta răzbăteau ici și colo dintre flori, menționând cu cifre rotunde prețul fiecăreia.

Angela întinse o bancnotă de cincizeci de euro. Florăreasa îi compuse un buchet. Flori diferite, dar toate albe.

Apoi apucară pe aleea centrală.

Primele cavouri te izbeau printr-o aroganță sfidătoare. Marmură roz, neagră, pătată, în vinele căreia se ghiceau urme întunecate. Pietre funerare imense, având gravate cu aur fin sentințe pompoase: „Deus gratias”, „In memoriam”, „Iubiților noștri dispăruți”…

Din când în când se zăreau busturi, basoreliefuri, eternizând în bronz un chip uitat. În alte locașuri fuseseră afișate fotografii: portrete solemne, ca un fel de cârjă vizuală a memoriei.

Aceste aspecte îl miraseră întotdeauna pe Paul. Impresia unei persistențe sociale, prelungită și după ultima suflare. În mintea lui, această pretenție friza

patetismul. În cavouri faraonice sau gropi comune, cadavrele se descompun după aceeași schemă fizico-chimică. Se umflă, se lichefiază și murdăresc catifeaua cu care sunt căptușite sicriele. Cioclii profită de acest paradox. Îi cuceresc pe cei vii cu ambalaje de sărbătoare pentru cei morți. De parcă ar conta!

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, un soare nesimțit de luminos incendia cu razele lui toate acele mausolee ipocrite. Părea să ridiculizeze întreaga punere în scenă de care se bucura moartea. Ca să completeze tabloul, păsările murdăreau cu găinațul lor picat din cer aceste manifestări de orgoliu.

Din când în când, Paul arunca câte o privire spre Angela. Fata mergea pe urmele lui, apărată de ochelarii cu lentile negre. I se părea că trece prin acest cântec de lebădă cu seninătate. Mai departe, ambianța se transformase. Mergeau pe sub coroanele unite ale pinilor, călcând pe covorul de ace și conuri.

Paul își aminti numele. Aleea Capelelor.

Construcții vechi, adesea dărăpănate, aduceau a cabane de vânătoare. Interiorul lor era gol sau adăpostea câte o statuie. Fecioara Maria, cel mai frecvent, ținând pe brațe un copilaș pe care-l privea cu fascinație maternă.

Coborâră câteva trepte și pătrunseră într-o nouă zonă a cimitirului. Aici, nici urmă de brizbizuri. Cavouri simple, aliniate bordură lângă bordura, într-o intimitate liniștită. O bătrânică într-o bluză brodată cu flori uda un răsad de mușcate, în fața intrării într-un cavou. Vorbea de una singură, ținând în mână o stropitoare.

Paul se opri în fața unei dale dreptunghiulare, alungite, așezată direct pe pământ. O singură inscripție o diferența de celelalte: „Familia Pazzonni”. Observă prezența unor trandafiri proaspeți. Maică-sa trecuse deja pe-acolo.

— Aici e…

Angela își scoase ochelarii și îi mulțimi din priviri. Se așeză pe mormânt cu florile în mână. Părea total absentă.

Marsiliezul se retrase câțiva pași, cu capul plecat. Nu obișnuia să viziteze morminte. Compania celor vii îi solicita mai tot timpul. Și totuși, în mai puțin de un an, păsise în urma a două convoaie mortuare. Leila, anul trecut Fabio, acum câteva zile.

Fiica unui camarad. Fratele mamei sale. Făpturi pe care nu le cunoscuse, sau prea puțin. Asistase la înmormântări din solidaritate. O durere prin procură, sprijinită prin lacrimile celorlalți.

O privi pe Angela. Pusese buchetul pe stela funerară, împietrită într-o așteptare fără țel. Un frison îi scutură spatele. Într-o zi, această rană va fi și a sa. Își va duce părinții spre groapă îi va părăsi în pământ ajungând să știe ce înseamnă această lipsă, să cunoască vidul lăuntric, a căror arsură acum doar o intuia.

O vibrație îl făcu să tresară. Îi suna telefonul. Număr privat. Se îndepărtă câțiva pași și răspunse.

— Cabrera.

— Moretti. Puteți vorbi?

Angela se întorsese spre el. Paul îi făcu semn, indicând că este o conversație scurtă. Făcu câțiva pași, astfel încât să nu poată fi auzit.

— Deci?

— Sunt de acord.

— Când?

— Din clipa în care un comunicat oficial va fi dat publicității. Paul strânse din dinți.

— Fără comunicat. Nu înaintea întâlnirii. Așa ne-a fost vorba.

— Nu este posibil. Trebuie să oferiți un semn de încredere.

Până în acel moment, Paul doar blufase. Acționase de unul singur, fără ordin și fără acoperire. Și trebuia să continue așa.

— Atunci, cu atât mai rău. Să vă ia naiba!

Un moment de pauză. Vocea ascuțită a avocatului reveni la aparat.

— Van Bruge nu e la curent cu afacerea noastră, nu-i așa?

Polițistul avu o clipă de recul. Javra asta intrase în joc cu o viteză supersonică. Probabil că intuise de la început cum stăteau lucrurile.

— Nu.

— Ați luat-o pe cont propriu. Nu aveți nicio pârghie ca să-mi garantați partea dumneavoastră din contract.

Paul o știa prea bine. Așa că-și păstră calmul.

— Aveți cuvântul meu. Veți primi acest comunicat. Dar nu mă presați. Altfel, o să iasă rău pentru toată lumea.

Urmă o nouă pauză de tăcere. Maestrul avocat tocmai evalua credibilitatea polițistului, riscurile pe care le implica continuarea înțelegerii fără o acoperire asigurătoare.

În cele din urmă consimți:

— Nu vă vor întâlni aici.

— Atunci unde?

— În Corsica.

— Nicio problemă. Cum facem?

— O să vă sun peste zi.

Închise. Paul schiță un zâmbet. Naționaliștii acceptaseră să-și explice poziția. Prin urmare, știau câte ceva.

Își aprinse o țigară de foi și se sprijini de un arbore. Părea că se află într-un colț de parc. O liniște estompată plutea peste alei, o tăcere de început de lume.

Se întoarse lângă mormânt. Fata nu se mișcase niciun milimetru. Aplecată deasupra pietrei funerare, abia respira.

Își ridică spre el ochii înroșiți.

— Nu credeam că va fi atât de greu. Paul încuviință din bărbie. Maică-sa îi spusese același lucru. Și ea se ascunsese ca să verse câteva lacrimi în voie.

Îi luă mâna și o ajută să se ridice. Un acces de mânie îi blocă gâtlejul, simțind o nevoie viscerală de a-i prinde pe ticăloșii care-i nefericiseră familia. Voia să-i facă una cu pământul.

Apucară pe drumul de întoarcere. Paul nu mai îndrăzni să rupă tăcerea. Înainte de a-și pune casca, Angela îl privi cu hotărâre.

— Vreau să-mi promiți ceva.

Tânărul încruntă din sprâncene. Verișoara lui îl scruta cu privirea, parcă sfredelindu-i în suflet.

— Știu că anchetezi acest caz.

— Cum…

— Mi-a spus mama ta… Dar nu contează. Promite-mi un singur lucru.

Paul simți în intonația cu care fuseseră spuse cuvintele duritatea unei lame de cuțit.

— Dacă vei afla ceva, te rog să-mi spui. Trebuie să știu.

25

— Cum?

— Morți.

— Toți?

— Da, domnule judecător.

Reichman îndepărtă receptorul de ureche. Voia să se asigure că nu este victima unei halucinații auditive. Mai întrebă o dată:

— Sunteți sigur?

— Am avut dificultăți… Stare civilă, prefectură, e menționat peste tot. Pentru mai multă siguranță, am efectuat o anchetă și în vecinătate. Persoanele respective au fost înhumate în cimitirul comunal din Borgo.

Trecură mai multe secunde. Revelația produsă de această știre îl țintui pe Reichman în scaun, împiedicându-l să acționeze.

Morți… Asociații SCI Vanessa muriseră.

Toți, fără excepție.

După cum reieșea din documentele comerciale, femeile păreau în plină formă. În vârstă, dar în viață și sănătoase. Cum naiba acceptase grefierul o asemenea porcărie? Dar notarul? Fuseseră deschise succesiuni, fuseseră trimise acte tuturor.

— Domnule judecător?

— Da…

— Mai doriți să verificăm și altceva?

Pentru moment, nu mai avea nicio inspirație. Tocmai se pregătea să întrerupă, când îl străfulgeră o idee.

— Aveți datele de deces?

— Caut acum.

Un zgomot ca de zgârietură. Taste lovite în viteză. Reichman și-l imagină pe colonelul de jandarmerie Raoul Garnier lăsând la o parte receptorul ca să caute în memoria computerului. Eficacitatea jandarmilor nu mai trebuia demonstrată. Comisia rogatorie fusese contactată prin fax la începutul după-amiezii. În mai puțin de trei ore judecătorul răsfoia dosarul cerut.

După câteva zeci de secunde militarul reveni la telefon.

— Marthe Menconni, decedată la 18 aprilie 1999. Madeleine Tramoni, decedată la 6 iunie 1998. Gabrielle Simoni, decedată la 8 noiembrie 2000. Louis Filoni, decedată la 12 martie 1999.

Judecătorul notă toate aceste informații, făcând efortul să rămână calm.

— *Merci, mon colonel.*

Închise telefonul. Rămase, o vreme, cu privirile pierdute, incapabil să se concentreze nici măcar pe decorul familiar al biroului. Apoi reluă dosarul, informațiile adunate de la tribunalul comerțului, rezultatele ultimelor sale cercetări.

Cele patru femei controlau societatea prin intermediul altor trei entități economice. Ele apăreau pe rând, în formații de două sau trei. În jargon juridic, asta se numea participațiune încrucișată.

Extrasul Kbis nu preciza nicio profesie. Femeile erau născute înainte de război, într-un sat retras din Haute-Corse. Opt decenii mai târziu domiciliau cu toate în același loc.

Reichman își imagină destinul acestor femei, consumat între mare și munte, între soț și copii, între datorie și tradiții. Le vedea îmbrăcate în negru, tăcute, încordate, îndeplinindu-și sarcinile domestice sub supravegherea bărbaților cu figuri sculptate în piatră.

Supuse, docile. Numele lor erau ideale pentru a fi „furate”.

Dar această bănuială nu era de ajuns. Cei care organizaseră această operațiune împinseseră vidul chiar și mai departe.

SCI Vanessa fusese înființată în februarie 2001.

La trei luni după ultimul deces.

Magistratul fluieră încetișor. Știa poveștile care circulau despre morții care votau în Corsica. Unele alegeri locale fuseseră anulate de către tribunalele administrative după constatarea acestor „nereguli”.

Și de data asta cimitirele jucau un rol important într-o afacere ce părea foarte corsicană.

Reichman își părăsi fotoliul. Măsură cu pasul camera, plimbându-se nervos, incapabil să mai stea locului. Teza lui referitoare la mafia corsicană câștiga mai multă credibilitate. Procedeul nu mai lăsa loc de îndoială.

Se reașeză și încercă să se calmeze. O procedură de instrucție semăna cu o partidă de pescuit de ton, mai ales

cu una la care participase împreună cu tatăl lui într-o vacanță petrecută în Bretagne.

Mai întâi trebuie să reperezi pescărușii, căci numai aceste balize exterioare pot semnala prezența unui banc de pești. Apoi, navighezi cu toată viteza într-acolo și arunci undițele.

Pescuiau în orb.

Uneori, nimereau în carnea roșie. Marea începea să sângereze. Alteori, ratau ținta, rătăcind prin adâncuri.

Păsările nu erau altceva decât un indiciu. Instabil și întâmplător. Peștii se deplasau foarte repede. Pescarul era obligat să-i anticipeze reacțiile, să traseze rute imaginare ale bancurilor, să-l aștepte.

Păsările nefiind altceva decât un semnal, ceea ce făcea diferența era intuiția.

Reichman luă din nou loc în fotoliu și scotoci în dosar. Bătrânele dispăruseră demult. Umbra lor se diluase, ca și cum ar fi fost musculițe-fantomă plutind pe ocean.

Și totuși îi mai rămânea o șansă.

Agentul imobiliar. O egretă cu plete purpurii, ascunsă între parfumuri exotice. Femeia plutea pe deasupra valurilor, acoperindu-i cu aripile sale până și pe marii răpitori ai mărilor, rechinii.

Doar ea ar fi putut fi cheia acestei aberații.

26

Urma să o bage în corzi.

Iar ea intuia asta.

Acest căcăcios o dominase cu aerul lui de elev premiant. Politicos, curtenitor, curățel, cine i s-ar fi împotrivit? L-a lăsat să se apropie, să-și bage nasul în afacerile ei, fără ca măcar să-i arate un mandat oficial.

Iar acum tipul ăsta prinsese viteză în cercetare.

Convocare la comisariatul arondismentului 8 pentru „o problemă care vă privește". Niciun motiv, nicio explicație. Doar o oră la care, avea n-avea treabă, era obligată să se înfățișeze.

Ora 10. Mâine dimineață.

Nici nu trebui să caute prea mult. Actul era semnat.

Michèle Jourdan stinse lumina și părăsi biroul. Era târziu, magazinul din Piața Terrail își trăsese deja obloanele. Câteva mașini abia dacă străpungeau întunericul nopții, ducând siluete încovoiate spre cina familială.

Cu un pas grăbit, se îndreptă spre ieșire. Avea sub braț o mapă cartonată, la fel de groasă ca un dicționar. Lungul culoar de culoare bej i se păru, dintr-o dată, neprietenos. Zidurile goale nu se reflectau decât pe ele însele. În acest loc de muncă, ea își trecuse sub tăcere gustul pentru civilizațiile asiatice. Era un aspect foarte puțin compatibil cu ipostaza de persoană serioasă și așezată, pe care i-o impunea funcția de însărcinat cu afaceri.

Căci acesta era *job*-ul ei.

Agent imobiliar suna mai bine. Termenul evita conotația neplăcută de care suferea adevărata ei meserie. Dar închirierile nu mai constituiau activitatea ei de prea multă vreme.

Încuie ușa și urcă până la ea în apartament. Se simțea nervoasă, extenuată, incapabilă să lege două idei. Dincolo de sticla vitrinelor, statuetele îi dădură impresia unei legiuni malefice. Păreau să danseze cu încetinitorul agitându-și lăncile.

Apartamentul era într-un întuneric total. Femeia pipăi în căutarea întrerupătorului. O lumină plăcută ieși

din zona aplicelor de pe pereți.

Pastelul picturilor acționă ca o adiere umedă. Unde pozitive își amestecau lungimile, actualizând armonia unei chakre[40] de atâtea ori trăite. Dar cu toate acestea, sentimentul de apăsare se accentua.

O baie. Avea nevoie de o asemenea relaxare. Pe urmă, va lua totul de la capăt, intrând în joc, „curățând" documentele de segmentele compromițătoare și găsind o argumentație care să îndepărteze „furtuna". Afacerea ei era un sport cu riscuri. Dar se descurcase bine întotdeauna. De ce nu ar fi așa și de astă dată?

Traversă camera, lăsând în trecere dosarul pe pat. În spate, un spațiu integral format din plăcuțe pătrate de faianță colorată făcute la Bangkok de un meșter thailandez. Un jacuzzi trona în centrul sălii de baie, o cuvă sferică echipată cu douăsprezece jeturi de apă de jur-împrejur.

Dădu drumul la apă, răspândind apoi cristalele unor săruri de baie rafinate. Un parfum de mosc invadă spațiul băii, gâdilându-i plăcut nările. Parfumul hamamurilor. Aceste alveole populate de forme ronde, de curbe generoase.

Vaporii ca o pânză, transparentă și umedă.

Privirea femeilor, deopotrivă insistentă și pudică.

Ochii Florencei.

Se întâlniseră la Paris, într-un salon acolo unde tânăra anticăreasă tocmai încerca să vândă un bronz khmer unui turist japonez. Michèle o remarcase într-o secundă.

Fusese un *coup de foudre*[41] reciproc, preludiul a opt ani de fericire.

Florence își făcea veacul în ceea ce se numește „triunghiul de aur". Cumpăra – sau șutea, uneori – tot ce putea. O parte din pradă aterizase în Piața Terrail, în acest apartament cam prea mare, pe care cele două femei îl împărțiseră multă vreme.

Florence. Pistilul vieții ei, dublul său, bucățica ei de libertate. Răpită de rebeli în sudul Laos-ului. Probabil că murise sau fusese vândută ca sclavă traficanților de opiu, trecuseră cinci ani de atunci și mângâierile încă îi mai ardeau pielea.

Se dezbrăcă și plonjă în apa spumoasă. Voluptatea trezită de gel îi deschidea toți porii, îi elibera tensiunea, îi

pătrundea carnea în profunzime. Se scufundă cu totul.

Liniște, în sfârșit.

Dar pe deasupra acestui calm extraordinar, i se păru că deslușește un zgomot. Un sunet surd, înăbușit, ca scos de o bară metalică învelită în catifea căzând pe marmură. Ciuli urechile, atentă. Apartamentul se scălda în tăcere. Auzi de departe, în spatele ferestrei cu geam dublu, murmurul unei mașini care întorcea în loc.

Mușchii i se destinseră.

Dar spiritul refuza să le urmeze.

Respiră de mai multe ori, cu mișcări lente, profunde, expulzând oxigenul chiar și din ultima alveolă pulmonară. Încetul cu încetul, pacea își croia drum în trupul și sufletul ei.

În munca ei, paranoia era de neconceput. Prea multe planuri încâlcite, prea multe montaje delicate. Clienți ingrați, răzbunători, uneori chiar periculoși. În final, firește, comisioane enorme. Ca să păstreze distanța, avea nevoie să-și conserve sângele rece și să facă permanent apel la luciditate. Loviturile puteau veni din orice direcție, oricând. Trebuia doar să prevină momentul.

De data asta simțea că trebuie să fie mai precaută ca oricând.

Parcurse cu mintea filmul implicării ei în acest proiect. Rolul său în afacerea Vanessa se mărginise la a pune în operă un camuflaj credibil. Ignora motivele pentru care clienții ei amenajaseră o asemenea construcție. Ca și ceea ce conținea. De fapt, preferase să nu vadă despre ce era vorba.

Liniștită, se scufundă din nou sub apă. Zece, cincisprezece, douăzeci de secunde. O arsură plăcută îi gâdilă plămânii. Aerul era pe cale să i se termine. Expiră până la capăt și se sprijini pe palme ca să se ridice la suprafață.

O apăsare pe craniu o împiedică să iasă din apă. Într-o fracțiune de secundă litri de adrenalină îi cotropiră arterele. Se agită, încercând să împingă greutatea ce-o ținea captivă sub apă. În plămânii ei, bioxidul de carbon se răspândea ca o lavă fierbinte.

O mână nervoasă o apucă de păr. Femeia deschise ochii. Un chip o fixa dincolo de oglinda lichidă. Deformat, fluid, imposibil de recunoscut.

Vru să strige. Bule de aer îi ieșiră pe gură în timp ce apa îi intra pe trahee. Se zbătu în continuare, cu plămânii

gata să explodeze. Se lupta cu brațele, cu picioarele, cu tot trupul. Se mișca haotic, aruncând peste tot pe faianță jerbe de spumă.

Luptându-se necontenit, izbuti să-și desprindă un braț.

Trase orbește un croșeu, în care pusese ultima picătură de energie.

Presiunea scăzu brusc.

Țâșni din apă, aproape asfixiată. Cu o mișcare reflexă, sorbi o gură de oxigen. Parcă înghițise acid și vomită instantaneu.

La picioarele ei, un bărbat zăcea culcat pe burtă, nemișcat.

Distinse la început doar o culoare: negru.

Bluză, jeans, păr, tipul părea să fi venit direct de la o înmormântare.

În fragmente de amintire, scena i se reconstituia în minte. Agresorul, aplecat deasupra ei; figurile geometrice ale faianței, sclipind de săpun; zbaterea ei disperată; punctele de sprijin, care cedau; șocul loviturii de marginea căzii.

Complet goală, lovi cu piciorul trupul căzut și alergă în salon. Scântei îi dansau în fața ochilor.

Încercaseră să o ucidă. Un vagabond? Nu credea deloc în această variantă. Hoții mărunți operau întotdeauna în tăcere. Se fereau de complicații. În cel mai rău caz, spălau putina.

Răspunsul cel mai probabil îi justifica sută la sută temerile. SCI Vanessa căzuse acum sub luminile justiției. Asta avea să aducă o publicitate periculoasă afacerilor sale. Indiferent de explicații.

Așa că unii dintre clienți hotărâseră să o elimine.

Își înghiți lacrimile sărate, amestecate cu gustul sintetic al sărurilor de baie. Nu voia să sfârșească așa. Nu acum.

Nu în acest fel…

Primul reflex, telefonul. Alergă spre multifuncțională. Simți cum i se strânge inima. Cablul conexiunii dispăruse.

O tuse se auzi din sala de baie. Vru să strige, dar se stăpâni. În clădire nu locuia decât ea. N-ar fi auzit-o nimeni.

Cu excepția agresorului.

Își trase iute un pardesiu și se aruncă spre ușă. Era închisă de două ori. În genunchi, cu degetele tremurânde, pipăi mocheta în căutarea cheilor.

Deja o umbră se profila pe coridor.

Într-o străfulgerare de curaj, se decise să lupte.

Din trei pași, bărbatul fu lângă ea.

Chipul acestuia o îngheță. Era întins, încordat. De fapt, nici nu s-ar fi putut spune că avea trăsături. Însă, mai cu seamă un detaliu îi trezea spaima. Ochiul stâng era mai jos decât dreptul, ca și cum orbita ar fi migrat pe un obraz mobil. O scurtă cicatrice circulară lăsa să se ghicească o încercare de corecție chirurgicală.

Groaza îi crescu exponențial când văzu cuțitul. De fapt, un șiș cu mâner din lemn vernil, pe care-l deschise cu o mișcare bruscă. Degetele ce-l strângeau erau acoperite cu o mănușă din latex.

De data asta, nu mai reuși să-și reprime urletul. Acesta ieși ascuțit, străbătând încăperea.

Bărbatul o cuprinse. O răsuci, îi acoperi gura cu mâna. Îi puse cuțitul la gât.

O înghionti cu umărul, ca să avanseze. Terorizată, nu încercă să se zbată. O speranță nebunească îi încolți în minte. Tipul nu dorea să o ucidă. Doar să o determine să vorbească. Despre ce, nu era important. Nu ascunsese nimic clienților ei, îi informase întotdeauna despre complicațiile întâlnite.

Cei doi traversară apartamentul până în dormitor. Frica de viol îi încolți în minte. Era goală, încă atrăgătoare, iar tipul putea să o pedepsească pentru rezistență.

Se opriră în fața ferestrei. Observă că aceasta nu era închisă. Bărbatul stinse lumina. În cameră nu mai era, acum, decât clarobscurul lunii.

Strângând-o în brațe, tipul deschise fereastra.

Aerul rece îi izbi pielea, invadându-i porii și ridicându-i firele de păr.

Ceea ce urmă o sideră realmente.

Insul făcu un pas lateral, scoțându-i pardesiul. Lama o amenința în continuare.

Femeia se simți ridicată și împinsă înainte.

Atunci când înțelese, mai încercă o ultimă rezistență. Brațele, picioarele, toți mușchii, începură să riposteze. Încercă să se agațe de agresor, bătând aerul cu unghiile, ca o pisică suspendată deasupra hăului.

Metodic, ucigașul îi înfrânse rezistența.

Curând, femeia își slăbi strânsoarea.

Mai întâi, simți mângâierea vântului. Curios, dar frigul nu o mai afecta. Privi stelele, o diademă de diamante strălucitoare pe cer. O suflare parcă acoperea zgomotele orașului.

Căderea nu dură decât trei secunde.

O veșnicie.

Opt metri mai jos, trupul femeii se strivi cu un zgomot de ou spart.

27

Ocazia era prea bună.

Taillandier îi pasase pisica. Iar acum avea șansa să negocieze cu Van Bruge.

Pe la începutul dimineții, judecătorul telefonase comisarului. Dorea să pună lucrurile la punct. Ținând seama de împrejurări, propusese o întâlnire în biroul său, la Paris.

Taillandier îl convocase pe Paul în grabă. Teoria dominoului. Spera la un progres, astfel încât să se pună în valoare pe sine.

Marsiliezul rămăsese evaziv. Despre această operațiune spusese că nu folosise circuitul obișnuit și că-și dăduse cuvântul. Dacă mai era adăugat și riscul fizic, iată că avea deja trei motive puternice ca să fie discret.

Dar prudența lui mai avea și alte temeiuri.

În ochii săi, superiorul nu era de încredere.

Comisarul îi aruncase o privire suspicioasă, convins că-l lua drept un idiot. După o scurtă ezitare, își luase măsuri de siguranță. Fără dovezi în fața unui judecător de calibrul lui Van Bruge, nu avea cum să reziste nici zece minute. Frustrat, se hotărî să i-l trimită pe Cabrera.

Paul ieși la aer curat și simți cum începe să trăiască din nou. După scaunul strâmt din Airbus, se sufocase într-un vagon de *Orlyval*[42], până la stația de metrou Saint-Michel. O jumătate de oră cu RER[43]-ul, privind *banlieue*-urile verzi-albăstrui înainte să intre sub pământ. Bine ați venit la Paris…

Își ridică gulerul bluzonului mergând spre Île de la Cité. Era o vreme mohorâtă, cețoasă. Un degradeu de griuri, fără contur și miros. În jurul lui, forme nesigure își curbau spatele sub stropii de ploaie. Oamenii ăia îi dădeau impresia unor insecte. Grăbiți, crispați, trebuiau să se convingă singuri că agitația era cea mai bună dovadă a unei existențe pământești.

Grăbi pasul fără să bage de seamă, de parcă îl cuprinsese și pe el nebunia din jur. Departe, turlele de la Notre-Dame dispăreau într-un nor de ceață lăptoasă. Semănau cu niște săgeți decupate, uitate în piața din fața

bisericii de o mână demonică. Tânărul înălță capul, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă silueta lui Quasimodo cățărându-se pe garguii din piatră.

Traversă Podul Saint-Michel în mijlocul unei mulțimi de turiști. Apoi se apropie de Palat. În acel loc nu erau decât câțiva oameni. Apropierea de Palatul de Justiție probabil că instituia un fel de perimetru respingător pentru mulți. Un spațiu neplăcut.

În sfârșit, ajunse la destinație. Grilaje monumentale, pictate cu aur fin, o scară de gală, fațade impunătoare, cizelate în muluri, gravate cu caractere latine.

Se prezentă la intrarea pentru angajați, situată undeva pe un colț al clădirii întinse legitimația unui soldat acneic. Tipul îi studie bluzonul, coada de cal, vădind oarece neliniște. În cele din urmă îi făcu semn să treacă.

Departamentul antitero se găsea la etajul al doilea, în galeria Saint-Eloi. Îi ceru unui jandarm, postat ca santinelă în fața unei săli de audiere, să-i explice drumul.

Apoi pătrunse în labirint. Culoare nesfârșite, pavate cu marmură, arcuri din piatră, arcade în ogivă, ferestre cu vitralii adâncite în abside. Structura clădirii amintea de rigoarea unei mănăstiri. Țelul celor care lucrau în ea era de a administra dreptatea, de a reduce infracționalitatea, de a o diminua esențial, până la punctul zero, dacă s-ar putea.

Legea își impunea pretutindeni prezența. Imparțială, brutală. Veșnică. O femeie cu ochii legați, ținând într-o mână balanța și în cealaltă spada. În robe negre, cu figuri austere, „vicarii” justiției mișunau pe sub arcadele clădirii ca să celebreze riturile străvechi.

După zece minute de rătăcire, Paul ajunse într-o zonă mai puțin solemnă. Un fel de hol modest, iluminat de neoane. Trei gărzi barau accesul. Tipii purtau combinezoane negre de Kevlar, veste anti-glonț și aveau pistoale-mitralieră cu țeavă scurtă.

Își declină identitatea, își prezentă legitimația, preciză numele interlocutorului și scopul vizitei. Așezat în spatele unui pupitru școlăresc, un funcționar cu ceafă de bivol trecea cu minuțiozitate într-un registru toate aceste date. Îl anunță pe Van Bruge pe un telefon interior, fără să-l slăbească pe Paul din priviri.

Odată obținând permisiunea de a intra, marsiliezul depăși un detector de metale. Fu percheziționat corporal și i se reținu revolverul Manhurin. Un individ cu

maxilarul pătrățos îl aștepta, ținându-și brațele încrucișate. Cu un aer bănuitor, îi făcu semn să-l urmeze.

Departamentul antitero semăna cu oricare alt departament din clădire. Uși la fiecare zece metri, bănci din lemn vizavi, suspecți așteptând între doi jandarmi în anticamera interogatoriului.

Singura diferență notabilă: gradul de securitate. O armată de cerberi populau culoarul, cu capul ras, fizic de sportivi, transmițătoare prinse la ureche. Cu armele la îndemână, atârnându-le amenințător, nu păreau deloc prietenoși. Tensiunea parcă înghițise tot oxigenul de pe coridor.

Ghidul lui Paul se opri în fața unei uși duble, capitonată cu piele. Sub grosimea stratului exterior, acesta ghici blindajul. Mai fu controlat încă o dată.

În cele din urmă, pătrunse în bunker. Un cadru sobru, funcțional, extrem de ordonat. Paul se gândi: „Fiecare lucru are locul lui… Și fiecare lucru stă la locul lui”. Deviza clasică a personalităților obsesionale.

În curând, o voce subțirică îl întâmpină:

— Locotenent Cabrera! Intrați…

Magistratul se ridică. Un tip foarte înalt, extrem de slab, cu trăsături greu de ghicit, înotând într-un costum lăbărțat.

— Domnule judecător…

În ciuda voinței sale, marsiliezul se simțea intimidat. Strânse mâna pe care i-o întinsese Van Bruge, o strângere fermă, deschisă, contrastând cu caracterul fluid al personajului.

— Ați călătorit bine?

— Nicio problemă.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede.

Se așeză, arătându-i polițistului un fotoliu. În plină mișcare, îndepărtă niște dosare și ridică un receptor telefonic.

— Scuzați-mă o clipă. Colegul meu Reichman o să ni se alăture. Paul schiță un zâmbet. Avea de înfruntat doi, nu unul. Meciul se anunța greu.

După numai un minut, își făcu apariția un puști cu cravată. Două pete roșii îi colorau obrajii, un smoc de păr blond îi atârna pe frunte. Van Bruge făcu prezentările potrivit obiceiului. Apoi întrebă abrupt:

— În ce fază vă aflați cu ancheta?

Paul nu era foarte convins că e cazul să-și dea pe față toate cărțile. Nu fără o contraofertă.

— Ghetourile au rămas mute. De la aceste surse nu am obținut nimic.

— Dar nu doar ghetourile au constituit obiectul dumneavoastră de acțiune, nu-i așa?

— Da, am cercetat și barurile din centrul orașului, ne-am consultat informatorii, însă nimeni nu știe nimic.

Magistratul clătină din cap. Trăsăturile nu lăsau să se ghicească niciun sentiment. Reichman se mulțumi să încrunte din sprâncene.

Deci niciun fel de progres. Paul începu să tatoneze un atac.

— Există o posibilitate.

— Care?

— E ceva mai… special.

— Ascult.

— I-am interogat pe corsicani. Oficial. Pentru ei, atentatorii cu cagulă sunt excluși.

— Da, știu, exact asta au declarat. Van Bruge rămânea neutru, mai rece decât un păianjen. Părea să nu se fi gândit deloc la problemă.

Paul afirmă, ca și cum s-ar fi justificat:

— Dacă ei ar fi pus la cale atentatul, ar fi revendicat cu surle și trâmbițe întreaga afacere.

Magistratul își încrucișă degetele, cu un gest lent, aproape prețios.

— Reveniți la fapte, vă rog.

— Au „cârligele” lor. Cineva a pus o bombă la Marsilia. Este un oraș pe care ei îl controlează. În plus, mai sunt și bănuiți de atentat. Așa că vor încerca să-i descopere pe adevărații făptași.

— O anchetă paralelă?

— Protejarea teritoriului. Supraviețuirea. Diferite curente clandestine care se bat cap în cap. Alegerile se apropie. Sângele nu mai este o mizică. Dacă nu fac ceva, credibilitatea lor nu mai valorează un ban.

Tăcere. Judecătorii făcură schimb de priviri. Paul continuă:

— Am un contact. Au fost de acord cu o întâlnire.

— Un contact? Care?

Polițistul cu coadă zâmbi.

— Știți regula. Nu se deconspiră sursele.

O undă de agasare năvăli în încăpere. Van Bruge nu era obișnuit cu acest fel de a gândi. Cu acest tip de relație. Oricum, nu cu polițiștii.

— Credeți că veți obține ceva pozitiv pentru anchetă?

— Am făcut un târg. Ei mă ajută. Dumneavoastră îi scoateți în afara anchetei.

Judecătorul se foi în fotoliu. Un surâs rece îi ascuți trăsăturile.

— Așa nu merge cu mine. Eu nu negociez.

Tânărul locotenent se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

— Aici nu se pune problema de a negocia. Doar de a scurta durata anchetei.

Magistratul antitero își întredeschise ochii.

— Timp?

— Au nevoie de respectabilitate. Acolo, imediat. Eu le-am vândut pontul.

— Văd că dispuneți de ceva ce nu vă stă în posesie, locotenente Cabrera.

Paul își strânse umerii. Îl privi direct în ochi pe judecător.

— Asta e metoda mea. Vă place, bine, nu, iarăși bine.

Van Bruge nu răspunse imediat. Cu capul aplecat, părea să cântărească șansele acordului. Când ridică bărbia, se adresă lui Reichman.

— Marco? Blondinul ridică din umeri.

— Îi avem pe avocați pe cap de ieri. Oricum ar fi, trebuie să adoptăm rapid o poziție. Ca să profităm de avantaj, cât îl mai deținem.

Paul își studie vecinul. Tonul puștiului nu cadra prea bine cu imaginea pe care o oferea. Hotărât, afirmativ. Dezvăluia că stăpânește perfect situația.

— De acord, sfârși prin a conchide Van Bruge. Treceți la treabă.

— Veți da un comunicat?

— Doar după întâlnire.

— Indiferent de rezultat?

— Aveți cuvântul meu.

Polițistul era obișnuit să citească diferitele tipuri umane. Asta era consecința anilor de experiență, a interogatoriilor subtile, unde se punea problema de a descoperi mici lovituri, ascunse apoi de adevărați maeștri

ai minciunii. Van Bruge era-n regulă: sigur își va ține promisiunile.

Judecătorul precizează:

— Această întâlnire va avea loc în afara procedurilor. Nu vreau să se știe că tratez cu ei.

Paul se gândi: „Și nici cu BAC-ul”. Acest dispreț îl enerva, dar nu avea legătură cu ancheta. Poate că într-o zi va avea prilejul să atace această atitudine. Roata se întoarce întotdeauna.

— Așadar, pe când întrevederea cu corsicanii?

— Mâine.

— La Marsilia?

— Bastia.

Magistratul își părăsi fotoliul și făcu câțiva pași. În picioare, părea foarte obosit.

— Trebuie să știți un lucru. Propriile noastre cercetări ne-au condus să gândim că e posibil ca nu administrația financiară să fi fost ținta deflagrației. Credem că bomba viza un alt imobil, situat alături. Birouri închiriate unor societăți comerciale și aparținând mafiei corsicane.

Deducțiile lui Paul își găseau astfel un ecou. Nu fusese niciun moment vorba de un act idealist, nici de distrugerea unui simbol.

Cu fața împietrită, judecătorul continua să se plimbe. Acum se juca cu un port-chei, o bilă din argint.

— Un alt fapt confirmă această ipoteză. Persoana care le administra afacerile a fost asasinată ieri seară, în plină Marsilia. Ar fi trebuit să o anchetăm în această dimineață.

La Provence relatase povestea femeii căzute de la fereastră. Michèle Jourdan. Un agent imobiliar al cartierelor șic. Ancheta era deschisă. Nimeni nu făcuse mențiunea unei crime și nici a vreunei legături cu atentatul din Rue Borde. Cât îi privește pe mafioții corsicani…

Paul întrebă:

— Aveți portretele „victimelor”?

— Nu. Au folosit nume false. Societate civilă imobiliară, nume împrumutate. Și țineți-vă bine… văduve, decedate și îngropate de multă vreme.

Locotenentul schiță un zâmbet. Situația din insulă, asociată cu un spirit de clan feroce, îngăduia acest gen de manipulare.

Van Bruge se întoarse pe fotoliu.

— Să sperăm totuși că le vom găsi. Niște documente au scăpat din incendiu. Erau ascunse într-un seif îngropat în perete. Provin de la o bancă, cu sediul la Londra, Compania Delta, condusă de un anume Peter Moore. Suspectăm o rețea de spălare a banilor.

Paul făcu efortul să nu se arate impresionat. De fapt, eficiența magistratului îl înmărmurea. În mai puțin de o săptămână el depășise aparențele și pătrunsese în miezul afacerii criminale.

— Iată strategia, conchise Van Bruge. Veți pleca în Corsica oficial. Subliniez, oficial. Nimic nu trebuie să vă prejudicieze contactele. Cât ne privește, vom ancheta pe partea financiară. Doresc un raport zilnic, la nevoie prin telefon.

Îl sfredeli pe Paul cu privirea.

— Un ultim aspect. Nu împărtășesc opiniile dumneavoastră privind nevinovăția activiștilor corsicani. Mobilul politic nu e în chestie acum, aici suntem cu toții de acord. Dar rivalitățile între mafioți și naționaliști sunt cât se poate de reale. Poate că e vorba de o reglare de conturi.

— Tot ce se poate…

— Trebuie să fiți vigilent când îi veți întâlni pe corsicani. Oricum, e clar că vor încerca să vă manipuleze.

Marsiliezul se încordă. Avu dintr-o dată impresia că plonjase într-un bazin plin cu șerpi. Disimulare, manipulare, meciul se derula pe mai multe planuri. Moretti sau Van Bruge, fiecare forță se folosea de cealaltă. Își dezvăluiseră o parte din artilerie doar ca să construiască un adevăr de fațadă.

Înșelătorii, care trimiteau la alte înșelătorii. Și la mijloc, un pion.

El.

Părăsi Palatul de Justiție cu un gust de fier în fundul gâtului. Stilul ăsta nu-l entuziasma deloc. Se bătea cap în cap cu propriile lui convingeri.

Îndepărtă aceste îndoieli și alergă spre metrou.

Un singur reper avea pe acest drum periculos.

Fabio.

Și, de puțin timp, Angela, o păpușă brunetă apărută din trecut.

II
A căuta

28

Aeroportul Bastia-Poretta, Haute-Corse.

Un hol futurist cu tavane arcuite – sticlă și oțel – amenajări spectaculoase, spațiul dedicat luminii ca un lux dăruit de natură.

Paul se apropie de turnichete. Mai multe zeci de pasageri se înghesuiau în fața celui pentru zborul ESY75, venind de la Marsilia. Figurile încordate trădau neliniște. Compania Easy se lăuda că asigură cele mai mici prețuri, celebrele *low cost* potrivit terminologiei din domeniu.

În contrapartidă: întârzieri în cascadă și bagaje pierdute pe drum. Prețul de plătit pentru singurul loc găsit de Paul spre Corsica de azi pe mâine.

După douăzeci de minute de așteptare, își recuperă în sfârșit sacul. Cu bluzonul pe umeri se îndreptă spre ieșire.

Căldura îl agresă imediat cum ieși afară din aeroport. O mângâiere umedă, decalată, oferind sentimentul unei călătorii pe termen lung. Impresia se risipi rapid. Șoferul asculta RTL, un florilegiu al formației „Grosses têtes", în care Olivier de Kersauson își epata fanii cu glume deocheate.

Deschise geamul și lăsă vântul să acopere acele bolboroseli. Pentru că nu agrea să facă turism, nu vizitase niciodată Corsica. Oricum, Marsilia îi ajungea. Șoseaua națională i se părea cu totul ternă. Vehicule înghesuite, bară la bară, zone industriale, panouri publicitare. Singurul semn de exotism, faimoasa plăcuță de înmatriculare, acel 2B semnalând avantajele fiscale, statutul atât de particular al unei insule răsfățate ca un copil răzgâiat.

Apoi, apăru orașul. Încetul cu încetul. Donjoane, întărituri, ziduri, ascunzând clădiri cu fațade roase, străpunse de plante turcoaz. Construcții ale altei vremi, contemplând cu teamă Mediterana. Bastia își amintea de timpul în care aparținu-se orașului italian Genova, când hoardele barbare îi atacaseră coastele pentru a jefui mătase și aur. Bastia își ridicase bogăția la adăpostul zidurilor de apărare, asigurate și ele de un lanț muntos scăldat în nuanțe de albastru.

Paul coborî în vechiul port. Moretti îi dăduse adresa unui hotel unde avea să fie contactat de clienții săi. Când și cum? Avocatul nu avea nici cea mai vagă idee despre asta. Un singur aspect îl obseda: nicio clipă să nu-i fie pronunțat numele.

Palazza nu avea nimic dintr-un palat. Abia un „două stele", ascuns pe o străduță din spatele cheiului de Sud. Paul semnă în registru. Precaut lăsă vorbă recepționerului că așteaptă un telefon.

Camera își respecta promisiunile. Zece metri pătrați de spațiu vetust mucegai pe tapet. Un pat și un micuț șifonier erau singurele piese de mobilier. Pe o noptieră minusculă, un telefon. Se ghicea un duș dincolo de o draperie din plastic opac.

Își aruncă sacul și se așeză pe pat. Așteptarea nu era chiar punctul lui forte. În fond, conducea o brigadă de bezmetici, pregătiți mereu să taie în carne vie.

Dar de data asta alții dictau regulile.

Se gândi la Angela. Verișoara lui îl tulburase. O emoție pe care refuza să o recunoască. Profundă și senzuală. Incompatibilă cu relația lor de rudenie. Tânăra avocată atinsese o parte surprinzătoare a sufletului său. Sentimentul că atunci când o privește își găsește liniștea.

Că se află în siguranță.

Paul alungă rapid aceste gânduri începea să se simtă nesigur. Moretti era o lepră. El îi apăra pe alți ticăloși.

Tipi gata de orice, avizi de putere și de lovele. Autonomia politică a insulei nu era decât un pretext pentru ei. Iar teroarea, un mijloc de a-și realiza interesele.

Era obligat să joace prudent. Aici, în Corsica, legitimația de polițist nu făcea doi bani. Sângele era singura monedă de schimb.

Închise ochii. Imagini ale violenței îi defilară prin față. Boxa, bastoanele, vociferările infractorilor bătuți, trupul colegilor uciși în misiune, cu pieptul smuls de calibrul 12.

Paul alesese această existență, acest risc, această sfidare permanentă. Ca să se scuze că e acolo. Din copilărie, angoasa lui nu primise chip. Ea purta doar un nume, ales prea curând de părinții lui.

Louis.

Fratele lui geamăn, mort înainte să scoată un prim strigăt care să-i permită supraviețuirea.

Soneria telefonului îl eliberă din defilarea fantomelor.

— Alo?

— Paul Cabrera? Accentul era unul scrâșnit, tipic corsican.

— Da.

— Sunt tur-operatorul dumneavoastră. Întâlnirea fixată va avea loc la Cafeneaua Palombe, într-o jumătate de oră.

Naționaliștii nu pierduseră vremea. Cu siguranță că atitudinea și gesturile îi fuseseră studiate încă de la sosire.

— Tocmai am ajuns. Nu știu…

— Aveți cu ce să notați?

Paul scotoci prin sac. Apucă o revistă și un pix vechi.

— Spuneți.

— Numărul 12, Strada Sainte-Croix. Este la Terra-Nova.

— Unde?

— Luați-o pe cheiul de Sud și traversați grădina Romieu. În fața citadelei mai întrebați.

Paul notă toate indicațiile. Vocea era imperativă, aproape brutală.

— O să mă reperați dumneavoastră?

— Luați loc pe terasă și așteptați.

Marsiliezul simți cum degetele i se crispează pe telefon. Tonul îi displăcea. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, spuse:

— Un ultim aspect. Fiți punctual.

29

Un oraș al bogaților.

Un preț pe metru pătrat scandalos de ridicat. Restaurante inabordabile. Jeanși vânduți la preț de cașmir. Pentru un funcționar al Ministerului de Justiție, o viață clar inaccesibilă.

Reichman privi apa întunecată a fluviului. Se confunda, împreună cu bruma de aer, într-un fel de pudră cenușie, un praf umed care unifica toate contururile.

Se afla la Londra pentru a doua oară și ar fi preferat să uite de prima lui descindere acolo. O deplasare expres cu Van Bruge, cazare la Hilton pentru un simpozion al SO13, departamentul antitero al Yard-ului, pe tema amenințării islamiste în Europa. Nu vizitase nimic, nu văzuse nimic. Impresia generală a sejurului se limitase la senzația unei atmosfere. Emfatice, arhaice, morocănoase. Întorcându-se la Paris, își jurase să nu mai calce în acel oraș.

Așa că acum cobora din Eurostar bosumflat.

Waterloo International. Gara TGV. Un șarpe de sticlă, plin de ambiții. Pentru drumul finanțistului obișnuit, halta obligatorie. În fiecare dimineață, hoarde de brokeri invadau peroanele stației. Nici nu conta de unde veneau. Își construiseră aparențele și dorințele după modelul idolilor din City. Tineri, dinamici, însetați de glorie. Caricaturi învechite ale anilor optzeci.

Reichman se refugie într-un taxi. Negru, cu trei geamuri laterale, cu o alură de corb. Celebrul *cab* londonez, neschimbat de la inventarea sa.

Spuse destinația într-o engleză pronunțată școlărește. Învățase un minimum vital de când cu călătoriile în Asia de Sud-Est: câte ceva care să-l ajute la deplasare, la odihnă și alimentație. Cele trei lucruri fundamentale pentru supraviețuirea într-un mediu necunoscut.

Sediul Yard-ului se afla pe celălalt mal al Tamisei, la cel puțin doi kilometri. Reichman își dăduse întâlnire cu un inspector al secției financiare, specializat în paradisuri fiscale. Rupert Benets urmărea delincvența cu guler alb în cele patru colțuri ale globului și, mai ales, stăpânea

franceza. Cunoștea City ca pe buzunarul propriu și, bineînțeles, Compania Delta.

Pentru moment, magistratul nu ceruse decât o informare sumară cu privire la activitatea acelei societăți. Cooperarea internațională ridica întotdeauna dificultăți. Prefera să-și dezvăluie cărțile una câte una.

Mergând pe malul fluviului, descoperi Palatul Westminster. Fațada gotică oferea un sentiment de omogenitate: acoperișuri înalte, ferestre, totul era simetric, trasat cu firul de plumb de un creion obsesional. La fiecare extremitate, un turn. Nu avu nicio dificultate să-l identifice pe cel mai cunoscut: Big Ben, simbol al unui oraș reglat ca un ceas.

Mașina îl depuse în fața clădirii, pe Victoria Street. Așezat la mai mult de un metru deasupra solului pe o coloană cilindrică, un triptic de metal negru afișa un nume mitic.

NEW
SCOTLAND
YARD

Reichman avu o tresărire. Se gândi la filmele de la cinematecă, alb-negru, în care defilau detectivi cu aer de Sherlock Holmes. Dintre toate enigmele Yard-ului, cea a lui Jack Spintecătorul rămăsese cea mai reprezentativă. Monstrul măcuise douăsprezece prostituate la începutul erei victoriene. Corpuri mutilate, gesturi chirurgicale, un adevărat maestru al ororii. Inteligent, criminalul se jucase cu anchetatorii. Un veac mai târziu, și în ciuda unor teze faimoase, misterul rămăsese intact.

În inconștientul colectiv, Scotland Yard era încă asociat acelei epoci. Criminali legendari, urmăriți pe alei întunecoase de agenți de stradă excelent pregătiți. În loc de asta, magistratul contempla o clădire de sticlă, un turn greoi, adăpostind mai multe sute de funcționari specializați în metode de vârf. Poliția evoluase împreună cu timpul. Numai termenul de „New” se adăugase la denumirea de origine. Englezii zburau peste modernitate, cu picioarele înfipte în istorie.

Reichman se prezentă la centrul de primire. Un agent în cămașă albă ridică un receptor telefonic. Bâigui apoi cu o voce egală cuvinte de neînțeles. Magistratul trebui să-l roage să repete de mai multe ori până să înțeleagă mesajul.

Contactul lui avea să coboare ca să-l preia din hol.

Se așeză pe un scaun din plastic, lipit de perete. Tot felul de personaje forfoteau prin fața sa. *Bobbies*[44] cu capetele acoperite cu un fel de bombă din metal negru, polițiști obișnuiți, cu caschete mărginite de carouri galbene și albe, civili, în jeanși și bluzoane din piele și mulți alții, în costume stricte și sobre.

Cu toții aveau un punct comun. Se deplasau cu calm, păstrând un fel de distanță și dând impresia unei forțe bine stăpânite. Subliniau evidența că, dacă e nevoie, legea va fi impusă cu forța.

— *Mister Reichman*?

Tânărul magistrat întoarse capul. Un drăcușor cu claie de păr roșcat și mustață albă privea cu un aer malițios. Purta un costum din flanel gri și o cravată de mătase roșie. Un bancher, ieșind de la ședința unui consiliu de administrație.

— *Mister Benets*?

Încercase să pronunțe cu cel mai performant accent englezesc de care dispunea, asemănător, din păcate, cu cel al lui Louis de Funès din filmul *Fantomas*.

Roșcovanul îi întinse o mână scurtă. Un inel sclipea pe unul dintre degete.

— Încântat să vă întâlnesc. Ați călătorit comod?

Tipul vorbea într-o franceză desăvârșită, nițeluș cam academică, cu o urmă de accent *british*.

— Da… Mulțumesc…

Își privi ceasul de mână.

— Vă este foame?

Reichman se trezise dis-de-dimineață. Stomacul lui încă mai dormita. Din politețe, acceptă invitația.

— Da, așa cred.

— Vă place burta?

Evocarea acestui fel de mâncare îi provocă un adevărat spasm stomacal. Fără să mai aștepte un răspuns, Benets îl luă de braț.

— Vă conduc să vizitați restaurantul meu favorit. E la doi pași.

30

Ceasul indica 13:30.

Nicio clipă de pierdut.

Paul își verifică încărcătorul. Își îndesă un cuțit în cizmă, cu mânerul susținut la carâmb de două benzi cu arici. „Pregătit de luptă”, își spuse tânărul. Își puse geaca și părăsi hotelul.

Afară, un soare capricios inunda trotuarele. Cerul părea să ia parte la un joc. Era de un albastru petrol imaculat și părea să picteze pentru astrul alb o pânză de fond pe măsură.

Paul părăsi străduța și o apucă pe cheiul de Sud. Cu o oră mai devreme nu remarcase armonia și farmecul bătrânului port. Un golfuleț pitit la piciorul citadelei, vegheat de silueta aristocratică a unei biserici cu două turle. Clădiri impunătoare, cu fațade pastel bătute de vânt, se aplecau deasupra apei.

Dintr-o dată, totul i se păru familiar. Restaurantele pescărești își încrucișau terasele sub copertine colorate; bărci de pescari, amarate de-a lungul pontoanelor; grupuri de gură-cască hălăduind fără scop precis printre mirosurile de friptură. Te-ai fi crezut la Cassis[45], într-o zi de vară.

Își iuți ritmul. Tipul îi spusese foarte clar: o jumătate de oră. Trebuia să fie extrem de calculat, căci nu cunoștea locurile și graba îl putea dezorienta.

La extremitatea cheiului, intră într-un parc plin de verdeață. Un panou preciza: „Jardin Romieu”. Era pe drumul bun. Urmă o potecă întortocheată, mărginită de palmieri, de dafini, de pini. La capătul potecii era un drum care ducea spre citadelă.

În interiorul zidurilor, trecutul îi luă ochii. Se plimba printr-o cetate medievală, strivită de arhitectura brutală a fortificațiilor. Străzi strâmte se despicau sub fațadele de culoarea somonului, evocând o atmosferă de secrete și mistere. Pretutindeni, grupuri de turiști care mergeau cu ochii pe sus, cu șepci pe cap și maiouri peste pielea bronzată.

Un vânzător ambulant îi indică drumul.

Paul își privi ceasul. Mai avea trei minute.

Iuți pasul.

Cafeneaua Palombe era un stabiliment minuscul, ascuns în spatele unei terase imense. Patronii puseseră mâna pe o parte a străzii, așezând mesele chiar pe trotuar. Pe deasupra, lenjeria pusă la uscat, fluturând în vânt, amintea de originile modeste ale cartierului.

Paul se așeză la o masă și-și aprinse o țigară de foi. Curând, un chelner se înființă, cu o tavă așezată în echilibru pe umăr. Marsiliezul comandă un sandviș *croque-monsieur* și o bere la jumătate. O bolboroseală acidă îi ciupea stomacul, amintindu-i că nu mâncase nimic din ajun.

Băiatul îl servi rapid. Îi depuse comanda, un bon de casă într-o cutiuță și-și reluă neobosita cursă între mese. Niciun cuvânt. Niciun zâmbet. Discreție insulară.

Paul privi împrejur. Ochii i se plimbau peste asistență. Câțiva clienți prânzeau, o masă rapidă și simplă compusă din salate amestecate, sandvișuri și *panini*. Nimeni nu părea să-i fi remarcat venirea.

După a doua parte din *croque-monsieur*, mai comandă o cafea. Soarele începea să se retragă, iar terasa se golea. În curând aveau să se facă patruzeci de minute de când lâncezea. Oare ce se întâmpla?

Hotărî să meargă în cercetare.

Barul era pustiu. Un culoar tern, pe care erau afișate banderole cu culorile echipei locale de fotbal, Bastia, fotografii ale stadionului Furiani, portrete ale jucătorilor. Un tip spăla pahare la adăpostul unui dulap. După ținută, Paul bănui că este patronul. Purta un polo Ralph Lauren negru, care i se mula pe burtă și oferea impresia că ar aștepta să dea naștere unui balon de fotbal.

— Cafeaua, imediat vine.

Tonul avea consistența pietrei. Rigid, impenetrabil. Polițistul se codea să plece, căutând un pretext de conversație.

— O s-o servesc acolo.

Patronul îl fixă cu o privire absentă. Puse ceașca pe bar și deschise un ziar.

— Mi s-a spus să vin aici, riscă Paul.

— Ah…

— Cineva trebuie să vină să mă preia.

— Multă lume își dă întâlnire la Palombe. E în centru. Tânărul locotenent înghiți o gură de cafea.

— De pildă, naționaliștii?

Urmă un răgaz de tăcere. O prezență suplimentară părea să se fi infiltrat în acea tăcere. Neagră, precum crusta unui scorpion.

— Nu prea pricep ce vreți să spuneți. Este o țară liberă. Oamenii fac ceea ce vor.

Discuția se sfârșise. Grasul habar n-avea despre ce era vorba. Sau se temea.

Paul își plăti consumația. Părăsi cafeneaua, cu mânia în piept. Pierduse timpul. Gratuit. Un caraghios de care-și bătuseră joc. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la hotel.

Părăsi Strada Sainte-Croix și o luă pe Strada Évêché. O mulțime compactă se plimba pe sub ziduri. Autocarele își lepădaseră turmele de mătușici, abonate ale fondurilor de pensii care mărșăluiau în circuitul turistic al zilei.

Își dădu rapid seama de prezență. O senzație viscerală, undeva, în vintre, și certitudinea că există cineva care îl tot observă. Își continuă totuși drumul, fără să dea vreun semn că ar fi băgat de seamă. Urmărirea continuă cam șase minute. Paul trecea de pe o străduță pe alta, fără să se grăbească. Baleta pe sub ziduri ca și cum ar fi dansat pe un ritm doar al lui.

Urmăritorul rămânea însă la distanță. O siluetă suplă, îmbrăcată într-o scurtă roșie și în bermude de jeans. Se topea în colcăiala ambiantă ca o sardină în bancul de pești.

Paul zări un grup de octogenari înghesuiți într-o piațetă. Bătrânii căscau gura în fața frontonului rectangular al unei catedrale, împodobit cu motive florale, cu scoici și frize. O tânără, tunsă și coafată modern, părea să le fie ghid. Tipa explica într-una, cu gesturi ample ca să-i orienteze pe bunicuți spre intrare.

Se amestecă între ei și intră și el.

O clipă mintea i se calmă. Se scălda într-o simfonie mută, ale cărei note roz și aurii stăteau prinse pe tavan. Tovarășii lui de circumstanță se opriră pe dalele albe, albastre și roșii. Ghida evoca arta barocă, marmura de Carrara, Corte sau Oletta, și pietrele de Bevinco. Puritatea lor constituia principala bogăție a catedralei Sainte-Marie. Ea mai vorbea și despre „cantorii”, stranele cântăreților săpate în grosimea zidurilor, despre pictura lui Leonoro dell’Aquila[46], despre sculpturile lui Gaetano Macchi[47].

Paul nu înțelese nimic din acest talmeș-balmeș de informații turuite de ghidă. Se mulțumi să-și clătească

ochii cu aceste secvențe de grație. Afară, cotropit de mulțime, își zări îngerul păzitor. Aștepta în biserică, cu mâinile în buzunare. Era relaxat.

Dintr-o dată, bruneta își conduse turma în profunzimea catedralei. Nișe cu vitralii se aliniau de-a lungul peretelui, adăpostind fecioare din argint, sfinți din lemn, tablouri. Paul reperă un confesional.

Cu o mișcare suplă, se strecură înăuntru. Îndepărtă imperceptibil perdeaua și observă că insul în bermude nu avusese răgazul să sesizeze manevra. Tipul se concentra asupra grupului, observându-l de la o distanță rezonabilă.

Acum, urmărirea se inversase.

Paul așteptă câteva minute. Turiștii înaintau spre altar.

Insul trecu pe lângă confesional fără să-l vadă. Într-o clipă, locotenentul își părăsi refugiul și se lipi de spatele urmăritorului. Își scosese cuțitul și îl împunse amenințător în coaste.

Apoi îi suflă la ureche:

— Fără șmecherii. Ieșim în liniște.

Nicio reacție. Abia un tremur, urmat de o încordare a mușchilor coloanei vertebrale.

Se opriră în piațetă. Paul îl lipi pe agentul de filaj de un perete, cu lama la gât.

— Ce dracu vrei?

Doi ochișori inexpresivi îl priviră drept în ochi. Nicio tresărire de teamă.

— Nimic. Sunt tur-operatorul dumneavoastră.

Vocea, autoritară și seacă. Aceeași de la telefon. Pumnalul se retrase.

— De-a ce vă jucați?

— Siguranța. Trebuia să mă conving că ați venit singur.

— Rahat… Firește că sunt singur.

— Aveți și un document oficial?

— Ce?

— Un act de identitate.

— Trebuie să verific.

Paul îi puse sub nas legitimația.

— Acum e în regulă?

Tipul o citi în detaliu. Fruntea lui teșită era plină de riduri îngrijorate.

— Vă așteaptă o mașină în fața citadelei. Așa procedați mereu?

— Păi ce să fac? Vreau să apuc pensia.

— Dacă doriți să obțineți ceea ce ați cerut, atunci e musai să vă supuneți regulilor stabilite de persoanele cu care vă veți întâlni.

O umbră de îndoială, ca o sclipire în oglindă.

— *Regulile lor*?! Dar cine naiba ești tu?

— Doar un instrument. Eu nu am nicio importanță.

Paul era pe cale să descopere paranoia activiștilor. Se înconjurau de umbre, își protejau identitatea, strategia, măcar față de continentali. În plus, după cum subliniase Pasquini, el mai era și polițist.

Întrebă de formă:

— Și ce doresc domnii?

— O să aflați într-un minut.

31

— Cel mai bun restaurant francez din Westminster.

Benets trebuise să strige ca să se facă auzit. El desemnă sala arhiplină cu un gest circular.

— S-au instalat aici din 1939. Un compatriot de-al dumneavoastră din Périgord. Sarlat, dacă nu mă înșel.

Reichman mimă interesul. Avea stomacul strâns și asta îl distrugea. Stăteau la bar de mai bine de un sfert de oră și așteptau fără mari speranțe să se elibereze o masă.

Încăperea era micuță, plină de fum, supraîncărcată cu decorațiuni de parcă era o bomboniera. Patronul amestecase fără jenă stilurile: banchete din piele, faianță bleu-ciel, fețe de masă provensale. Mesele erau lipite unele de altele, amintind de configurația unui han lionez. Zidurile carmin evocau cele mai mari podgorii de la Bordeaux. Agățate ca niște trofee, fotografii înrămate povesteau în culori obosite istoria nostalgică a unui pământ fecund și uitat.

Benets îl bătu pe umăr.

— Veniți.

Un tip deghizat în băiat de cafenea îi conduse în cealaltă extremitate a sălii. Reichman se puse în mișcare, cu sufletul cât boaba de piper.

Masa rezervată de polițist mai purta încă resturile clienților precedenți. Englezul își scoase sacoul și își suflecă mânecile. Antebrațele îi erau acoperite de pistrui.

— Bucătăria franceză… E o treabă serioasă.

Magistratul abia îl auzi. Se întrebă cât avea să mai reziste în hărmălaia generală.

Ca și cum i-ar fi intuit rezerva, polițistul Yard-ului spuse, așezându-se:

— În zece minute vom fi singuri. Cartierul aparține administrației publice. Pauza de prânz are și ea programul ei.

Tânărul judecător schiță un surâs slab. Timbrul vocii mustăciosului vibra rostind sunetele grave, ceea ce-l făcea să se simtă protejat, de parcă s-ar fi îmbrăcat într-un vechi pulover de lână.

— Doriți un pahar cu apă?

— Cu plăcere.

Benets puse mâna pe carafă. Cu un colț al feței de masă șterse paharul.

— La război ca la război.

Reichman înghiți lichidul călduț dintr-o suflare. Încetul cu încetul se destinse.

— Îmi pare rău, nu prea sunt în formă. N-am mai dormit bine de o săptămână.

— Știu ce înseamnă asta. Conștiința noastră profesională este cea mai acaparatoare amantă. O stăpână necruțătoare. Pasională, exclusivistă, uneori chiar brutală…

Tonul își schimbase înălțimea. Acum era grav, serios, aproape dureros. Reichman se gândi la Van Bruge. De o parte și de cealaltă a Canalului Mânecii, comportamentele se asemănau. Vânătoarea de infractori avea prioritate înainte de orice altceva. Ea devora viețile și le lăsa ca pe niște plicuri fără nimic înăuntru.

Roșcovanul își scoase cravata. Brusc în ochi începură să-i joace niște umbre. Erau ca niște semne ale unei crize de depresie.

— Aș putea să vă adresez o întrebare?

— Vă rog.

— Ce vârstă aveți?

Întrebarea era una previzibilă. Și totuși, de data asta, ea nu-l deranja pe Marco.

— Douăzeci și șase.

— Căsătorit?

— Nu.

— Îmi închipui că nu aveți copii, nu-i așa?

— Nu, firește.

— Da, desigur…

Benets se juca răsucindu-și inelul. Își regăsise zâmbetul călduros, această expresie intimă și solidară care invita la mărturisiri.

— Sunteți tânăr. Și cred că sunteți strălucit profesional. Sunteți ambițios, aveți viitorul în față. Dar aș dori să vă dau un sfat.

Judecătorul își încruntă sprâncenele.

— Da?

— Să nu întârziați prea mult.

— Nu pricep…

— Nu vă lăsați furat de meserie. Construiți-vă o alternativă, un loc de refugiu personal. Dacă veți aștepta prea mult va fi prea târziu.

Reichman rămase interzis. Îl cunoștea abia de-o oră și insul ăsta cu înfățișare de bard îi administra o lecție de viață. Încă și mai incredibil era faptul că lui i se părea firesc așa ceva.

— O să țin seama de sfat.

Chelnerul se apropie. Ținea în mână o tavă de culoarea ardeziei. Liniile de cretă se aliniau, trasând cuvinte sibilinice.

— Specialitățile sunt pe bază de… Benets căuta cuvântul.

— …organe. Frigărui de rinichi flambate, limbă de bou, măruntaie umplute. Dar mai există, firește, și diferite salate sau carne roșie.

Reichman alese stomac fript în timp ce gazda lui ceru ficat de vacă. Când chelnerul dispăru. Marco realiză că sala se golise.

Așa că se puse pe treabă.

— V-aș ruga să-mi vorbiți despre Compania Delta.

Englezul își roti din nou inelul. Sprâncenele lui groase, împreunate, formau un adevărat acoperiș de pagodă.

— Mai întâi v-aș spune altceva. E mai mult decât improbabil ca această societate să fi avut, într-un fel sau altul, vreo legătură cu o inițiativă teroristă.

Reichman simți tensiunea. Așa că afirmă pe un ton ferm.

— Nu am ajuns la acest capitol.

— Perfect. Știți probabil că e vorba despre o bancă de afaceri…

— Specializată în industria agroalimentară, da, știu. Dar vă rog să continuați.

— Societatea a fost înființată la începutul secolului al XIX-lea. La origine, opera în domeniul maritim. O activitate susținută, rezultat al schimburilor comerciale desfășurate în întreg Imperiul britanic. Treptat, au trecut la negoț. Cumpărau toate felurile de mirodenii, armau vapoare. Le reparau în Sussex, acolo unde construiseră o unitate de producție. În 1879, activitatea lor era atât de dezvoltată, încât au deschis un birou la Karachi, la gurile Indusului.

— În Pakistan?

— În Indii, dragă prietene. Pakistanul nu exista pe-atunci. Statul ca atare a luat naștere în 1947. Cea mai importantă marfă a lor era ceaiul…

O umbră îi trecu pe chip. Ca și cum l-ar fi apăsat nostalgia după o epocă de aur, pentru totdeauna pierdută.

— Independența Indiei a bulversat întreaga afacere. A tuturor britanicilor de-acolo. Vechile colonii nu-i mai suportau pe „englezi”. Mai mult, India și Pakistanul se despărțiseră după un război fratricid având ca miez al conflictului Cașmirul. Contextul era cum nu se poate mai prost pentru afaceri.

— Și acesta e momentul în care Compania Delta s-a reorientat spre finanțe.

— De fapt, aveau de mai mult timp o bancă. La nivelul la care făceau ei comerț, banca era un instrument indispensabil. Așa că s-au reorientat spre domeniul bancar, din care au făcut baza pentru alte activități noi.

Reichman se gândi la documentul descoperit între ruine. Operațiuni *off-shore*, în relație cu mediile corsicane. Cum naiba izbutiseră acești zgârciți de britanici să-și intersecteze interesele cu mafioții insulari?

— Vorbiți-mi despre aceste activități.

— Se ocupă de *corporate banking*[48]. Adică intervin pe piața pe care sunt listate societățile. Cesiune, achiziție, fuziune, listare la Bursă. Analizează cifrele de afaceri, oportunitățile și schițează o hartă a celor mai bune alianțe. Principala lor valoare adăugată este chiar carnetul de adrese pe care-l dețin. Posedă așa ceva de mai bine de două veacuri. În limbajul domeniului, ei sunt „petitorii”[49].

Erau departe de activitatea unor bănci tradiționale, de imaginea acelor funcționari țepeni, postați dincolo de ghișeele de plastic și de revendicările sindicale. Aici era vorba de business. Termenul de „bancă” era folosit într-un registru mult mai obscur, alianțe, putere, rețele. Inima capitalismului se auzea cum bate între zidurile lor.

— Fără scheme fiscale?

— Bineînțeles că da, natural. Asta face parte din *deal*-uri.

— În ce țări desfășoară operațiuni?

— Cam peste tot. Acest tip de operațiuni este *à la carte*. Îți compui tu singur meniul, în funcție de necesități.

— Am verificat datele juridice. Nu au declarat nicio filială în străinătate.

— Păi e inutil. E suficient un simplu acord de domiciliu. Băncile acestor micro-state sunt foarte dispuse să se adapteze.

Tânărul magistrat se strâmbă. Existau cincizeci de operatori în jocul de-a fața ascunselea al evaziunii fiscale. Cel mai adesea era vorba de state bananiere, dotate cu o legislație cu geometrie variabilă.

Așa că încercă și o altă cale.

— Cine este Peter Moore?

Capul lui Benets se clătină ușurel. Părea să nu fie în apele lui.

— Peter Moore… Moștenitorul. Cincizeci și cinci de ani, licențiat la Oxford, membru al Camerei Lorzilor. Controlează capitalul societății și o conduce efectiv. Un personaj sofisticat. Elegant, inteligent, oportunist. Și bogat… Foarte, foarte bogat.

— De neatins?

— Ăsta-i cuvântul. A dezvoltat un circuit relațional incomparabil. Are prieteni peste tot: în finanțe, în politică, în cinema. Chiar joacă polo cu prințul Charles. E celibatar și posedă un hotel privat în Chelsea. O dată pe lună, întreaga lumea bună din Londra se înghesuie acolo ca să ia parte la o petrecere somptuoasă. Îndrăgește obiectele rare, arta de calitate, viața mondenă și, desigur, femeile frumoase. Un *jouisseur*[50]. *The Sun* îl atacă permanent, dar publicul este de partea lui.

Acest gen de portret îi făcu părul măciucă magistratului. Un personaj privilegiat, născut cu o suzetă de argint în gură. Pentru insul ăsta, viața nu era altceva decât un imens *garden-party.* Tonul lui Benets confirma această nedreptate. El ascundea respect, teamă, atitudinea servilă a celui supus față de seniorul său.

Se hotărî să treacă la altceva.

— Până unde ajung relațiile sale?

Polițistul de la Yard se încruntă.

— Ce vreți să spuneți?

— Ar putea avea relații cu marea criminalitate?

— Este…

— Doar o întrebare. O simplă întrebare.

— Nu. E imposibil.

— Departamentul dumneavoastră de luptă împotriva spălării de bani nu a descoperit niciodată nimic din acest punct de vedere?

— Nu, din câte știu eu. Ipoteza îl paralizase pe Benets. Acum, un frig polar îi despărțea pe cei doi bărbați.

Chelnerul aduse o sticlă de Bourgogne. *Hautes côtes des nuits,* 1996. Polițistul gustă nectarul din vârful buzelor.

Reichman își deschise servieta. Era vremea să accelereze atacul. Așeză o copie a faxului trimis de polițiștii de la laboratorul marsiliez.

— Am găsit originalul acestui document la locul atentatului. La Marsilia. Recunoașteți logo-ul?

Mustăciosul scoase o pereche de ochelari minusculi. Observă blazonul în tăcere.

— Investigațiile noastre ne-au condus spre mafia corsicană, continuă tânărul francez. Nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea să-l lege pe aristocrat de aceste medii. Dar dacă mă iau după acest document, s-ar părea că o legătură tot este. Și am nevoie de colaborarea dumneavoastră ca să progresez în anchetă.

Benets se foi pe banchetă. Părea cu totul inhibat.

— Firește…

— L-am putea întâlni pe Peter Moore?

— Nu o să fie ușor. Nu avem un motiv care să ne permită…

Tânărul magistrat mai extrase un document din servietă. O comisie rogatorie internațională, eliberată la cererea unui judecător francez și vizând audierea lui Peter Moore, *chairman* al Companiei Delta.

— Nu mai rămâne decât să validăm aici acest document.

32

Nu avea prea mult timp la dispoziție.

Dacă Paul își dădea seama că ea-l încurca, ar fi devenit reticent în a-i oferi sprijinul. Și nu-și putea permite asta. Era conștientă de valoarea acestei cărți.

Angela își închise pardesiul cu blăniță bej și epoleți, care i se mula pe siluetă punând-o mai bine în valoare. Îl cumpărase la Milano, din buticul Prada de pe Strada Monte Napoleone. O nebunie de cinci sute de euro, care-i deschidea tenul și-i sublinia eleganța felină. Perfect pentru a înfrunta în el climatul parizian.

Deschise rujul și-și redesenă conturul surâsului. O privire în retrovizoare o asigură că este în regulă. În ciuda oboselii, potențialul ei seductiv rămăsese intact.

Își luă geanta, închise portierele mașinii Austin și ieși din parking.

Bulevardul Palais se scălda într-o agitație de carnaval. O echipă de reparații rutiere lucra exact în mijlocul șoselei, văzu oameni cu cască de șantier și bariere de protecție. Pe lângă acea insulă, circulația se strangula. Motoarele erau ambalate inutil, claxoanele acopereau strigătele de furie și cuvintele acide. Decibelii păreau aproape materiali. Formau un torent neîntrerupt, ricoșând în ecouri din caroseriile încălzite la maximum.

Angela traversă acest turn Babel. Nu se aștepta la nimic, nu vedea nimic. Mintea îi funcționa în circuit închis, aproape ca acele valuri din acvariu, care ricoșează dintr-un perete în celălalt, întreținându-se din propria energie.

După vizita la cimitir, Paul o invitase să bea un pahar. Ea se lipise de el pe șeaua minusculă, cu brațul în jurul taliei tânărului ce pilota motorul. În timpul călătoriei izbutise să-și revină. Vărul ei degaja o tărie dătătoare de încredere, iradiind o aură tăcută căreia spiritul său i se abandonase fără urmă de regret.

La capătul unui drum plin de serpentine ajunseseră într-un sat numit Les Goudes. Cabane de pescari, stânci stropite cu spumă marină și, ca o unică perspectivă, marea, nesfârșita mare. O impresie de *déjà-vu* o cuprinsese pe Angela. Insulele, în largul orașului-port

Palermo, își drapau singurătatea cu o recuzită asemănătoare.

Vorbiseră vreme îndelungată, așezați la soare pe terasa unui restaurant. Paul îi povestise despre orașul în care trăia și lucra, despre străzile care în fiecare zi desfigurau suflete și destine. Ea îi vorbise despre meseria ei, despre luptele duse, despre mizeria unui oraș popular în care criminalii ucideau uneori doar pentru un joc electronic.

Apoi își amintiră de copilărie. Destine marcate de violență, dureri îngropate în tăcere, dar și șansa de a renaște. Fiecare găsise în sine însuși tăria de a inventa o voință neînduplecată.

Când Paul încercă să-l evoce pe Fabio, tânăra avocată nu izbutise să spună nimic. Se mulțumise să plece capul și să lăcrimeze în tăcere. El îi apucase mâna, cu simplitate, promițându-i că-i va găsi pe asasini.

Fata își regăsi ținuta mândră și demnă. Prima etapă a parcursului vizat era de-acum în fața ei.

Palatul de Justiție era o clădire impresionantă, cu un aer de veșnicie, tăiată în piatră ca să înfrunte vitregia timpului. Angela mai văzuse imagini cu acest imobil istoric pe RAI, într-un reportaj pe tema noilor rețele islamiste, a secției antitero franceze, a judecătorului Van Bruge. Bărbatul o impresionase. Vorbise despre meseria lui ca despre o datorie sfântă, comparând-o cu o cruciadă. Un templier, folosind dreptul ca pe o pavăză cu care să apere creștinătatea.

Își strânse geanta mai tare ca de obicei.

Tocmai pe acest magistrat venise să-l viziteze.

Își prezentă legitimația unui gardian somnolent. Baroul din Palermo. Tipul nu mai văzuse așa ceva. Un zâmbet de fetiță neliniștită îl liniști însă pe cerber.

Ușa îi fu deschisă, dar dacă santinela o iertă de percheziție, nu același lucru se întâmplă cu detectorul de metale. Avocații nu fac excepție de la regulă. Până și ei trebuie să se supună, să se adapteze la fel ca toată lumea noilor norme de securitate.

Fata își recunoscu imediat colega. Blondă, cu păr scurt, o puștoaică pe tocuri înalte, mai slabă decât un principiu de drept public în roba ei neagră. O aștepta la locul convenit, în fața biroului de primiri.

— Bună ziua. Sunt Angela Pazzonni.

Replica sa franceză îi întinse o mână molatecă.

— Aurelie Finei.

Domnul Laforge nu este aici.

Avocata debutantă bâigui o scuză.

— Domnul Laforge este dezolat. A trebuit să plece la Lyon pentru o audiere.

Angela își stăpâni dezamăgirea. Îl alesese pe Pierre Laforge, decan în exercițiu, insistând asupra importanței demersului ei. Confratele francez îi garantase că o va asista personal. Iar acum, în loc de așa ceva, iată că-i trimitea o stagiară…

— Judecătorul Launey ne așteaptă în biroul său, spuse puștoaica. Am trecut pe-acolo dis-de-dimineață ca să-mi confirme întâlnirea.

— Nu ne întâlnim cu judecătorul Van Bruge?

— E foarte ocupat zilele acestea… Dar nu vă neliniștiți. Launey face parte din echipa lui.

Sicilianca sesiză un fel de teamă. Vizibil, erau preferați sfinții, și nu însuși Dumnezeu. Își reveni din dezamăgire și întrebă cu glas hotărât:

— Aș putea avea acces la dosar?

— Ne-am constituit în parte civilă. Da… N-ar trebui să fie o problemă consultarea dosarului.

De fapt, blondina habar n-avea de nimic. Nu știa nimic despre caz și făcea doar act de prezență în acel context. O dată în plus, Angela preferă să se abțină. Era inutil să se enerveze, într-un fel mai bine că se știa singură, măcar știa pe cine se poate baza: doar pe ea însăși.

Așa că respiră profund și încercă să vadă partea plină a paharului. Dintr-un anumit punct de vedere, Laforge chiar își făcuse datoria. Cabinetul său se constituise în parte civilă la cererea formulată de ea. Ca fiică adoptivă a lui Fabio, ea avea acest drept. Pe hârtie, decanul îi reprezenta interesele în cazul deschis împotriva lui X după atentat.

— Mergem? întrebă Angela.

Secția antitero se rezuma la un culoar sinistru, gol ca o pasarelă de îmbarcare pe vapor. Pretutindeni, gorile în bluzoane de piele patrulau cu armele la vedere. Aurelie se opri în fața unei uși, bătu cu timiditate și intră fără să mai aștepte confirmarea.

Se găseau într-o anticameră sumar mobilată. Un sas matlasat lăsa să se întrevadă un birou ceva mai bine aranjat, lipit de perete.

Un tânăr cu cioc și cască la ureche își ridică privirea de pe monitor.

— Da?

— Domnișoara Finei, de la cabinetul domnului Laforge. Domnișoara Pazzonni din baroul din Palermo. Avem întâlnire cu judecătorul Launey.

— Îl anunț răspunse grefierul zâmbind.

Sună pe o linie interioară. În curând, o voce de stentor se auzi de dincolo de peretele despărțitor.

— Intrați!

Launey avea un fizic pe potriva laringelui său. Gros, bădăran, cu țeastă cheală și barbă de *homo erectus*. Lucra cu mânecile suflecate, fără cravată la gât, cu cămașa larg deschisă la piept, lăsând să se țească pilozitate grosolană.

— Luați loc.

Două scaune uzate le așteptau pe fete. Angela luă loc lângă stagiară. O tensiune de curte cu juri vibra din pereți.

Magistratul le strânse scurt mâinile. O strângere cam prea fermă, dar lipsită și de căldură, și de respect. Apoi se adresă direct Angelei, pe un ton care nu admitea replică.

— Maestre Pazzonni. Mai întâi doresc să vă spun că nu sunt de acord cu demersul dumneavoastră.

Tânăra afișă un aer mirat. Judecătorul o scruta cu privirile unui director de școală.

— Nu cunosc procedura din Italia, dar aici doar avocații constituiți ca atare au dreptul să consulte dosarul. Numai ei au dreptul să ceară fotocopii și să vi le prezinte în cabinetul lor. Însă în niciun caz părțile nu au voie să consulte direct piesele cazului. Și, într-o asemenea situație, nu aveți dreptul să interveniți în calitate de consilier.

Fata cunoștea prea bine acest tip de introducere. Urangutanul își marca teritoriul. Dar nu va îndrăzni să meargă mai departe.

Angela înălță capul.

— Dar o să fac o excepție, continuă Launey. Și asta din două motive. Primul, sunteți avocat și drept urmare nu pot să nu vă creditez cu încredere. Al doilea – se întoarse către Aurelie – beneficiați de asistența unui cabinet prestigios, pentru care nu avem decât respect.

Bingo. Alegerea se dovedise corectă. Angela răspunse cu simplitate:

— Vă mulțumesc…

Judecătorul deschise un dulap metalic și scoase un enorm dosar cartonat.

— Există o sală, la capătul culoarului. Pentru fotocopii, vă rog să vorbiți cu grefierul meu.

Cele două avocate se ridicară. Aurelie se retrase toată numai mulțumiri, cu spatele curbat. Privind-o cum se poartă, Angela avu o strângere de inimă.

Găsiră destul de ușor camera indicată. O chichineață, de fapt, mobilată cu o masă strâmtă și un scaun deloc confortabil. Justiția își disprețuia auxiliarele. Prin șicane și economii cotidiene, ea îi făcea pe angajații de rang secund să se simtă doar tolerați, până în clipa supremei consacrări.

— Aș putea să vă las să vă descurcați singură? întrebă stagiara. Mai am niște treburi de făcut.

— Cred că mă descurc, mulțumesc.

Puștoaica îi mulțumi cu un zâmbet și dispăru rapid.

Angela își scoase pardesiul scrutând cu privirea coperta voluminosului dosar. Acest ritual, oare de câte ori îl îndeplinise? Scormoneala în intimități violate, oferite fără pudoare în plină lumină a proiectoarelor.

Cu vremea, începuse să dea înapoi. Justiția rezuma destinul oamenilor în câteva cuvinte, reducând ființele la concepte: punere sub cercetare, învinuit, acuzat, victimă… Înainta, mergând într-un echilibru fragil, prin această pădure de măști, ca o acrobată a sufletelor purtate de la Scylla la Caribda. Dureri, teroare, mereu era vorba de ceilalți.

Dar, de data asta, prăpastia în care se-afundase o privea direct.

Așa că se lansă în bătălie. Dosarul era structurat cronologic. Cote numerotate de la 1 la 323, retrasând în sens invers evoluția anchetei de instrucție. O fișă de sinteză era prinsă cu agrafă pe spatele copertei, menționând cele mai semnificative etape. Ultima, datată luni, 21 martie, lua act de expirarea arestării preventive a suspecților interogați.

Angela începu prin lectura proceselor verbale realizate odată la primele constatări.

Era un material extrem de abundent. Bombă artizanală. Trei morți.

Apoi urmau rapoartele de la autopsie. Cămăși devenite pastă, grăsime, resturi. Citi concluziile în

diagonală, înfrânându-și impulsul morbid de a privi și fotografiile.

Decesul celor trei pompieri se produsese ca urmare a unor politraumatisme, provocate de explozia unei pungi de gaz. Suflul deflagrației le provocase leziuni interne, structura clădirii desăvârșind restul: schije metalice, bucăți de beton, lame de sticlă. O ploaie tăioasă redusese trupurile la simple grămăjoare de carne și oase. Nici măcar un singur element nu îngăduia, în acest stadiu al anchetei, descoperirea vreunui indiciu privitor la cei care puseseră bomba.

Răsfoi în continuare procesele verbale de la audieri. Van Bruge procedase cu generozitate, interpelase zeci de persoane. Basci, musulmani, corsicani sau bretoni, mulți suspecți potențiali fuseseră fișați de DNAT. Din păcate, această amplă vânătoare nu condusese la niciun rezultat, la fel ca și analiza resturilor bombei. După patru zile de anchetă, secția antitero părea să se afle într-o fundătură.

La capătul explorării ei, Angela observă un plastic albastru, pe care nu scria nimic. Conținea foarte puține elemente și oferea o impresie de harababură, ca și cum această parte a dosarului ar fi rămas în paragină. Documente bancare se amestecau cu cercetări pe Internet pe tema aristocrației britanice, a comerțului cu mirodenii și a lumii din industria agroalimentară. Mai reperă o linie ce conducea spre anumite paradisuri fiscale, imprimate ale tribunalului pentru comerț de la Marsilia și echivalentul lui de la Londra.

Niciun act de procedură în afara unei cereri de analiză asupra unui fragment de hârtie găsit între ruine, ca și câteva comisii rogatorii în vederea audierii: un agent imobiliar, rezidenți corsicani, un finanțist londonez. Pentru moment, niciuna dintre ele nu fusese executată.

Angela își ridică privirea și o fixă pe perete. Oare ce însemnau toate acestea? În ce direcție se orientase ancheta? O mai intriga ceva. Niciun moment nu văzuse apărând numele lui Paul, nici pe cel al brigadei sale. Și-atunci, cum putea să lucreze la acest caz? Ce rol îndeplinea în această afacere?

Elementele din dosar nu se legau deloc, lipsea până și cea mai măruntă coerență.

Își privi ceasul. Se dusese deja o oră. Stagiara nu avea să întârzie, cu nasul ei în vânt și alb ca făina, presând-o să restituie dosarul. Luă câteva procese

verbale, ca și pe cel de sinteză, ca și plasticul albastru cu tot conținutul lui. O să le analizeze în detaliu mai târziu, cu calm.

Grefierul nu se mișcase niciun milimetru de la locul lui. Lipit de tastatură, privea hipnotizat monitorul.

— Gata?

Îi întinse tipului selecția de documente.

— M-ați putea ajuta să le fotocopiez?

— Cu plăcere, doamnă avocat.

Insul era chiar simpatic. Un fel de ozenist în peisajul obișnuit din secția antitero. Își părăsi biroul și dădu drumul copiatorului. Angela îl privi la lucru, în picioare, lângă el, în acel metru pătrat rămas disponibil.

Documentele defilară, sub zebra razelor luminoase. Se gândi la razele lunii, o lumină infernală dezvăluind o scriitură invizibilă. O soluție secretă.

Dintr-o dată, pe spatele unei file, o notă scrisă de mână îi atrase atenția.

— Așteptați!

Tânărul înlemni, surprins. Fata reluă cu mai multă blândețe:

— Pot să arunc o privire peste hârtia asta?

— Sigur că da…

Un scris strâns, nervos, ca o urmă de electroencefalogramă. Mijlocul mnemotehnic amintea autorului acelei însemnări că ar trebui urmată pista Jourdan, deschisă în fața TGI de la Marsilia.

Urma un număr de telefon.

Fata întoarse foaia. Era vorba despre comisia rogatorie vizând audierea agentului imobiliar.

Numele său: Michèle Jourdan.

Locul: comisariatul de poliție al arondismentului 8, Bulevardul Haïfa, Marsilia. Angela rămase perplexă. La prima lectură, se părea că nu fusese atentă la detalii. Nota îi scăpase.

Dar reflexele își reveniră. Era clar că fusese deschisă o anchetă distinctă de grosul elementelor cercetate la dosar. Privind aceeași persoană. Într-o altă jurisdicție. Din ce motive? Și de ce Van Bruge avea în vedere o asemenea legătură?

Așa cum era structurat în prezent, dosarul nu oferea nicio explicație.

Fata mulțumi grefierului și se duse, cu descoperirile făcute sub braț. Părăsind Palatul, își aminti că nu o

salutase pe Aurelie.

33

Un Audi A6 aștepta sub un pin. Geamuri fumurii, vopsea neagră, semăna cu un dric *high-tech*.

Bărbatul în bermude deschise portiera. Nu era închisă cu cheia.

— Trebuie să vă percheziționez.

Paul depărtă lejer brațele. Palpare rapidă, precisă, mica lui ascunzătoare fu reperată instantaneu.

— Dacă îmi dați voie…

Marsiliezul ezită. Nu voia să se livreze cu mâinile legate acestei găști de descreierați. Bărbatul precizează pe un ton rece:

— E prima dintre condiții…

Paul se execută cu inima strânsă. Manhurin-ul și cuțitul fură depuse în torpedou.

— O să le primiți înapoi. Vă rog să intrați.

Paul se adânci pe bancheta din spate. Piele satinată, lemn de nuc, gadgeturi, lux în stare pură. Nimeni. Ghidul se așeză lângă el.

— Unde mă duceți?

— Nu o să știți. Acum, vă rog să ascultați cu atenție. O să vă leg mâinile și o să vă acopăr ochii cu o bandană. Pe urmă, o să vă conduc într-un loc pe care nu o să încercați să-l identificați. Când întrevederea va lua sfârșit, o să vă aducem aici, înapoi. Pe drum, nu întrebați nimic. Rămâneți așezat și așteptați. E totul clar?

Mizanscena acestei întâlniri secrete nu-l neliniștea pe locotenent. Știa destul de multe despre întâlnirile activiștilor. Cagule negre decupate în dreptul ochilor și gurii, pistoale mitralieră, întreaga simbolistică revoluționară a unei armate secrete. În esență, soldații libertății nu voiau să-și asume niciun risc.

Dădu din bărbie a încuviințare.

— *Capito.*

Tur-operatorul îi puse mai întâi o pereche de cătușe. Brățări pe stil vechi, metalice, închise cu o cheiță. Apoi scoase o eșarfă din pânză și i-o legă peste ochi.

Noaptea luă locul zilei. Senzații ciudate. Mirosuri, sunete, mișcări de aer. Paul își activase rapid instinctele.

Apoi totul se petrecu foarte repede.

O schimbare de densitate pe banchetă. Vid în habitaclu. O greutate la dreapta lui, ceva enorm, modificând echilibrul mașinii. Portiere închise, în față. Un parfum greu, piperat. Impresie de sufocare indusă de apropierea fizică a celuilalt. Se gândi la o pană de ascensor.

Berlina demară încetișor.

Întoarcere la jumătate.

Accelerare.

Paul își sprijini ceafa de tetieră. Se simțea ca într-un vis, purtat pe apă de o saltea gonflabilă. Amortizoarele eliminau efectul oricărei denivelări a drumului. Abia dacă se auzea motorul cum toarce. Niciun alt zgomot. Gărzile lui de corp păstrau o tăcere totală.

Merseră cam douăzeci de minute.

Se părea că traversaseră tot orașul, dacă s-ar fi luat după aparențe. Lungi alunecări frânate, decelerație, apoi oprire. Paul își imagină arterele încurcate, intersecțiile, semafoarele. Din când în când, un țipăt de claxon mai răzbătea în habitaclu, îndepărtat, de parcă ar fi fost filtrat printr-o bandă de bumbac.

În sfârșit, mașina ieși din aglomerație. Rula acum pe un drum cu serpentine, clătinându-se elegant la curbe.

Urcau.

Polițistul încercă să identifice locația. Bastia era înconjurat de coline. Însă nu cunoștea deloc regiunea. Imposibil să-și reprezinte destinația. Se agită pe banchetă. Arsura provocată de cătușe îi irita încheieturile, o vagă dorință de a vomita îi scormonea viscerele.

Garda de corp nu slobozise niciun cuvânt.

După un răgaz ce i se păru nesfârșit, Audi-ul încetă să mai urce, ajungând pe un platou. Un viraj în ac de păr, o lungă linie dreaptă, era clar că mașina făcea slalom pe un drum accidentat.

În cele din urmă, se opri.

Portierele se deschiseră în rafală. Paul fu scos din vehicul fără prea multe menajamente. Târg sau nu, pentru corsicani rămânea totuși polițist. Așadar, potențial primejdios, oricum sigur un dușman.

Mergea pe un teren instabil. Pietriș? Două brațe de fier îl strângeau de bicepși, conducându-l. Un miros de calcar, atât de specific zonei mediteraneene, se simțea în aer.

Cineva îi apăsă creștetul capului. Procedură polițienească tipică, pentru situația în care se îmbarcă un suspect în mașina poliției. Se aplecă. Strânsoarea nu slăbea deloc. Un fum de bălegar îi înțepa nările.

Se simți împins spre înainte. Își pierdu echilibrul și se prăbuși pe jos. Șoc. Coatele și genunchii îi luară foc. O voce nazalizată umplu întreg spațiul, amplificată de parcă s-ar fi folosit un sintetizator de sunet.

— E-n regulă. Ne ocupăm noi.

Clinchet metalic. Scârțâieli. Îl ajutau să se ridice. În același timp i se scoase și bandana. O lumină albicioasă îi atacă pupilele. Clipi cu frecvența aripilor unui fluture.

Apoi ghici siluetele din preajmă. Doi inși în apropierea lui, în picioare, alți doi, așezați în fotolii. Aveau cu toții cagule de comando. Un cerc roșu contura deschiderile din dreptul ochilor, inducându-i sentimentul că privește niște demoni dezlănțuiți.

Progresiv, viziunea i se clarifică, cartușiere, puști semiautomate, grenade, pistoale automate, mitraliere Kalașnikov. Războinicii își etalau un întreg arsenal. Erau echipați de parcă ar fi dat un asalt, sfidând prin ținuta și echipamentul lor militar legitimitatea Republicii Franceze.

Era evident că tot acest ceremonial nu avea decât o singură finalitate: să-l impresioneze pe locotenent. Să-l facă să înțeleagă, în limbaj vizual, unde anume era bine să-și îndrepte interesul. Dacă avea de gând să respecte regulile jocului, totul avea să fie bine. Dacă își încălca promisiunea, viitorul avea să-i fie doar un nesfârșit coșmar.

Fu adus un scaun. Îl împinseră ca să se așeze. Abia acum ochii lui Paul se obișnuiră sută la sută cu lumina din încăpere.

Se afla în centrul unei camere complet goale. Ziduri din piatră șlefuită, podea de zgură, resturi de paie se amestecau cu bucățele de laterit. O fermă sau un hambar. O lampă cu halogen era branșată la un generator.

Vocea de robot îl apostrofă dintr-unul din fotolii. Vibra în gâtlejul unui ins cu burtă de bivol. Ca o cochetărie de artist, ochelari cu rame rotunde îi acopereau ochii. Paul se întrebă dacă tipul se considera John Lennon.

— Comunicatul. Când apare?

Drept răspuns, polițistul își trozni încheieturile.

— Cătușele. Mi le scoateți?

— Răspundeți la întrebare!

Intervenția nu îngăduia replică. În ton se ghicea o umbră de amenințare. Paul își aminti de recomandările tur-operatorului: „Va trebui să vă supuneți cererilor șefilor mei”.

— Va fi publicat… când mă voi întoarce.

Activiștii schimbară o privire. Neîncrederea părea să aibă întâietate în fața agresivității.

— Ce garanții avem că așa va fi?

— Niciuna.

Paul își cântărise riscul unei asemenea provocări. „Rambo-corsicanii” îl aveau la mâna lor. Puteau reacționa imprevizibil. Dar Van Bruge nu l-ar fi iertat. Așa că trebuia să-și pună atuurile pe masă.

— Judecătorul mi-a dat cuvântul. Am încredere în el.

Se auzi un râs scurt, undeva, în spatele său, care fu reluat în ecou.

— Noi nu avem.

— Ar fi cazul să faceți un efort în direcția asta.

Golanul masiv se juca, ținând în mână un revolver calibru 38. Un joc în genul ruletei rusești.

— Credeți?

— Dacă nu acceptați acest risc minim, atunci ancheta își va urma cursul până de alegeri… Dacă aveți ceva să-mi oferiți, acest gest îl va ajuta pe Van Bruge să-și țină promisiunea. Mingea e în terenul dumneavoastră…

O scurtă vibrație colectivă. Convingerea cu care vorbea marsiliezul îi mișcă pe războinici. Un alt naționalist luă cuvântul. Mai scund, mai solid, tipul ținea pe genunchi un *riot gun*[51].

— Sunteți conștient de riscurile pe care vi le asumați?

— Da, sunt conștient.

Cagulele se mișcară în același timp. Paul simți cum ceilalți doi îl străfulgeră cu privirea. Înfruntarea psihologică elibera zăcăminte întregi de adrenalină.

Vocea sintetică anunță:

— Douăzeci și patru de ore. După aceea, o să avem grijă să vă găsim.

Sfârșitul primei reprize. Polițistul nu știa unde avea să-l conducă al doilea *mi-temps*[52].

Haimanaua își introduse 38-ul într-un toc, prins la subsuoară. Se aplecă înainte, cu mâinile împreunate și coatele pe genunchi. În această postură, cu ochelarii rotunzi pe nas, părea să fie un fel de intelectual.

— Unii dintre tovarășii noștri au fost interogați de DNAT. Le-am transmis să spună că nu ne asumăm niciun fel de responsabilitate în acest caz.

Făcu o pauză. Un adevărat număr de comunicare, rodat în cursul conferințelor de presă ținute pe coclauri. În cele din urmă, își reluă discursul inflamat.

— Toată lumea știe care este contextul actual. Uniunea FLNC a luptătorilor a acceptat un pact. Niciun atentat până la alegerile regionale.

— Nu sunteți singurii care folosesc plasticul exploziv.

— Suntem cei mai puternici. Noi impunem ritmul.

— Vă rog să încetați cu reclama. Știți prea bine că trupele de care dispuneți sunt dificil de controlat.

Bărbatul se încordă. Părea că a fost atins adânc în orgoliu.

— Totul e ținut sub control. Noi hotărâm ce și cum. Mă puteți crede. Dacă unul dintre ai noștri încalcă regulile, aflăm imediat.

Aici se ajunsese. Ancheta paralelă. Teritoriul. Atacându-l frontal, Paul alesese cea mai bună cale. Așa că nu încetă să-l înțepe pe activist:

— În fond, ce ați făcut? Ați dat foc pădurii de *maquis*[53]? Cum i-ați convins să vă asculte?

— Hai să spunem mai curând că a fost vorba de „colaborare”.

— Ce-ați descoperit?

— Certitudinea că ordinele au fost respectate.

Tonul nu admitea replică. Era expresia ultimă a adevărului. Paul avu convingerea că nu tipii ăștia puseseră bomba. Războiul mafioto-naționalist la care se referea Van Bruge era o ipoteză extrem de improbabilă.

Însă continuă să întrebe:

— Nimic altceva?

Tipul clătină din cap.

— Dacă sperați la așa ceva, atunci veți fi dezamăgit. Habar n-avem cine a dat lovitura.

Paul căzu pe gânduri. Orice *deal* implica o contrapartidă. Clandestinii aveau nevoie urgentă să fie „albiți”. Opinia publică să știe că, oficial, fuseseră

absolviți de orice legătură cu atentatul. Îi era imposibil să creadă că-l aduseseră până acolo fără să aibă nimic în buzunar.

Așa că schimbă tactica:

— Judecătorul nu o să facă nimic dacă nu-i oferiți ceva concret.

Tipul se adânci în fotoliu. Brusc, începu să respire mai repede, mai puternic. Marsiliezul intui că transpirase abundent sub cagulă.

— Bineînțeles că avem ce să-i oferim. Doar pentru asta ați venit, nu?

Paul încuviință cu o mișcare din bărbie. Adrenalina îl făcea să arunce foc din priviri.

— Afacerea a făcut mult zgomot, reluă tipul cu cagulă. Multă lume se interesează de asta.

— Lume? Cam vag.

Tăcere. Prea grea ca să treacă neobservată. Tipul sări din fotoliu. Se plantă în fața lui Paul, cu mâinile strânse la spate.

— Este complicat… Și periculos.

— Vă rog. Doar pentru asta sunt plătit.

Războinicul îngenunche. În spatele lentilelor, ochii lui îi fixau pe cei ai polițistului. Murmură aproape ca la confesiune.

— Primejdios… pentru noi. Miza ne depășește.

— Ați putea fi mai clar? Naționalistul spuse într-un suflet:

— Nu sunteți singurii care fac cercetări… Asta e tot ce pot să vă spun. Paul își aminti de precizările lui Van Bruge. O clădire vecină, proprietate a unor tâlhari de mare calibru. Spuse:

— Mafia corsicană?

Tipul încremeni.

— De ce credeți asta?

— Anchetăm la rândul nostru. Cercetăm o clădire care a suferit o dată cu administrația financiară…

— Nu pricep la ce vă referiți.

Negația suna însă fals. Iar insul o știa.

— Unii infractori ar fi putut să aibă probleme cu taxele. Așa că e logic să fi dorit să-și distrugă urmele.

Personajul cu cagulă își îndreptă trupul masiv. Întregul lui corp exprima tensiune.

— Ați luat-o pe o pistă falsă. Chestiunea asta depășește interesele locale.

O bancă, la Londra… Paul se enervă.

— Îmi spuneți sau nu ceva, ce naiba?

— V-am avertizat.

Polițistul se simțea depășit. Atentatorii săreau ca puricii. Nu-i venea să creadă că alți corsicani ar fi putut fi implicați. Își aminti de Batisti, fostul ucigaș cu simbrie, convertit la existența burgheză a unui devorator de friptură cu cartofi prăjiți, proprietar de bar. Nici el nu avea o poziție prea clară despre atentat. Și el făcea parte din familie.

Paul făcu efortul să priceapă. Marele fenomen criminal nu avea puterea să-i terorizeze pe tipii din gașca asta. Ori se confruntau, ori se asociau, în funcție de împrejurări. Ajungeau la un fel de echilibru, în care fiecare măsura puterea de ripostă a celuilalt.

Și atunci, cine îi speriase atât de rău? Și, mai ales, de ce? Mai încercă o ultimă provocare.

— Nu-mi vine să cred că vă este frică de cineva.

— Nu e vorba de frică, e vorba că ne cunoaștem limitele.

— Și credeți că o asemenea informație îl va mișca pe Van Bruge?

— Ar fi bine.

Tânărul locotenent sesiză punctul de ruptură. Era evident că luptătorii clandestini nu aveau de gând să meargă mai departe. Era un fel de totul sau nimic.

Schiță un zâmbet.

— Bine… Veniți cu mine sau comand un taxi? Tipul mascat făcu un semn gealaților. Cei doi cerberi îl ridicară pe Paul și-i puseră bandana pe ochi.

Din nou în întuneric, marsiliezul mai auzi vocea metalică luându-l la rost încă o dată:

— Ne-am respectat contractul. Important e să nu uitați de comunicat…

34

Formalitatea nu durase decât zece minute.

Două ștampile pe un document tip, în triplu exemplar, purtând sigiliul justiției britanice.

Acum, lucrurile erau în ordine. Moore va fi interogat de un judecător francez, sub controlul unui ofițer al Yard-ului, în cadrul unei anchete internaționale vizând actele de terorism.

Pe hârtie, convențiile dintre cele două state îngăduiau așa ceva. În realitate însă, relațiile personale ale lui Van Bruge accelераseră procedura.

Reichman nu era decât pe jumătate mulțumit. În starea actuală a cercetărilor, omul de afaceri londonez nu era supus anchetei. Putea fi doar audiat în calitate de martor.

Și totuși, magistratul avea certitudinea că suspectul său era mânjit. Ba chiar până la coate. Doar că meciul se anunța delicat, iar LVB alesese metoda mai blândă. Dacă Moore avea chef să mintă, ar fi avut toate atuurile în mână.

Îl întâlniseră la mijlocul după-amiezii în biroul său, după o așteptare disprețuitoare, atenuată de un baraj de secretare. Benets se ocupase de stabilirea întrevederii, punând la bătaie întreaga diplomație necesară în asemenea împrejurări sofisticate.

Lordul nu discutase și nici nu încercase să se eschiveze. Se purtase ca un cetățean responsabil, dornic, în ciuda titlului nobiliar, să coopereze cu justiția. În plus, tipul iubea Franța.

Ca dovadă a bunăvoinței sale, le acordase o întâlnire la ora 18 la clubul lui, în plin City.

În cincisprezece minute.

O mașină a MET – Metropolitan Police – îi lăsă în față la Royal Exchange, la doi pași de destinația lor. Ofițerul de la Yard propuse să străbată pe jos distanța. În Anglia, punctualitatea făcea și ea parte din *savoir-vivre*[54].

Pe trotuare apa băltea, deși încetase să mai picure. Îi urmase un frig ascuțit, ideal pentru a-ți dezmorți picioarele. Înconjurară fațada neoclasică, trecând printr-o mulțime de costume de culoarea antracitului. Era *tea-*

time. Perioada din zi când funcționarii băncilor își părăseau birourile pentru a invada *pub*-urile.

Benets mergea cu pas liniștit. Ambianța efervescentă nu părea să-l desconcentreze. Comenta cu pasiune arhitectura, adăugând referințe istorice, detalii și dovedind o cultură cizelată a cărei întindere și precizie îl stupefiau pe tânărul francez.

În spatele clădirii, o zonă pietonală deschidea un spațiu adânc, împodobit cu fântâni și statui. Mustăciosul își continuă perorația de ghid competent. Reichman deja nu-l mai asculta. Se pregătea mental pentru întrevederea cu adversarul său. Se și imagina: micul judecător înfruntându-l pe baronul finanței în propriul fief. David contra Goliat. O configurație care, la prima vedere, nu-i lăsa nicio șansă.

Urcară pe Broad Street în depărtare, o săgeată monumentală din sticlă dispărea în nori. Apropiindu-se, Reichman observă că purta numărul 42, adresă înscrisă pe frontonul clădirii.

Intrară pe o ușă cu tambur și pătrunseră într-un hol luminos. Un panou gigantic indica, etaj după etaj, numele societăților care își aveau sediul acolo. Bănci, *traderi*, birouri de avocatură, cabinete de audit. O cohortă de mercenari, dedicați zeului Nasdaq[55]. În vârful acestui adevărat turn Babel, strălucea unul dintre cele mai prestigioase cercuri ale planetei: Clubul Kipling.

Potrivit lui Benets, cam șaizeci de membri. Biletul de intrare: un patrimoniu minim de cinci sute de milioane de lire sterline. Cooptarea era singura cale de acces, iar procedura standard era legată de decesul unuia dintre membri. Pretendentul trebuia să aștepte mulți ani pe o listă cu exigențe de autentic purgatoriu.

Se îndreptară spre ascensoare. Reichman număra nu mai puțin de opt lifturi, amplasate față în față, într-o nișă largă de marmură. Unul dintre ele se opri curând, eliberând o maree de figuri terne. Tineri, majoritatea.

Benets intră primul. Expresia i se schimbase. Figura nu mai exprima nimic. Apăsă pe ultimul buton, în timp ce Reichman se așeză în fundul liftului. În afara de doi sexagenari eleganți, ascensorul era gol.

Urcară spre cer în viteză.

După un minut de ascensiune, presiunea scăzu. O gălăgie sintetică îi făcu să ridice capetele.

Ușile se deschiseră spre un vestibul absolut modern. Un bărbat în livrea galbenă cu negru stătea în picioare în dreptul unui dulap, țeapăn ca un cadavru. Îi salută cu respect pe sexagenari și le deschise o ușă, situată alături.

Benets întinse o carte de vizită și expuse pe scurt motivele prezenței lor acolo. Majordomul ridică un receptor de linie interioară. Reichman nu pricepu niciun cuvânt din ce vorbi omul. Percepea doar intonații afectate și mișcări ale pleoapelor.

Observă apoi o pendulă, la dreapta sa.

Acele indicau cu precizie ora 18.

După un moment îndelungat, un alt tip își făcu apariția. Purta smoking și ochelari cu montură din oțel. Fără să știe de ce, magistratul francez simți cum îl apucă un râs nebun, făcând eforturi supraomenești ca să se stăpânească.

Fură conduși într-o sală cu proporții nebănuite, asimetrice, alcătuită din estrade și intrânduri, cu pereți acoperiți cu catifea albastră. Pretutindeni, mese joase, luminate de minuscule lămpi cu halogen. Singura concesie făcută gustului clasic, niște canapele din piele, model Chesterfield, mobilau diferitele nivele ale încăperii. Câțiva bărbați în costum citeau ziare sau discutau cu voce joasă, fumând țigarete.

Reichman simți cum își pierde reperele. Se aștepta să întâlnească un decor de castel, cu pereți din cărămidă roșie și grinzi din lemn vechi. În loc de așa ceva, el contempla acum un *loft*, adică un spațiu arhitectural personalizat, decorat cu pânze în stil contemporan. Ca o prezență molatecă, cerul parcă forța barajul ferestrelor și se insinua în încăpere. Sorbind din whisky, probabil că oamenii de acolo aveau impresia că plutesc pe deasupra norilor.

Cei doi anchetatori se îndreptară spre bar, o tijă cromată în formă de potcoavă, în spatele căruia se încolonau carafele din cristal. Picioarele li se înfundau într-o mochetă bej, groasă, oferindu-le impresia că alunecă pe o pernă de aer.

Majordomul deschise o nouă ușă. Dădea spre un salon privat, populat cu rafturi de bibliotecă pline de cărți. În fundul său, o canapea și două fotolii din țesătură de mătase, un gheridon. O țigară ardea în scrumieră, înmiresmând aerul cu un miros acrișor.

Un bărbat așezat, cu figura ascunsă în spatele unui exemplar din *Times*. Piciorul stâng încrucișat peste celălalt la înălțimea genunchiului, costum cu dungulițe fine, pantofi cu șireturi. Un inel împodobit cu un rubin îi strălucea pe mâna dreaptă.

Îi luă ceva timp înainte să lase deoparte jurnalul.

Cu un gest condescendent, îi invită să ia loc.

— *Gentlemen, please…*

35

„Nu sunteți singurii care îi caută”.

Fraza o auzea și o reauzea, de parcă ar fi fost unul dintre acele refrene cântate de *midinete*[56], create cu unicul scop de a zgâria timpanele.

Paul inspiră profund și încercă să-și revină. De când se întorsese la hotel, se tot gândea și încerca să afle o soluție la impasul în care intrase.

„Nu sunteți singurii care îi caută”.

Mafioții fuseseră și ei vizați. Părea logic să-i vadă cum se agită să-i găsească pe adevărații asasini și să scape, astfel, de acuzații. Cine erau? Van Bruge habar n-avea.

Potrivit deducțiilor făcute de magistrat, era vorba despre mafia corsicană. O expresie contrafăcută, acoperind realități foarte diferite. Clanuri complexe, lupte nesfârșite, alianțe de moment.

Imposibil să ai o viziune clară asupra lucrurilor.

Dacă mai adăugăm și precauțiile luate de infractori ca să-și mascheze operațiunile murdare, ar fi fost nevoie de veacuri ca să poată fi identificați toți.

Iar afacerea mai avea și alte complicații, pe deasupra. Având un interes pe termen scurt, naționaliștii încălcaseră o regulă de bază. Sfidaseră *omerta* și oferiseră o indicație. De fapt, mai curând o direcție. De care aveau de gând să se dezvinovățească dacă, prin întâmplare, cineva le-ar fi cerut socoteală.

Și asta pentru că până și ei, cei mai duri, se temeau. „Această afacere depășește interesele locale”.

Păi atunci cine anume, din afara insulei, ar fi putut să fie implicat? Cine avea o asemenea putere încât să impresioneze capetele înfierbântate ale naționaliștilor?

Paul căzu pe gânduri. Magistratul antitero vorbise de niște documente secrete, ascunse într-un zid. Mai menționase și o bancă din Londra…

Tânărul locotenent își imagină tipi putred de bogați, cu melon și umbrelă, plimbându-se pe niște peluze tunse la milimetru, cu morga până în fundul pantalonilor.

O astfel de imagine nu prea era de natură să terorizeze un războinic cu cagulă.

Își închise sacul. Avionul decola în două ore. Îl va suna pe Van Bruge de îndată ce avea să aterizeze la Marsilia, urmând să-i facă un rezumat al aventurii lui corsicane.

Un raport cu parfum de înfrângere.

Rezultat aproape zero.

Închise ușa și se duse în hol. Recepționerul discuta cu o blondă ce purta o bustieră din piele, mulată, de culoare mov. Tipul își înălță privirea plictisită spre marsiliez.

— Da?

— Nota, vă rog. Nu mai rămân.

Bărbatul ridică din umeri. Închirierea cu ora probabil că era ceva obișnuit acolo. Fără îndoială, la fel ca și prostituata cu balcoane mari.

— Ați putea să-mi dați o chitanță? Insul se execută cam în silă.

— Călătorie de afaceri?

— Dacă vreți… Găsesc taxiuri în colțul străzii?

— Mda… La capătul portului.

Paul părăsi mizeria de hotel cu bucurie în suflet. Afară, umbrele înserării înfloriseră, acoperind cerul și zidurile caselor cu o peliculă de funingine. Temperatura scăzuse, anunțând o întoarcere a iernii. Niște curve băteau trotuarele fără mare convingere, holograme de carne plutind pe străzi.

Își aruncă sacul pe umăr, ca un marinar gata să plece în călătorie. Escapada din Corsica durase mai puțin de șase ore. O călătorie expres, ireală, ca un salt în cea de-a patra dimensiune.

În trei minute ajunse pe cheiul de Sud. Încă o dată, totul i se păru diferit. Biserica, revopsită în fascicule albastre; bătrânele fațade, puse în valoare de lumina proiectoarelor; în sfârșit, restaurantele, împodobite cu becuri ca niște licurici. Pretutindeni, baterii de lampadare iluminau rada în care se zbuciuma marea. Noaptea, orașul părea că se fardează. Un simptom alunecos, gândit ca să-i atragă pe turiști.

Reperă stația de taxiuri la câteva sute de metri. Acolo, trei sau patru taxiuri, cu contoarele așteptând.

Se îndreptă spre acestea. Un vânt din larg începuse să sufle, tăios ca hârtia de sticlă. Asprimea lui îi alungase pe plimbăreți la fel de eficient ca o capsulă cu gaz lacrimogen.

Marsiliezul privi un ceas cu afișaj electronic, prins într-un panou publicitar care făcea reclamă la mobilier urban.

18:15.

Ceasul între câine și lup, cum se spune în Franța. Ora tuturor căpcăunilor. Ascunși în mașinile lor, locuitorii din Bastia se întorceau de la birou. Chinuiau motoarele și ambreiajele fără milă. Țevile de eșapament deversau nori toxici de bioxid de carbon Drumurile publice îți dădeau apoplexie.

În acest dezmăț sonor și nazal, polițistul identifică un zgomot ciudat. O răsuflare șuierătoare în spate, ca o rachetă pe cale să decoleze. Ciuli urechea, din reflex. Mai auzise un asemenea sunet. Îl auzise de sute de ori pe circuitul Paul-Ricard[57].

Un motor masiv, de proveniență japoneză. Cine naiba era atât de inconștient încât să-și accelereze motorul în mijlocul unei asemenea aglomerații?

Întoarse capul.

Înțelese.

Un bolid negru rula pe trotuarul gol, cu faza mare aprinsă. Îl călăreau două umbre, două mogâldețe în piele. Ca într-o străfulgerare, Paul văzu sclipind țeava metalică a unui revolver.

Simți o explozie în artere.

Se aruncă la pământ și se rostogoli. Gesturi mecanice, înlănțuite, repetate de mii de ori. Logica unei adevărate mașini de luptă.

Trase de patru ori, aproximându-și ținta în mișcare.

Bolidul se prăbuși, într-un zgomot infernal de fiare lovite. O ploaie de scântei albe izbucni din asfalt.

Paul se ridică din prima. Agresorii zăceau într-o baltă de ulei. Motorul încă mergea, dar la ralanti. În spatele geamurilor restaurantelor, forme umane își scoseseră deja telefoanele mobile.

Se apropie, cu arma pregătită. Un miros de benzină se împrăștiase peste tot.

Pilotul era prins sub motocicletă, o Suzuki GSX Hayabusa de 1.300 cmc, unul dintre cele mai puternice modele aflate pe piață la acea oră. Gloanțele Manhurin-ului îl loviseră din plin. Două în torace, unul în cap. Proiectilul distrusese viziera căștii și intrase prin orbită. În locul acesteia, un crater negru deversa pe caldarâm un fel de suc gros. Sânge.

Celălalt fusese mai norocos. Unghiul tirului îl ferise de un deznodământ fatal. Proiectat la câțiva metri, se ridicase deja în picioare.

— Nu te mișca, strigă Paul. Tipul se clătina pe picioare. Ezitare? Amețeală? Casca îi masca adevăratele intenții. Polițistul armă revolverul.

— Încet… Întoarce-te!

Alergă rapid spre atentator. Bărbatul se supuse comenzii. Nu părea să fie înarmat.

— Casca. Scoate-o.

Încetișor, motociclistul își apropie mâna de globul de pe cap. Desfăcu breteaua și se eliberă de cască. Ceafă groasă, ras în cap, un *look* de *skinhead*.

— Perfect… Acum întoarce-te ca să-ți văd moaca de șobolan.

În acea clipă, aerul explodă. O deflagrație ricoșă pe zidul din apropiere, în timp ce lumea căpăta o stranie culoare galbenă. Temperatura urca amețitor.

Paul se răsuci, din pur instinct de conservare. Un val de foc îi arse obrajii. Bucăți de metal îi sfâșiaseră geaca. În jurul lui vitrinele zburaseră în mii de bucăți.

Două, trei secunde.

În depărtare, se declanșă o sirenă.

Ca magnetizat, se întoarse spre lumină. Suzuki-ul ardea, în urma exploziei ce-i cuprinsese rezervorul. Lipit de metal, trupul pilotului ardea și el, producând un fum negru, dulceag și înecăcios.

Printre vălătucii de fum, Paul zări o siluetă. Trăgătorul. Traversa strada în pas grăbit, spre chei.

Polițistul calculă distanța.

Treizeci de metri.

Fără să ezite, o luă spre centrul traficului rutier, cu arma în mână. Urlete de claxoane, scrâșnete de pneuri, înjurături, nu se mai înțelegea nimic. Își urmărea prada care alerga acum de-a lungul liniei orizontului.

Paul ajunse pe partea cealaltă a șoselei. O promenadă pietonală, proaspăt asfaltată, alunecoasă ca o pistă pentru *rolleri*. Firește, pustie la această oră și pe această vreme. Fugarul se afla la mai puțin de douăzeci de metri. Avansa înapoiat de spate, ca și cum și-ar fi pierdut suflul.

Locotenentul acceleră. Fuleu larg și frecvență în crescendo, respirație ritmată. Câștiga mereu teren. După câteva secunde îl va agăța pe agresor.

Cincisprezece metri. Bărbatul o coti brusc și își continuă alergarea pe un ponton. Dintr-o dată dispăru din raza vizuală a lui Paul. Marsiliezul îi călcă pe urme, neobosit. Părea că-l pierduse. Se opri și scrută întunericul nopții. În față, un ponton de scânduri se pierdea în beznă. De fiecare parte a acestuia, vase cu motor își aliniau coca până în preajma digului.

Nimeni. Tipul se volatilizase.

Însă imediat după ce prima clipă de derută se duse, Paul observă niște pete întunecate la picioare. Ele desenau cercuri neregulate pe lemnul pontonului. Se aplecă și pipăi cu indexul.

Sânge.

Prin urmare, un glonte își atinsese ținta. Penetrarea fusese superficială, căci geaca de motor se comportase ca un tampon. În timpul alergării și sub febrilitatea acțiunii, nu putuse să-și dea seama. Lemnul dezvăluise acest aspect, de parcă ar fi fost reperele unei piste de aterizare.

Înaintă, cu arma pregătită, cu trupul tensionat. Era atent la orice sunet, la fiecare semn, cât de mic. Trozniturи de plastic, plezniturи ale lemnului de tec, valurile mării nu produceau decât zgomote moarte. Vasele hibernau, acoperite de prelate, în așteptarea sezonului de vară.

Urmele se întrerupeau brusc. În fața lor, la capătul pontonului, un Cougar, ca un enorm trabuc de croazieră echipat cu două motoare *in-bord*.

Paul preferă să beneficieze de efectul surprizei. Sări pe vasul învecinat mai silențios decât o fantomă. Apoi, încălecă bastingajul și ajunse pe Cougar pe la prora.

Din acel loc studie conformația vasului. Cincisprezece metri, îndesat, compact. Un concentrat de putere într-o formă futuristă. Curbura cocăi părea să semene cu un pește-spadă. O linie lungă, rapidă, bună de acostat pe dig sau pe plajă.

Urcă până la un fel de cabină. Postul de pilotaj era ascuns undeva la nivelul bordului, având geamuri din plexiglas. Aruncă o privire înăuntru. Sângele pătase podeaua. Urme roșii, urme de pași. O ușă cu geam deschidea accesul spre cabine. Ușa era închisă.

Se agăță de balustradă și își luă avânt. Își echilibră poziția și sări, amortizându-și aterizarea. Cu o mișcare seacă, armă percutorul armei. Apoi, încetișor, deschise ușa și pătrunse în cabină.

Întuneric. Umezeală. Pipăi și acționă un întrerupător.

Încăperea era tipică pentru standardul unui parvenit. Marmură, catifea, aur. Banchete spațioase, mobile grele, monitoare cu ecran plat. Mirosul arogant al banilor murdari.

Paul urmări pasta pe care venise. O urmă grasă, asemănătoare dungii lăsate în spate de melc. Rana sângera acum din abundență, stimulată de intensitatea efortului. Probabil că tipul se prăbușise și se târâse pe jos.

Traversă o cameră, o baie, o altă cameră. Peste tot, luxul îi agresa privirea. Dintr-o dată, urma dispăru. Chiar în mijlocul unei cabine acoperite de stucatură, amenajată ca un birou. Paul cercetă spațiul, tensionat ca un arc. Deschise dulapurile, verifică în spatele draperiilor. Agresorul lui parcă intrase în pământ.

Îngenunche, exact în locul unde se sfârșea urma. Țesătura mochetei era nițel năclăită. Mângâie fibrele, perplex. O denivelare îi gâdilă degetele. O linie neagră se pierdea sub grosimea mochetei, ca un buric fosilizat.

Apucă cu ambele brațe mocheta.

Trase.

Se ivi o trapă, comandată printr-un vinci de oțel. Ascunsă în pardoseala vasului, era suficient de largă cât să îngăduie trecerea unui corp omenesc.

Doi metri mai jos, apele portului străluceau cu o licărire ternă.

O strălucire tăcută.

36

Realitatea întrece ficțiunea.

Păr grizonat, bronz artificial, trăsături fine, rasate, cu o privire distantă atât de proprie oamenilor născuți în *high-life*. Ochii de un albastru-oțel îi fixau pe interlocutori fără să clipească: o planetă rece, ceva similar suprafeței unui lac înghețat.

Lordul Moore se ținea excelent la cei cincizeci de ani. Zvelt, longilin, lăsa să se ghicească sub costum o musculatură de sportiv. Mai ales brațele sale atrăgeau atenția. Lungi și nervoase, străbătute de vene albăstrii, induceau un sentiment contradictoriu. Impresia că ar fi putut la fel de bine să cânte la pian, dar și să sfărâme o coloană vertebrală.

Se exprima direct într-o franceză desăvârșită, fără urmă de accent. Un surâs impecabil dezvelea delicat o dantură regulată, strălucind ca un colier de perle. O gură de actor.

— Ador Franța. Parisul, Cap Ferrat, Saint-Paul-de-Vence… Într-un fel, este a doua mea patrie.

Își desfăcuse picioarele ca să se afunde în moliciunea canapelei, cu o mână lăsată neglijent pe brațul mobilei. Polițistul și magistratul se așezaseră în fața lui, la ceva distanță. Ținând seama de ambianță, orice strângere de mână părea deplasată.

— Vă mulțumim că ne-ați primit atât de repede, începu Benets. Judecătorul Reichman, de la departamentul antitero de la Paris…

Lordul îl întrerupse cu un gest nonșalant. Acum îl privea pe francez.

— Am un apartament la Neuilly, Bulevardul Commandant-Charcot. Desigur că știți zona…

Tânărul nu fusese acolo decât o dată. Și atunci cu ocazia unei percheziții în casa unui intermediar egiptean. Tipul se ocupa cu negoțul de arme și se lăfăia într-o vilă de cinci sute de metri pătrați de marmură. O altă lume, în care servitorii mâncau caviarul rămas de la prânz în bucătării mai mari decât tot apartamentul lui.

Își îndreptă capul în tăcere.

— Este în pădurea Bois-de-Boulogne. Ca să ajung acolo urc la Bagatelle. Jucați polo?

— Nu.

— Păcat… Am fi putut să batem mingea împreună. Acum două săptămâni am încrucișat crosa cu ministrul Justiției din țara dumneavoastră.

Moore zâmbea întotdeauna. O expresie înghețată, aflată în decalaj cu privirea acestuia. Prin asemenea observații anodine urmărea să amenajeze, după cum îi convenea, ambientul, să nu-l lase pe judecător să uite că aparțineau unor lumi diferite, că pozițiile lor nu se vor încrucișa niciodată.

Se ridică și apăsă pe un buton al unei telecomenzi. La secundă, un pinguin la patru ace se înfățișă la ordin.

— Ceai? întrebă Moore.

Benets încuviință. După el, și Reichman. Un refuz părea din start exclus, chiar jignitor. Majordomul dispăru, cu figura lipsită de orice expresie.

— Bine… Și cu ce aș putea să mă fac util domniilor voastre?

Reichman își drese vocea. Avea senzația că tocmai mâncase nisip.

— Probabil că ați auzit vorbindu-se despre atentatul care a avut loc la Marsilia.

— Habar n-am de nimic.

— S-a întâmplat săptămâna trecută. O bombă a distrus o zonă cu imobile.

Lordul își încrucișă degetele. Mima curiozitatea cu mare artă.

— Mai întâi am crezut că e vorba despre o afacere politică, continuă tânărul. Bomba a aruncat în aer clădirea administrației financiare, așa că i-am bănuit imediat pe naționaliștii corsicani.

— Dar… căci există și un „dar”, îmi închipui.

— S-a dovedit însă că imobilul vizat nu era cel bănuit de noi. Ținta era un spațiu privat, situat alături. O societate civilă imobiliară.

Aristocratul își păstra aerul distant. Interesat, nu și concentrat.

— I-am căutat pe proprietari și am descoperit că foloseau nume false. Credem că personaje din marea crimă organizată se ascund în spatele lor.

— Marea crimă?

— Foloseau aceste birouri drept fațadă. Ca să ascundă niște documente.

Moore clătină din cap fără prea multă convingere.

— Dar este captivant… Un adevărat roman polițist… Sper că i-ați prins pe vinovați…

Judecătorul desfăcu foaia de fax pe care-o scosese din buzunar.

— Încă nu. Dar am găsit asta între dărâmături.

Moore luă hârtia cu vârful degetelor. Scoase o pereche de ochelari în formă de semilună și o citi cu atenție. În cele din urmă dădu din cap, surâzând.

— S-ar zice că e vorba despre blazonul familiei mele.

— Îl recunoașteți?

— Da. Nu e nicio îndoială.

Privirile li se încrucișară. Tipul nu avea nicio ezitare.

— În același timp este vorba și despre logo-ul băncii dumneavoastră. Un logo comercial. Aveți vreo idee ce ar fi putut să caute într-un astfel de loc?

Atacul frontal dădu naștere unei zone de turbulențe. Benets se cutremură pe fotoliul său, în vreme ce Moore acuză șocul din plin. După o tăcere de câteva clipe lungi, spuse cu o voce glacială:

— Nu înțeleg exact la ce vă referiți, domnule Reichman.

Tânărul magistrat simți cum se prăbușesc pereții peste el. Într-o fracțiune de secundă, realiză că tocmai comisese o gafă. Se ambalase, riscând să piardă totul. Așa că încercă să recapete controlul asupra situației.

— Mă întreb cum s-ar putea explica acest gen de coincidență. Îmi fac doar meseria.

Lordul deschise o casetă din lemn carmin așezată pe masă. Gesturile îi erau grele și lente. Scoase o țigară și o rulă între degete.

— Ați găsit un petic de hârtie pe care figurează logo-ul nostru… Din ce spuneți, documentul se găsea în posesia unor personaje din lumea marii criminalități… Oare sunteți pe cale să sugerați că ar putea exista o legătură între… mine și acești… oameni?

Reichman făcu o pauză. Ardea de nerăbdare să pună punctul pe „i” și să-l întrebe pe finanțist dacă auzise vorbindu-se despre mafiile corsicane, despre morții dezgropați ca să le fie furate semnăturile. Dar Moore nu

putea fi abordat astfel. El rămânea doar un martor, puternic și primejdios, care-i primise pe teritoriul lui.

Așa că bătu în retragere.

— Nu insinuez nimic, domnule Moore. Doar anchetez. Este clar că cei care au pus bomba reglau niște conturi. Dar cu cine? Încă nu știu. De ce? N-am nici cea mai vagă idee. Nu am decât această pistă ca să identific victimele. Și poate să pun mâna pe vinovați.

Aristocratul schiță un surâs.

— Iată, așa e mai bine. Dar oricum, tot nu înțeleg cum vă pot fi de folos.

Judecătorul se destinse. Tocmai era pe cale să rezolve incidentul diplomatic de înainte. Prăbușit în colțul lui, Benets se albise mai ceva ca un cearșaf.

Ca și cum ar fi pândit acel moment, majordomul deschise ușa. Depuse un platou pe care strălucea un serviciu din argint. Fără un cuvânt, umplu cești cu ceai. Un parfum din această băutură se amestecă încetul cu încetul cu mirosul de tutun.

Judecătorul așteptă să dispară pinguinul ca să-și continue interogatoriul.

— Documentul pe care-l avem în posesie mai menționează și o serie de cifre. Ținând seama de locul în care sunt amplasate, nu poate fi vorba despre un cont bancar.

Moore decapită vârful țigării și o aprinse. Era în gesturile sale ceva din senzualitatea unui cunoscător. Colaci de fum îi ieșiră din gură atunci când reîncepu să vorbească.

— Atunci despre ce?

— Am verificat. Nu e vorba nici despre coordonatele legale ale Companiei Delta, și nu aveți nici filiale declarate.

— Cineva ne-a folosit emblema. Îl știe toată lumea, circulă pe net.

Jocul de-a șoarecele și pisica. Nu progresau deloc. Moore se simțea în largul lui, perfect relaxat. Reichman se consuma lăuntric. Așa că nu se putu împiedica să nu depășească limitele.

— Mai există și o altă posibilitate.

— Care?

— Aveți cumva interese *off-shore*?

De data asta, răspunsul veni cu ceva întârziere.

— Ce vreți să spuneți?

— Ați operat pe piața agroalimentară mondială. Nu e chiar aberant să ne imaginăm că ați intrat în contact cu paradisurile fiscale.

— Noi apelăm, de fapt, la diverse rețele. Anumite bănci locale cooperează cu noi în vederea unor operațiuni specifice. Este ultra suficient pentru noi, astfel încât să nu mai angajăm cheltuieli de acest tip în străinătate.

— Prin urmare, acele cifre nu ar putea să corespundă numerelor de înregistrare ale uneia dintre societățile dumneavoastră, aflată în afara teritoriului britanic?

Sentința sună irevocabil.

— Câtuși de puțin.

Întoarcere la punctul de pornire. Moore îl lua la mișto. Îl strivea acum cu măreția lui și se mai și amuza. Benets nu spunea nimic. Încerca doar să se facă uitat.

După o îndelungată tăcere, Moore întrebă cu un aer jovial:

— Altceva?

Reichman se gândi rapid, cu neuronii la limita scurt-circuitului.

Nimic. Ecranul era gol.

Își clătină capul. Pista lui se pierdea în nisip. Sperase imposibilul. Visase la o confruntare din care ar fi ieșit scântei. Realitatea îl învinsese. Aici, în aceste împrejurări, autoritatea de care dispunea nu avea nicio valoare. Cât îl privește pe polițistul Yardului acesta tremura ca o foaie de hârtie și nu mișcase niciun deget. Nicio clipă lordul nu se simțise amenințat.

Un balon de amărăciune îi tremura în stomac. În mai puțin de douăzeci și patru de ore reperele construite cu atâta greutate dispăruseră.

Martorii erau morți, suspecții de neatins. Nimic în acest caz, doar vântul.

Se gândi la întoarcerea la Paris. LVB avusese încredere în el. Nu se ridicase la înălțimea acestei încrederi. Pentru el, era cea mai rea dintre toate situațiile posibile.

37

Degetele îi tremurau de emoție. Ca atunci când, mică fiind, în dimineața de Moș Crăciun sărea în patul părinților și îi trăgea după ea, fără milă, spre bradul împodobit.

Angela își lipi dosarul de coapsă, abia stăpânindu-se să nu-l deschidă. Apoi își încinse centura în jurul mijlocului.

Era ora 19. Cursa Air France avea treizeci de minute întârziere și avionul era plin-ochi. Fețe obosite, trupuri strânse în costume boțite. Un vag miros de alcool plutea în aeronavă. După câte două întâlniri și vreun prânz stropit cu băutură, salahorii corporatiști se întorceau în turmă acasă.

Vocea comandantului bâzâi pe deasupra capetelor tuturor. Însoțitoarele de zbor își reluară locurile, manechine de ceară inaccesibile, încremenite în niște uniforme de operetă. Apoi luminile scăzură în intensitate. O zguduitură. Avionul se desprinse de pista aeroportului.

La clasa bussines, rebotezată pompos „Espace 127”, nu confortul justifica prețul. Ci liniștea. Un șuier moale, abia tulburat de zgomotul revistelor economice și turistice citite de pasageri.

Angela își deschise tăblia de îndată ce putu. Vecinul ei, un ins de vreo patruzeci de ani, cam obosit, o studia cu coada ochiului sorbind un bourbon. Fata nu-i oferi nici cea mai mică ocazie să încerce să o agațe. Își puse ochelarii și deschise dosarul.

Grefierul își făcuse datoria cu brio. Copii impecabile, prinse cu agrafe. Mirosul cernelii încă mai impregna hârtiile.

Angela le studie pe rând, izolându-le de la început pe cele care o priveau pe Michèle Jourdan. După vreo zece minute, un vraf distinct se formase, gata de studiu.

Femeia gira o societate civilă imobiliară, controlată de asociați de origine corsicană. Această societate avea în posesie niște birouri în Rue Borde, închiriate unor companii *start-up* și distruse parțial în urma deflagrației de la administrația financiară.

Până aici, nimic surprinzător. SCI era o victimă directă și putea să pretindă daune pentru prejudiciu. Era logic ca responsabila societății să apară în dosar.

Dar privind cu mai multă atenție, unele elemente păreau a fi în contradicție, capcane plantate în logica procedurală.

Mai întâi, comisia rogatorie. Ea nu viza direct SCI Vanessa, ci pe responsabila acesteia. Mai mult, Jourdan nu fusese convocată în calitate de „victimă", ci de „martor", un prealabil și frecvent sinonim cu formula „pusă sub cercetare".

Și mai ciudată, această a doua procedură deschisă la Marsilia și privind-o tot pe Jourdan. Care era temeiul ei? De ce să fi fost convocată încă o dată?

Această femeie revenea cam des în anchetă. Părea să joace un rol important.

Dar care?

În sfârșit avusese loc o a doua comisie rogatorie, adresată jandarmeriei din Calvi. Și acolo, rezultatul fusese nul. În materie de indemnizație, asociații își eludau profilul în spatele structurii. Oare de ce l-au interesat aceștia pe Van Bruge?

Se gândi la văru-său. Paul plecase în Corsica de dimineață. Îi spusese că făcea acea călătorie într-un scop legat de anchetă, dar nu-i divulgase mai mult. Să fi urmărit oare o pistă naționalistă?

Fata renunță rapid la idee, amintindu-și câteva procese verbale de pe prima filă a dosarului. FLNC negase orice implicare în atentat. Din perspectiva ideologiei lor, corsicanii nu erau deloc genul care să pună o bombă și să nu revendice apoi lovitura.

Și-atunci? Ce naiba urma să facă Paul în Corsica?

Tânăra presimțea că un pas important al cercetării tocmai era pe cale să fie făcut.

Parcurse cu repeziciune restul de documente fotocopiate. Cu excepția unui fax și a unei autorizații de analiză oferite polițiștilor de la laborator, totul avea legătură cu saga negustătorilor englezi convertiți la marea finanță. Peter Moore, actualul președinte al Companiei Delta, ar fi trebuit să fie verificat. O comisie rogatorie internațională îl solicita drept martor și, pentru asta, îl delegase pe Van Bruge și pe un anume Reichman, judecător și el la departamentul antitero.

Așadar, două direcții păreau să se impună în economia anchetei. Nicio legătură între ele, cel puțin la prima vedere.

Fata privi în noapte, prin geamul hubloului. O lumină roșie clipea în vid, ca o baliză pe un ocean de cerneală.

Două universuri. Ce le unea?

Își reluă lectura, cu și mai multă minuțiozitate. Trebuia să existe un indiciu, o neconcordanță, ceva care să ofere o anumită coerență întregului ansamblu de fapte. Van Bruge desigur că știa, căci de-acolo pornise în cercetare. Și dacă exista un indiciu, acesta trebuia să se regăsească în dosar. Știa asta. Totul era acolo. De-aici trebuia pornit.

Brusc, privirea îi căzu pe un detaliu. Un logo stilizat, format dintr-o coroană și două halebarde încrucișate. Imaginea apărea repetat în întreaga evoluție a lui Moore: societate de curtaj, companie de navigație, negoț și, în cele din urmă, bancă de afaceri.

Se întoarse, scanând fiecare document cu viteza luminii. Acest blazon parcă îi amintea de ceva. Undeva, cândva, îl mai văzuse. O imagine subliminală, care îi reapăruse pe retină.

Se opri asupra faxului și imediat slobozi un scurt strigăt. Prăbușit printre vaporii de malț ai whisky-ului, tovarășul ei de călătorie suspină, înainte să adoarmă la loc. Fata se scuză prin mimică și își reluă cercetarea.

Scanare cu C154: fragment de hârtie. Origine necunoscută.

Același desen, urmat de o serie de cifre.

Deci așa. Semnătura lui Moore printre dărâmături. Judecătorul o recuperase și o supusese analizei. Ea concretiza o legătură între pista corsicană și finanțele englezești.

Semnalele luminoase situate deasupra rândurilor de scaune se aprinseră. Un zgomot surd sub carlingă, trenul de aterizare fusese activat. Airbusul se pregătea să aterizeze.

Își scoase ochelarii și își puse ordine în hârtii. Cu trăsăturile șifonate, vecinul ei căscă, frecându-și falca.

Angela închise ochii. Descoperirile nu o ajutau prea mult. Dosarul își împrăștia informațiile și direcțiile în toate părțile. Totul îi dădea impresia unei poteci cotropite

de frunze moarte, care se oprea în fața unei păduri malefice.

Dacă ar fi izbutit să intre, simțea că n-ar mai fi ieșit niciodată de-acolo.

Oricum, o certitudine se impunea de la sine. Van Bruge nu urma parcursul clasic. Părăsise rețelele teroriste și avansa pe un teren necunoscut.

Oare încotro se ducea?

38

Lumini roșii și albastre.

Colorau zidurile și cerul, făcând clădirile să ia parte la o seară de gală. De departe, ai fi putut să te gândești la toate aceste sunete și lumini ca fiind cele din timpul verii, de la petrecerile în aer liber organizate de municipalitate pentru a promova un eveniment sau altul.

Paul se apropie. Vehicule de poliție blocau strada la fiecare extremitate. Mașini, furgonete, motociclete, toate vopsite în tricolor. Aveau ca sarcină să orienteze traficul pe alte artere.

Reperă din prima caschetele. Umbre plate, străbătând zona cu un pas lipsit de grabă sau pur și simplu stând nemișcate în anumite puncte strategice. Gardienii securizaseră perimetrul prin bariere în genul celor folosite contra manifestanților. Ieșind de nicăieri, un număr impresionant de gură-cască se împingeau în metalul acestora. Jocuri de circ pentru toată lumea.

Marsiliezul trecu prin mulțime în pas alert. Cursa de urmărire îl făcuse să simtă o arsură în picioare, iar adrenalina încă îi mai bombarda arterele. Își arătă legitimația unui planton slăbănog. Tipul îi făcu loc, lăsându-l să treacă, apoi blocă din nou accesul publicului.

Mergând, Paul trecu rapid în revistă locurile. În primul rând, multe Peugeot 306 banale, parcate pe trotuar. Așteptau cu portierele deschise. Dinspre lunetele mașinilor se auzeau pârâituri – scanerele noului sistem ACROPOL – cu stațiile branșate la frecvențele de urgență.

În cele din urmă, se intersectă cu polițiștii în civil. Bluzoane din piele, jeans, brasarde roșii. O gașcă de groază. Băieții ăștia alergau în toate direcțiile, cu stațiile radio lipite de buze și dându-se cât se poate de importanți.

Apoi, locotenentul zări camioanele, unele lângă altele. Cel al pompierilor, echipat cu tunuri de apă și extinctoare. Cel al SAMU[58], cu un girofar pe acoperiș care baleia în tăcere și neîncetat zona. Le ocoli, traversând pătratul unei peluze. Portierele din spate ale ambulanței erau larg deschise, dezvăluind instrumente de intervenție ultrasofisticate. Masă de operație, lampă

scialitică[59], tuburi, cutiuțe cu pastile și monitoare ocupau fiecare centimetru pătrat de spațiu. O femeie în sacou albastru se agita sub o lumină verzuie.

Se gândi la inșii care se ocupau de urgențe. Pe jumătate soldați, devotați trup și suflet unor cauze, cel mai adesea pierdute de la bun început. Trei sferturi din timp tipii ăștia se ocupau cu strângerea resturilor care rămân pe șosea și pe care le duceau la morgă.

În spatele acelui paravan, scena crimei apăru în toată goliciunea ei, delimitată de panglici din plastic de culoare galbenă și neagră. Fuseseră amplasate proiectoare de jur împrejur, racordate la niște cabluri electrice. Acestea focalizau fiecare detaliu cu un concentrat de fotoni, adevărată lumină crudă, la fel de violentă ca nocturna unui stadion de fotbal.

Ca un fel de prezență suplimentară, un miros de ars încă mai plutea prin atmosferă.

Privirea tânărului polițist se opri mai întâi asupra motorului. Cadrul și rezervorul arseseră până la șasiu. Un schelet metalic înnegrit, schimonosit într-o expresie agonică. Sub zăpada carbonică, metalul nu încetase să fumege.

Aplecat asupra resturilor, un tip de la laborator își preleva probele. Era îmbrăcat într-un combinezon alb, purtând mănuși chirurgicale. Un fel de chimist nebun, care jongla cu pensete, fiole și eprubete.

Paul cercetă și alte semne. Cercuri roșii, desenate cu creta pe bitum, în interiorul cărora se mai ghiceau încă stropi de sânge uscat. Un pistolet semiautomat, așezat pe sol și pus într-un sac transparent din plastic. Câteva cartușe, împrăștiate la întâmplare, erau și ele înconjurate de câte un cerculeț trasat cu creta albă și desemnate cu câte o cifră.

Cartușele lui.

Număra patru.

Avansă câțiva metri. Alți specialiști se agitau acolo, îmbrăcați ca niște apicultori. Răzuiau solul cu niște scalpele, vaporizau pudră fluorescentă pe fațade, făceau tot felul de măsurători.

La extremitatea acestui autentic câmp de bătălie, Paul ghici o formă întinsă pe bitum. O pătură o acoperea în întregime.

Dintr-o dată, o mână de fier îi strânse brațul.

— Ce faceți aici?

Paul efectuă o rotire rapidă. Sub o frunte de maimuță, doi ochi răuvoitori îl fixau cu perversitate.

— Mâna, îi șuieră marsiliezul. Ți-o retragi imediat.

Tonul șfichiuise prin aer ca un bici cu bile de plumb. O reacție epidermică, la fel de violentă ca o împușcătură. Tipul slăbi strânsoarea, vag pus pe gânduri.

— Nu e ziua ușilor deschise. Nu e voie să stați aici.

Tânărul polițist își scoase legitimația. Văzu o cutremurare în privirea celuilalt.

— BAC din Marsilia? Care-i treaba?

— Cine e boss-ul aici, ha?

Maimuța indică spre doi tipi care vorbeau ceva mai departe, pe terasa unui restaurant.

— Cel cu bluzon negru cu glugă. Comisarul principal Anziani. Rahat… Ai fi putut să-mi spui că ești de-al casei.

Paul se îndepărtă făcându-i un semn cu mâna. Deja își punea în ordine gândurile. Cu toate că se aflase clar în legitimă apărare, tocmai ucisese un om și tulburase un întreg cartier. Nu prea aveau să-i întindă covorul roșu. Așa că era nevoie să aibă el inițiativa și să trateze de pe poziții de forță.

— Comisare Anziani? Bărbatul ridică o sprânceană, vizibil agasat.

— Ce?

— Pot să vă vorbesc?

— Nu vezi că am treabă?

— Este important.

Anziani își încreți fruntea. Ridurile urcau până la rădăcina părului, care era cenușiu și tuns foarte scurt. Îi confereau figurii, parcă sculptate în piatră, o forță suplimentară. Un polițist de teren, cu umeri largi, de gladiator. Își părăsi interlocutorul și se întoarse spre Paul.

— Deci?

— Eu l-am ciuruit pe motociclist.

— Ceee?

— Erau doi tipi. Voiau să mă ucidă. N-am avut de ales.

Comisarul își holbă ochii.

— La naiba, tu ai fost?

— Sunt locotenentul Cabrera. BAC Marsilia.

Își prezentă din nou legitimația.

— Întreprind o anchetă condusă de judecătorul Lionel Van Bruge, de la departamentul antitero de la

Paris.

Anziani se strânse în bluzonul cu glugă. Pe insulă, magistratul era cunoscut ca un cal breaz.

— Van Bruge… BAC-ul… Nu pricep nimic.

— O să vă explic mai târziu. Încercuiți portul și trimiteți oameni la docul 15. Este acolo un Cougar care ar putea să vă fie de folos în cercetări.

— Ce?

— Am fugit după asasinul care a supraviețuit. A scăpat printr-o trapă, ascunsă în planșeul vasului.

Comisarul își masă fruntea. Informațiile veneau într-un ritm care-l depășea.

— Să ne liniștim puțin… Apăreți de niciunde, îmi vindeți ce vreți și acum mai doriți și să vă dau concursul…

Paul își scoase telefonul mobil.

— Sunați-l pe Van Bruge. O să vă confirme absolut tot.

Comisarul-șef îl fixă pe locotenent. Părea să-și stăpânească cu dificultate nervii. Paul îi întinse aparatul și repetă cu voce calmă:

— Sunați. Nu avem timp de pierdut.

Celălalt cedă.

— De acord… Dar trebuie să-mi mai oferiți detalii.

Apoi își comunică instrucțiunile. În curând, un grup format din patru tipi se îndreptă în alergare spre chei. Paul îi urmări cu privirea câteva secunde înainte să-i piardă din raza vizuală.

Anziani se întoarse lângă marsiliez.

— Asta-i tot?

— Încă ceva, comisare. Cadavrul. Trebuie să știu cine este.

Șeful rânji.

— Ha, aveți nevoie de noroc pentru asta.

— De ce?

— Păi veniți.

Paul îl urmă pe tip până în locul în care se găsea corpul asasinului.

— Pregătit?

Paul încuviință din cap. Cu o mișcare înceată, Anziani dădu la o parte pătura.

Trupul era în întregime negru, casant, ca o pepită din cărbune. Se chircise într-o poziție fetală, cu genunchii la piept. Focul distrusese pielea și o parte din masa

musculară. Sub crusta carbonizată, în locuri mai puțin arse, se ghiceau oasele: tibia, radius-ul, falangele.

Fața avusese o soartă identică. Țesuturi, nas, buze, globi oculari. Totul se evaporase. Doar limba scăpase de la dezastru, un șarpe negru ascuns între dinți.

Paul își strânse maxilarul. Sperase ca tipul să fi murit de gloanțele lui, strângând între mâini motorul.

— Cum a fost posibil?…

— Nimeni nu a avut curajul să se apropie de el înainte de venirea pompierilor. Ăsta e rezultatul a douăzeci de minute de combustie.

Anticamera unui crematoriu. O imagine clară a incinerării. Paul se gândise permanent la o astfel de soluție. Era preferabilă înmormântării și asaltului viermilor. Brusc, înțelese că nu e mare scofală. Moartea e moarte.

Comisarul trase lințoliul la loc.

— Nimic de zis. Ați făcut o treabă bună.

39

Lucrurile nu puteau să se sfârșească așa.

Reichman coborî pe King William Street, în direcția Tamisei. Moore își bătuse joc de ancheta lui. Firește că firma lui avea filiale. Evident că se folosise de ele pentru a masca niște operațiuni îndoielnice. Dar nimeni în Anglia n-ar fi îndrăznit să pornească o anchetă împotriva acestui personaj de o asemenea anvergură.

Întoarse ușurel capul și-l zări pe Benets la trei pași în urmă, tropăind ca să păstreze ritmul francezului. Cei doi bărbați nu schimbaseră nicio vorbă de când plecaseră de la Kipling.

În ciuda eforturilor sale, magistratului parizian nu-i ieșiseră ploile. Îl sfâșia o mânie rece, reținută, ca o mărturie a neputinței.

Propria lui neputință.

Polițistul Yard-ului acceptase plimbarea nocturnă fără să protesteze. Nu-i fusese de niciun ajutor și ar fi vrut să fie iertat pentru asta.

Dar la ce se gândea Reichman, în definitiv? Nu era decât un funcționar obscur aflat la ordinele unei armate de superiori. Iar Moore știa joaca. Poate că știa chiar veniseră să asiste la reprezentația lui și să-i bea șampania.

Era clar că partida fusese trucată. Încă de la bun început.

Un sentiment al înfrângerii îl stăpânea pe tânăr, îi zdrobea convingerea, îi demitiza idealurile. În realitate, lumea se împărțea în două tabere. Cei care întindeau mâna și cei care încasau lovitura. Uneori, la Paris, avusese iluzia că funcția îi conferea o anumită importanță. De fapt, nu era decât un bob de nisip în fața oceanului. Cavalerul alb. În mai puțin de o oră își primise adevărata măsură a vanității lui.

Zgomotele străzii îl readuseră la realitate. Ora 19. Trotuarele se goliră, un trafic dens luă locul agitației pietonale de până atunci. Și, ca să pună capac la tot ce se întâmplase, o ploaie tristă începu să picure din ceruri.

Ajunseră la o intersecție. O coloană gigantică se înălța chiar în mijlocul acesteia, iluminată de baterii de proiectoare. La o primă aproximare, n-ar fi trebuit să

depășească cincizeci de metri înălțime – era mai înaltă și mai ales mai amplă decât obeliscul situat în Place de la Concorde. În vârful ei o lumină roșie se tot rotea în noapte, amintind de viperele de foc din părul Meduzei.

Reichman se opri. Părul îi era leoarcă de apă, îl luase cu frig, o peliculă enervantă de transpirație îi acoperea figura. Brusc, avu sentimentul că orașul îl apasă și-l strivește. Se simțea mic, vulnerabil, chircit în propria-i goliciune.

— Luăm un taxi? Vocea gravă a lui Benets acoperi tumultul străzii. Se mișca de pe un picior pe altul, masându-și bicepșii. Taxiuri erau gârlă prin apropiere. Chemară unul. Piele comodă, căldura unei atmosfere parfumate cu lavandă Tăcere. Reichman se mai relaxă puțin.

— La ce hotel locuiți?

— La niciunul.

— V-ați gândit să vă întoarceți chiar în seara asta?

— Zău că n-am avut niciun plan.

Polițistul își privi ceasul de mână.

— Mai aveți timp să prindeți Eurostar-ul. Ultimul tren pleacă la ora 22.

Reichman simțea că nu mai avea puterea să se lupte. Și-apoi, la ce bun? Jocurile fuseseră făcute.

— Perfect.

Mașina demară silențios. Își sprijini capul pe tetieră. Curgând pe geamuri, ploaia descompunea lumina, irizând-o în milioane de raze. Puncte alb-aurii, reflexe roșii, sclipiri metalice, cromate. Un caleidoscop de puștan, bun să mai învioreze vidul prin culoare.

Benets nu făcea niciun efort ca să acopere acest neant. Magistratul francez era o problemă. S-ar fi simțit ușurat văzându-l că părăsește insula.

Traseră lângă un pod ultramodern, susținut de trei stâlpi din beton. Sub tablierul amplu ghidându-se prin beznă cu sunete de sirenă.

Reichman era cu gândul aiurea. În ciuda voinței sale, creierul dădea semne că nu ar vrea să cedeze lupta. Un fel de întârziere la aprindere, așa cum se întâmplă uneori când motorul este întrerupt. Alimentarea e tăiată, dar mașinăria încă funcționează o perioadă. Așadar, unde anume se găsea filiala Companiei Delta? În ce țară dubioasă o pitise acest șarlatan?

Iată care erau întrebările esențiale.

O luă de la punctul zero al anchetei, ordonând posibilitățile de a pătrunde în galaxia Moore.

Unu: unitatea de informații financiare, TRAFCIN[60].

Delicat.

Fișierul organismului de luptă împotriva spălării de bani rămăsese mut, cel puțin în Franța. Cu o asemenea jivină și în ciuda acordurilor europene de cooperare, cu siguranță că omologul său britanic s-ar face că plouă.

Doi: INTERPOL-ul.

Absurd.

Baza de date conținea mai bine de două sute cincizeci de mii de persoane, *a priori* delincvenți înregistrați. Nicio șansă să găsească acolo vreo informație referitoare la Peter Moore.

De altfel, consultase arhiva, iar rezultatul, previzibil, fusese nul.

Trei: fluxurile bancare.

O cale destul de aleatorie.

Lordul absolvise Oxford-ul. Stăpânea bine tema mediului financiar și n-ar fi avut nicio dificultate să creeze ecranele de bruiaj necesare. Sistemul SWIFT[61] de telecomunicații mondiale interbancare îți îngăduie să faci să dispară niște fonduri doar în urma câtorva click-uri. Mai mult, ar fi avut nevoie de un mandat ca să poată ridica secretul bancar. Și în mod sigur nu l-ar fi primit.

Patru: paradisurile fiscale.

Soluție lipsită de realism.

Cincisprezece state, și din Europa, și din Caraibe. Rețeaua se întindea foarte departe, la ea adăugându-se și câteva țări situate în afara convențiilor internaționale, care interveneau artizanal în operațiunile codate riguros în sistemul oficial.

Tânărul simți cum i se strânge stomacul. Fiecare modalitate de abordare a chestiunii scăpa oricărei tentative de analiză. Ar fi trebuit să accepte că partida se termina aici. Aici, pe aceste străzi inundate de apă, unde-l călăuzise doar orgoliul.

Dintr-o dată, o muzică sintetică îl smulse din torpoare. Reichman își scoase celularul.

— Da?

— Alo… Domnul judecător? Aici Berthon… de la laboratorul din Marsilia.

Aceeași voce molatecă, ușor de recunoscut dintre mii de alte voci.

Reichman inspiră profund. Fără să știe de ce, se gândise că era un apel de la LVB. Ar fi trebuit să se justifice și încă nu era pregătit pentru asta.

— Vă ascult.

— Am rezultatele privind peticul de hârtie care vă interesează. Am întârziat puțin, din pricina autorizației pe care a fost nevoie să ne-o trimiteți. Imposibil de pus mâna pe ea.

Reichman își rodea unghiile. Doar îi trimisese imediat formularul idiotului ăsta. Așa că întrebă cu voce seacă:

— Da, și?

— O adevărată operă de șarlatan. Textura e de foarte proastă calitate. Bază de celuloză de patruzeci și cinci la sută.

— Mai clar?

— E la limită. Sub această limită e ca și cum ai scrie pe sugativă.

— Și asta v-a dat o direcție de cercetare?

— Procentajul de celuloză, nu prea. Multe fabrici își amestecă lemnul de bază cu tot felul de componente chimice. Dar mai rămâne ceva…

— Ceva? Magistratul ridicase vocea.

Benets îl observa cu coada ochiului, vizibil jenat. Vocea monocordă își reluă parcursul sincopat:

— Am reperat urme de *Dicksonia squarrosa*.

— Ce e aia?

— Este o ferigă arborescentă. Un parazit care trăiește la limita zonei tropicale.

— Și asta ar putea să însemne că hârtia provine de-acolo?

— Nouă șanse din zece că da. Slaba calitate a produsului finit și absența epurării lemnului conduc la ideea că e o industrie locală.

— Ați putea să precizați un perimetru?

— America de Sud, Oceania, Asia de Sud-Est *Dicksonia* se află cam peste tot în acea zonă.

Reichman simți cum pierde ușurel printre degete și această pistă. Își strânse și mai aprig în mână parpalacul.

— Vă trimit raportul în patruzeci și opt de ore, conchise Berthon. Ca să am timp să-l culeg la calculator.

— Vă mulțumesc.

Închise, sfâșiat de sentimente contradictorii. În ciuda lentorii ei, poliția de laborator îi oferise, iată, un indiciu suplimentar. Vag, dar suficient ca să confirme precedentele sale deducții.

Moore avea relații cu mediile corsicane. Documentul găsit la locul atentatului demonstra asta. Reichman știa acum, grație compoziției documentului, că terenul pe care operau escrocii se întindea până la tropice.

Dar unde, mai exact?

Răspunsul semăna cu o noapte fără stele.

Taxiul se opri. Se găseau acum pe o stradă animată, plină de baruri, pub-uri și restaurante. O ambianță sofisticată, specializată în divertisment și plăcere. Tineri cu fețele pline de coșuri stăteau în păr pe sub copertine multicolore, la terase, totul foarte relaxat și mai ales șic. Peste tot, neoane luminoase cu numele localurilor.

Unul dintre acestea îi atrase atenția. O spirală roșie, întorcându-se în jurul propriei axe într-o mișcare hipnotică. Sub ea, o vitrină oarbă, acoperită cu draperii purpurii.

Reichman descifră mașinal cuvintele pictate pe sticlă cu litere aurite: „Rajah Spice. Indian Restaurant”. Postat în fața intrării, un tip deghizat în maharadjah ținea ușa clienților.

Ca într-o străfulgerare, conexiunea apăru în mintea magistratului francez.

India, Pakistan.

Karachi.

Exact în zona centurii tropicale.

Compania Delta își construise averea în acest port oriental. O bază istorică, exploatată vreme de aproape un secol, până la independența fostei colonii. În ciuda schimbărilor politice, ea își păstrase acolo legăturile privilegiate și contactele.

Clar că așa stăteau lucrurile.

Mai mult, locul era discret, în afara traseelor comerciale. O țară săracă, coruptă, alternând regimurile militare cu cele religioase. Spațiul ideal pentru afaceri dubioase atunci când ai sânge rece în tine. Tânărul zâmbi discret. Și, din punctul ăsta de vedere, mafioții corsicani n-aveau ce să dovedească. Mai rămânea de aflat cum anume își construise Peter Moore afacerea.

Și împreună cu cine.

Reichman se întoarse spre Benets. Ochii îi scânteiau ca niște artificii chinezești.

— Parcă aș mai rămâne puțin. Ați putea să-mi găsiți un hotel?

Fața polițistului se lungi vizibil.

— Da… desigur… Dar…

— Tocmai mi-a venit o idee. Veniți să mă căutați mâine dimineață, la prima oră. O să vă expun punctul meu de vedere.

40

Flăcări.

Fiecare moleculă de aer care se aprinde ajunge să se descompună, înainte să explodeze ca o bulă de lavă. Focul nu mai este un element. Este dușmanul. Inamicul absolut. Unul total. Un prădător cu osatură mobilă, a cărui salivă acidă atacă pielea în profunzime.

Angela se sufocă. Își deschide cămașa și își acoperă fața. Vaporii rezultați în urma arderii plasticului sunt la fel ca gazele letale. Acționează ca niște turbioane, pătrund prin sita țesăturii de bumbac, învăluie corpurile.

Fețe înnegrite, haine lipite de membre, se dezbracă agățându-se la întâmplare de orice orificiu. Un carnagiu fără contur, friptură la grătar.

Aleargă. Calcă pe cadavre. În stomac, un ultrasunet. Îl simte. O senzație fizică. I se răspândește prin vene ca un electroșoc.

Focul tot crește. Dărâmă ziduri magnifice. Auriu, roșu, alb. Culorile iadului. Vocea ei cavernoasă se izbește de tavane. În ecou, crede că aude implorări.

Urlă. Niciun sunet nu îi iese pe buze. Îi lipsește aerul. Fiecare inspirație i se pare o încercare de sinucidere. Încă luptă, și știe asta.

Sfârșitul e aproape.

Doar câteva secunde și o să se sfârșească totul. Fumul s-a însuflețit. Umflături, canioane, văi bombate străbătute de filamente lăptoase. Fumul sculptează fețe tinere, puternice, le imprimă curburi familiare. Un zâmbet tandru le luminează privirile.

În panica ei, fata realizează ceva de neconceput. Au cu toții vârsta ei, încremeniți în acea perfecțiune pentru veșnicie.

Se relaxează, îi cheamă prin aceste cuvinte, depuse pentru totdeauna în sertare de fontă:

„Mamă… tată…”

Spectrele încep să șovăie. Se ciocnesc cu brutalitate, parcă aspirate de un curent de aer rece. Și, chiar în locul în care încă mai trăiau, o masă de piele iese din flăcări.

Angela nu vede decât o cască grea, o mască de oxigen. Un braț se întinde către ea, îi face semn să

înainteze. Mișcările îi sunt lente, descompuse, ireale.

Fata este împietrită, incapabilă să alerge. Retinele îi ard, lacrimi îi inundă obrajii. Își șoptește prenumele, întinde mâna.

Așteaptă…

Brusc, o explozie zdruncină întreaga scenă. O sferă de energie albă o soarbe până la strigăt.

Angela se trezi tremurând. Își aude plămânii cum respiră. Clipește din pleoape de mai multe ori, simțindu-și genele lipite de o pastă uscată. Și, în primul rând, sentimentul că nu are destul aer.

Își scoate nasul din pernă. Un fir de salivă murdărește fața de pernă, în locul în care își afundase fața. Respiră pe gură, ca un scufundător care își revine după apnee. Inima îi bate să se spargă, o peliculă de sudoare îi acoperă fruntea.

Mai stă un minut, ca să-și revină. Coșmarul o zguduise. Avusese o densitate specială, extrem de rară. Îi parazitase ființa, îi acaparase spiritul ca să o lase tremurând, dârdâind chiar, plină de teroare și de frică.

Rănile nu se închiseseră cu totul. O asaltau mereu, ascunse în fundul dublu al memoriei.

Fabio nu izbutise să o salveze.

Iar acum el însuși murise.

Un val de disperare o invadă. Soarta părea să se repete. O lăsase de trei ori orfană și, mai mult ca oricând, teribil de singură. Lacrimile i se adunară în gât, sufocând-o. După tragedie, simpla idee a unei relații o făcea să tremure de scârbă. Prietenii superficiale, da – dragostea, era un lucru pe care și-l interzicea. Teama de suferință avea întâietate absolută.

Exact din pricina asta îl ținuse la distanță pe Fabio, tocmai de aceea plecase în Sicilia să studieze și să-și construiască o carieră și, de altfel, nimeni și nimic nu au putut să o țină într-un loc.

Până la douăzeci și șapte de ani, și ținând seama de nenumăratele mutări și exiluri, fata izbutise să se apere. Aventurile ei sentimentale se consumau de la sine, lipsite de importanță sau sufocate din față dacă o flacără cât de mică i-ar fi periclitat tinerei siguranța sufletească. Inima ei semăna cu o bucată de țărână calcinată, cu un sol lunar semănat cu cratere.

Ca să trăiască, fusese condamnată să găsească o soluție.

Soluția. Panaceul.

Să uite. Să se scufunde în durerile celorlalți, să se ascundă după ele. Să coboare în iadul suferinței tocmai pentru a relativiza răul. Unii avocați trăiesc exclusiv pentru bișțari, alții apără o anumită idee de dreptate sau pur și simplu își fac doar treaba. Pentru ea, să fie avocat însemna să-și salveze pielea în fiecare zi.

Lupta sa de partea celor mai vulnerabili o împiedica să se descompună. Devenise un fel de umanitaristă a dreptului. Se băga în toate spețele: expulzări, încasări de prestații sociale, licențieri și, desigur, drept penal. Totul era ca un fir roșu, ca o litanie. Mama tuturor răniților.

Cel mai adesea, statul îi plătea onorariile. La nivelul cel mai de jos, căci și o femeie de serviciu avea un tarif orar mai ridicat decât al ei. Din fericire, unele asociații îi solicitau serviciile. Banii venind dinspre acestea îi îngăduiau să-și plătească datoriile la final de lună și să supraviețuiască de azi pe mâine.

Trei ciocănituri discrete, o sarabandă pe lemnul ușii, o smulseră din abisul gândurilor.

— Angela?

— Da?

— Te-ai trezit?

Fata trase cuvertura pe ea.

— Intrați, Maria, vă rog…

Mama lui Paul pătrunse în cămăruță. Un parfum de cafea cotropi încăperea.

— Ești bine?

Femeia o fixa de dincolo de sticla ochelarilor. Un amestec de blândețe și neliniște. Angela se simți în primejdie. De parcă ar fi fost goală în fața bătrânei doamne.

— Da… De ce mă întrebați?

— Păi te-am auzit strigând.

— Ah, nimic deosebit, doar un coșmar.

— E firesc. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme…

— Fără îndoială.

O tăcere jenantă se căscă între cele două femei. Aparenta intimitate fusese bulversată.

Maria se refugie îndărătul unui zâmbet. Așeză ceșcuța pe noptieră, alături de un ziar abia răsfoit.

— Poftim, dacă ai chef de lectură…

— Vă mulțumesc.

Surâse din nou.

— Dacă ai nevoie de ceva, orice… Dacă vrei să vorbim…

Angela clătină din cap. Nu dorea să se confeseze. Doar să înțeleagă. Să găsească o explicație pentru moartea lui Fabio.

O auzi pe Maria cum închide ușa, înainte să se ridice din pat. Își puse o pernă sub spate și-și sorbi cafeaua cu înghițituri mici, cam la fel cum o pisicuță își lipăie lăpticul.

Apoi luă cotidianul *La Provence,* care arăta la fel ca toate foile regionale și locale, pline pe trei sferturi cu știri despre viața din cartiere și informații sportive. Despre evenimentele cu impact național doar o pagină, cu generalități, iar despre evenimentele internaționale… aproape nimic.

De obicei, ea se uita la faptul divers. Relatările din instanțe umpleau coloanele. Furturi, bătăi, trafic de orice fel. Toate cazurile erau din instanța penală. Ieșea în evidență o escrocherie, un contabil care traficase conturi și deturnase mai multe mii de euro.

Citi pagina în întregime, reluând de câteva ori lectura ca să priceapă despre ce este vorba. Retina primea semnele grafice, dar creierul nu se concentra asupra sensului acestora. Mintea îi era altundeva. Cu toate acestea, un articol îi trezi interesul, amuzând-o. O intervenție în forță întreprinsă de BAC-Nord într-un imobil ocupat ilegal. Fuseseră reținute arme de foc deținute ilegal, o duzină de persoane fuseseră arestate, iar trei ajunseseră la spital.

Se gândi la Paul. El se confrunta zilnic cu acest tip de violență. Alura, manierele, întreg felul său de a fi se nutreau din această violență. Și totuși, în contrapartidă, fata intuise sensibilitatea personajului cu care se înrudea prin alianță. Replieri lăuntrice, tăceri, o ascultare plină de atenție, gesturi.

Ce căuta Paul în această luptă fără sfârșit? Ce parte de umbră dorea să ascundă alegând o astfel de profesie?

Brusc, ochii tinerei femei încremeniră. O mică știre în josul unei pagini, doar cinci rânduri, o făcură să înlemnească. Era vorba despre un deces survenit cu două zile mai înainte. O femeie se aruncase de la fereastră. Primele constatări nu fuseseră în măsură să determine cu exactitate circumstanțele morții. Un judecător de

instrucție tocmai preluase cazul, ca urmare a sesizării făcute de Parchet.

Femeia decedată se numea Michèle Jourdan.

Angela lăsă să-i cadă din mână jurnalul, siderată. Van Bruge o urmărea pe victimă îndeaproape. Programase o întâlnire cu ea. Ca din întâmplare, Jourdan murise subit înainte să fie audiată de judecătorul parizian.

O certitudine o asaltă. Femeia fusese asasinată, fără îndoială că de atentatorii cu bombă din Rue Borde. Magistratul antitero ceruse joncțiunea procedurilor, pentru că era clar că și el ajunsese la aceeași concluzie.

Tânăra avocată simți cum i se electrizează tot trupul. Se smulse din pat și se înșurubă direct sub duș.

În sfârșit, un fapt concret inversa tendința în acest caz foarte ciudat.

41

Espresso?

Dublu.

Anziani făcu un gest în direcția barului. Curând, un fluierat al filtrului de cafea răsună în întreaga încăpere. Paul se așezase alături de corsican, pe un fotoliu din răchită împletită acoperit de perne verzi. În afară de două liceene care, după aparențe, erau la ora de chiul, nu mai era nimeni în bar.

Comisarul îi ceruse să se întâlnească la ora 9, la Cortes, o braserie unde își făcea tabieturile, situată pe Strada Saint-Nicolas. Îl aștepta înăuntru, în spatele unui geam inundat de soare.

Afară, terasa, deja pe jumătate plină, se deschidea spre o vastă esplanadă. O statuie a lui Bonaparte, cățărată pe un soclu din beton, îi domina pe trecători cu morga sa imperială. Așezați pe bănci, pensionari în vârstă citeau jurnalele, încălzindu-se la soare.

— V-ați odihnit bine? întrebă Anziani.

— Ca un prunc.

— Mă bucur. Măcar dumneavoastră… noi am terminat constatările pe la ora 2.

Polițistul din Bastia avea o mină de ins întors din mormânt. Era îmbrăcat în același hanorac șifonat, cu gluga ridicată până la urechi, ca și când ar fi purtat părul strâns în coadă și ar fi încercat să ascundă asta.

— Bine, acum cred că mă puteți pune la curent cu mersul cercetărilor în cazul de față.

Dar Paul n-avea de gând să-și dezvăluie întreg arsenalul. Se afla în Corsica, pe un teritoriu complex, ale cărui reguli îi rămâneau străine. Tomasini îi vorbise întotdeauna despre insula lui natală ca despre o excepție culturală. Aici, toți se cunoșteau între ei. Polițiști și infractori puteau împărtăși același arbore genealogic sau se puteau întâlni la aceeași nuntă. Cât îi privește pe naționaliști, sfera lor de influență era prea întinsă ca să riște ceva.

Clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Anziani se cocoși.

— Dar am făcut un târg.

— Ah, da?

— Nu e cazul să vă bateți joc de mine. Van Bruge sau nu, am destule coaie ca să vă rețin, dacă am chef. Și știți prea bine asta.

Paul își încrucișă mâinile la ceafă. Tonul corsicanului nu-l impresionase deloc.

— Păi, faceți-vă treaba. Nu vă jenați de mine.

Bluzonul tipului se cutremură.

— Atenție, nu vă jucați cu focul…

Marsiliezul surâse liniștit. Glasul îi era glacial.

— Dumneavoastră să fiți atent. Puteți să mă luați la bastoane în plină stradă, dar vă asigur că o faceți pe barba dumneavoastră și că o să regretați amarnic gestul. Cât de curând.

O dată în plus, juca la cacealma. Van Bruge îl avertizase, de fapt. Ancheta lui era semioficială. Era singur, un electron liber fără mandat și fără acoperire.

Comisarul ezită. Fără îndoială că nu-i convenea deloc să încrucișeze spada cu Parisul. Așa că mormăi, cu buzele strânse:

— Căcat… În definitiv, e problema dumneavoastră.

— Bună decizie.

— Însă vă avertizez că o să aveți mai mult de-a face cu procurorul. Vrea să vă vadă pe la prânz. Și vă previn că nu e în toane prea bune.

— N-am timp. N-are decât să-l sune pe Van Bruge. Eu am treabă.

— Asta poate să complice lucrurile.

Paul își scoase ochelarii de soare, cu lentile întunecate, alungite, accentuându-i alura de băiat de cartier.

— Ok, n-am nimic de ascuns.

Urmă o clipă de tăcere. Un tip într-un tricou cu sigla CK puse două ceșcuțe pe masă. Locotenentul își aprinse o țigară de foi și trase în piept cu nesaț. Apoi trecu la ofensivă.

— Îmi închipui că nu l-ați prins încă pe individul pe care-l urmăream!

— Mi-ar fi făcut plăcere să vă spun asta.

— Motocicleta… Ce probe aveți?

— Furată acum o lună.

— Și yacht-ul Cougar?

— Am consultat înmatriculările maritime. E sub pavilion maltez și aparține unei societăți din Luxemburg.

Londra. Malta. Luxemburg.

Naționalistul cu cagulă spusese adevărul. Afacerea depășea anvergura insulei Corsica.

— L-ați putea descoperi pe adevăratul proprietar?

— Ar trebui să putem. Dar o să ne ia ceva timp.

Marsiliezul luă o bucățică de zahăr. Desfăcu ambalajul, depuse pătrățica albă în ceașcă, apoi amestecă încetișor conținutul, privind absent marea.

Cine erau asasinii ăștia? Pentru cine lucrau? Ritmul anchetei îl constrângea la o inerție grea, una la care nu se așteptase. Răspunsurile ajungeau mereu prea târziu. Dacă mai ajungeau vreodată.

Și totuși, ceva îi reținu atenția: aventura lui corsicană nu trecuse nebăgată în seamă. La fel, nici întâlnirea lui „secretă" cu naționaliștii. Răvășind enigmele *maquis*-ului, se pare că stârnise ceva praf. Era oare capabilă mafia corsicană să ucidă un polițist trimis de Paris?

Așa că schimbă unghiul de atac:

— Când are loc autopsia?

— Legistul a început la ora 8. Ar trebui să fie gata înainte de prânz.

— Când o să primiți raportul?

— Poate la sfârșitul după-amiezii.

— Prea târziu. Vreau să asist la operațiune.

Comisarul ridică din umeri.

— Nu vă faceți iluzii, Cabrera. E o șansă la o mie ca să descoperiți cine este insul carbonizat.

Locotenentul era conștient de asta. Carbonizarea radicală a trupului făcea analiza foarte dificilă. Rezultatele nu putea fi decât aleatorii. Referitor la sângele complicelui, analiza ADN-ului dura cel puțin o săptămână. Asta presupunând că tipul era în baza de date a poliției.

Dar ce alternativă avea? Își înghiți cafeaua și se ridică. Legistul se afla în plină analiză. Era momentul să plece.

— Ne revedem tot aici la ora 11.

Anziani îi aruncă o privire uimită.

— Unde mergeți?

— Dau o raită pe-aici. Am dreptul?

Comisarul nici nu avu răgaz să-i răspundă. Paul deja se răsucise pe călcâie și ieșise la lumina soarelui.

42

Arhivele se aflau la subsol.

Mii de metri pătrați de rafturi, aproape patru secole de istorie. Dosarele se aliniau cotor lângă cotor pe niște etajere din lemn roșu. Aranjate la milimetru, aminteau de o tapițerie de piele, strălucitoare și grasă, întinsă sub lumina catifelată oferită de niște lustre din cristal de Boemia. Scări aflate la intervale regulate culisau pe niște șine prinse de parchet. Se cățărau până la tavanul înalt, construit în formă de cupolă și împodobit cu fresce monumentale.

Reichman fu luat cu amețeală. Memoria Bursei avea aerul unei biblioteci apostolice. O greutate invizibilă îl strivea pe vizitator, vestigiu al unui trecut amintind de călătoriile lungi, de epoca marinei cu pânze, de acordurile semnate cu pana în registre de pergament.

Astăzi, tranzacțiile se operează prin intermediul mediilor electronice. Calculatoare, telefoane, Internet sau Intranet. Brokerii lucrează în timp real. Ei joacă o partidă gigantică de Monopoly operând pe console. Inima economiei mondiale bătea de acum în tăcere. Chiar și sala de mărfuri era goală.

Judecătorul îl urmă pe Benets. Roșcovanul fusese surprins de descoperirea realizată de laboratorul din Marsilia, de prezența acelui parazit tropical în structura hârtiei cu antetul Companiei Delta. Nu încetase să protesteze, dar până la urmă sfârși prin a lua în serios ipoteza expusă în acea dimineață: platforma financiară fantomă nu putea fi localizată decât la Karachi, taman în locul în care familia Moore își făcuse averea.

Traversară o pădure de pupitre, de mobile pliante, lipite față în față. La această oră matinală, abia dacă erau zece persoane care efectuau cercetări, cocoșate sub lumina veiozelor de pupitru. Se gândi la călugări, copiind cu pensula miniaturile textelor sfinte. Cine erau? Ce cercetau? Ce dubioasă afacere motiva această imersiune în ape adânci?

Ca și ei, fusese condus de un raționament similar în această stranie bibliotecă.

Arhivele instituției semănau cu un album fotografic. Vreme de două veacuri, tone de materii prime își schimbaseră stăpânul între aceste ziduri. Societăți de negoț, curtieri, furnizori sau cumpărători, fiecare lăsase o urmă din existența sa acolo. Asta, până la crearea sistemului Fox, noua piață de valori, mutată două străzi mai încolo, ca să lase loc piețelor financiare.

Poate mai mult decât oricare altă societate, Compania Delta își lăsase amprenta în bătrână instituție de pe Throgmorton Street. Vreme de decenii furnizase țării principala mirodenie consumată în insulă: ceaiul.

Lăuntric, Reichman își suflecase deja mânecile. Era gata să treacă la treabă. Avea să inverseze scurgerea timpului încercând să-i dezgroape Companiei Delta osemintele documentare.

Responsabilul acestui cimitir al hârtiilor comerciale era o tânără cu plete blonde, cu ochelari uriași care-i multiplicau grotesc globii oculari. Se retrăsese în spatele unei adevărate redute, despărțită de sală printr-un geam cu vizieră. Benets parlamentă puțin cu fata.

După cinci minute lungi, reveni lângă Reichman.

— Sunteți sigur că doriți să continue?

— De ce? Este vreo problemă?

— Nu au sistemul integral informatizat. Va trebui să analizeze registrele, an după an.

Magistratul luase în calcul această posibilitate. Răspunse pe un ton hotărât:

— O să începem cu acelea care preced independența Pakistanului. Nu ar trebui să fie prea dificil să-l găsim pe neguțătorul nostru de mirodenii.

Benets ridică din umeri. Consultarea arhivelor îl obosea dintr-un început.

— Arhiva cu pricina este acolo jos. Documentele sunt reproduse pe microfișe.

Cei doi bărbați trecură într-o încăpere alăturată. De dimensiuni modeste, vopsită în alb, cu retroproiectoare agățate de pereți. Fata cu păr blond îi aștepta în fața unui dulap metalic.

După o nouă salvă de explicații, ea deschise un sertar și scoase de-acolo o casetă din plastic rigid, de formă dreptunghiulară. Două date erau înscrise pe o etichetă autocolantă: 1931-1950. Îi întinse caseta lui Benets și puse în funcțiune unul dintre retroproiectoare.

Bărbații își scoaseră sacourile și se așezară unul lângă altul în fața ecranului.

Tocmai deschideau cutia Pandorei.

Fișele erau clasate pe produs, identificate cu ajutorul unor intercalări din carton subțire.

Piper, scorțișoară, cafea…

Ceai.

Subdiviziuni menționau anii, lunile, o muncă de furnică pentru un șoarece de bibliotecă. Reichman își așeză o microfișă sub lampă.

August 1947. Luna independenței pentru Pakistan.

Călătoria în trecut începu.

Documentele fotografiate erau conosamente, majoritatea bătute la mașină. O mașină de scris străveche, cu bandă de ruban, evocând bătrânele acte de stare civilă. Reichman citi un cuvânt din două, într-o englezească tehnică, pentru uzul profesioniștilor. Recunoscu totuși unii termeni învățați în timpul cursului de drept maritim: *shiping*[62], *bill of lading*[63], FOB[64], CAF[65]… Restul era scris în chineză pentru unul ca el.

Foarte curând, numele pe care-l căuta apăru.

Benets traduse textul, o vânzare de mărfuri efectuată de „Delta Company” în greutate de opt mii de tone, o încărcătură de ceai, originar din Darjeeling, către societatea Royal India, cu domiciliul în Woolwich, într-o mahala londoneză. Târgul fusese negociat în regim FOB la prețul de 0,17 lire pentru o livră de ceai.

Navă transportoare: Steamer M/S Scoția.

Port de îmbarcare: Karachi.

Ordinul fusese semnat la 10 august 1947 de Kevin Keats, de la biroul de curtaj Lear & Larkin. În totalitate, încărcătura era asigurată de Lloyds.

Reichman se gândi la o ultimă mare lovitură, înainte de plecare.

Așa că urmări evoluția afacerii de-a lungul timpului.

Pentru primele șase luni ale anului nu existau decât menționări ale unor operațiuni minore, privind cantități de câteva sute de tone, întotdeauna realizate prin intermediul aceluiași curtier. Perioada precedând independența prefigura ceea ce avea să urmeze.

Anii 1945 și 1946 fură mai fești pentru Compania Delta. Schimburi în fiecare săptămână, cargouri cu capacitate în medie de cinci mii de tone. Lear & Larkin

era cel care deservea afacerea familiei Moore, prin intermediul angajaților săi.

Asistat de Benets, Reichman urmărea firul întregului eveniment. Al Doilea Război Mondial încetinise fluxurile comerciale, fără a le întrerupe însă. Spre deosebire de concurenții lor, cei din familia Moore își continuaseră comerțul, îmbogățindu-se fără pauză.

După o oră de analiză, cei doi trecuseră în revistă cam trei sferturi din fișele avute la dispoziție. Simțeau înțepături în retină, nu mai erau foarte odihniți la minte. Informațiile colectate nu-l ajutau prea mult pe Reichman, de fapt chiar nu-i spuneau nimic despre felul în care făcea afaceri la Karachi familia Moore. De la cine cumpăraseră ceaiul? Cum îl transportaseră din regiunea Darjeeling? Ce intermediari folosiseră?

Pe scurt, care le erau relațiile locale? Pe cine se bazau?

Benets fu cel care sesiză aspectul.

— Ați observat?

— Ce?

— Cabinetul de curtaj. Nu e mereu același.

Tânărul francez clipi din ochi. După un moment mai lung, îl ascultă pe mustăcios cum recită litania informațiilor comerciale. Documentele erau acum manuscrise, făcând și mai dificilă descifrarea.

— Larry Nash, citi Benets cu încetineală. Cabinetul Nash & Nash.

— Îi cunoașteți?

— Nu. Dar iată…

Privi rapid fișele următoare. Umeri îndreptați, spate drept, un nou interes părea să-l însuflețească.

— Și încă o dată acest cabinet. Au schimbat intermediarul începând din iunie 1932.

Reichman se frecă la ochi, ca un puști obosit de temele impuse de școală.

— Da, și?

— Este un mediu foarte restrâns. Se merge pe încredere, pe reputație. Această schimbare de direcție nu e ceva obișnuit.

— Un conflict?

— Poate că da… Oricum, este clar că s-a petrecut ceva.

— Care ar putea să ne fie de folos?

Polițistul Yard-ului își împinse scaunul pe rotile înapoi.

— Aceste birouri de curtaj sunt la curent cu tot ce se întâmplă. Îi știu pe toți producătorii, pe toți negociatorii, pe toți cumpărătorii. Ați prefera să aveți un contact la fața locului, nu-i așa?

Păru că se deschide o breșă în tot acest necunoscut comercial. Reichman începea să priceapă unde bate Benets.

— Dacă au fost concediați, înseamnă că pot fi făcuți să coopereze.

Roșcovanul îi făcu semn cu ochiul. Francezul începuse să-și revină, simțea că renaște.

43

Angela părăsi pontonul și înaintă pe dig.

Sărea din piatră în piatră, până ajunse pe o dală stâncoasă scăldată de spuma valurilor.

Nicio suflare. Vallon-des-Auffes dispăruse în spatele arcurilor ce susțineau Pont aux Changes, la fel ca și reședința familiei Cabrera. Auzea doar sunete îndepărtate, zgomote de veselă, rumoarea vieții din port.

Se așeză cu fața spre larg și despături bucata de hârtie. Numele nu-i spunea nimic. Telefonul nici atât. Își deschise celularul, apoi renunță. I se păru absurd ceea ce voia să facă. Nebunesc chiar.

Cuvintele lui Antonio îi răsunară din nou în minte:

„Dacă ai nevoie de ceva, indiferent despre ce ar fi vorba, mergi și ia legătura cu el. Este un prieten din copilărie…”

După întoarcerea în Sicilia, funcționarul cel gras care o plasase la măicuțe veghease asupra ei. Părul îi albise, se îngrășase și mai mult, dar afecțiunea lui pentru fetiță nu slăbise. Acum conducea celula de coordonare socială de pe lângă Parlamentul Siciliei, cu sediul la Palermo.

Antonio ținea evidența minorelor cu probleme. Angela le apăra. Firește că drumurile li se intersectau adeseori.

„Indiferent despre ce ar fi vorba…”

Își miji ochii, tot privind orizontul. Presimțise în această afirmație existența unei relații solide, foarte vechi, în genul acelora la care apelezi doar în situații de urgență. Mai ghicise și că bărbatul acela nu era chiar ușă de biserică. Întrupa probabil o parte ascunsă din viața lui Antonio, extrasă dintr-un trecut prăfuit și obscur.

Și totuși, după ce trecuse în revistă toate figurile cunoscute, fusese obligată să renunțe. Nicio legătură juridică nu exista cu privire la cazul Jourdan. N-ar fi avut acces la dosar dacă acel caz nu ar fi fost expres pus în relație cu atentatul. Oare cât timp i-ar fi luat grefierului ca să transmită dosarul la Paris? Trei zile? O săptămână?

Prea mult.

Ea avea nevoie de răspunsuri imediat.

Formă numărul, ușor temătoare. După cinci țârâituri, o voce de bărbat îi răspunse. Ea întrebă?

— Serge Brucchi?

— Chiar el.

— Angela Pazzonni. Vă sun din partea lui Antonio Gagini.

Urmă o clipă de tăcere, răgaz în care tânăra se întrebă dacă bătuse la ușa potrivită. Apoi vocea reluă, melodioasă, cu o nuanță de ironie.

— Și ce mai face bătrânul șmecher? N-a dat ortul popii?

— E bine. Chiar e bine.

— Tot mai bate câmpii cu prostiile lui de Maica Tereza?

— Tot…

Un râs se auzi pe linie. Angela avea dificultăți în a defini personajul.

— Eu sunt la Marsilia. Mi-am îngăduit să… Nici nu avu timp să termine propoziția.

— Ați făcut foarte bine. Între compatrioți n-ar trebui să existe distanțe. Azi sunt liber, nu lucrez. Ne-am putea vedea?

Propunerea fusese formulată spontan. O evidență, exprimată natural. Fata acceptă mâna de ajutor, fără să se mai gândească:

— Cu plăcere.

— Într-o oră e bine?

— Perfect. Unde?

Brucchi făcu din nou o pauză, ca și cum ar fi consultat o agendă. Într-un sfârșit, întrebă:

— Știți puțin orașul?

— Deloc.

— Parcul Borely. Pavilion du Lac. Îl găsiți cu ochii închiși.

Tocmai se pregătea să închidă, când un aspect crucial îi veni în minte.

— Cum… cum o să vă recunosc?

Un râs sonor se auzi din nou.

— Nu vă faceți griji. Sunt ușor de depistat.

44

Paul mergea pe urmele lui Anziani.

Deasupra lor, ieșind din cărămida albă, un panou roșu indica ieșirea de urgență.

În spital, mirosul de detergent era atât de pregnant, că aproape îți bloca plămânii. Te simțeai de parcă ai fi plonjat într-o piscină cu apă de Javel sau de parcă ai fi inhalat o fumigenă cu acid clorhidric.

Paul respiră pe gură. Acest amestec letal îi amintea de piscina municipală, în care, pe când avea cincisprezece ani, își petrecea sâmbetele tot legând lungimile de bazin. Antrenorul, un fel de nazist tăiat în piatră, urla într-o portavoce ca să-i însuflețească pe amorțiți. Când îl lipise pe ticălos de perete, maică-sa fusese obligată să-l retragă de la înot.

Traversară o sală de așteptare, un fel de Curte a Miracolelor[66] înțesată până la refuz. De obicei, acolo își făceau veacul boschetarii, cu chipurile tumefiate de alcool și de lovituri. Unii aveau pansamente mizere, bandaje, vestigii ale unei vizite precedente la spital. Izolată într-un colț, o femeie însărcinată se ținea de burtă gemând. Mai încolo, un tânăr beur[67] se odihnea pe o targă, cu perfuziile în mână și cu nasul spart. Întindea rugător un braț în direcția interniștilor indiferenți.

Anziani nu părea impresionat. Cu mâinile în buzunar, trecea prin mijlocul acestei mizerii omenești ca și cum s-ar fi plimbat printr-un parc public. Fără îndoială că-și atinsese limitele. Acel prag dincolo de care orice polițist normal construit se confruntă cu alegerea crucială: să închidă ochii sau să renunțe.

Deschise o ușă de evacuare în caz de incendiu, amplasată într-un intrând. În spatele ei, o scară conducea la subsol.

Coborând, Paul se întrebă câți legiști trecuseră pe-acolo. Foarte puțini, în realitate. BAC-ul nu trimitea cadavrele la spital și nici nu se interesa de autopsii. BAC-ul făcea curat pe stradă, spărgea dinții, bătea dacă era necesar. Morțile violente țineau de competența SRPJ,

departamentul Crimă, niște inși meticuloși care taie firul în patru.

În josul scării, o sală mică, ternă. Iluminată de lămpi de siguranță. O tencuială murdară întărea impresia de sărăcie și decădere. Marsiliezul se gândi la o trecere secretă, ascunsă în profunzimile complexului spitalicesc, pentru a disimula anumite experimente interzise.

Înaintară în șir indian până la o ușă batantă cu două segmente. Anziani o împinse, fără a se asigura dacă Paul îl urmează sau nu. Locotenentul abia avu răgaz să se strecoare până să-l lovească ușa.

De cealaltă parte a încăperii, îl întâmpina un contrast strigător la cer. O cameră imaculată, iluminată de plafoniere în stup-de-albină. La cealaltă extremitate, o prelată din plastic transparent lăsa să se ghicească o rotondă. În spatele acesteia se agitau niște forme vagi, un balet neliniștitor pe ritmul unei muzici de instrumente metalice.

Comisarul o apucă la dreapta. Pătrunseră într-o chichineață unde erau aliniate niște lavabouri. Dulapuri de fier stăteau prinse pe toată lungimea peretelui, închise cu lacăte.

Anziani luă un kit steril și începu să se echipeze.

— Trebuie să ne îmbrăcăm cu astea.

Paul îi urmă exemplul. Își trase o bluză pe cap, își puse niște papuci izolatori și își acoperi coada de cal sub o calotă din plastic. Legându-și șnurul, nu-și putu reține un zâmbet. Costumul de medic îi venea ca dracu'.

Se întoarseră în sala cu rotonda. După o scurtă ezitare, Anziani se îndreptă spre blocul operator. Perdelele de plastic se îndepărtară, închizându-se apoi într-un foșnet ca de mătase.

Paul numără șase săli de operație, dispuse în arc de cerc. Își lipi nasul de un hublou. O echipă tocmai opera cu membrii înghesuiți sub lumina abruptă a lămpilor scialitice. Pe dușumea era plin de tampoane și comprese, ca și cum ar fi curs mult sânge.

Instinctiv se dădu înapoi. Se întoarse și-l văzu pe Anziani discutând cu o infirmieră. Femeia tocmai clătina din bărbie, după care dispăru. Se îndreptă spre comisar, care de data asta chiar îl aștepta.

Polițistul bastiez mormăi:

— Vine.

— Legistul?

— Dominic Pietri. Șeful secției de medicină legală.

— Magnific… O să ne pună la curent.

— De asemenea, este și profesor la facultate și adjunct al primarului. Ar fi bine să nu uitați asta când vorbiți cu el.

Tânărul locotenent mimă asumarea acestei avertizări.

— Da, șefu'.

— Nu vă mai bateți joc, Cabrera. Chiar că nu-i momentul.

Paul întinsese voluntar coarda. Plimbarea prin port îl relaxase. Se simțea în formă. Doar că mutra comisarului îl descuraja. O bombă cu fitil scurt, pusă în echilibru pe un grătar electric.

Privire fără să mai schimbe vreun cuvânt. Personalul medical își vedea în continuare de ale sale, indiferent la prezența polițiștilor. Marsiliezul remarcă un fapt ciudat: nu erau decât femei. Aduceau tăvi din inox pline de instrumente, împingeau paturi rulante către un punct de încărcare, se întorceau cu pungi de sânge. Cu umerii strânși, cu mers liniștit, toate aveau pe figură măști verzi. Inutil, cearcănele nu puteau fi ascunse.

— Comisare!

Profesorul Pietri se apropia de ei cu pas hotărât. Ținea în mână un CD-ROM pe care erau scrise niște cifre cu carioca roșie.

Paul fu surprins de înfățișarea acestuia. Înalt, slab, părea o tijă din metal. Purta o ditamai barba, tăiată cu mare atenție, care amintea de comunitățile amish din centrul Statelor Unite. Ochelari minusculi cu ramă din baga îi subliniau aerul academic. Sub o aparență politicoasă, glasul îl trăda pe dictator.

Anziani îl prezentă repede pe Paul. Îl contactase pe profesor dis-de-dimineață ca să-i anunțe acestuia vizita pe care o proiectaseră la Morgă. Cu o singură privire, Pietri impuse distanța. Două lumi, născute să se ignore mereu.

Se adresă comisarului. Un ton de reproș, abia mascat.

— N-am prea mult timp. Sunteți gata? Fără să mai aștepte un răspuns, pleca în grabă. Sala de autopsie era undeva, mai retrasă. Se intra pe un plan înclinat, plasat în centrul rotondei.

Pietri scoase o cheie și pătrunse în încăpere. Camera era în beznă. Un miros pătrunzător de carne prăjită îți

muta nasul din loc, abia diminuat de diferitele nuanțe de antiseptic. Temperatura scăzuse cu câteva grade.

Un zgomot sec. Lămpile se aprinseră. Concomitent, un sunet de generator se auzi bâzâind în tavanul fals.

Anticamera cimitirului strălucea ca un cristal de gheață. Podea, pereți, tavan, totul era vopsit în alb. O masă din inox trona în centru, acoperită cu o cuvertură.

Dedesubt se ghicea o formă. Pietri introduse CD-ROM-ul într-un computer. Pe ecranul monitorului apărură niște iconițe, ordonate pe un fond galben. Își puse mănuși din plastic și trase la o parte cuvertura.

Vederea trupului fu în sine o încercare. Era pentru a doua oară, dar Paul se cutremură. O viziune de documentar, fotografii luate live, un kamikaze calcinat într-o mașinărie distrusă. Detaliu suplimentar: membrele fuseseră secționate de la articulații – umăr, cot, mijloc, rotulă și puse la loc pe axa toracică.

— Integralitatea suprafeței corporale a fost distrusă de foc. Arsuri de gradul cinci, atacând masa musculară. Corpul s-a rigidizat în postură fetală. Am practicat o dezmembrare, pentru a putea să analizăm structura osoasă și să procedăm astfel la o evaluare.

Pietri vorbea pe un ton profesoral. În mintea lui, se considera cel mai bun. Nu mai încăpea nicio îndoială.

— Victima este de sex masculin, rasă caucaziană, vârsta douăzeci și cinci–treizeci de ani, optzeci de kilograme greutate, un metru optzeci înălțime. Un bebeluș frumos, cu alte cuvinte.

Maniera de a vorbi a medicului îl enervă pe Paul. Nu-și putu reține un comentariu:

— Ca mii de sportivi…

Medicul se încordă. Avu aerul că fusese înțepat.

— Am remarcat mai multe semne distinctive. O fractură a metatarsienelor stângi. Sechelă din copilărie. Suturile s-au calcificat, ceea ce demonstrează o creștere post-traumatică. De asemenea, numeroase leziuni la nivelul feței: osul nazal, maxilarele, arcadele.

— Consecințe ale căderii? întrebă Anziani.

— Nu cred. Victima purta o cască integrală, iar traumatismele sunt… vechi. Mai curând pricinuite de practicarea unui sport de contact. Box sau arte marțiale.

Acești termeni spuneau destule marsiliezului. Îi aminteau de ambianța ringurilor, de brutele înfuriate care se aruncau unele asupra altora, lovindu-se ca

sălbăticiunile. Dar și aici adepții acestor sporturi erau numeroși.

Îi veni o idee, căci își aminti de un capitol despre cercetarea de laborator în poliție citit în vremea studiilor la academia de inspectori.

— Am putea încerca o reconstituire facială?

Maestrul ricană.

— Glumiți?

— De ce?

— Este o tehnică foarte complexă. Durează mult, e foarte scumpă și mobilizează numeroși specialiști. Pot doar să vă spun că tipul acesta are o figură particulară, marcată. Urmele osoase dezvăluie în negativ distrugeri ale țesuturilor sau cartilagiilor. Nu e tocmai potrivit pentru un premiu de frumusețe.

Degetele locotenentului se strânseră. Și-ar fi înfipt fără urmă de regret dinții în maestru.

— Nimic altceva?

— Pietri îl fixă pe deasupra ochelarilor. Ochii îi sclipeau a dispreț.

— Dumneavoastră ați tras, bănuiesc?

— Exact.

Se aplecă deasupra cadavrului.

— Păi atunci priviți cu atenție. Trei proiectile și-au atins ținta. Brațul stâng, toracele, fața. Ultimul a fost fatal. A traversat viziera căștii și a smuls o jumătate din emisfera cerebrală, antrenând decesul instantaneu. Din cauza aceasta victima nu a putut să se apere de flăcări. Și tot de asta nu avem acum mare lucru.

Marsiliezul observă degetul profesorului care indica spre orificii. Cratere fără formă, abia observabile în haosul carbonizat. Pietri părea să aibă o plăcere perversă arătându-i rahatul pe care-l pricinuise.

Medicul corsican își continuă tirada:

— Doar o parte nu a ars. Dantura.

Se întoarse spre ordinator. Din câteva click-uri deschise iconița cu radiografiile.

— Molarilor inferiori 1 și 3, și superiori 15 și 16 le-a fost scoasă pulpa. Intervenția este veche, căci observăm o mineralizare a canalelor radiculare. Fără coroane, doar ocluzii.

Paul surprinse rânjetul ca de Halloween. Pete albe indicau amplasamentul lucrărilor dentare. Își puse indexul pe o gaură neagră.

— Și asta ce este?

— O cavitate maxilară. Destinată să primească un implant. Glontele l-a făcut să sară, dar am găsit reziduuri de aur. Douăzeci și patru de carate. E un aspect frecvent la boxeri. La o primă vedere, aș spune că e o lucrare recentă. Cel mult șase luni.

Cabrera se întoarse spre Anziani.

— Ne-am putea folosi de asta?

Comisarul bătu din picior.

— Ar trebui să ne tocim zdravăn pingelele. Așa, pe scurt, aici sunt cincizeci de stomatologi. Și asta în speranța că tipul și-a făcut dantura aici.

— Și arhivele dentare?

— Vedeți prea multe filme. Nu există așa ceva în Franța.

Paul fierbea de furie. Reaua-voință a polițistului îi stârnea cheful să mătură cu el pe jos. Medicul-șef înaintă spre el. Îl săgetă pe locotenent cu o privire condescendentă.

— Ar trebui să începeți cu medicii ortopezi.

Paul căscă ochii. Cuvântul îl trimitea la un gen de chirurgie grea, care se ocupă, de pildă, cu proteza de șold sau cu proteza specială de handicap.

— E vorba despre o specialitate, îi explică Pietri. Ortopedie dentofacială. Ortodonție, dacă preferați.

— Nu înțeleg. Legistul reveni la monitor.

— Maxilarul inferior este decalat cu câțiva milimetri. Poate că este consecința unei lovituri foarte puternice… Când a realizat implantul, practicianul a fost obligat să corijeze în prealabil distanțarea. Un dentist obișnuit nu are o asemenea competență.

— Și câți de genul ăsta sunt în Bastia?

— Din câte știu și dacă nu mă înșeală memoria, trei sau patru.

Paul simți cum îi cresc aripi. Îl mai întrebă pe maestru:

— Am putea face copii după radiografii?

— Nu e deloc complicat. Dar să știți că raportul nu va fi gata până mâine.

45

Arena.

O piață de beton albă, înconjurată de gradene și gherete. Un spațiu de *loisir* și de petreceri într-o lume cotropită de gri.

Deschis în vechea gară de pe Broad Street, centrul cultural adăpostea astăzi un cvartet de coarde. Două viori, un violoncel și un contrabas. Strânși în smocking-urile lor, muzicienii interpretau o sonată de Liszt sub o copertină de mătase albă. O mulțime de umbrele se înghesuiau împrejurul estradei, mai curând intrigată de stranietatea scenei decât captivată de muzică.

Benets desemnă un imobil, a cărui fațadă din cărămizi roșii prezenta numeroase ferestre. O perdea imensă de iederă se scurgea pe ziduri, adevărată grădină suspendată într-un Babilon din metal.

— Aici e.

Reichman își trase gâtul între umeri. Un smog otrăvitor îi acoperea figura, insinuându-se printre capilarele întregii lui făpturi. Avea impresia că suportă un supliciu chinezesc, lent și insidios, tortura picăturii reinventată în manieră occidentală.

Părăsiră piața prin subteran și ieșiră apoi la baza clădirii. Nici urmă de hol sau de vreo recepție. Plăcuțe discrete prinse pe un tablou, indicând numele, etajul și numărul camerei.

Reichman citea în același ritm cu Benets.

Nash & Nash. Etajul 7. Camera cu numărul 7659.

Cabinetul curtierului se rezuma la două încăperi strâmte. Un secretariat îngrămădit, unde era o mamaie în taior roz, și biroul boss-ului, o idee mai aerisit, care dădea spre interiorul clădirii.

David Nash se exprima într-o engleză poticnită. Un accent diferit de cel folosit în City.

— Aveți mandat?

Ascuns în spatele unui dulap de marchetărie, îi fixă cu o privire curioasă. Un grăsan de vreo șaizeci de ani, cu părul înspicat și cu figura ovală, estompată de grăsimea întreținută cu excese alimentare, stropite cu vin și brandy.

Purta un inel din aur masiv, împodobit cu un leu înaripat, bijuterie ce amintea de o epocă revolută.

Benets interveni ca să pună lucrurile la punct.

— Este vorba despre o anchetă internațională. Vă audiem în calitate de martor. Aveți dreptul să nu răspundeți.

— Păi atunci cărați-vă!

Reichman nu avu nicio dificultate în a pricepe înțelesul exact al replicii. Îl privi pe Benets fără să știe ce ar putea spune.

Polițistul Yard-ului nu se lăsă călcat în picioare.

— Avem nevoie de câteva informații privind Compania Delta.

Urmă un răgaz de tăcere. Fața grasului tresări.

— Moore?

Benets clipi din ochi.

— Nash & Nash nu mai lucrează pentru ei de secole, reluă curtierul cu dispreț. N-am nicio idee despre ce învârt acum.

— Păi tocmai trecutul ne interesează.

— Trecutul?

— Mai precis, anii douăzeci.

Obrajii umflați se cutremurară.

— Nici nu eram pe lume.

— Bunicul dumneavoastră a mediat numeroase afaceri pentru familia Moore. S-ar putea spune că relația cu Moore i-a adus o avere.

— Înainte să-l arunce ca pe o măsea stricată.

Davis Nash își scuipase dintr-o dată ranchiuna. Moștenitor al unei lungi linii de curtieri, își asumase succesiunea din datorie. Dacă era să-l judeci după cum arăta, se limitase doar la cheltuieli.

Benets întrebă pe un ton neutru:

— Putem să luăm loc? Nash le arătă două fotolii de piele uzată.

— De fapt, ce se petrece? Care-a fost treaba? continuă să-l chestioneze polițistul.

— Cei din familia Moore sunt niște ticăloși. Tu ești cu riscurile și ei cu câștigurile…

— La ce riscuri vă referiți?

— La unele foarte urâte.

Polițistul se scărpină pe gât. Se ținea bățos, mai slab decât o umbrelă.

— Dacă sunteți bun, domnule Nash. Ați putea fi ceva mai exact?

Celălalt replică.

— Situația din Indii devenise fierbinte. Producătorii de ceai se luptau unii cu alții ca să asigure livrările. Cereau plata în aur într-o epocă în care asemenea monedă îți ardea palma.

Polițistul ridică o sprânceană a mirare.

— De ce?

— Armele. Nu toată lumea împărtășea tezele lui Mahatma Ghandi. Prostiile cu non-violența, cu meditația… Erau doar niște porcării, șmecherii intelectuale. Pe teren, erau organizate rebeliuni, susținute de marii plantatori. Ca să descurajeze mișcarea, Coroana a interzis transferurile în aur. John Moore i-a cerut bunicului meu să se ocupe de acest detaliu. Evident, bunicul meu a refuzat.

— Și s-au lipsit de serviciile lui.

Grăsanul scoase un horcăit.

— Exact așa.

Reichman urmărise conversația cu dificultate. Accentul lui Nash îi dădea impresia unei bolboroseli. Benets pricepu asta și-i făcu o sinteză.

Tânărul magistrat luă câteva notițe. Starea de spirit a familiei Moore confirma tezele pe care se sprijinea și el. Niște nenorociți, gata să pericliteze interesele naționale pentru câțiva bițari personali.

Își lăsă jos stiloul și spuse într-o engleză nesigură:

— L-ați cunoscut bine pe bunicul dumneavoastră?

Pleoapele uriașe coborâră o clipă peste globii oculari.

— Aveam zece ani când s-a stins.

— Ce fel de om era?

— Un prinț. Vechea școală, cea colonială.

— Mergea în India?

— Regulat.

— În slujba Companiei Delta?

— Nu numai. Iubea țara aceea.

— Avea prieteni acolo, avea relații?

— Da. Mulți prieteni, multe legături.

— Cam cu ce se ocupau aceștia?

— Negustători, politicieni. Îi știa pe toți plantatorii.

Reichman înainta metodic, corectat de Benets, care mai preciza sensul unui cuvânt, al unei fraze. Căuta

legătura, omul pe care familia Moore îl transformase în aliatul ei, de a cărui loialitate se asigurase indiferent de epocă, de regimul politic.

Întrebă din nou:

— Prieteni la Karachi?

— Fără îndoială. Este portul de îmbarcare pentru orice navă comercială.

— Vă amintiți în mod special de vreun nume?

Nash făcu o grimasă.

— Nu. Eram prea mic.

Magistratul zâmbi a înțelegere. Apoi schimbă direcția.

— Contactele lui veneau în Anglia din când în când?

— S-a întâmplat. Îmi amintesc de o recepție, cred că aveam opt ani. Aveau cu toții turban. Dar ia stați…

Își părăsi jilțul cu precauție. Fotografii în alb și negru se amestecau în mare dezordine. Extrase una din teanc.

— Crăciunul 1952. E acolo, la dreapta.

Reichman luă relicva. O margine dantelată, o granulație străveche. Un bătrân elegant poza în frac alături de doi maharadjahi. Părea epuizat, uzat până la moarte.

— Cine sunt cele două persoane de lângă el?

— Habar n-am. Își păstrase prieteni acolo, în ciuda măgăriei făcute de Moore.

Magistratul privi mai atent poza. Tipii erau indieni. Era clar că erau oameni bogați. Purtau barbă albă, iar sub costumul tradițional aveau cravate elegante. Totul la ei respira educație englezească, frecventarea unor universități de prestigiu.

Glasul lui Nash urcă din nou.

— O să o întreb pe Margaret. Ea lucra deja pentru tatăl meu și l-a cunoscut pe bătrân. Poate că are idee.

Apucă telefonul. Într-o secundă, o matahală cu păr albastru-cenușiu ocupă întreg cadrul ușii.

— Domnule Nash?

Îi întinse fotografia.

— Vă amintiți de acești oameni?

Mamaia își puse o pereche de ochelari auriți, prinși de gât cu un șnur. Înțepată și dinamică, femeia cultiva stilul Barbara Cartland[68].

— Păi este bunicul dumneavoastră…

— Priviți-i și pe ceilalți.

Femeia mai zăbovi o clipă cu privirea, cu sprâncenele încruntate, apoi indică pe unul dintre cei doi indieni.

— Acela.

Un fel de reacție de respingere i se ghici pe buze. Reichman o invită să precizeze:

— Cine este?

— Chandra Singh. O adevărată viperă.

— Ce vreți să spuneți?

— Un ins corupt și crud. Și mai ales vicios. Își petrecea vremea încercând să mă pipăie pe fund.

Magistratul își reținu un zâmbet. Mamaia avea picioare fine și temperament. Era sigur că în perioada ei de glorie nu dusese lipsă de curtezani.

— Se cunoșteau de mult timp?

— O relație de afaceri. La agenția comercială din Karachi. Din câte știu eu, nu s-a terminat cu bine.

— Dar de ce au continuat să se mai vadă?

— Domnul Nash nu a acceptat niciodată că a fost dat la o parte. Credea că mai poate recupera ceva din piețe trecând pe deasupra lui Moore.

— Singh lucra și el cu Compania Delta?

— Mai ales cu ea. Familia Moore îi cumpăra ceaiul prin intermediul lui Nash & Nash. Cantități enorme. Era, fără îndoială, principalul lor furnizor. Din punctul meu de vedere, asta trebuie să fi fost pricina pentru care bătrânul George a acceptat să-l revadă.

Reichman îl rugă pe Benets să-i traducă. Era obosit și se temea să nu fi înțeles greșit. După ce ascultă sinteza polițistului britanic, tânărul magistrat reflectă o clipă și spuse.

— Doreau să-l controleze. Ca să-l determine să tacă.

— Asta a durat douăzeci de ani. Până când n-a mai rezistat și și-a zburat singur creierii.

Femeia se scutură ca și când ar fi văzut o fantomă și apoi se adresă urmașului.

— Din ce spune tatăl dumneavoastră, a făcut asta pentru cabinet.

Se lăsă tăcerea. Ca un fel de omagiu tardiv. Nimeni nu mai îndrăzni să întrerupă liniștea.

Până la urmă Reichman fu cel care își luă inima în dinți.

— Știți ce s-a ales de Singh?

Mamaia își scoase ochelarii cu un gest nonșalant.

— Bătrânul ticălos a crăpat de multă vreme. Dar a lăsat urmași. Din câte știu, se pare că i-au călcat pe urme.

— În ce sens?

— Industrie, comerț, bănci. De oriunde pot fi furați bani.

Reichman potrivi bucățile de care dispunea. Singh era un om puternic. Și lipsit de scrupule. Se ocupa de mirodenii și deci și de traficul cu aur. Grație acestor activități și interese, se intersectase frecvent cu Compania Delta. Mai mult, descendenții săi deschiseseră o bancă.

Reichman vizualiză două linii de cercetare paralele.

Familia Moore. Familia Singh.

Destine comparabile. O alianță obiectivă.

Le mulțumi celor de la cabinetul Nash & Nash și plecă. Afară, o burniță întunecată teroriza strada. Pentru prima oară, Reichman nu-i dădu atenție.

Banca *off-shore* primise în fine un chip.

Și câștigase, în sfârșit, o repriză a meciului. Îl așteptau celelalte.

46

Taxiul o depuse la capătul unei fundături, în fața unui grilaj care dădea într-un parc. În interior, pe fundalul oferit de perspectiva unei grădini franțuzești, un castel în miniatură supraveghea marea.

Angela se apropie de un panou multicolor. În jungla de inscripții, o săgeată îi indica direcția spre lac.

O apucă pe o alee din bitum, mărginită de boscheți și peluze. Câțiva alergători făceau jogging pe sub bolta copacilor, siluete incerte, ude de nădușeala pricinuită de efort. Niciun zgomot, în afară de cel produs de mocasinii ei mergând pe bitum.

În timp ce înainta, Angela încerca să se calmeze. Pentru moment, nu risca nimic. Nimeni nu avea cum să știe că solicitase o mână de ajutor. Controla jocul. Dacă tipul se va dovedi prea alunecos, va avea tot timpul să se retragă.

Restaurantul era cocoțat pe o insulă artificială. Un pavilion imaculat, stil *Art Deco*, înconjurat de geamuri. O terasă scăldată de soare, împânzită de scaune din plastic obișnuite.

Era gol.

Fără să ezite, pătrunse înăuntru. Sala era și ea pustie. O cochilie goală, adormită. Mese deja pregătite, fețe albe și veselă sobră, aranjate potrivit unei geometrii militare. Toate acestea îi aminteau de acele prânzuri duminicale, când cupluri de pensionari molfăie zeama unei supe cu pâine, privind exclusiv în fundul farfuriei.

Așteptă un minut nesfârșit înainte să audă zgomotul unei căderi de apă la toaletă. O ușă se trânti. Un bărbat ieșit de niciunde înaintă spre ea strângându-și cureaua la brâu.

Știu din prima că el era.

Sărit bine de cincizeci de ani, o constituție de taur ascunsă sub o geacă de piele ocru. Avea aspectul unui ins care lipește afișe, gata să se încaiere la mitingurile electorale.

Se opri în fața ei, tot numai un zâmbet.

— Domnișoara Pazzonni?

Tânăra simți cum i se strânge inima. Un cuvânt nerostit îi pulsa în timpane.

Psoriazis.

Fața omului era acoperită integral. Plăgi roșietice, pătate de scuame, de cicatrice, de cruste. Mai mult decât oricare alt semn, maladia îl marcase pe individ. Se gândi că craterele profunde din epidermă îi dădeau aerul unui bolnav de lepră.

Îi întinse mâna fără să-i răspundă. Brucchi trebuie că i-a sesizat jena. Dar insul o liniști.

— V-am spus. E imposibil să trec nebăgat în seamă.

— Eu…

— Lăsați-o baltă. Nu e ceva contagios. În cinci minute o să vă obișnuiți și o să-mi ignorați înfățișarea.

Îi făcu semn să o urmeze și se așeză la bar. O carafă cu vin alb părea să-l aștepte, pe jumătate goală.

— Pot să vă ofer un aperitiv?

— Aș prefera să ne plimbăm. Tipul își goli paharul și o conduse în exterior.

— Bună idee.

Traversară terasa și atinseră liziera pădurii. Un canal cu apă menajeră trasa prin verdeață o linie sinuoasă. O urmară, mergând alături pe tăpșanul abia înclinat.

— Antonio Gagini…

Brucchi lăsase numele în suspensie. Îi savura silabele, ca și cum ar fi fost invadat de mii de amintiri. Clătină din cap și spuse suspinând:

— Asta nu înseamnă că vom întineri.

Angela ignoră tot ceea ce venea de la interlocutor. Profită de replierea nostalgică a acestuia ca să-l pună la punct.

— Îl cunoașteți de mult timp?

— Dintotdeauna. Avem familiile din același loc, de la Trapani. Asta ne-a oferit prilejul să ne tocim fundul pantalonilor pe aceiași coclauri.

Privindu-l, se gândi: mai curând școala de corecție. Dar era clar că Antonio nu o apucase pe același drum. Bărbatul arătă golful cu un gest larg.

— După armată m-am așezat aici. Din pricina pielii. Au un serviciu trăznet la CHU[69] de la Timone.

Tânăra observă că uitase deja de monstruozitatea insului. Naturalețea lui Brucchi, ușurința de a comunica șterseseră amândouă aparența sa de gargui.

Și își mai dădu seama că o privea cu intensitate.

— Ei bine? spuse el. Cu ce-aș putea să vă ajut?

Angela mai lăsă răgaz câteva secunde înainte să dea atacul.

— Sunt avocat…

— Avocat?

Figura i se rupse în două atunci când își încreți sprâncenele. Ceea ce bănuise se dovedise adevărat. Bărbatul nu era un îngeraș. Tot ceea ce avea de-a face cu justiția îi provoca o reacție de respingere, de neîncredere.

Făcu efortul să-l liniștească.

— Lucrez cu Antonio, la Palermo. Mai ales în domeniul penal. El îmi recomandă clienți. Eu îi apăr.

O răsuflare de relaxare lipi la loc figura omului desfigurat.

— Ați venit pentru un proces?

— Nu. E ceva mai personal.

Brucchi își mișcă țeasta, cu un aer grav. Reveneau pe un teren familiar.

— Am nevoie să ajung la un dosar, urmă Angela. Un dosar instrumentat de un judecător din Marsilia.

— Și unde este problema? Doar sunteți avocat, nu?

— E mai complicat decât pare…

Ezita încă să-i spună tot ce știa. Un reflex de prudență, elaborat îndelung în practica ei juridică. Tipul se opri și o atinse cu brațul.

— Uite ce e, domniță. Trebuie să jucați franc cu mine. Altfel nu e nicio șansă să mă pun în mișcare.

Violența bruscă o încremeni pe Angela. Înțelese la modul brutal cu cine are de-a face. Într-un fel, ajunsese prea departe ca să mai dea înapoi.

Povesti în puține cuvinte evenimentele, de la moartea lui Fabio până la incursiunea ei la Paris. Fiecare cuvânt era cântărit, șlefuit, înainte de a fi ales. Insistă pe suferința ei, pe nevoia viscerală de a înțelege, de a găsi calea spre adevăr. Dar nu evocă nici măcar o dată familia Cabrera.

Când sfârși, întrebă cu glas liniștit:

— Așadar? Ați putea să mă ajutați? Niciun răspuns. Mergeau pe sub sălciile ale căror crengi aminteau de osatura unor liane. Niște adolescenți improvizaseră un teren de fotbal pe peluză, folosindu-și puloverele drept porți. Se înfruntau strigând în fața unui public format din alți puști.

Brucchi sfârși prin a întreba:

— Îl știți pe judecător?

— Am un număr de telefon. Probabil este vorba de o linie directă.

Scoase un stilou aurit din buzunar și notă cifrele în căușul palmei.

— Dosarul ăsta are un nume?

— Jourdan. Michèle Jourdan. Adăugă niște semne indescifrabile în palmă.

— Unde pot să vă contactez?

Fata îi întinse o carte de vizită.

— Telefonul meu mobil.

— Mâine o să rezolv problema.

Evoluția situației o puse pe gânduri pe Angela. Brucchi trecuse de partea ei. Fără să crâcnească. Avea acum un aliat care ar fi mutat și munții din loc.

Își strânseră mâinile. Înainte să dispară, tânăra riscă o întrebare ce-i tot ardea buzele:

— Spuneți-mi… De fapt, cu ce vă ocupați?

— Depinde. Cel mai adesea stau pe chei.

— Și când nu sunteți acolo? Bărbatul avu o mimică malițioasă.

— CGT[70]. Eu conduc secția docherilor.

47

Erau patru.

Toți stăteau în centrul orașului.

Virtuozi ai reconstrucției bucale, capabili să redea zâmbetul unui boxer profesionist de categoria supergrea.

Paul își stabilise ordinea vizitelor pornind de la nume. Doi corsicani, un francez și un ins al cărui nume avea rezonanțe vietnameze.

Raționamentul lui fu simplu. Ucigașul pe motocicletă era băștinaș. Fără îndoială că provenea chiar din Bastia sau din regiune. N-ar fi ales să-și repare dinții la un dentist de pe continent.

Aruncă un ochi pe listă.

Karine Bartoli. 12, Bulevardul Paoli.

Primul lui client era o femeie. Asta îi făcea plăcere.

Adresa conduse într-o curte interioară, pavată pe stil vechi. Cabinetul era chiar la parter, disimulat în spatele unor geamuri fumurii. Paul apăsă un întrerupător din plastic. Poarta se deschise.

O asistentă cu aspect cabalin îl invită să aștepte într-o sală cu aer de cameră de joacă pentru copii. Jucării din plastic erau răvășite peste tot, reviste cu benzi desenate stăteau claie peste grămadă pe o măsuță. După zece minute, ortodontistul veni să-l cheme. O șoricuță de vârsta a doua, cu o coafură impecabilă. Intrară într-o cameră acoperită cu email, în care erau expuse mulaje.

Paul explică de ce o vizita pe femeie și îi arătă clișeele.

— Un tip solid, cu alură de boxeur, poate că i-ați aranjat maxilarul înainte să-l pregătiți de implant.

Femeia negă, clătinând din cap.

— Îmi pare rău. Mă ocup doar de copii.

O lovitură în gol. Paul nu disperă însă. Se întoarse în curte și apoi o apucă pe stradă. Își citi încă o dată lista, căci al doilea stomatolog stătea doar la câteva numere distanță.

Cabinetul său se afla la etajul al treilea. O scară de marmură ducea la acesta, acoperită cu covor roșu. Pe o ușă monumentală din stejar, o plăcuță aurită:

CABINET DENTAR

Locul era la antipodul primului cabinet vizitat. Respira a lux, a afacere prosperă. Paul își mai scoase o dată legitimația de polițist. O brunetă îi ceru să aștepte. Tipa vorbi puțin la un telefon, în timp ce-l scruta curioasă.

Foarte curând, un tip categoric bogat își făcu apariția. Surâs mieros, bucle argintate, deplasare sportivă. Îl pofti pe locotenent într-un birou demn de un ministru.

— Cu ce aș putea să vă fiu de folos?

Marsiliezul îi arătă radiografiile, fără să-i mai dea vreo explicație. Un clopoțel discret îi trezi polițistului neîncrederea.

— L-ați reparat dumneavoastră?

Cavalini studie cu atenție clișeele. Răspunse, ca și colega lui, de astă dată cu o undă de ironie în glas.

— Poate în urma cercetării arhivelor… Știți, avem foarte mulți pacienți.

— Boxeri? Cu fețele suturate?

— Ni se mai întâmplă.

Paul îl fixă pe stomatolog.

— Vă rog să încercați să vă amintiți. Un tânăr, un tip de un metru optzeci. Operație recentă. Poate că i-ați pus maxilarul la loc înainte să-i implantați un incisiv de aur. Nu e ceva curent, nu?

Cavalini își strânse mâinile într-un gest de retragere.

— Îmi pare rău. Nu-mi spune nimic acest detaliu.

Polițistul nu era prea convins. Simțea că în cameră plutește o atmosferă mincinoasă. Se prefăcu edificat, gata să cedeze.

— Foarte bine. Vă las atunci o radiografie. Dar vă rog să mă sunați dacă găsiți ceva.

Scoase o carte de vizită de serviciu, pe care o lăsă pe birou. Ridicându-se a plecare, întrebă:

— De fapt… mai aveți asociați?

— Colaboratori.

— Aș putea să-i văd?

O reticență se ghici în privirea bărbatului.

— Dacă doriți. Dar să știți că eu îi primesc și-i consult pe clienți. Pe toți clienții. Polițistul simți că l-a agățat pe corsican.

— Nu se știe niciodată. Poate că vreunul își amintește ceva.

În sistemul lui Cavalini, medicii operau la grămadă. Aceștia defilară între două extracții, îmbrăcați în halat alb și cu măștile pe figură. Marsiliezul îi ascultă pe rând, în prezența boss-ului.

După o oră de eforturi, nu progresase cu nimic. Nimeni nu-și amintea de un tip care să-și fi pus aur în gură.

Paul părăsi mânios cabinetul. Mirosise prefăcătoria, dar nu izbutise să o demonstreze. Analizarea arhivelor ar fi luat prea mult timp, ar fi necesitat o sesizare, intervenția medicului de la laborator… Și asta numai dacă medicul păstrase radiografiile.

Își privi lista gândindu-se la ce drumuri îi mai rămâneau de făcut. Mai erau doi stomatologi, un fel de premiu de consolare. Inutil și incomod.

Brusc, împietri. Nu o interogase pe asistenta de la recepție. Și ea îi vedea trecând pe pacienți.

Pe toți pacienții.

Urcă patru câte patru treptele scării monumentale și intră fără să mai sune. Bruneta își încruntă sprâncenele, cu toate că-i adresase un zâmbet cam artificial.

— Ați uitat ceva?

Paul se rezemă de fișet. Răspunse, privind-o fix:

— În cât timp terminați treaba?

— La ora 16. De ce?

— Aș avea câteva întrebări să vă adresez. Am putea face asta la un pahar… Tipa făcu o mutră care se dorea stânjenită.

— Uf, am întâlnire cu o prietenă.

Paul îi arătă telefonul.

— Păi anulați-o.

48

O idee fixă.

Să reconstituie numărul de cont.

Reichman își puse încă o dată ordine în descoperirile recente: documente secrete; o rețea de spălare a banilor; o bancă la Karachi.

Oare cine erau clienții Companiei Delta?

Își consultă ceasul. Ora 15. Stomacul îi căzuse în călcâie și-l păștea o hipoglicemie. Îi făcu un semn lui Benets în direcția unei vitrine doldora de bucate.

— N-ați prefera un mic restaurant? îl provocă polițistul.

— N-avem timp. Mai avem multe de văzut.

Cumpărară sandvișuri cu friptură de vită, de fapt singurul aliment cât de cât acceptabil din întreaga gamă propusă. După ce-l înghițiră pe marginea trotuarului, opriră un taxi.

Prima etapă: ambasada Pakistanului.

Pe drum, Reichman îl sună pe Van Bruge. Nu-i mai dăduse vești de ieri seară, sperând să-l contacteze atunci când va fi obținut deja alte documente ce-l interesau. După vizita la curtier se simțea în formă, gata de atac.

Conversația fu scurtă. LVB audia un restaurator basc în cadrul unei cu totul alte afaceri privind un depozit secret al ETA. În trei minute tânărul magistrat obținu permisiunea să continue. Va continua să sape pe filiera pakistaneză și va face un rezumat al cercetării pe la sfârșitul zilei.

Frecară mangalul vreo zece minute până când un amărât de funcționar binevoi să-i primească. Omul nu încerca să facă vreun efort. Republica Islamică a Pakistanului număra cam o sută de milioane de cetățeni. Declarația stării civile era facultativă. Singh era un nume foarte răspândit. Identificarea unei bănci al cărei proprietar să fi fost această familie îl făcu pe funcționar să zâmbească.

Benets rămase curtenitor până la capăt. Redactă o cerere scrisă și adresată ambasadorului, solicitând doar o copie. Întovărășindu-i spre ieșire, funcționarul le propuse

numele unui genealogist, un nepot de-al său de la Karachi.

Reichman se întrebă dacă nu cumva visa, dacă nu avea halucinații.

Afară, o mulțime compactă se unduia sub ploaie. Pancarte, banderole, porta-voce, o manifestare se consuma de-a lungul Tamisei și asfixia întreg cartierul. Benets sugeră să ia metroul ca să ajungă la Yard.

După aproape zece minute ajunseră la destinație. Ora 16:30. Clădirea se golea. Câțiva agenți de permanență le asigurau securitatea într-o ambianță discretă. Ajunseră în biroul polițistului, luând-o pe o scară de serviciu. Departamentul anchetelor financiare se găsea la primul etaj, alături de cel al afacerilor interne, vulgar calificate drept poliție a poliției.

Reichman vedea în acel departament un simbol. Într-un fel, cele două zone ale delincvenței se asemănau. Discrete, necunoscute de marele public, puțin spectaculoase. Dimpotrivă, consecințele lor dădeau o cangrenă profundă sistemului polițist-judiciar.

Biroul englezului gemea sub hârțoage. Coloane de clasoare urcau până la tavan, ca și când ar fi susținut pereții. Articole de ziar erau stivuite, fără vreo ordine aparentă. Singurul semn de rigoare, o masă din sticlă mată, pe care se odihnea un computer.

Intuitiv, Reichman știu că polițistul stăpânea perfect acest aparent haos. Tipul probabil că știa până și cel mai mărunt ungher, cea mai minusculă asperitate a încăperii. Fiecare anchetator își are propria bucătărie, propriile tabieturi profesionale. De pildă, el avea nevoie să dețină toate probele ca să scoată sinteza finală.

Benets conectă la PC o întreagă căblăraie, apoi se așeză în fața monitorului. Fără să aștepte, puse mașinăria în funcțiune.

— Cu ce începem? Cu Internetul sau cu fișierul nostru despre bănci?

Magistratul francez apucă un scaun acoperit de dosare și-l debarasă. Se trase aproape de scaunul englezului, de parcă ar fi fost un puști de liceu care împarte cu un coleg o consolă Nintendo.

— Dețineți informații privitoare la băncile pakistaneze?

Englezul făcu o mutră de ins profund ofuscat.

— Commonwealth încă există, dragă amice. Pakistanul a fost exclus în 1999, dar mă îndoiesc că de-atunci s-au produs cine știe ce schimbări în sistem.

Nu avea decât un nume. Pe Internet acest aspect nu-i putea ajuta prea mult. Potrivit ambasadei, cei care purtau numele Singh erau foarte numeroși. Cât ar fi putut selecta până să-l afle pe cel căutat de ei?

Mai întâi era nevoie să dibuiască banca acestuia.

— Să încercăm cu fișierul vostru.

Benets deschise o fereastră. Introduse coordonatele sale personale – nume, serviciu, număr de cod – și așteptă. O pagină preformatată se deschise pe ecran, asemănătoare cu acelea folosite pe unele site-uri atunci când trebuie să-ți comunici datele cărții de credit.

Completă spațiile de-acolo așa cum putu, deschizând căutarea la nivel național, ca și asupra sistemului bancar din țara vecină, India. Apoi apăsă tasta *enter*.

Hard-disk-ul începu să zbârnâie. Reichman își ținea răsuflarea, cu privirea ațintită asupra monitorului. Tresări când rezultatele începură să fie afișate. Fuseseră identificate trei stabilimente financiare. Unul în India și două în Pakistan.

Reichman înghiți în sec. Informațiile obținute ajungeau până în anii de după război. După aceea, familia Singh se răspândise, făcuse avere, sporise numeric. Sfera ei de afaceri nu se mai limita la Karachi sau la delta Indusului. De altfel, e posibil ca inși cu nume similar să fi prosperat și ei în același domeniu al finanțelor.

Oare care dintre bănci era cea căutată de ei?

— Putem obține fișe?

— Nicio problemă.

Benets lansă întrebările de căutare. Francezul simțea cum îl cuprind valuri de emoție. Acesta este momentul în care când totul poate să conducă la triumf sau la dezastru. Piesa capitală, audierea decisivă…

Parcurgând documentele, realiză că-i cazul să-și mai reducă așteptările. Yard-ul se mulțumise să centralizeze adresele sediilor sociale, identitatea conducătorilor, numerele de fax, de telex și de telefon.

Și totuși, un detaliu îi făcu inima să-i bată mai tare. De fiecare dată, aceleași două nume se repetau, în susul organigramei, unul lângă altul, ca două coloane ale unui templu.

Rajiv Singh, Prithvi Singh. Aceste entități aparent disparate făceau parte, așadar, dintr-un binom. Oare erau descendenții lui Chandra Singh? Reichman trebuia să aprofundeze acest aspect:

— Lansați o căutare pe Internet. Trebuie să aibă site-uri.

Polițistul apelă la motorul Yahoo.

Începu cercetarea cu Bank of India, de la Bombay. Paginile defilară pe ecran, apăru un text de reclamă bine pus la punct care lăuda, pe un fundal azuriu, performanțele „primei bănci indiene". Două sute cincizeci de agenții care acoperă întreaga țară, până în *bidonvilles*-urile de la Calcutta. Banca afișa beneficii indecente, în stare să provoace crize concurenței occidentale. Acționarul său majoritar se găsea și el pe listă: Indus Bank, cu sediul la Karachi.

Legătura începea să se clarifice. Societățile formau un sistem nebulos. Dar, pentru moment, nimic nu indica încă vreo filiație cu persoana pe care o căutau.

Benets apăsă pe iconița Indus Bank. O țintă mai promițătoare, ținând seama de locația ei. O configurație identică a site-ului, semn că acesta fusese conceput de același *webmaster*. Capitalul băncii era controlat de familia Singh, în proporție de nouăzeci și cinci la sută. Niciun indiciu privitor la trecut.

În sfârșit, porniră să cerceteze și cea de-a treia bancă.

Site-ul era mai puțin elaborat. O atmosferă simpatică, fără prea multe detalii financiare, doar referiri la clientelă. Elf, Adventis, Danone – First Islamabad of Credit era o bancă printre ai cărei clienți se numărau companii importante. Avea ca domeniu de interes multe zone foarte diverse, ca petrolul, industria farmaceutică sau agroalimentară. Reichman avu intuiția că e vorba de o bancă de afaceri ivită pe modelul oferit de Compania Delta.

O pagină „istorică" clipea în sumarul paginii web. Îi ceru lui Benets să o deschidă.

Imediat apăru o fotografie color, în partea de sus a ecranului. Un bărbat între două vârste, cam de cincizeci de ani, purtând sacou! tradițional, fără guler, cu nasturi la gât. Sub părul grizonat, tuns scurt, ridurile profunde îi marcau fruntea. Aceste brazde păreau trasate în piele de un exces de inteligență.

Reichman citi textul de sub fotografie.

Rajiv Singh. Președintele consiliului de administrație.

Fondată în 1975, banca se ocupa cu investițiile străine. Era un fel de ghid care îi avea în vedere pe candidații capitaliști dornici să aducă bani în regiune. Câmpul său de acțiune acoperea ansamblul Pakistanului, dar și sub-continentul indian. Conflictele politice care tulburau relațiile dintre cele două state nu păreau să-i afecteze în niciun fel activitatea.

Magistratul citea cu dificultate. Totuși, observă fără echivoc evidența legăturilor care îi uneau pe Peter Moore și pe confratele lui pakistanez. Împărtășeau același trecut, se formaseră în școli asemănătoare, vizau obiective identice. Rasa sau naționalitatea nu influențaseră deloc destinul financiar al acestor personaje. Păreau construiți din același aluat, tăiați dintr-un metal rar, al cărui filon nu exista decât într-un alt registru al realității, inaccesibil celorlalți.

Un amestec de umbră și strălucire.

Un diamant negru.

Cercetă tot site-ul, încercând să discearnă și ce nu era explicit într-o fotografie a celuilalt Singh, Prithvi. Fără îndoială, era mai puțin vizibil, mai puțin reprezentativ, nu i se făcuse onoarea de a figura în aceleași poziții ca fratele său.

— Asta este. Îi avem.

Benets zâmbi fără perdea, foarte puțin englezește. Arătă cu degetul patru rânduri de text, undeva în josul paginii, și pe care magistratul încă nu apucase să le citească.

Citi cu voce tare:

— „First Islamabad of Credit este un vis. Încununare a unui parcurs exemplar, rezultat al efortului unei familii charismatice, simbolizând viitorul unei națiuni. Acum aproape o jumătate de veac, întemeietorul ei, Chandra Singh, era deja un vizionar”.

Reichman reciti deșănțatul omagiu. Nu-i venea încă să-și creadă ochilor. În câteva ore doar, intuițiile lui își primiră confirmarea. Deslușea acum două principale trunchiuri ale unei rețele de spălare a banilor legând Pakistanul de Anglia.

Banii murdari proveneau din mediile corsicane. Drog, prostituție, jaf, chiar că nu conta sursa. Acești bani

tranzitau Compania Delta, înainte să-și ia zborul spre Pakistan. Acolo, erau investiți la fața locului, grație familiei Singh. Banii reintrau în circuitul oficial sub formă de beneficii cu totul cinstite și demne a fi supuse controlului financiar.

Copilăria oricărei arte.

Ca să-și valideze teza, lui Marco nu-i mai rămânea de făcut decât o verificare: să compare numerele care apăreau pe documentul calcinat cu codurile de identificare bancară de la First Islamabad of Credit.

Moore mințise.

De-acum, totul avea să fie o simplă formalitate.

Își destinse picioarele gândindu-se la orele ce aveau să urmeze. LVB o să fie mândru de el. Cu aceste noi elemente, cu siguranță că va primi instrumentele cu care să-l înghesuie pe lord cu artileria grea a justiției. Și, astfel, pista fondurilor va reveni în anchetă.

Îi vor găsi pe clienți.

De asemenea, pe victime.

Interogându-i, nu va fi prea greu să-i găsească pe cei implicați în aceste afaceri tenebroase.

Nimeni nu pune o bombă din pură plăcere.

Există întotdeauna un mobil precis.

49

— Eu sunt Sylvie.

Nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci de ani, oferind privirii o figură proaspătă, rotundă, discret machiată. Ochii ei făceau toți banii. Cu ei te fermeca. Alungiți, verzi, asemănători apelor de jad. Purta un pantalon cu talie joasă, lăsând descoperit un buric împodobit cu un *piercing* mov.

Locotenentul îi întinse mâna cu solemnitate.

— Paul. Ne tutuim?

Tipa stătu puțin în cumpănă, o adevărată încercare de seducție deopotrivă stângace și fermecătoare.

— De acord.

Marsiliezul își aprinse o țigară de foi. Cu puștoaicele din această generație se simțea chiar în largul lui. Mai întâi, pentru că nici nu era foarte îndepărtat ca vârstă de ele, dacă ne luăm după certificatul de naștere. Apoi, deoarece contactul cu puțoii de vârsta ei, la care-l obliga meseria, îi oferise câteva chei de acces la sufletul lor.

Sylvie îi ceruse să o aștepte într-un snack bar, la doi pași de locul unde lucra. O sală cu temperatură ridicată, plină de fum, în care grupuri de post-adolescenți sugeau cantități industriale de bere. Păreau să fie studenți care chiuleau de la cursuri.

— Vii deseori aici? o întrebă Paul.

— În fiecare zi, când am timp.

— Mișto loc…

— Este un fel de anexă a Facultății de stoma. Sau chiar mai mult decât atât…

Sub acest sarcasm polițistul simți un oarece regret.

— N-ai luat examenul?

— Am picat de trei ori. Părinții mei sunt bășicați rău pe mine…

— Da, nasol.

— Mde… E bine uneori să te concentrezi când ai ceva clar de făcut.

Fata ridică din umeri, ca și cum momentul fusese deja depășit. Comandară două halbe cu bere la draft și o farfurie cu mezeluri. Paul o abordă cu blândețe, fără să-și modifice poziția.

— Cam de când muncești pentru șchiop?

— De juma' de an.

— Nu e prea comod.

— A, nu-i niciodată acolo.

Polițistul se miră.

— Vrei să spui că nu-i primește el pe clienți?

— Doar la prima întâlnire. Citește dosarele și face *dispatching*-ul.

— Nu-i tratează el?

— Foarte rar. De când lucrez eu, l-am văzut lucrând doar de cinci-șase ori.

Tabloul părea unul coerent. Patronul nu se ocupa decât de o mână de privilegiați. În restul timpului, făcea iahting, în vreme ce mașina de bani producea la greu, grație subalternilor. Oare îl tratase cu mâna lui pe asasin?

Paul luă o bucată de pâine care zăcea într-un coș din metal.

— Și tu, îi vezi pe clienți?

— Păi da… Asta-i treaba mea, ce să fac.

— Un tip solid, cu moaca tăbăcită de lovituri, îți spune ceva?

Micuța brunetă își schimbă brusc expresia. Fata își aprinse o țigară pe tăcute. Rujul de pe buze desenă pe filtru un cerc excitant. Până la urmă, spuse:

— Nu.

Paul era prea experimentat. Atunci când un suspect se învârtea în jurul cozii, el îl simțea de la trei kilometri. Așa că înaintă cu blândețe.

— Ești sigură? Patronul i-a pus un dinte de aur (deschise gura și-i arătă incisivul). Chiar aici…

Trăsăturile fetei se lungiră și mai mult. Acum chiar că se temea.

Polițistul o apucă de mână. Se aplecă spre ea, fără să o slăbească din ochi.

— Nu trebuie să-ți fie frică. Tipul a murit. Nimeni nu o să știe că am stat de vorbă.

Tânăra se trase de câteva ori de bluză, cu privirea plecată.

— Un dement. Genul violent. M-a agățat chiar în cabinet.

— Acum cât timp?

— Trei luni.

— Îți amintești cum îl chema?

— Îi știu doar porecla. Colargol.

O amintire îi filă pe scoarță. O emisiune pentru copii, seara, înainte de jurnalul televizat. Paul se uita la ea în pijama, apoi se ducea la culcare.

Spuse:

— La fel ca ursulețul?

— Ce ursuleț? I-am zis patronului să intervină să mă lase animalul în pace!

Locotenentul încruntă din sprâncene în semn de compasiune. În același timp, îi veni o altă idee.

— Nu era programat în agendă?

Asistenta se tulbură.

— Unii pacienții nu figurează acolo.

— Cum adică?

— Uneori, Dr. Cavalini operează târziu, după orele de cabinet. Se ocupă chiar el de documente.

O schemă începea să se contureze. Intervenții de noapte, persoane fără identitate, clienți care cereau discreție absolută. Mafioții știau și ei de metodele poliției. Când aveau probleme cu dantura, preferau să nu lase urme.

Paul mușcă din bucata de pâine.

Colargol.

Pista întrevăzută cu o oră mai devreme se contura din ce în ce mai clar.

50

Mai avea cel mult un sfert de oră.

Aștepta să vină să o ia. Era vorba de o angajată a societății C Net, responsabilă cu curățenia și întreținerea Palatului. Nu o va întreba nimic și nici ea nu va sta să dea explicații.

Trebuia doar să-i câștige încrederea.

Angela se cuibări mai bine în mantou. Un curent de aer rece se simțea la nivelul pardoselii, transformând sala pașilor pierduți în cameră frigorifică. Cu figuri albe ca hârtia și cu privirea fixată pe podea, câțiva confrați se preumbau pe sub lumina strălucitoare a neoanelor. Își așteptau rândul, adică rezultatul audierilor maraton care se prelungeau până târziu, către miezul nopții.

Femeia își făcu apariția la ora convenită. Un ten alb ca varul, păr gras, prins la spate cu un elastic ieftin. Purta o bluză roșie, saboți albi și împingea un căruț pe care se înșirau produsele de întreținere. Cu o mișcare din cap, îi făcu Angelei semn să o urmeze.

Italiencei i se muiară picioarele. Începând din acea clipă, fiecare gest trebuia să pară natural, să mimeze relaxarea unei zile aflate la sfârșit. Dacă cineva ar fi mirosit-o, diploma ei ar fi fost bună de dat la reciclat.

O luară pe un labirint de culoare. Mergeau în șir indian, la câțiva pași distanță. Clădirea justiției vibra ca o biserică în aceste momente de pauză pe care le ritmează oficierea și administrarea cazurilor. Părea să se fi golit în grabă, ca sub urgența unei evacuări sanitare.

În ciuda rațiunii, Angela se bucura de paradoxul acestei situații riscante. Înțelegea în profunzime complicitatea intimă a cuvintelor „pericol” și „voluptate”. Există, într-o astfel de excitație, un adevăr instinctual indiscutabil. Adevărul unei supraviețuiri imediate, al unei priorități carnale, la fel de vital ca și aerul care umple plămânii.

Aproape că-i veni să strige. Să expulzeze acest prea plin de viață care o apăsa uneori. Silueta fulgurantă a ghidului ei o aduse cu picioarele pe pământ. Femeia se deplasa cu capul în pământ, aplecată asupra căruțului ca o furnică aptă doar să muncească.

Angela nu se putu opri să nu o cerceteze. Cine era? De ce acceptase să o ajute? Se gândi mai întâi la o legătură personală. Familie, prieteni, obligații, căci Brucchi avea aerul că-și controlează anturajul. Un patriarh sau un naș, mai curând. Se mai gândi la femeie ca la o militantă a unei cauze oarecare. De pildă, sindicalismul reprezenta o mare familie, un domeniu al fraternității. Abolea până și frontierele de clasă. Citise despre lucrurile astea.

Fata își alungă toate aceste gânduri. În definitiv, chiar conta?

În seara asta un șoricel va deschide ușa vulpii, care va intra în ograda cu păsăret.

Pătrunseră într-o sală rotundă, abia iluminată de o lampă de siguranță. Se puteau ghici niște nișe, încastrate în structura încăperii, la intervale regulate. Scaune albastre erau rezemate de-a lungul peretelui, legate între ele prin bare metalice.

Femeia îi indică un scaun.

— Așteptați-mă aici. Avocata o ascultă. Privi bluza cum se îndepărtează, până când femeia se apropie de un intrând.

Un zgomot metalic. Apoi o înghiți umbra.

Curând, un alt declic, apoi un târșâit de papuci. Femeia de serviciu reapăru.

— Este deschis. Haideți, o să închid în urma dumneavoastră.

Gâtul tinerei se uscă.

— O să mă închideți acolo?

— Se mai fac ronduri. Și mai ales să nu aprindeți lumina.

Îi întinse o lampă minusculă.

— În principiu, storurile sunt lăsate. Dar să fiți tot timpul atentă la ușă.

— Cât timp am la dispoziție?

— O să trec la fiecare sfert de oră. Voi bate de trei ori. Răspundeți zgâriind o dată. Când terminați treaba, zgâriați de două ori. Atunci o să vă deschid.

Procedeul ce-i fusese indicat o înspăimântă pe Angela. Parcă era un personaj dintr-un roman de spionaj ieftin, ascultând directivele trasate de un agent secret deghizat în femeie de serviciu. Ideea o făcu să zâmbească. Un scenariu aproape comic, nu-i așa?

Doar că de data asta tot ce se întâmpla era chiar realitatea. Se lăsase pe mâna unei necunoscute, avea să intre într-o închisoare, iar apoi să arunce cheile. Oare merita riscul?

Trase adânc aer în piept. De fapt, de la bun început fusese de acord cu regulile jocului.

Cabinetul magistratului-instructor mirosea a parfum. Un deodorant de supermarket, cu nume împrumutat din natură. Miresme de câmpie, sau de parc în plină vară. Un parfum sintetic vaporizat la sfârșitul zilei de o mână de femeie.

Își aprinse lanterna. Imediat, un univers geometric îi răsări în fața ochilor. Nimerise în visul unui maniac al ordinii, în care fiecare piesă de mobilier părea ieșită din catalog. Birou, fotoliu lambriuri, cel care lucra acolo alesese lemnul de nuc. Pe birou o ramă, care încadra figura unei fetițe.

Niciun document la vedere.

Angela scrută încăperea. Un dulap metalic zăcea într-un ungher. Vizavi de acesta, o comodă cu uși culisante. Ambele aveau încuietori.

Începu cu dulapul. Din fericire, acesta nu era încuiat.

Dosarele erau aliniate cotor lângă cotor, mai bine de o sută. Pe fiecare erau lipite etichete din hârtie purtând numele și coordonatele de identificare. O clasare lipsită de surpriză, în ordine alfabetică.

Italianca se duse la litera J.

Nimic.

Apoi trecu la M, de la Ministerul public.

Nimic.

Se retrase, cuprinsă de îndoială. Tensiunea îi strângea pieptul ca într-o menghină încât nici nu mai izbutea să gândească coerent. Rămase într-o stare de apatie pentru câteva secunde, încercând să se calmeze. Mai rămânea comoda. Joasă, adâncă, mai lucitoare decât o oglindă. Cu siguranță că adăpostea cazurile grave, afacerile complexe, cele care fac bucuria judecătorilor de pretutindeni.

După o scurtă ezitare, o cuprinse îndoiala. Uciderea Michèlei Jourdan era un episod foarte recent. Ancheta abia începuse, ceea ce însemna încă foarte puține acte procedurale. De ce să le fi păstrat acolo?

Își reveni. Oricum nu mai avea unde să caute.

Acolo trebuiau să fie.

Puse mâna pe ușă și împinse spre stânga. Lemnul rezistă. Comoda era închisă cu cheia. Se lăsă în genunchi în fața încuietorii. Metalul atrăgea fascicolul lanternei, evocând o insectă mutantă, făcută din fante de oțel și sedimente fragile.

Angela își măsură adversarul. Mic, strâmt, fragil. Un lăcaș din tablă mai curând impresionant decât eficient. N-ar fi trebuit să aibă vreo problemă să-i vină de hac.

Mai întâi încercă să disloce ușa, pentru a elibera limba yalei. Nu făcu decât să-și rupă unghia, chiar din carne. Își mușcă buzele, cuprinsă subit de un val de durere.

Când își reveni puțin, încercă o altă cale de atac. Efracția nu era chiar o activitate cotidiană a Angelei, dar fata văzuse multe filme polițiste la viața ei. Era suficient un obiect plat și rigid, pe care să-l introducă în spațiul dintre ușă și comodă ca să crape lemnul. O riglă de fier, de exemplu, genul de accesoriu frecvent întâlnit în dotarea magistraților.

Scotoci prin sertarele neîncuiate. La fel de ordonate ca și întreaga încăpere, nu adăposteau decât o rolă de scoci, semne de carte și o cutie cu agrafe de birou. Probabil că judecătorul își lua acasă trusa și servieta.

Absurditatea situației îi sări în ochi. Riscase enorm, forțase un cabinet de instrucție și se blocase înainte să ajungă la țintă. Să plângi și să râzi, nu alta!

Trei lovituri timide în ușă. Semnalul. Trecuse deja un sfert de oră. Concentrată asupra acțiunii ei, Angela nu realizase cât timp trecuse. Stinse lanterna și se lipi de lemnul biroului. Fără să aștepte, șopti:

— O șurubelniță… Aveți o șurubelniță?

— Ce?

Angela își repetă cererea. Auzindu-se vorbind, avu impresia unei voci străine, glasul unei ticăloase mici care tocmai săvârșea o infracțiune. Drept răspuns, o tăcere angoasantă.

După câteva clipe, ușa se întredeschise.

— Asta e tot ce am.

Luă obiectul și mulțumi cerului. La pipăit, ghici că era vorba de ceva lunguieț o manetă, un ax, ceva metalic. Aprinzându-și lanterna, văzu că era un clește.

Reveni în fața mobilei și îndreptă fascicolul luminos spre încuietoare. Inima îi bătea de parcă ar fi fugit la proba de o sută de metri plat, o senzație de greață îi

deranja măruntaiele. Introduse partea metalică în fantă și folosi instrumentul drept pârghie.

O pârâitură. Lemnul cedă.

Dosarele se aliniau pe două niveluri. Mastodonți prinși cu cercuri metalice sau legați cu elastic. Nu-i luă mult timp să găsească dosarul cazului Jourdan. Era așezat acolo, la o parte, probabil în așteptarea transferului.

Cu mâini tremurânde, avocata îl deschise, ținându-l între coapse. Stătea în fund, pe jos, cu lanterna între dinți, aplecată asupra comorii.

Ancheta judiciară fusese deschisă de cercetarea întreprinsă de Parchet împotriva lui X, dar fără nicio calitate specifică. În consecință, teza sinuciderii nu fusese lăsată deoparte de magistratul care se ocupase de caz. Referitor la împrejurările morții, nu află mare lucru. Jourdan căzuse de la etajul al treilea, de la fereastra dormitorului. O cădere fatală, în curtea interioară, pe data de 21 martie, la ora 23. Unică locatară a imobilului, nu existaseră martori. Nimic vizual, nimic sonor. În apartament, nici cel mai mărunt semn al vreunei lupte. Corpul fusese găsit complet dezbrăcat și detaliu ciudat victima strângea o cruciuliță de metal în mâna stângă.

Răsfoi raportul de la autopsie. Cauza determinantă a decesului era zdrobirea cutiei craniene. Sărmana femeie se izbise de ciment mai întâi cu țeasta. Un fel de plonjon răsucit într-o piscină lipsită de apă. Legistul prelevase de pe epiderma victimei urme de sulfat de sodiu și de dimeticon, molecule intrate în compoziția a trei sferturi dintre săpunurile lichide.

Prin urmare, Jourdan tocmai făcuse baie. Sau duș.

Angela zâmbi în sinea ei.

În mintea tinerei, nu era nicio îndoială cu privire la cauza morții: asasinat. Fie și într-o doagă, cine naiba, mai ales femeie fiind, s-ar fi îmbăiat înainte să-și facă vânt de pe marginea ferestrei?

Un frison o zgudui pe avocată. Și-o imagină pe femeia singură, lipsită de apărare, lăsată pradă furiei ucigașe a unui asasin cu sânge rece. Ucigașul avusese grijă să mascheze crima în sinucidere. Fără urme pe trup, fără semne de strangulare. Nicio amprentă. Nu se folosise de nicio armă. Oricum, atacatorul se temuse că bănuiala unei crime ar fi complicat foarte mult lucrurile.

Angela își ridică fruntea și privi în întuneric. Spre deosebire de judecătorul marsiliez, Van Bruge nu se

lăsase păcălit. Legătura stabilită confirma rolul jucat de agentul imobiliar în afacerea atentatului. Nu era o victimă colaterală a atentatului, ci o verigă esențială. Dintre cele care trebuiesc distruse, pentru a nu fi luată urma întregului lanț.

Oare ce știa femeia ucisă?

Angela își simțea creierul arzând. Probabil că Jourdan, vecină cu administrația financiară, oferise teroriștilor informații despre configurația locului. Date indispensabile necesare înainte de a plasa bomba.

Dar i se păru absurdă această ipoteză. SCI Vanessa fusese și ea incendiată. Dificil de crezut că administratoarea ei pusese la cale distrugerea propriei afaceri.

Se gândi apoi la asociații corsicani ai femeii ucise. O comisie rogatorie îi cercetase, Paul ancheta la fața locului. Poate că obținuseră localul adiacent ca să le servească drept platformă. Un acces direct în clădirea fiscului.

Respinse această variantă cu un zâmbet malițios. Toate astea fără să pună o carte de vizită la locul atentatului. Nimeni nu revendicase deflagrația…

Mai rămâneau finanțiștii englezi. Oare erau mână în mână cu corsicanii? Împărțeau aceleași secrete tenebroase? Și totuși… Angelei îi era foarte neclar cum anume ar fi putut să pună bombe bancherii din City…

O invadă un sentiment de neputință. Cu cât avansa mai mult, cu atât înțelegea mai puțin. Riscurile considerabile pe care și le luase nu erau răsplătite pe măsură.

Închise dosarul când degetele i se agățară de un plic sigilat. Îl lumină cu lanterna. O inscripție transcrisă la mașină menționa: „Proba nr. 1. Cruce”. Fără îndoială, cruciulița găsită asupra cadavrului. Pe o foaie împăturită rezultatele unei prelevări de amprente purtând mențiunea: „Nimic”.

Un zgomot ușor îi ajunse la ureche. O lovitură în ușă, abia auzită.

Inima i se strânse. Nu ăsta era semnalul convenit.

Stinse lanterna și așteptă.

Niște voci se auziră pe hol. Recunoscu glasul ghidului său. O altă voce îi răspundea, vibrând în note grave, de parcă s-ar fi auzit într-o incintă acustică.

Avocata își reținu răsuflarea. Scenarii catastrofice i se succedau în minte. O verificare inopinată. Lumina lanternei, observată din exterior. O vor prinde, o vor conduce la post, o vor acuza de efracție, de furt al unor documente aparținând justiției.

Vocea mai groasă se estompă. O tăcere de cimitir îi apăsa pe umeri.

După un minut nesfârșit, trei lovituri, extrem de discrete.

Angela se apropie. Își puse degetele pe lemnul ușii, fără să îndrăznească să zgârie.

— Ați terminat? murmură femeia de serviciu.

Mușchii i se relaxară. Un sac plin cu pietre lăsat la o parte, pe marginea drumului.

— Nu în întregime.

— Grăbiți-vă. O să se întoarcă.

— Când?

— În cinci sau zece minute.

— E în regulă.

Avocata aprinse lanterna. Își reluă poziția dinainte, cea în stil lotus. Spatele începuse să o doară, ca urmare a tensiunii în care stătea.

Luă plicul, îl pipăi. La atingere, părea să fie vorba de o cruce. Un obiect plat, abia bombat, ale cărui capete le sesiza la pipăit.

Ezită puțin înainte să desfacă plicul. Un astfel de gest echivala cu o cale fără întoarcere pe drumul infracționalității. Dacă ar fi fost prinsă, totul s-ar fi terminat pentru ea. Drept răspuns, privirea îi întârzie asupra sertarului maltratat. Așchiile de lemn nu lăsau loc de îndoială asupra mobilului acestei vizite nocturne. Cu un gest stângaci, își înfrânse și ultimele rezistențe.

Nu se întâmplă imediat. La început avu impresia unui *déjà-vu*. Ceva imposibil de definit.

Crucea era protejată de un săculeț din plastic transparent. Era din bronz, de mărimea unei brichete obișnuite, ornată cu motive baroce. Un talisman de altădată, sculptat în vremuri de restriște de mâini pricepute. Îi fusese atașat un inel de metal, îngăduindu-i, astfel, să fie purtată la capătul unui lănțișor.

Apropie lanterna. Obiectul fusese zgâriat pe alocuri, fără îndoială de bisturiul poliției de laborator. O întoarse, cu un gest mecanic. Pe cruce se decupau în relief mai multe inscripții, cam în felul unui castel din nisip pe care

s-au întipărit diferite forme. Descifră patru litere, majuscule, despărțite de puncte.

Și atunci avu iluminarea.

Certitudinea că știa de unde provenea această antichitate.

În același timp, simți cum nu are suficient aer să respire. Crucea nu-i aparținea doamnei Jourdan. Nu avea cum.

Dintr-un singur motiv: era unică.

Iar ea o văzuse la gâtul proprietarului.

51

O galerie a grozăviilor.

Fețe în alb-negru, năpădite de barbă; ochi goi, fixând un punct imaginar; în colțul buzelor, o grimasă de indiferență, semnul de recunoaștere al obișnuiților acestui casting polițist.

Fotografiile de identitate judiciară erau prinse pe un imens panou din carton. Mozaicul acoperea un întreg perete al încăperii. Cincizeci de portrete, ca un album de familie.

Fără nume. Doar numere.

Adâncit în fotoliu, Anziani privea tabloul cu un aer preocupat. Părea că se află în căutarea unui ajutor din partea acestor figuri de celuloză, un strop de energie care i-ar fi permis să avanseze cu ancheta.

În sfârșit. Se hotărî:

— Punem cărțile pe masă, Cabrera. Marsilia este zona dumneavoastră. Dar aici, asta nu înseamnă nimic. Așa că trebuie să-mi explicați ce naiba se petrece. Dacă-mi convine ce veți spune, o să vă spun ce știu și eu.

Așezat în fața lui pe un scaun din plastic, Paul își evaluă posibilitățile de manevră. Târgul se apropia de șantaj. Anziani nu era dispus să negocieze nimic.

Locotenentul nu agrea acest gen de presiune. De obicei, el era cel care dădea ritmul dansului. Mai mult, ezita întotdeauna când era vorba să-și dezvăluie atuurile în fața unui gabor local.

Drept răspuns, arătă spre talmeș-balmeșul de figuri:

— Care?

Celălalt se burzului.

— Nu vă ajută la nimic.

Sprâncenele marsiliezului desenară semnul întrebării.

— Spuneți-mi, totuși…

Comisarul își schimbă tonul. Un vânt de agresivitate se ghicea în vorbele sale:

— Când veți afla identitatea tipului, îl veți puteți încadra și vă puteți ruga să aveți o revelație.

— Mai pe franțuzește?

— Colargol este o căzătură. Un rahat fără anvergură. Fără mine, nu o să aflați cine este șeful, cel care a comandat asasinatul. Iar descoperirea dumneavoastră nu o să facă nici doi bani.

Paul îl privi întrebător pe comisar.

— O să vă coste luni întregi de anchetă. Un întreg roman. N-aveți decât să cercetați fișierul central, dacă sperați să găsiți ceva. Dar e zadarnic, mă puteți crede pe cuvânt. Fără ajutorul meu nu o să progresați deloc.

Paul acuză lovitura. Încercă să răstoarne raportul, afișând mina omului cuprins de furie.

— Refuzați să divulgați informații profesionale?

Comisarul își scărpină tâmpla.

— Ar trebui s-o și dovediți.

Pentru o clipă atmosfera păru să scape de sub orice control. Paul zâmbi, dar pupilele lui se micșoraseră deja. Anziani deveni împăciuitor.

— Nu faceți pe nebunul cu mine, Cabrera. Nu vă stă bine. Nu e genul dumneavoastră.

— Nu?

— O citesc în privirea dumneavoastră. La fel cum citesc că nu-mi acordați încredere – și asta nu-mi place.

Touché. Cuvântul sincer avu darul să deschidă o cale de comunicare. Paul ridică din umeri, ca și cum s-ar fi eschivat în fața unui lovituri directe. Sfârși prin a ceda:

— Și dacă mă înșelați?

— Vă ofer o garanție. Vă răspund eu primul. Pe urmă e rândul dumneavoastră.

Tonul era sincer. *Deal*-ul părea onest. Oricum, Paul avea de gând să progreseze în cercetare. Se apropie și-și lăsă coatele pe birou.

— Ok. Vă ascult.

Comisarul deschise un dulap metalic. Scoase de-acolo un plic din hârtie albastră. Cu un gest ceremonios îi arătă o poză antropometrică.

— Serge Nicoli, alias Colargol, alias Dementul. Portretul e de anul trecut.

Avea o față de credeai că-l călcase tramvaiul. O mutră desfigurată, cu o gură cât o șură. Păr brun și abundent, justificând porecla infantilă. Cât privește celălalt apelativ, era suficient să-i studiezi privirea. Două pupile scrutătoare, fixe, negre, care priveau aiurea, mult dincolo de obiectiv.

Detaliu particular, tipul zâmbea. Paul nu observă niciun dinte de aur, ceea ce confirma caracterul recent al implantului.

Fluieră ușor.

— Nu era tocmai Tom Cruise.

— Mai curând Mike Tyson. Dar mai urât.

— Box?

— Un accident de mașină. Nu avea centură de siguranță. I-a intrat capul în tabloul de bord.

Marsiliezul se gândi la medicul legist. Cu aerul lui suficient, îl dezinformase dezinvolt. Fără ajutorul micuței asistente a stomatologului, ancheta n-ar fi depășit încă domeniul sălilor de box din Bastia.

Așa că lăsă deoparte fotografia și spuse pe un ton neutru:

— Deci îi știți pe cei care se foloseau de tip.

O tăcere scurtă, încărcată de dispreț.

— Da, e un soldat… Lucra pentru Briză.

Paul înălță din sprâncene. Numele îi actualiza vagi amintiri, povești cu interlopi auzite de la Tomasini, evocându-i niște mafioți bătrâni jucând cărți într-un bar din Bastia.

— Briza mării? Credeam că s-a zis cu asta.

Anziani rânji.

— Necazurile lasă mereu în urmă alte belele. Cu fiecare generație apare una încă și mai a dracului.

Locotenentul percepu o fisură în ton, punctul de crispare semnalând eșecul unei strategii.

— Briza e mereu în activitate, reluă bastiezul. Și, credeți-mă că a evoluat după jafurile armate din anii optzeci. Astăzi este o adevărată organizație mafiotă. Banii obținuți din banditism au fost reciclați în domeniul hotelier, în baruri și restaurante, în discoteci, dar și în marea distribuție sau în comerț. Tipii ăștia controlează o parte a economiei subterane și-i manipulează pe politicieni.

Mafia corsicană, oamenii de paie. Aceste indicii se coroborau cu rezultatele anchetei realizate de judecătorul antitero. Dar, pentru moment, situația rămânea încâlcită. Briza evoca o nebuloasă informă, greu de sesizat.

În realitate, nu dispunea de niciun nume. Comisarul părea că-i ghicește gândurile. Își părăsi locul ca să se apropie de panou.

— Principalii baroni ai Brizei, asociații lor, cei care le sunt obligați. Puteți să-i perpeliți la foc mărunt pe toți, iar eu vă doresc mult succes. Mă ocup de douăzeci de ani cu asta. Cu câteva excepții minore, n-am reușit să facem pe nimeni să vorbească. Și chiar dacă îi prindem, nimeni nu îndrăznește să-i condamne.

Paul privi din nou chipurile. Legând figurile, observă semne trasate cu creionul pe hârtie. Săgeți, nume, date, numeroase spații albe cărora nu le dăduse atenție prima oară. Polițiștii locali desenaseră o adevărată organigramă. O modalitate de a se motiva în fiecare dimineață, sorbind din cafea.

Anziani preciză:

— Crucile reprezintă decesele. Naturale sau violente. Cercurile, pe copii. Generația tânără.

— Și ăsta?

Paul arătase spre un fel de *smiley*, o figură desenată lângă o față apatică.

— Chestia asta e pentru naționaliști.

— În aceeași căsuță cu mafioții?

— Da, se întâmplă. Granițele nu sunt întotdeauna clar trasate.

Paul nu-și credea urechilor. Auzise vorbindu-se despre deriva militanților pentru independență, despre metodele lor mafiote. Dar de aici și până să-și imagineze că aceștia colaborează direct cu mafia corsicană…

Comisarul își încrucișă brațele aruncându-i o privire cu subînțeles.

— Pentru asta ați venit aici?

O înțelegere era o înțelegere. Paul intui că discuția avea să-și reia cursul în celălalt sens.

Cât privește atentatul, Anziani se informase citind ziarele. Van Bruge nu dorise să implice SRPJ-ul din Ajaccio în ancheta pe care o conducea, iar restul îi era necunoscut.

Ascultă cu atenție. Descoperirea adevăratei ținte. Furtul numelor corsicane și uciderea administratoarei SCI Vanessa. Banca de la Londra. Ideea de *deal* cu tipii purtând cagulă, urmată de mărturisirile lor. În sfârșit, atentatul cu împușcături.

La sfârșitul poveștii, Anziani afișă o mină perplexă. După un timp spuse:

— Totul se leagă. V-ați apropiat prea mult de Briză. Habar n-am ce făceau la Marsilia, dar cu siguranță că a

fost ceva prea compromițător dacă i-a determinat să acționeze în felul ăsta.

— Să tragă asupra unui polițist?

— Știți la fel de bine ca și mine. Mafioții preferă să-și regleze conturile între ei. Cu poliția, de obicei pierd partida.

Zâmbi.

— Pentru dumneavoastră, cât valorează un polițist?

Paul rămase mut. Cinismul acestei observații avea ceva disperat în el. Era de preferat să nu meargă mai departe.

Comisarul trecu din nou în spatele biroului. Scoase o brichetă și începu să se joace cu capacul acesteia.

— Să recapitulez. Nu naționaliștii au pus bomba. Sunt suspectați, așa că fac propria lor anchetă. Ajung să afle că Briza este și ea implicată în cercetări. Și asta pentru că, la rândul ei, este vizată. Aici e momentul în care ar trebui să li se spună să o lase baltă, pentru că afacerea nu-i privește.

— Și se vor retrage?

— V-am spus: Briza este o mașină de război. Nimic nu-i rezistă. Mai ales după moartea lui Santoni și proliferarea mișcărilor clandestine. Soldații libertății nu le fac greutăți.

Locotenentul se gândi la precauțiile luate când cu întâlnirea. FLNC se implicase în joc, dar risca foarte puțin.

— Naționaliștii v-au indicat o cale. E deja destul de mult. Dar ar fi putut să facă mai mult.

— Dar oare cum a izbutit Briza să afle de asta?

— Ăștia știu tot. Și află foarte repede.

Piesele se aliniau. Rețea de informații, politică a terorii, eliminarea celor care fac valuri. Doar o organizație cum este Briza putea să facă toate aceste lucruri.

Și totuși rămânea un aspect paradoxal: cineva îndrăznise să se lege de ei. Cine? Paul întrebă:

— Care sunt celelalte bande mafiote din regiune?

— Corsica e divizată în două. O repartizare tacită. Aș spune că una istorică. Haute-Corse a revenit Brizei, Corse-du-Sud celor din banda Colonna. N-au niciun interes să se calce pe labe.

Conversația cu indivizii cu cagule își făcu din nou apariția.

— Ei, nu. Dar FLNC a vorbit de interese care depășesc hotarele insulei.

— Briza nu-și depășește niciodată granițele sanctuarului. Conform devizei sale, ea „trăiește aici și supraveghează țara”.

— Da, dar totuși are afaceri la Marsilia.

— Este o prelungire naturală. Ca și Coasta de Azur. Cu excepția spargerii de la UBS din Geneva și o încercare nereușită în Siberia, nu a ieșit niciodată mai departe de Marsilia.

— Și banca asta de la Londra?

Anziani își deschise palmele în semn de neputință.

— Chiar că nu stăpânesc acea zonă. Eu știu doar ce mișcă la Bastia. Habar n-am ce se petrece în Europa. După părerea mea, e vorba despre niște simple conturi. Rețelele financiare ale mafioților sunt complexe. Ca să-și spele banii, sunt gata să ajungă până în China. Fac pariu că nava Cougar înmatriculată în Luxemburg face parte din flota lor.

Pe Paul îl luă cu călduri. Un efect al radiatoarelor electrice supraîncălzite? Își dădu seama că sursa era chiar barometrul lui interior. Pista pe care se angajase îl adusese până pe punctul de a exploda.

— Deci nu aveți nicio idee despre cine le-ar vrea răul?

— Dacă aș ști, v-aș spune.

Paul nu era tocmai convins. Comisarul ridicase un colț al voalului, dar păstra o bucată din prăjitură pentru sine. Briza era clientul *său.* Van Bruge sau nu, n-avea de gând să-și complice existența.

Ca și cum ar fi intuit îndoiala marsiliezului, Anziani se burzului:

— Oricum, e vorba de o bandă de criminali. Nu o să le plângă nimeni de milă.

Paul abia îl auzi. Încerca să pună puțină ordine în acest balamuc. Nu-i reuși. Singura certitudine: acum știa care era victima. O pradă cu multiple fațete, fără îndoială, dar la fel de periculoasă ca și agresorul ei.

Din ce motiv se atacaseră atât de dur acești sălbatici? Cine ar fi putut să reziste Brizei?

Acestea erau căile pe care trebuia să le cerceteze de-acum înainte.

Se ridică și-și recuperă sacul de sport, pus în colțul camerei. Pe hârtia lucioasă, mutrele mafioților păreau că-l

privesc.

— Ce aveți de gând să faceți acum?, întrebă Anziani.

— Eu, nu mare lucru. Dar știu pe cineva care ar putea fi mai inspirat ca mine.

52

O isterie motorizată bloca întreaga stradă. Umbrele negre se intersectau pe trotuare, aspirate într-un balet sacadat. Ascuns sub streașină unei clădiri, Reichman privea cum plouă.

Își studie ceasul.

19:15. Mașina trimisă de Yard nu mai venea. Dacă mai întârzia, avea să mai petreacă o noapte la Londra.

Despărțindu-se de Benets, trecuse pe la hotel ca să-și ia bagajele. Seara trecută polițistul englez îl orientase spre un hotel discret, situat în spatele magazinului Harrods. Dormise într-un pat cu baldachin, își sorbise cafeaua în ceașcă din porțelan, și totul pentru o sută de lire. Contribuabilul nu avea de ce să se revolte.

Înainte de plecare, îl sunase pe Van Bruge. Încercase să rămână calm, să-și controleze entuziasmul. În definitiv, își făcuse doar datoria. Însă orgoliul îi jucase feste. Tocmai era pe cale să completeze dosarul anchetei. Să descopere liantul care lega celelalte piese. Făcuse asta de unul singur. Datorită intuiției, inteligenței și voinței lui. Trebuia să recunoască, fusese bun.

LVB își dăduse seama. Evident că nu era de acord cu unele metode, dar pe fond rezultatul îl mulțumise.

Reichman știa că meciul era câștigat. Acum, nimic nu-l mai putea opri. Puterea de foc a departamentului antitero avea să se concentreze asupra acestui obiectiv. Banca pakistaneză urma să-și dezvăluie secretele.

Își privi încă o dată ceasul. Eurostar-ul își închidea porțile în patruzeci și cinci de minute. Cu această aglomerație rutieră, avea toate șansele să-l vadă cum îi pleacă de sub nas. Ar fi trebuit să fie deja la Waterloo, în speranța că următoarea garnitură nu va fi complet ocupată.

Tocmai începuse să alerge spre metrou când un Rover de la MET înaintă pe lângă el. Se deschise un geam și o mână începu să se agite în direcția sa. Tânărul se apropie, folosindu-și servieta în chip de umbrelă.

— Dumneavoastră sunteți?

— Sergent Shaw. Am datoria să vă însoțesc la Waterloo.

Tipul bâiguise într-o franceză de negrișor de grădiniță din Ouagadougou. Afișa un zâmbet amical, care nu-i reușea prea bine, căci avea obrajii crestați până la os.

Reichman nu se lăsă rugat de două ori. Îi displăcuse întotdeauna transportul în comun.

Merseră încet până în preajma Tamisei. Orașul părea pe punctul de a imploda, gata să se prăbușească într-o groapă deschisă de propria-i greutate umană. În această ambianță apocaliptică, vehiculele din trafic aminteau de niște cuști metalice, de niște cămăși de forță lucioase în care fuseseră închise sufletele muritorilor. Era indiscutabil că exista în tot acest sabbat o dimensiune păgână, un fel de celebrare a unui rit dement, sacrificarea ultimă a omului pe altarul idolilor săi din oțel.

Și totuși, pentru prima oară de când sosise la Londra, tânărul alsacian se simțea în largul său. Începuse să facă parte din acest întreg, vibra laolaltă cu frații lui, la fel ca un foton lansat într-un accelerator de particule.

Trecând încă o dată prin fața clădirii Yard-ului, lansă un salut în noapte. Benets se dovedise un camarad neașteptat, un tovarăș de calitate. Un amestec de calm și eficiență, un model inedit în raport cu cloaca polițiștilor francezi obișnuiți. Mustăciosul își luase sarcina de a-l pilota prin tot acest labirint. Își înfruntase propriile temeri, își călcase peste convingeri. Într-un anume fel, tânărul se simțea mândru. Avea certitudinea că-i deschisese ochii englezului roșcovan.

Brusc o zgâlțâitură zgudui habitaclul. Reichman întoarse capul. Rover-ul se angajase pe o rampă, spre ceea ce părea să fie un parking subteran.

Întrebă:

— Ce se întâmplă?

— O scurtătură. Un drum mai rapid. O altă ieșire.

Pentru a nu știu câta oară, magistratul își consultă ceasul. Îi rămâneau douăzeci de minute ca să-și cumpere biletul și să se îmbarce în Eurostar. Oricare ar fi fost itinerariul, alegerea i se părea corectă.

Șoferul se oprise în fața unei bariere metalice. O bornă eliberă un tichet. Dincolo, un tavan jos se pierdea în depărtare, acoperit de cabluri și fire electrice.

Reichman suspină, afundându-se mai mult în scaun. Totuși, ceva i se părea că n-ar fi în regulă. Aruncă o privire pe ecranul celularului, fără să știe de ce o face.

În afara rețelei.

Pneurile scrâșniră pe solul plastifiat. Un miros de cauciuc trecea prin sistemul de ventilație. Rover-ul o luă pe o alee, plină ochi de mașini înghesuite. Unele erau acoperite de huse, ca și cum proprietarii lor doriseră să le asigure împotriva frigului.

Nici țipenie.

O nouă rampă. Șoferul mai coborî o dată. Reichman privi numerele enorme, pictate cu galben pe tencuială.

2
3
4

Se imagină într-o spirală infinită, un șurub spre neant. Starea de anxietate i se adânci. Întrebă cu glas neliniștit:

— Spuneți-mi… Sunteți sigur că am luat-o pe unde trebuie?

— Nicio problemă. E o scurtătură.

Afirmația nu-l calmă deloc își privi din nou mobilul. Un gest mecanic ca și cum ar fi încercat să restabilească legătura cu lumea exterioară.

Tot fără semnal.

Mașina atinse al optulea nivel al subsolului. Acolo, parking-ul era aproape pustiu. Un Austin uitat, două mașini ale unor mărci necunoscute, un Mercedes cu geamuri fumurii. Neoanele distilau o lumină ca de pisoar public.

Avaria lăuntrică începu să-i fileze. Planul îi displăcea din ce în ce mai mult. Itinerariul, parking-ul, chiar și șoferul.

Lucrurile nu se legau.

Își îndreptă discret mâna spre portieră. Trei opinteli zadarnice. Mecanismul nu răspundea.

Evidența îl lovi drept în față. O cursă. Cum naiba de nu-și dăduse mai rapid seama? Cum de nu anticipase?

Neuronii îi intrară imediat în alertă. Moore? Avea puterea să facă să dispară un judecător și nu era genul de om care să aibă scrupule de ordin moral. Cei din familia Singh? Ambasada Pakistanului probabil că îi anunțase despre vizita sa, dacă nu cumva partenerul lor englez nu-i informase de-a dreptul. Sau chiar MI6, serviciile secrete britanice, puse la curent de un Benets revoltat de interesul pe care-l purta Franța unui lord pe care el îl considera de neatins, deasupra justiției omenești…

Ușile Mercedes-ului se deschiseră brusc. Coborâră doi tipi, ale căror costume lăsau să se ghicească niște uriași. Bărbații se postară lângă autoturism și așteptară.

Rover-ul acceleră până în dreptul lor. Trei, patru secunde, cam atât îi luă să parcurgă distanța. Reichman încremenise. Se agățase de servietă, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

Într-o străfulgerare de luciditate, situația îi apăru în cruda ei realitate.

Nu era înarmat.

Era singur.

Nu știuse niciodată să se lupte.

O frână brutală. Șoferul ieși din mașină și eliberă portierele. Îi spuse lui Reichman să coboare.

— Schimbăm puțin programul. Este ok?

Mereu același zâmbet, până la urmă antipatic. Tânărul magistrat nu opuse nicio rezistență. Ce ar fi putut să facă? Se urcă în Mercedes, înghesuit zdravăn de cei doi coloși. Un al treilea îi luase servieta și îi confiscase mobilul.

Cele două mașini părăsiră parking-ul pe drumuri diferite. Scârțâitul roților rezonă, o clipă, în pereții de beton.

Apoi totul deveni extrem de tăcut.

53

Nu ne scăldăm niciodată de două ori în apa aceluiași râu.

Cu elementele pe care le poseda, Paul putea încerca să dea lovitura împreună cu Atavian. Buldogul îi suflase în ceafă vreme de douăzeci de ani Corsicanului. Poate că vechile contacte nu mai erau valabile, dar armeanul încă știa multe lucruri despre Briză.

Cel puțin așa spera Paul.

PJ[71]-ul din Bastia nu-și făcuse treaba decât pe jumătate, nu-i mai rămânea decât bătrânul și bunul sistem D. Cât despre Van Bruge, prefera să-l sune mai târziu, după ce va fi controlat mai bine întreaga afacere. Magistratul risca altfel să-l paraziteze sau, încă mai rău, să-i răpească profitul de până acum pentru a rata rezultatul final al anchetei.

Marsiliezul îi făcuse armeanului, la telefon, un rezumat al aventurii lui corsicane, și asta încă înainte să părăsească Bastia. Evoluția anchetei îl uimise pe brigadier. Când îi vorbise despre Briză, simțise cum vocea îi tremură. Părea să viziteze un trecut glorios, o vreme când înotase alături de rechinii cei mari.

Își dăduseră întâlnire în fața clădirii în care locuia Atavian, la ora 11. De data asta, armeanul nu ezitase deloc. Pentru informații referitoare la Briză, el era persoana ideală.

— Mergem la Caillol. E la doi pași.

Cu țigara Gitanes în bot, impusese ritmul pe un ton plin de încredere. Paul îl întrebă:

— Luăm rabla ta?

Grimasa armeanului în timp ce privea spre Ducati.

— Crezi că o să mă faci să urc pe chestia aia?

Paul schiță un zâmbet. Buldogul își reluase mutra de bestie. Nu putea decât să-l încurajeze.

Matra părăsi Strada Roy d'Espagne cu anvelopele scrâșnind. Se angajară pe drumul spre Sormiou, o stradă mărginită de pini, în spatele cărora crescuseră căsuțe foarte diferite ca stil. În alternanță, terenuri virane, pline cu panouri care anunțau noi programe imobiliare: Grădinile din Sormiou, Pădurea Verde, Terasele din golf.

Tot atâtea blocuri identice, donate la rând de lacomele birouri de studii imobiliare.

Două giratorii mai sus, intrară în cartier.

Înșirate pe marginea drumului, micile clădiri nu aveau nimic înfricoșător pentru vizitatori. Tonuri pastelate – roz, oranj, gri –, nu mai mult de trei etaje, dispuse într-o geometrie fluidă, vegetală, amintind de cavernele troglodiților de pe Valea Loarei. Lenjerie la uscat în balcoane, rufe întinse chiar pe balustrade. O lumină caldă scălda întreg ansamblul, oferind impresia unui loc pictat în guașă.

Paul se frecă la ochi. Nicio tensiune, niciun strigăt. Contrar barierelor agresive din cartierele din Nord, această zonă respira o inocență de-a dreptul copilărească. Precaut, își deschise cureluța ce-i ținea blocat revolverul. Manhurin-ul îi era la îndemână acum, liber să fie folosit în caz de primejdie.

— N-ai nevoie…

Atavian o luase înainte, cu țeasta lucind. Vorbise fără să se întoarcă, ca și cum anticipase o astfel de reacție.

Trecură pe sub o arcadă, de-a lungul mai multor uși din lemn, pe care erau gravate nume cu majuscule. Un detaliu surprinzător, locurile păreau pustii. Un oraș fantomă, care se descompunea la soare.

Ajungând în fața clădirii H, Atavian se opri. Scoase o batistă și își șterse fruntea.

— Aici este.

— Unde?

Buldogul făcu cu ochiul.

— În gura lupului.

Paul se strâmbă. Umorul camaradului său era principalul defect al acestuia. Bineînțeles, pe lângă faptul că bea de stingea.

— Aram Sarafian, reluă buldogul. Știe multă lume. Știe multe chestii. O mină de aur a informațiilor.

— Un compatriot de-al tău?

— Un supraviețuitor. S-a născut într-un lagăr, nu departe de Karput, undeva în Turcia. Maică-sa l-a născut în mijlocul unei grămezi de cadavre.

Un fior rece îl scutură pe Paul.

— Căcat… Ce bați câmpii acolo?

Atavian își lăsă capul în jos. Lăsă să se scurgă câteva secunde înainte să răspundă.

— Genocidul, puștiule. Un milion de armeni exterminați de turci. Femei, copii, deportați pe drumurile Turciei vreme de două luni. Fără apă, fără mâncare, sub soarele care îți arde pielea. Îți imaginezi, vizualizezi tabloul? Mii de cadavre înșirate pe câmpii, cu burta umflată, cu pielea plină de viermi. Le duceau la groapă cu cărușele. Gropi comune. Aruncau var peste ele. Sarafian a fost salvat de celelalte trupuri. Erau atât de numeroase, încât călăii nu s-au prins că-i viu. Un țăran l-a scos de sub cadavre. Aproape sufocat, cu membrele în parte arse, urla că vrea să trăiască.

Locotenentul asculta în tăcere. Atavian nu vorbise până atunci despre rădăcinile sale. Niciodată. Își trecuse sub tăcere trecutul de parcă ar fi păstrat un enorm secret. Și totuși, Paul nu era un ignorant în ceea ce privește istoria acestui popor nefericit și talentat, supus altădată Imperiului Otoman și însetat de o libertate răpită de stăpânii săi. De-a lungul anilor, conaționalii lui manifestaseră în fața Consulatului Turciei, pe Avenue du Prado. Banderole, sloganuri, porta-voce, abia o mână de revoltați protestând în ignoranța generală. După mulți ani, Franța sfârșise prin a recunoaște carnagiul.

Paul făcu un scurt calcul mental.

— Tipul tău e născut prin 1915. Asta înseamnă că are cam nouăzeci de ani.

— Da, îi împlinește la anul.

— Și locuiește aici?

— La vârsta lui, nu prea mai schimbi bârlogul. Are o familie numeroasă. Și recunoscătoare. Așa că se îngrijește de tot ce-i trebuie.

Tonul brigadierului se schimbase. Era mai clar acum, mai simplu. Paul profită de această schimbare ca să intre și mai adânc în chestiune:

— Care e relația lui cu Briza? Nu e tocmai vorba despre aceeași generație.

— Drogurile, micuțule. Pentru droguri nu există limită de vârstă.

Deci asta era legătura. Briza era implicată în tot.

— Să nu-mi spui că încă mai e în afaceri.

— Sarafian a avut epoca lui de glorie. Asta până la demontarea grupării numite *French Connection*. Nu știi, nu ai de unde, erai prea tânăr.

— Și ce făcea acolo?

— Era un excelent chimist. Unul dintre cei mai buni. Combinațiile lui i-au adus porecla de „Mandrake”, Magicianul. Putea să obțină praf din făină obișnuită. Albă-ca-Zăpada de puritate nouăzeci și cinci la sută.

— Nu e puțin cam bătrân pentru genul ăsta de distracție?

Bunăvoința buldogului se stinse ca prin farmec. Reacționă de parcă i-ar fi fost atacat un prieten.

— Tipul ăsta e un caz. Acum trei ani era încă un fel de consilier al Brizei. Poliția de frontieră a descoperit că moșul se deplasase în Elveția și Olanda, două plăci turnante pentru transformarea morfinei brute în heroină.

Istoria nu se dezminte. Chimiștii de valoare nu pot fi găsiți pe stradă. Treaba asta cerea îndeosebi multă abilitate și experiență, ca și un rafinat simț al dozajului. Cocârjați într-un scaun cu rotile, acești chimiști bătrâni își pot continua nestingheriți magia îngrozitoare.

— Și nu l-au săltat niciodată?

Atavian își lăsă privirea să cutreiere liberă prin împrejurimi. O femeie îmbrăcată în negru mergea pe o alee, siluetă izolată în această oază de tăcere.

— Încă de la naștere a fost obișnuit cu hăituiala și cu gratiile. Nu, nici măcar o condamnare. Are *baraka* în el. Știi ce înseamnă asta, *baraka*[72]?

Locotenentul dădu semne de nervozitate.

— Să nu-mi spui că tu crezi în genul acesta de prostii…

— Ba bine că nu. Da, cred.

Brusc, într-o fracțiune de secundă, o întreagă lume se dezvăluia marsiliezului, un univers pe care nu-l bănuise posibil la amicul său. Astfel, armeanul își revela dublura sufletului. Veacuri întregi de superstiții, adevărata esență a Orientului. Ținuta de polițist nu era decât o carapace, o aparență protectoare. Sub uniforma armeanului palpita o lavă mai densă, un fluviu de certitudini înrădăcinate în credință.

— Am priceput, tipul acesta trece și printr-un pai. Este un fachir indian. Dar nu mi-ai vorbit niciodată despre el.

— Unu la mână: e viața mea privată. Doi: Sarafian nu mai este activ, a ieșit din circuit. Nu exista niciun motiv ca să-ți vorbesc despre el. Dacă te-am adus aici, este pentru că familia ta este în doliu. Ai pierdut pe cineva drag. Doar pentru asta.

Paul avu un moment de recul. Nu-l mai văzuse niciodată pe armean în starea asta. Înainte să urce pe scară, mai riscă o ultimă întrebare:

— Cum ai intrat în contact cu el?

— Contează?

— Nu prea… doar ca să am tabloul complet.

Brigadierul nu răspunse. Era gata să distrugă soneria, lovind cu labele imense în buton.

Două țârâituri. Unul. Două.

Ușa se deschise destul de repede. Intrând în clădire, armeanul spuse de la distanță:

— Diaspora… Nu e o legendă, puștiule.

54

Angela petrecuse o noapte de care avea să-și aducă aminte, sfâșiată între coșmaruri și crize de angoasă. Materialul pentru vise îi fusese oferit, cum era și firesc, de expediția în lăcașul justiției, care avusese ca obiectiv sustragerea unor documente. Asta nu o făcea deloc să se simtă prea ușurată. Era, de fapt, cea mai mare porcărie din întreaga ei existență. Orice polițist ar fi dat de ea doar pocnind din degete.

Spre dimineață, somnul i se mai calmase. Era și timpul, căci se chinuise două ceasuri, în pragul epuizării nervoase. Se trezise buimacă, extrasă din acel neant al vinovăției din coșmar de sirena gălăgioasă a unui feribot.

Mâna îi alunecă sub pernă. Simțise răceala metalului, relieful motivelor. Cu pleoapele pe jumătate deschise, se cufundase în contemplarea camerei.

Atâtea amintiri. Atâtea speranțe.

Toate nămite.

Rapid, alte imagini îi defilară prin memorie. O fereastră deschisă. Două siluete încordate. O mână crispată agățând relicva într-o ultimă tresărire de viață. Ucigașul nu simțise că victima îi smulsese talismanul. Se întorsese în apartament, concentrat să curețe locul. Tipul gândea că nu lăsase nimic în urmă. Polițiștii găsiseră obiectul în mâna crispată a victimei. Și pentru că, *a priori*, nimic nu lăsa de bănuit o crimă, firește că ei se gândiseră la un semn al credinței religioase. Cererea de prelevare a amprentelor fusese făcută mai târziu, ca urmare a autopsiei și a urmelor de săpun descoperite pe corpul victimei.

Dar ipoteza crimei nu avusese timpul să fie dezvoltată. Mențiunea „nimic” se referea la faptul că singurele dermatoglife prelevate de pe cruciuliță aparținuseră femeii.

Îmbrăcându-se, Angela zâmbea. Poliția nu trecuse departe de adevăr, dar o dădu-se în bară. În prezent, polițiștii jurau cu mâna pe inimă că aveau de-a face cu un caz de suicid. Cât îl privește pe Van Bruge, chiar dacă anticipase asasinatul, o făcuse în virtutea altor motive.

Exact acelea pentru care Paul fusese trimis în Corsica, iar zbirul finanțist la Londra.

Însă doar ea știa care este originea cruciuliței.

Prin urmare, și pista care conducea la ucigaș.

La drept vorbind, acest avantaj părea mai curând un cadou otrăvit. Îi schimbase planurile cu totul și o trimisese pe o pistă neașteptată. O aventură bulversantă.

Era timpul să stabilească legătura.

Fata părăsi micul port prin scara Vallon. Niște trepte alunecoase, cu marginile lustruite de milioane de tălpi. Coborând pe celebra Corniche, avu impresia că iese dintr-un dulap. Marea părea că dansează, voluptuoasă și întunecată. Soarele îi săgeta valurile cu focuri bengaleze, un fel de joc al oglinzilor în perpetuă efervescență.

Se opri la un chioșc, de unde cumpără o cartelă telefonică. Apoi traversă strada. De cealaltă parte, o promenadă scruta orizontul, echipată fiind cu binocluri fixe pentru turiști. Exact în mijlocul pieței, un monument funerar în formă de arc, evocând o trecere spre lumea de dincolo. O cabină telefonică se profila pe cer.

Angela se îndreptă spre ea cu pas grăbit. Mergând, se gândea la aceste reguli debile, înghițite pe nemestecate înainte de plecarea ei de la Palermo.

Nu linie fixă obișnuită. Cu atât mai puțin telefon mobil. Niciodată nume. Doar culori. Ea era Galben care se adresa lui Albastru. Și, înainte de orice, numărul de cod, tastat pe clape, după cifrele apelului.

Învățase toate astea pe dinafară.

Ridicând receptorul telefonului public, o asaltă un val de căldură. De ce se băgase în toată această nebunie? De ce să-și riște cariera în acest joc al puterii?

Singurul lucru care îi ținea loc de viață.

Iubirea pentru Fabio nu era o justificare suficientă pentru asemenea risc. Și nici promisiunile lui Albastru.

Privi valurile. Insula Frioul desena, în aerul aproape lichid, o linie întunecată. Se gândi la un vas avariat, în ultimele lui clipe de glorie înaintea scufundării în abisuri.

Ca și un asemenea vapor, și ea simțea cum se scufundă încetul cu încetul.

Viața și-o construise pe cioburi de copilărie. O rană fără antidot, nu vindecată, ci menținută închisă prin forța voinței. Psihoterapeutul ei vorbise de reziliență[73], de acea capacitate de a supraviețui pe care o au toate ființele cu viață nefericită.

Angela nu crezuse atunci.

Dar, cu timpul, creștea în ea o certitudine. Baroul sau suferința celorlalți: niște amăgiri. Îi slujiseră ca să refuze proba adevărului. Confruntarea cu abisul în care se prăbușise sufletul ei după accident.

Primind misiunea, năzuise să se termine totul. Să sfârșească viața în singurătate, să smulgă masca ce îi ardea pielea. Atunci când spărsese cabinetul judecătorului de instrucție, fata nu realizase că își urmase dorința cea mai pură, cea mai autentică.

Să fie prinsă.

Ca să poată întoarce definitiv foaia în viața ei.

Își relaxă umerii și începu să formeze numărul. Degetele introduseră numărul și codul, telefonul sună de două ori și o voce masculină îi răspunse în italiană.

Își declină culoarea cu glas calm.

55

— Pe aici, prietene… Apropie-te…

Vocea venea de undeva din fundul apartamentului. Era cavernoasă, răsunătoare. Corzile vocale tipice unui fumător înrăit și care vibrau la bătrânețe pe un covor țesut exclusiv din gudron.

Paul mergea pe urmele colegului său.

Cei doi traversară o cameră oarecare – fără îndoială o sufragerie, după cum arăta – mobilată cu vechituri disparate. Bufet din lemn lăcuit, scaune cu fundul cârpăcit, canapea din velur roșu, vaze stridente pline cu flori uscate de mult timp. Ansamblul părea că ar proveni din pierderile suferite de camionul unui anticar. Pretutindeni, înfipte pur și simplu în pereți sau puse între rame, imagini pioase, amintind de frumoasa transcendență a lumii de dincolo. Hristoși în lacrimi, încinși sângeros cu coroane din spini, fecioare cu prunci, aureolate cu nimburi de aur, îngeri ai răzbunării, înarmați cu lănci de foc.

Paul fusese educat în spiritul credinței. Catolică, romanică, apostolică. Ce-i drept anii lui de catehizare erau în prezent o biată amintire, dar asta nu-l împiedica să se gândească la faptul că tot ce privea acum îi evoca o cumplită schismă. Icoane ortodoxe, doldora de aur și argint încremenite într-o pasiune de colecționar anarhic.

Văgăuna unui pustnic.

Și totuși, în ciuda mediului cel puțin ciudat, Atavian părea să se simtă în largul lui acolo. Era ca acasă. Salută cu un gest din cap, strânse o mână, depuse un sărut pe frunte. Cam zece persoane se călcau pe picioare în două cămăruțe, oamenii aruncându-i zâmbete sincere. O adevărată reuniune de familie.

Înconjură o masă din lemn de pin și se opri în fața unei uși. Vocea reluă, cu o suflare de forjă:

— Veniți…

Intrară într-un buzunar de umbră. În fund, o linie albă, care se întrevedea prin spațiile rămase între draperiile grele. O cortină trasă asupra unei enigme. Un miros de eter impregna albul pereților.

— Lumina… nu o mai suport…

— Este și mai grav?

— În fiecare zi e mai greu, prietene… Bătrânețea este o boală pentru care nu există vindecare.

— Hai, gata cu prostiile tale. O să ne îngropi pe toți, o să vezi!

— Nu… E sfârșitul. Simt asta. Metastazele îmi mănâncă până și retina. Medicii zic că e o treabă de săptămâni.

Sarafian enunță acest adevăr cu detașare, de parcă ar fi vorbit despre altcineva, nu despre sine. Părea să se fi înstrăinat de el însuși, de trupul sfâșiat de dureri imposibil de exprimat. Un zgomot metalic îi punctă afirmația.

Paul clipi. Tânărul se concentră și descoperi o formă, ceva fluid, filiform. Făptura abia respira, întinsă pe un pat de spital. Atavian închise ușa cu atenție.

— Îți trebuie ceva?

— Nu. Am tot ce-mi trebuie. Chiar prea mult, uneori… Îi știi doar pe copii…

Epava se întrerupse ca să înghită. Un raclaj al mucoaselor, lipsite de suc și salivă. Apoi muribundul reluă într-o suflare:

— Ce vânt te-aduce?

— Atentatul din Rue Borde.

Bătrânul nu avu nicio reacție. Își economisea vorbele. Moșul arătă spre Paul cu o mișcare a bărbiei.

Buldogul făcu prezentările:

— Superiorul meu, locotenent Paul Cabrera. Îmi e și prieten.

Marsiliezul înclină din cap. Ezită dacă să întindă sau nu mâna. Mirosul antiseptic ridica o barieră între el și bolnav. O frontieră a terorii despărțind lumea celor vii de tărâmul morților.

Forma se mișcă din nou. Acum se putea distinge conturul ascuțit al unui bărbat. Așezat, cu spatele încovoiat peste un maldăr de perne, cu picioarele ascunse sub o cuvertură albă. Torsul insului semăna cu o colivie de pasăre, o succesiune de coaste pe care se aflau electrozi din plastic transparent. Numeroase fire îl conectau la un monitor, așezat pe o măsuță plină ochi de medicamente. Pe ecran o linie verde trasa o succesiune de puncte.

Figura rămase tot timpul imobilă.

— Tania mi-a citit ziarele.

— Rahat… Știe deja să citească?

— Și să numere. Merge la școală în septembrie.

Suspin. Ca și cum l-ar fi apăsat regretele. Durerea față cu ceva nefinalizat. Sarafian apucă o sticlă de plastic și bău o înghițitură de apă.

— E o lovitură de care nu sunt vinovați cei din cartier.

Atavian clătină din cap.

— Avem o pistă.

— Avem? Te ocupi de terorism acum?

— Nu o fac pentru mine. Dau o mână de ajutor.

Tăcere. Monitorul vibra în atmosfera apăsătoare din cămăruță. Cancerosul se aplecă înainte, mereu cu chipul în penumbră. Un miros dulceag îi întovărăși mișcarea. Se adresă lui Paul, bolborosind.

— Cabrera… Italian?

— Sicilian.

— Palermo?

— Mama e din Bagheria.

— Bagheria… Ca și pompierul?

O lovitură direct în inimă. Legături care se realizau în cascadă. Sentimentul subit al unei intimități forțate.

— Era unchiul meu. Și se născuse la Marsilia.

— Gazetarii povestesc într-adevăr tot felul de tâmpenii…

Locotenentul deslușì în tonul lui Sarafian o nuanță de compasiune. O suferință care era împărtășită, cu accente veridice. Cuvinte venite din partea cuiva care suferise la rându-i, asta simți Paul.

Așa că se hotărî să meargă drept la țintă.

— Bomba nu era pentru clădirea fiscului.

— Nu?

— Era pentru un spațiu de birouri de alături. Care aparține amicilor dumneavoastră din Briza Mării.

Numele bandei era suficient ca să trezească frica. La fel ca în acele povești pentru copii când se pomenește despre căpcăun. Totuși, bătrânul continuă cu o voce suspect de liniștită.

— Văd că te-a pus la curent…

— Este vreo problemă?

Paul crezu că discerne umbra unui zâmbet. O mână de mortăciune se mișcă în penumbră. Cu un gest stângaci, ea apăsă pe un întrerupător. O lumină pală se răspândi în încăpere, dezvăluind pereții acoperiți cu icoane.

Și-abia atunci fața lui Sarafian deveni vizibilă. Un ansamblu de cearcăne, de pliuri ale pielii, de brazde îngălbenite marcate de descuamări grave. O figură de martir, dezvăluind în slăbiciunea figurii avansul letal luat de boală.

Locotenentul avu un moment de recul. Muribundul îl fixa cu privirea, respectiv cu două pupile negre, dure, mici cât gămălia unui ac.

— În starea în care sunt nu mi-ar putea face mare lucru, puștiule.

Paul îi mulțumi printr-o clipire.

— Stai liniștit, mâna de ajutor pe care o voi da nu e pentru tine, ci pentru prietenul meu.

Scăpă un suspin. Deasupra țestei sale păreau să plutească, într-un dans nebun, nenumărate fantome. După o nouă înghițitură de apă, bătrânul lansă o întrebare:

— Briza… asta e pista ta?

— Să spunem că doar un punct de pornire. Căutăm niște demenți care să-i urască atât de mult pe oamenii Brizei încât aproape au aruncat în aer un întreg cartier.

Un râs abia auzit se făcu simțit dincolo de perdea.

— Sunt destui care ar vrea să le-o tragă, dar nu au coaie, săracii.

— Aveți vreo idee despre asta?

Muribundul făcu o pauză mai lungă. Era evident că mumia își regla respirația. După câteva clipe, vocea își reluă excursul:

— Nu există decât o posibilitate…

Plămâni care se umplu cu aer. Un șuierat de locomotivă.

— O organizație… cel puțin la fel de puternică. Care folosește aceleași mijloace.

Paul percută imediat. Corupere a oamenilor politici, teroare, control asupra economiei. Anziani era cel care oferise definiția acelei organizații.

Marsiliezul afirmă:

— Mafia.

— Exact.

— Bandele s-au devorat tot timpul între ele. Și oricum, nu peștișorii sunt cei care au tupeul să se lege de marile familii criminale.

Un nume se impuse evidenței, murmurat din gură în gură, după dislocarea blocului sovietic.

— Rușii?

— Dacă ar fi doar ăștia… Mai sunt și turco-kurzii, albanezii, italienii, cu ale lor Camorra, N'dragheta, Cosa nostra. Dacă mai săpăm puțin, o să descoperim cartelurile columbiene și mexicane din America, apoi îi aflăm pe mafioții italo-americani în Statele Unite. Fără să mai vorbim de triadele chinezești sau de yakuzele japoneze.

Paul era buimac Sarafian îi schițase o hartă completă a crimei, una la scară mondială.

— Păi tocmai mi-ați descris întreaga lume. Care dintre toate aceste onorabile societăți ale crimei organizate ar putea avea ceva de împărțit cu Briza?

Un freamăt agită draperia, urmat de un alt suspin.

— Cum credeți că aș putea să știu eu asta?

— Ați lucrat pentru Briză.

— Privește-mă, puștiule. De trei ani sunt ca și mort. Și apoi… tipii ăștia nu m-au ținut niciodată la curent cu afacerile lor…

Ultimele cuvinte se pierdură printre rafale de tuse. Bolnavul făcu un gest în direcția mesei cu medicamente. Atavian îi dădu inhalatorul de oxigen.

Paul profită de această scurtă paranteză ca să se gândească. Corsicanii nu-și părăseau sanctuarul aproape niciodată. Prin urmare, era vorba despre un animal de pradă excesiv de agresiv, susceptibil să fure inclusiv din arealul dominat de adversar. Mafiile europene păreau singurele interesate de această vecinătate.

Dar care era interesul acestora? Fiecare mafie are destul de furcă în fața propriilor concurenți locali. De ce ar risca atacând un adversar extrem de puternic, foarte bine înrădăcinat în propriu-i fief, pe insulă? Și care luptă chiar acasă…

Cam neverosimil. Așa că marsiliezul se gândi la altă cale. Una care să lege două organizații mafiote într-un interes comun, departe de locul lor de baștină. Trafic de carne vie, arme, mașini furate, contrafaceri…

Dar până și acest argument i se păru lui Paul destul de puțin plauzibil. Foarte puțin rentabil economic. Oricum ar fi, nu suficient de promițător ca să ignore principiul de bază care constă în „a trăi și a jefui în țara ta".

Dar, dintr-o dată, fixându-l cu privirea pe canceros, în mintea locotenentului se aprinse o lumină. Ceva ca o evidență de neocolit. Un motiv care depășea frontierele și sfida raționamentele de bun simț.

— Briza se mai ocupă cu traficul de cocaină?

Sarafian lăsă inhalatorul. Părea să aspire ceva mai ușor.

— S-a retras de pe piață când am făcut-o și eu. Oricum, a fost în afacerea asta doar o perioadă scurtă. Turcii și kurzii s-au aliat cu rușii. Ei tranzitează materia primă din Afganistan prin republica ex-sovietică Tadjikistan. Totul a devenit foarte complicat. Cât privește mersul lucrurilor în Triunghiul de Aur, află că de foarte multă vreme corsicanii și-au făcut bagajele și s-au retras din Indochina.

— Am descoperit niște resturi de documente financiare printre ruinele produse de deflagrație. Ar putea exista o relație în acest sens. O poveste legată de niște spălări de bani.

— Fiecare organizație își folosește propriile rețele.

Afirmația îl luă pe nepregătite pe Paul. Era un verdict fără drept de apel. Deci zero șanse ca posibilitatea prafului alb să fie validă.

Revenire la punctul de pornire.

Locotenentul își așeză fruntea în palme. Era într-o cameră ale cărei ferestre se tot deschideau și se închideau la loc. Ăsta era cazul său. Ce să mai înțelegi? Chiar nu mai știa cum să progreseze în această anchetă imposibilă.

Bătrânul îi intui tulburarea.

— Hai, relaxează-te, puștiule.

Marsiliezul clătină din cap. Sfatul îl enerva.

— Și asta e tot ce puteți să-mi spuneți?

— Referitor la ancheta pe care o faci, da. Restul trebuie să cercetezi tu singur. Dar să știi că mai este ceva foarte important. Și aici pot să-ți fiu util.

— Ah, da?

— Asta, apropo de motivele care te împing să acționezi în acest caz.

Paul își îndreptă spatele. Cadavrul viu îl privea cu intensitate.

— Ai pornit pe un drum greșit. Pot să pricep asta… Am trăit și eu ceva asemănător, la vremea mea. Toată viața m-am luptat ca să-mi plătesc datoria. Când închideam ochii, mi-o imaginam pe acea femeie. A murit la puțin timp după ce m-a scos din groapa comună.

Se cufundă în maldărul de perne. Glasul îi era tot numai un regret.

— Tot ceea ce am făcut a fost dedicat unei cauze.

Marsiliezul ripostă:

— Cum? Fabricând heroină?

Trăsăturile arse se contractară.

— Nu știi nimic… Ascultă doar sfatul unui bătrân. Eu m-am înșelat. În tot acest timp nu m-am slujit decât pe mine însumi.

Se întrerupse, ca și cum tirada din urmă l-ar fi epuizat. După câteva clipe, șopti cu ultimele puteri:

— Ai grijă… Ai apucat-o pe aceeași cale ca și mine când eram tânăr.

Polițistul se simți brusc descoperit. Așa că se refugie în spatele plăcii obișnuite:

— Îmi fac doar meseria. Sunt plătit pentru asta.

Sarafian scoase un suspin. Stinse lampa. În penumbră nu se mai ghicea decât o formă inertă. Atavian făcu un semn cu mâna. Era timpul să plece. Din fundul conului său de umbră, vocea tabagică mai hârâi o ultimă oară:

— Să nu uiți, puștiule. Nu există niciodată vreo cauză. E doar părere, e doar suflare de vânt. Nu ne slujim decât pe noi înșine.

56

Camera mirosea a mucegai.

Reichman își mări pupilele, dar nu distinse nimic. Doar puncte albe, roșii sau negre. Pe timp de noapte, retinele lui reacționau fabricând imagini fugare. Un neant în plină mișcare, galaxii haotice.

Cu toate acestea, știa perfect unde anume se găsea.

Mercedes-ul părăsise Londra în direcția aeroportului Gatwick. Rulase o oră întreagă pe o autostradă supra-aglomerată, înainte să o apuce pe un drum național. Pe un indicator, Reichman apucase să citească: Dulwich. După un parc imens din care răsunau răgete de animale, mașina depășise o poartă. La capătul unei alei întunecate, o casă seniorială, cotropită de iederă.

Îl aruncaseră fără pic de milă într-o pivniță, în mijlocul unor navete pline cu sticle de vin prăfuite. Încercase să înțeleagă, dar zadarnic. Răpitorii lui nu-i oferiseră nicio explicație. În schimb nici ei nu-i adresaseră nicio întrebare. Se mulțumiseră să-l transporte, să-l lege și să-l părăsească în beznă.

Își schimbă poziția. O coloană de foc în loc de șira spinării, mii de ace în ceafă. Nici fesele nu se simțeau prea bine. Erau amorțite de tăria locului, mâncate de furnici și alte insecte scârboase.

Oare de când stătea imobilizat în acel scaun? Imposibil de spus. Adormise de mai multe ori, câteva reprize de odihnă fulgerătoare, ca niște scurte absențe de la starea de trezie.

Trase de legăturile care-l strângeau. Mușcătura nylonului îi arse și mai mult încheieturile. Dimpotrivă, o senzație de frig îi coborî pe coapse. Pantalonul îi era ud de urină.

Un nou val de frică îl cuprinse. De-a lungul călătoriei namilele nu luaseră nicio măsură de precauție ca să nu-l lase să vadă încotro îl duc. Să-i acopere ochii cu o eșarfă. Sau să-i administreze un cocktail de somnifere. Sau măcar să-i ardă una în țeastă.

Un asemenea semn nu prea îi lăsa loc de speranță.

Călătoria se anunța, astfel, fără întoarcere.

Un zgomot de chei îl făcu să-și îndrepte spatele. Concomitent, lumina invadă camera. Își închise ochii, din reflex. Săgeți de foc îi mușcară retina. Auzi pași. Și sunetul unei răsuflări. Grea, laborioasă.

Încetul cu încetul își deschise ochii. Printre lacrimi, deslușì două siluete. Îl recunoscu pe bivolul cu capul ras care-l escortase până la pivniță. Celălalt era din același material. Figuri necunoscute.

Se îndepărtară unul de altul spre a face loc unui al treilea ins. Scund, în costum alb, cu păr negru, dat după urechi. Reichman înregistră doar aceste detalii.

— Încântat, domnule magistrat.

Vocea era plăcută, aproape dulceagă. Se exprima într-o franceză perfectă, abia atinsă de un accent pe care nu izbuti să-l localizeze.

— Îmi pare rău că nu am putut să vă vizitez mai devreme. Sper că nu v-am supărat.

Judecătorul clipi de mai multe ori. Imaginea era încă neclară, ca și cum ar fi privit din spatele unui geam pe care se scurgea șiroaie apa de ploaie. Un parfum de iasomie îi umplu nările.

Costumul alb se îndreptă spre un fel de lavoar, cu două cuve din piatră lipite, care ieșea din perete. Deasupra, un bidon metalic de mărimea unei canistre. Cu o mișcare agilă, tipul își scoase sacoul și îl întinse uneia dintre gorile.

— Preferați vinul de Bordeaux sau mai curând pe cel de… Bourgogne?

Îi vorbise fără să se întoarcă, tot spălându-și mâinile. Reichman rămase interzis. I se propunea o degustare… Numai de n-ar fi paharul de pe urmă al condamnatului la moarte.

— Personal, prefer Bourgogne-ul, reluă insul cu glas mieros. Săptămâna trecută am achiziționat la licitație o casetă de Romanée-Conti. Sunt convins că o să apreciați calitatea acestei licori.

Se întoarse către francez cu agilitatea unei pene în vânt.

— Ce spuneți de asta?

Văzul îi revenise magistratului aproape cu totul. Observă fața emaciată a spilcuitului cu un sentiment de neliniște. Frunte dreaptă, privire absentă, zâmbet de actor. O barbă scurtă, fin tăiată, îi masca restul trăsăturilor.

Bărbatul se apropie de Marco. Unghiile lui manichiurate trimiteau reflexe de ambră roză.

— Nu sunteți amator? Cum doriți…

Făcu un semn cu mâna. Una dintre cele două brute îi dădu o pereche de mănuși, acoperite cu nervuri de fier. Mănuși medievale scoase dintr-un adevărat muzeu al cavaleriei. Apucă precaut bidonul și îi vărsă conținutul în lavoar.

Un fum alb îl înconjură brusc, o perdea de gaz groasă, aproape compactă. Rapid, un miros insuportabil se răspândi sub arcadele pivniței.

— O să treacă, spuse oenologul. Încăperea este mare. Și apoi o să vedeți. E chestie de obișnuință…

Reichman nu înțelegea ce anume se petrecea. Simțea doar cum o crampă îi avansa în intestine și i se prelungea până în gât.

Tipul scund apucă un scaun. Se așeză în fața magistratului, cu picioarele încrucișate. La această distanță, îi distingea osul nazal, mai subțire decât un spin și cicatricea în formă de val ce-i străbătea pleoapele.

— Mărturisesc că sunt deosebit de impresionat, reluă omul. Spirit logic, intuiție, ați împăcat de minune cele două fețe ale medaliei.

Francezul ajunsese la capătul puterilor. Abia dacă mai avea energie. Era inutil să facă pe eroul. Și, oricum, nu avea deloc stofă pentru asta.

— Ce doriți de la mine?

— Să știu, firește. Nu asta ne călăuzește chiar și cele mai intime căutări?

Reichman începu să spere. Poate totuși că nu-l vor ucide? Voiau informații. Doar atât. Apoi îl vor lăsa să plece.

Așa că murmură:

— Ce?

Tipul își netezi cravata, din stofă de mătase albastru-turcoaz. Fiecare gest al lui degaja o aură de eleganță, de prețiozitate.

— Cred că este de-a dreptul zadarnic să vă duc cu zăhărelul. Așa că o să vă adresez direct întrebările care mă interesează. Prima: cine mai știe despre descoperirile dumneavoastră?

Reichman se gândi înainte să dea răspuns. Nu-i trimisese lui LVB decât date parțiale. Avea tot interesul să umfle realitatea, să-l facă pe individ să creadă că el nu

este decât un instrument aflat în mâna Parisului. Și poate că biletul lui de salvare stătea exact într-o asemenea strategie.

— I-am telefonat superiorului meu înainte să părăsesc hotelul.

— Judecătorului Van Bruge?

Reichman acuză lovitura. Interlocutorul stăpânea subiectul. Așa că încercă să continue pe un ton cât mai natural.

— El conduce întreaga anchetă. Îl țin la curent cu stadiul cercetărilor de două ori pe zi.

Nici urmă de reacție. Abia sunetul unei respirații foarte ușoare.

— A doua întrebare: îi cunoașteți pe clienții Companiei Delta?

Aici ajunsese. Moore simțise șuierul glonțului pe lângă ureche. Nu putea să lase lucrurile în starea aceea, să aștepte ca lațul să i se strângă în jurul gâtului. Reichman avu un atac de vertij. Câștiga și pierdea deopotrivă. Intuiția îi era recompensată. Prețul de plătit era însă colosal.

Prin urmare, se gândi bine înainte să răspundă. Tipii îi luaseră servieta, notele, copiile mai multor procese verbale. Și faxul, evident. Totul fusese luat la puricat, fără îndoială.

— Știu doar că e vorba de corsicani. Habar n-am care este identitatea lor.

— Sunteți sigur?

Tonul provocă un curent de aer. Tăios, vicios. Magistratul simți cum îi îngheață sângele.

— Da… Îmi închipui că ați pus mâna pe dosarul meu…

Zâmbet plin de compasiune.

— Nu sunt decât niște hârtii. Cred că esențialul este la adăpost. În mintea dumneavoastră.

— Nu… Vă asigur… Tot ce știu este acolo.

Bărbatul se ridică. Făcu câțiva pași, suflecându-și mânecile cămășii.

— Să abordăm problema sub un alt unghi. Puteți să-mi spuneți ce face un polițist de-al dumneavoastră în Corsica?

— Anchetează… Urmărim mai multe piste.

— Ce a descoperit?

— Ăăă… Nu știu…

Dandy-ul își mai netezi o dată cravata, plisându-i capătul.

— Haideți, domnule judecător… Nu-mi spuneți că informația circulă doar într-un sens.

Tânărul avansase de unul singur. Nu avea nici cea mai măruntă idee despre ce ar fi putut să descopere Cabrera. Și, după aparențe, nici răpitorul său.

— Vă mai întreb o dată. Ce știți despre clienții Companiei Delta?

Situația devenea periculoasă. Tipul știa că i se vânduseră gogoși. Și nu avea niciun mijloc să-l convingă de contrariu.

Reichman gemu:

— Tot ce știu eu se află în dosar…

— Într-adevăr? Hai să vedem. Se întoarse spre cei doi malaci.

— *Go on.*

Pachidermele își luară în primire prizonierul. Unul îi tăie nylonul din jurul încheieturilor. Celălalt îi strânse brațele.

Picioarele de bumbac. Un vertij. Magistratul nici nu încercă să se zbată. Nu avea nici forța, nici curajul.

Îl așezară în fața lavoarului. Îl loviră în față niște vapori fini. Mirosul îi pătrunse în nări, avu impresia că respiră un gaz paralizant. Avu un spasm.

În spatele lui, vocea dulceagă, acum mai tăioasă decât un bisturiu:

— Deci, domnule Reichman?

Panica, precum o febră care urcă.

— Nu știu… nimic… în plus… Jur…

Nu auzi ordinul mut pe care șeful îl adresă gorilelor. Presiunea asupra bicepșilor lui se accentuă. Încheieturile îi fură smucite înainte.

Mai întâi avu o senzație de prospețime, la nivelul degetelor. Fără durere. Lichidul era gras, aproape siropos. Apoi se produse descărcarea, după o scurtă întârziere. O trăire totală, care-l rupse trupul în două.

Mâinile îi ardeau până la cea din urmă fibră. Mușchi, tendoane, vase, simțea cum arma chimică îi ardea carnea în profunzime. Un fum acru însoțea această manevră. Un miros de sodă caustică.

Își pierdu cunoștința.

Când își reveni, era lungit pe dușumea. Figura îi zâmbea. Se gândi la un medic, îmbrăcat în alb, aplecat

deasupra lui după un accident.

— H_2SO_4. Formula chimică a acidului sulfuric. În termeni obișnuiți, se numește vitriol.

Tipul apucă pumnul tânărului și-l ridică la înălțimea ochilor acestuia.

— Priviți.

Mâinile lui semănau cu niște gheare. Chircite, noduroase. Derma se topise, dezvăluind vârfurile de abanos ale falangelor. Nu mai avea unghii, nu mai avea piele. În loc, o masă rozalie care începea să supureze.

Glasul reluă pe un ton liniștit:

— Vă las plăcerea să vă imaginați ce efect ar avea același tratament la nivelul figurii… Pentru ultima oară, ce ați aflat despre clienții Companiei Delta?

Simți lacrimile cum îi inundă ochii. Reichman încercă să implore.

— Nu faceți așa ceva… Nu îi cunosc.

Călăul îl studie o clipă. Privirea lui exprima un amestec de curiozitate și de exaltare. Până la urmă, își reluă masca de curtoazie.

— Într-un anumit fel, chiar mă decepționați… Pe de altă parte, m-ați convins. Tensiunea scăzu. Rămânea durerea. Mai vie decât dacă și-ar fi introdus mâinile într-un reșou electric. Celălalt îl privea la fel de fix.

— Din nefericire, am o problemă. Jocul psihologic continua.

— Nu pot să vă las să vă întoarceți liniștit la Paris și să relatați conversația aceasta superiorului dumneavoastră. Înțelegeți, nu-i așa?

Reichman nu mai era în stare să protesteze. Tremura, era scuturat de convulsii. Torpoarea urmă șocului, ca un anestezic natural fabricat de propriul lui corp. Bunicul său luptase în Rezistență. Îi povestise despre acea apatie. Ultima resemnare, înainte de moarte.

Îl ridicară. Nu-l mai țineau picioarele. Capul îi căzuse pe un umăr, ca unei păpuși stricate.

Avu o ultimă tresărire când înțelese cum hotărâse călăul să-l ucidă. Pentru ultima oară vocea îl apostrofă:

— Să nu vă temeți. Se pare că nu se mai simte nimic. Inima se oprește imediat ce…

Capul îi zbură înainte, bolborosind ultimele cuvinte.

Doar senzații.

Gheață.

Foc.
Negru.

57

O ambianță tensionată la extrem domnea în localul BAC-ului Nord.

Saci de sport erau așezați în ordine la podea, dezvăluind un adevărat arsenal. Pistoale automate, arme de mână, pușți semiautomate, cuțite, toate armele din dotarea polițiștilor. Se îmbrăcau cu veste din kevlar și își verificau stațiile. Pe monitorul negru săgeți roșii și albastre desenau o schemă de neînțeles pentru profani.

Paul schiță un zâmbet.

Vânătorii de mafioți își pregăteau operațiunea.

Îi salută pe băieți cu un semn din mână. Dacă ar fi fost după el, și-ar fi strâns părul, și-ar fi pus banderola și ar fi plecat cu ei în misiune. Adrenalina acțiunii imediate depășea importanța întrebărilor și a teoriei.

Dar îl așteptau alte plăceri. Măgarul ăla de Taillandier îl hărțuia de o oră, lăsându-i mesaje în cutia vocală a mobilului. Își amintise dintr-o dată că Paul făcea o anchetă și cerea să-l vadă imediat.

Locotenentul se duse în biroul său. Nu era la cheremul nimănui. Dacă celălalt avea chef să-l vadă, n-avea decât să-l caute.

După ce, un timp, ocupase neoficial bârlogul lui Tomasini, Paul se întorsese în biroul său. O cameră amărâtă, care părea că se micșorează pe zi ce trece. Singura consolare, sosirea lui Taillandier a coincis cu schimbarea mobilierului. Imitație de lemn natur, covoare sintetice, stilul Ikea lua locul dinozaurilor de tip Ordex.

Își aprinse o țigară de foi, realizând că nu avusese o clipă de respiro de la începutul săptămânii. Închise ochii, relaxându-și pleoapele și lăsându-și capul pe spate. Imagini de *dolce farniente* i se succedau în minte: întins pe stâncile de la Cassis, alături de o creatură fermecătoare și neproblematică, ce-i masa fundul cu cremă antisolară.

Două bătăi în ușă îl aduseră brusc la realitate. Ostilitățile fură reluate instantaneu.

— Mi s-a spus că tocmai ați sosit.

Taillandier părea că merge pe sârmă, ca de fiecare dată când vorbea cu Paul.

— Veștile circulă rapid, răspunse ironic marsiliezul.

— Mai repede decât ați crede. Van Bruge a sunat de dimineață. Vrea să vă vadă.

— De ce, s-a mișcat ceva în anchetă?

— O să-l întrebați chiar dumneavoastră.

Se ghicea în tonul șefului o undă de dezamăgire. Comisarul fusese lăsat în afara întregii afaceri. Și îi venea greu să înghită asta.

Se întâlniră la Taillandier în birou. O liniște stranie domnea în sânul brigăzii, adia un parfum de abandon, la fel ca în sălile de clasă în timpul orelor de gimnastică. Polițiștii își părăsiseră sacii ca să urce la etaj.

— Luați loc, vă rog.

Comisarul desemnă un fotoliu și își scoase mobilul. În timp ce forma un număr, Paul își făcu în minte un fel de sinteză a întâmplărilor din ultimele zile. Descoperirile sale erau extrem de importante, prin urmare Van Bruge avea să-l felicite plin de entuziasm. Doar că esențialul încă le scăpa, iar acest fapt avea să-i mai întârzie în derularea anchetei. Atentatorii, indiferent cine or fi fost ei, nu erau rezidenți francezi.

O luminiță verde clipea pe ecranul sistemului telefonic de birou. Taillandier își lăsă o mână pe aparat, butonând.

— Îl las pe *speaker*. O să câștigăm timp în felul acesta.

„Ok, dar tu o să vorbești, Charles”, se gândi Paul. După patru apeluri, vocea magistratului parizian se auzi puțin agasată:

— Da?

Zgomote ale unei alte conversații se auzeau în aparat, fiind vorba de două sau trei persoane angajate într-o dezbatere aprinsă.

Locotenentul interveni și luă el frâiele dialogului.

— Cabrera. Doreați să-mi vorbiți?

— Unde sunteți?

— La BAC.

— O să vă sun.

Închise. Paul înălță din umeri și înapoie aparatul șefului său. Se întrebă dacă într-o bună zi tipii care apucaseră o fărâmă de putere aveau să învețe ce e aia un dram de politețe.

Așezat în fața lui, așa-zisul lui șef nu prea avea aerul că ar fi într-o poziție incomodă. Să-și ia șuturi în cur devenise a doua lui natură.

Soneria se auzi din nou. Taillandier se grăbi să răspundă. Schimbă două platitudini, cu gura strânsă, și trecu apoi receptorul locotenentului.

Van Bruge îl atacă din prima:

— Parchetul din Bastia mi-a povestit despre aventurile dumneavoastră. Ce naiba ați făcut acolo, v-ați pierdut cu totul controlul?

Paul spuse simplu:

— Legitimă apărare.

— Exagerați. Mai mult, v-ați folosit de numele meu ca să acoperiți afacerea.

— Dezolat, domnule judecător. Dar chiar nu aveam timp să apelez la un avocat.

Timbrul judecătorului se transformă în șuierat.

— Atenție, Cabrera. Nu vă jucați cu focul.

— Naționaliștii mi-au încredințat un mesaj. Doriți să-l ascultați?

Urmă o clipă de liniște. Când Van Bruge reveni, glasul lui își schimbase tonul:

— Mă bucur să-l primesc. Dar mi se pare inutil să vă spun că nu am dat publicității niciun fel de comunicat.

Paul își mușcă buzele. El se angajase în fața tipilor cu cagulă. Împușcăturile îi reveniră în minte, ca scânteierile aripilor de fluture în lumina felinarelor. Îi era imposibil să vadă altceva.

N-avea cum să se scoată în fața lor pe motivul ăsta.

— Ați fi putut să vă țineți promisiunea. Nu numai că nu este vorba de ei, dar tipii ăștia chiar știu cine era vizat în afacerea din Rue Borde.

— Cine?

— Briza Mării.

— FLNC-ul v-a oferit această informație?

— Nu direct. Au fost foarte precauți. Dar am operat selectiv și am ajuns la această concluzie de unul singur, potrivit evidențelor de pe teren.

De cealaltă parte a liniei se auzi un suspin. Ca și cum explicația oferită ar fi fost ceva suprarealist.

— Mi-au spus că au fost întreprinse niște cercetări în paralel cu cele oficiale. Și nu ei le-au făcut. Au mai adăugat că această afacere depășește granițele insulei.

— Mafioții ăștia nu ies niciodată din Corsica.

— Știu… Dar după întâlnirea cu ei, au încercat să mă suprime.

Van Bruge îl întrerupse.

— Ce vă determină să credeți că e vorba despre implicarea Brizei? Corsicanii n-au fost în stare să-l identifice pe tipul pe care l-ați carbonizat.

Anziani nu dăduse drumul informației. Sperase că o va putea folosi în interes propriu.

— Eu am reușit, reluă Paul. E vorba de Serge Nicoli, alias Colargol. Un mercenar al Brizei.

— Cum…

— Nu contează. L-am identificat, asta e important. Contactându-i pe mascați, i-am forțat să livreze informații, să iasă din ascunzătoare.

Urmă o nouă pauză. Magistratul probabil că evalua aceste aspecte, punându-le în relație cu informațiile pe care le deținea deja.

În sfârșit, îl întrebă pe marsiliez:

— Ce mai știți în afară de asta?

— Briza își controlează teritoriul. Ea face legea în interior și protejează zona pe care o deține de atacuri exterioare. Este o organizație mafiotă care nu are corespondent în Franța. Corupție, teroare…

— Lăsați-o baltă. N-am nevoie de un curs. Spuneți-mi mai curând ce ați mai aflat.

Paul înghiți papara. Prăbușit în fotoliul lui de șef, Taillandier degusta umilirea subalternului său.

— Am credința că doar o altă mafie ar putea să atace interesele Brizei.

— Așa, pur și simplu…

— Planul de atac este complicat. A fost nevoie de organizare, de informații și, desigur, de un purcoi de bani. De ce un asemenea efort? Pentru a face să dispară niște hârtii. Fără să mai vorbim despre riscul unor represalii. Cine ar avea mijloacele să se lanseze într-o astfel de ofensivă?

— Naționaliștii. Sunt cu sabia afară din teacă, sunt mereu pe poziții…

Polițistul se enervă.

— Vă rog să încetați cu tâmpeniile astea! Naționaliștii sunt divizați, se află în pierdere de viteză. Nu mai controlează nimic.

Argumentul avea greutate. Paul aproape că putea auzi cum îi cade fața magistratului.

— Mafia, numai de asta nu aveam nevoie acum. Aveți vreo pistă?

— Pentru moment, nimic. Urmă o pauză nesfârșită.

În cele din urmă, Van Bruge recunoscu:

— Nu mai am niciun fel de veste de la colaboratorul meu de ieri seară. În principiu, comunicăm la fiecare douăsprezece ore.

— E încă la Londra?

— Era acolo. Ar fi trebuit să revină la Paris astăzi.

Fraza se pierdu într-o gaură neagră. Judecătorul își drese glasul înainte să reia dialogul.

— Tocmai era pe punctul să descopere de unde anume proveneau documentele financiare.

— E vorba despre bancherii englezi?

— Da, dar e ceva mai complicat. Compania Delta are afaceri cu niște pakistanezi, care dețin First Islamabad of Credit. Marco… În fine, judecătorul Reichman e de părere că băieții noștrii din Corsica își spală banii cu ajutorul acestor intermediari.

Locotenentul își masă tâmplele. Briza își exporta averea în Pakistan. Legătura devenea extrem de complicată și de solidă.

— Asta e tot ce v-a spus?

— Ar fi trebuit să-mi livreze o sinteză la întoarcerea acasă. Mi-a precizat că FIC aparține unei vechi familii locale conduse de doi frați, Rajiv și Prithvi Singh.

O mișcare de cealaltă parte a biroului. Taillandier scosese un blocnotes și-și nota informațiile. Van Bruge spuse cu o voce plină de îngrijorare:

— Este posibil să fi devenit o țintă vie.

Judecătorul Michèl, trei gloanțe în cap, asasinat de motocicliști. Judecătorul Falcone, jumătate de tonă de explozibil îngropate în bitum, un crater de obuz care îi înghițise mașina cu toți ocupanții săi. Armura de protecție a justiției nu-i salva pe slujitorii ei de proiectilele din umbră.

Paul întrebă:

— Ce-i de făcut?

— Vreau să contactez Scotland Yard-ul și să încerc să aflu pe unde a trecut colegul meu. În ceea ce-i privește pe bancheri, ar trebui să abordez chestiunea prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe. Sper că vor avea acces la conturile lor.

— Și Briza?

— Voi încredința pista celor de la BRB[74].

— Rahat! Dar eu am…

— Ați făcut o treabă excelentă, Cabrera. Dar trebuie să învățați să cooperați. Colegii dumneavoastră specializați în lupta contra marii criminalități sunt mai bine pregătiți decât voi pentru acest gen de operațiuni.

Hotărârea îl zgudui pe tânărul polițist. Era, în fond, o decizie rațională, factuală. În această afacere, el nu reprezenta mare lucru. Doar o oportunitate, bine folosită și apoi dată la o parte. Și totuși, Van Bruge uitase de un detaliu. Dacă se implicase în toată povestea, nu o făcuse pentru medalii sau celebritate. Nici pentru că se visase un justițiar ca Zorro.

Îi datora aflarea adevărului unchiului său Fabio, mamei și chiar și Angelei. Așa că nu se lăsă:

— Nu aveți dreptate să mă treceți pe linie moartă. Metodele mele dau rezultate. Și știți asta. Lăsați-mă să mă ocup de corsicani.

— Trăgând cu pistolul?

Vocea judecătorului redevenise seacă și casantă.

— Nu mai suntem în acea fază, urmă magistratul. Ne-ați ajutat foarte mult și vă suntem recunoscători pentru asta. Dar acum e momentul să ne verificăm ipotezele. Lăsați-ne să o facem.

Făcu o pauză, înainte să adauge:

— Referitor la acest aspect, puteți să-i spuneți domnișoarei Pazzonni să nu ne mai considere niște imbecili. Dacă va continua pe această cale, în mod sigur o să aibă probleme.

Paul încremeni.

— Ce vreți să spuneți?

— După gustul meu, face cam multe valuri și își cam bagă nasul în chestiuni care nu sunt de competența ei. Nu știu ce naiba a căutat umblând în dosarul acestui caz, dar vă asigur că nu-mi convine ca un terț să-mi încurce cercetarea. A avut noroc că nu am fost eu cel cu care a venit în contact.

Tăcu o vreme, ca și cum ar fi ezitat să continue.

— De altfel, o probă a fost sustrasă dintr-un dosar anexă, cel privind uciderea agentului imobiliar Jourdan. Încă nu o acuz de acest lucru, dar am cerut o anchetă. Pentru viitorul carierei sale, sper ca ancheta să nu ajungă la niciun rezultat.

Anunțul avu efectul unui electroșoc. Angela îl rugase să o țină la curent cu progresul anchetei. Cuvinte spuse la durere, în cimitir.

Dar fata jucase dublu. Îl manipulase. Și asta din motive cu totul evidente: și ea îi căuta pe vinovați. Răspunse ca prin ceață:

— Voi transmite acest mesaj.

— E spre binele dumneavoastră.

Judecătorul închise.

Locotenentul aruncă o privire încruntată în direcția lui Taillandier. Comisarul se agita pe fotoliu, deloc în largul lui.

Fără să mai aștepte, Paul își scoase telefonul mobil. După cinci apeluri, glasul Angelei îl ruga să-i lase un mesaj.

Marsiliezul își ascunse cu dificultate mânia:

— Sunt Paul. Sună-mă. Am vești noi.

58

— **M**ă crezi idiot?

Paul își dădu drumul furiei care-l stăpânea de mai bine de o oră. O fixa pe Angela cu mânie, căutând pe figura tensionată a acesteia urma unui adevăr cât de mărunt.

— Nu. Este…

— Ce este? Tânăra femeie lăsă capul în jos. Își fixa pantofii ca o puștoaică prinsă asupra faptului, cu mâna în borcanul cu dulceață.

Urmă o tăcere lungă. Se aflau într-un colț al bucătăriei, încremeniți, ca doi boxeri așteptând gong-ul final.

— Trebuie să beau o cafea. Vrei și tu?

— Nu schimba subiectul.

— Crezi că asta vreau să fac?

Luă cutia din sertarul în care o văzuse pe Maria că pune cafeaua. Avea gesturi încete, de parcă ar fi urmat un ceremonial obscur, un ritual cu care nu era prea familiarizată.

— Aveam nevoie să văd acel dosar.

— Ar fi trebuit… În sfârșit, ce dracu' să mai zic! Dacă mi-ai fi spus, aș fi înțeles. Și eu m-am mânjit de multe ori.

Era în vocea bărbatului o suferință, o dezamăgire aproape concretă.

Fata turnă cafeaua în două ceșcuțe și se așeză la masă. Bărbia îi era coborâtă, iar ovalul feței amintea de o pânză pictată de Jan Vermeer.

— Nu puteam să-ți spun nimic. Nu e vorba de mine, nici de Fabio. Am făcut asta pentru că mi s-a cerut.

— Ți s-a cerut?

— Da, un agent al guvernului italian a făcut asta.

— Ce fel de agent?

— Genul de personaj care nu figurează pe listele de oficiali. Fața marsiliezului își schimbă expresia.

— Ce mai știi de chestia asta?

Angela își aranjă o șuviță pe frunte și-l privi cu ochi goi.

— E adevărul gol-goluț. Crede-mă.

Paul simți nevoia să se ciupească de unul singur. Nimic din ancheta pe care o desfășurase el nu trimitea într-o asemenea direcție. Și totuși, Angela părea sinceră.

Își aprinse o țigară de foi și expiră profund.

— De acord… O să luăm totul de la zero. Îți pui pielea în saramură pentru o bandă de agenți secreți. De ce nu, în definitiv? Doar că tipii se interesează de un atentat comis la câteva sute de kilometri de ei. La naiba, sper că-ți dai seama că nu are niciun sens.

— Știu.

— Măcar ți-au spus ce anume caută?

— Mi-au cerut doar să vin în Franța și să urmăresc firul poveștii.

— În calitate de avocat?

— Nu. Sunt fiica lui Fabio. O victimă, într-un fel. Un confrate mă reprezintă și asta mi-a permis să am acces la dosar.

— Nu pricep. Nu puteau să facă o cerere oficială? Sigur există acorduri între Franța și Italia…

— Dosarul este clasat confidențial. Nu știu de ce. Oricum, o cooperare interstatală este exclusă, cel puțin în această fază a cazului.

Fata luă o bucățică de zahăr și așteptă să se dizolve în cafea.

— Din pricina asta m-au ales pe mine. Pentru că aveam posibilitatea să urmăresc afacerea din interior, fără să fac prea multe valuri.

Paul își duse ceșcuța la buze. O observă pe Angela prin aburul fin. Fragilă, pierdută, frumusețea ei lua acum ceva din culoarea musonului.

— Și ai fost de acord?

— Mi-au promis un post la Roma. În Ministerul Afacerilor Sociale.

Tânăra își înghiți saliva. Ochii îi străluceau ca și când ar fi avut febră.

— Job-ul ăsta însemna șansa să-i pot ajuta pe sărmanii din toată Sicilia. Vreau să spun: să-i ajut cu-adevărat. N-aș fi putut să sper la mai mult de-atât, chiar dacă aș fi pledat la bară vreme de mai multe vieți.

Paul o ascultă cu atenție. Antecedentele Angelei justificau o asemenea alegere, o astfel de generozitate. Și totuși, vedea o breșă în profesiunea de credință a fetei. Ideea că alte motivații stăteau la baza aventurii sale

ilegale. Curios, moartea lui Fabio nu se număra printre acestea.

— Cred că acest vis nu-l voi realiza niciodată, lăsă să-i scape tânăra.

O tăcere se insinuă între cei doi. Polițistul ridică din sprâncene, așteptând ca ea să continue. Angela se juca, studiind linguriță, cu privirea absorbită de inscripția gravată deasupra mânerului. Un profil de pisică, cu trimitere la hieroglifele egiptene.

Când își reluă discursul, glasul îi era mult mai ferm:

— Ceea ce am găsit, cu siguranță că i-a stânjenit. Mi-au ordonat să încetez orice anchetă, până la noi ordine.

— Ai putea să fii puțin mai explicită?

— Ancheta departamentului antitero s-a concentrat pe două direcții principale. Londra și Corsica. O bancă și proprietarii unui sediu distrus împreună cu clădirea fiscului. Evident, nu ai cum să nu fii la curent cu toate astea.

Paul încuviință cu un gest din cap. Era foarte curios să afle unde anume îl putea conduce raționamentul verișoarei sale prin alianță.

— Tot scotocind, am descoperit care este legătura între cele două piste de cercetare: un document care are un număr, un document găsit între ruine. Din păcate, n-am reușit să merg mai departe. Habar nu am ce e cu numerele alea, ce fel de document este, de ce se afla acolo, ce caută Van Bruge la Londra și tu în Corsica. De fapt, n-am nici cea mai vagă idee ce a fost cu atentatul acela. Evident, nu știu nici care-i identitatea atentatorilor.

Paul analiză fiecare cuvânt al tinerei. Tonul, atitudinea, se schimbaseră cu totul. Devenise mai lentă în gândire și exprimare, dar vorbea de parcă ar fi avut o certitudine de învingător. Să fie vorba de experiența în comunicare a avocatului? De o anumită manieră de a aborda confruntarea, prin intoxicarea adversarului, indiferent de armele acestuia?

— Dar știu sigur două lucruri, continuă fata. În primul rând, nu e vorba de un atac clasic. Și voi ați renunțat la această ipoteză imediat. Imediat cum v-ați asigurat că nu există revendicări. Al doilea…

Angela marcă o pauză, ca și cum și-ar fi pregătit efectul intervenției.

— Al doilea lucru… Mi se pare clar că nu-l veți putea descoperi fără ajutorul meu…

Siguranța de sine se transformase subit în sfidare. După ce lansase provocarea, acum își savura aroganța. Polițistul înregistră mesajul. Se apropia momentul negocierilor.

— Ai ceva să ne vinzi?

— Da.

— Și ce dorești în schimb?

— Toate detaliile.

Paul se ridică. Deschise frigiderul și desfăcu o cutie de bere. Sorbi și avu sentimentul că-l cuprinde o amețeală de gheață.

— De ce aș avea încredere în ce-mi spui? Mai cu seamă că te joci cu mine de o săptămână.

— Pentru că am intrat în posesia unei piese esențiale.

— Discută cu Van Bruge despre asta.

— Inutil. Mi-ar închide gura imediat.

Polițistul se gândi la soarta pe care i-o rezervase Van Bruge. Magistratul alerga de unul singur în această cursă. L-a strâns ca pe o lămâie și resturile le-a aruncat la coș. Fără niciun regret.

— Van Bruge mi-a dat un șut. Nu mai sunt în afacere.

— Asta e bine, pentru că nici eu nu mai sunt.

— Deja vorbești despre o echipă.

— Cel puțin știm amândoi cum stăm.

Puștoaica se agăța cu dinții și unghiile. Nu voia să cedeze. Paul se gândi la o lipitoare care-i suge sângele, bine prinsă pe mușchii lui. Ca să o dezlipească, avea nevoie să încălzească lama până la roșu.

— Lucrezi pentru un guvern străin. N-oi fi eu marele patriot, dar totuși, am limitele mele în materie de trădare.

— De fapt, lucram… Dacă ne unim forțele, putem să dăm clasă tuturor. Nu-mi spune că nu te-ai gândit s-o iei solo…

De la bun început, nu fusese decât acest gând. Să ia urma Brizei, să-i găsească pe asasinii lui Fabio, să le sucească gâtul. În mintea lui, afacerea luase o întorsătură cu totul personală. Ceva în genul unei reglări de conturi.

Van Bruge îl trăsese pe linie moartă. Acum, că lucrurile erau clare, fata asta curioasă reluase pe cont

propriu ancheta și simțea chiar și el că era momentul să nu mai aștepte nimic oficial.

De unul singur, era evident că s-ar fi blocat. Fata aștepta, cu umerii împinși în față, către el. Și avea toate motivele din lume ca să-i găsească pe asasini. Și-atunci, de ce nu?

— De acord. Te ascult.

— Nu. Mai întâi tu.

— Câtă încredere ai!

Ea stătu puțin în cumpănă.

— Iartă-mă. Nu am obiceiul să-mi dezvălui cărțile înainte să-mi fie garantată miza.

Din principiu, Paul nu avea de gând să cedeze.

— O să faci o excepție acum. Ca să te iert că ți-ai bătut joc de mine.

Angela îl privi cu intensitate, ca un jucător la masa de poker. Polițistul zâmbea, amețitor. În fine, cedă și-i dădu drumul.

— Există un al doilea dosar, la Marsilia. Are ca obiect asasinarea unei femei. Un agent imobiliar pe nume Michèle Jourdan. Femeia reprezenta SCI Vanessa, care aparține corsicanilor.

— Nu pare o miză prea importantă…

— Stai puțin. Van Bruge avea de gând să lege această afacere cu dosarul central, al atentatului, care este în lucru la Paris. Aș fi putut să aștept ca lucrurile să ia amploare, dar ar fi luat prea mult timp.

Paul se gândi la bănuielile magistratului parizian. Un dosar anexă, pe care avocatul îl scotocise. Spuse:

— Din care tu te-ai servit fără jenă.

— Nu erau prea multe chestii interesante în el, mai puțin o probă pe care colegii tăi din Poliție n-au știut s-o pună în valoare.

Zicând asta, scoase din buzunar o cruciuliță din bronz și o așeză pe masă.

— Cadou.

Polițistul privi obiectul cu circumspecție. Semăna cu o amuletă sculptată. Patru majuscule erau gravate pe fața posterioară, separate prin puncte.

S.P.Q.R.

— Ce e asta?

— Se găsea în mâna doamnei Jourdan când i-au găsit cadavrul pe dalele curții interioare din clădirea în

care locuia, la Marsilia. Literele înseamnă „Senatus Populus Que Romanus”.

— În franceză, te rog!

— „Senatul și poporul roman”. Deviză a republicii romane, întemeiată în anul 509 î.H.

— De unde știi?

— Pentru că am mai văzut acest simbol.

— Într-un muzeu?

— La gâtul cuiva pe care-l cunosc.

Paul se cutremură. Ghicea deja urmele pe care dorea să meargă verișoara lui.

— Ucigașul, fără îndoială…

Încuviință cu o mișcare scurtă din bărbie. Pe fruntea extrem de voluntară se ghiceau semnele unei dureri foarte vii, o apăsare care o chinuia pe fată. Ceva ca o poveste uitată, ca un doliu nedus până la capăt.

Polițistul interveni:

— Nu crezi că e cam prea devreme pentru o deducție atât de sigură? Chestii de genul ăsta sunt grămezi la târgurile de chilipiruri. Poate că victima îndrăgea obiectele vechi.

— Este un exemplar unic.

— Asta nu dovedește nimic. Amicul tău putea să-l vândă.

— Nu s-a despărțit niciodată de el. Ținea la cruciuliță ca la ochii din cap.

Paul glumi.

— Nimic nu este veșnic, șefa!

Fata se strâmbă, înfuriată.

— Ba unele lucruri sunt, șefu’! Dar se pare că chestia asta te depășește.

Încă îl privea mânioasă. Apoi completă:

— Oricum ar fi, obiectul nu avea cum să-i aparțină doamnei Jourdan.

— De ce?

— Trupul era gol și pe el au fost găsite urme de săpun. Probabil că făcea un duș sau o baie, atunci când asasinul a întrerupt-o. Mă îndoiesc că se spăla ținând chestia asta în mână. Pe urmă, agresorul a aruncat-o pe fereastră. Fără să o imobilizeze sau să o împuște. Este deci foarte probabil că femeia s-a zbătut.

Polițistul nu știuse detaliile punctuale ale crimei. Van Bruge vorbise doar în treacăt despre pistă, fără să

precizeze nimic. Cât privește articolul din jurnalul *La Provence,* acolo erau evocate niște „împrejurări obscure”.

Așa că putea să ia în calcul raționamentul avocatei.

— Înseamnă că victima i-a smuls cruciulița asasinului înainte s-o arunce pe geam?

— E cel mai logic raționament.

— Și ucigașul nu și-a dat seama?

— Nu în timpul luptei cu Jourdan. Apoi, probabil că era deja prea târziu să se mai întoarcă și să caute cruciulița.

Paul se scărpină în cap. Până la urmă, totul se susținea. Și, în prezent, era pista cea mai concretă de care dispunea.

Sfârși prin a ceda.

— De acord… Cine este tipul ăsta?

Fata spuse pe un ton monoton:

— Se numește Giacomo Rainaldi. L-am întâlnit în perioada când îmi terminam studiile de drept.

— La Palermo?

— Da… firește.

Lumină solară. Ca un soare care explodează. Miliarde de fotoni eliberați dintr-o dată. În două fraze banale, Angela îi oferise piesa care lipsea din întreg eșafodajul pe care el îl construise de unul singur.

Tăcu timp de câteva clipe, ca să aibă răgazul să asimileze informația. Apoi își verifică ipoteza:

— Cât de bine l-ai cunoscut?

— Bine.

— Doar atât… bine?

— A fost iubitul meu.

Paul simți brusc cum i se usucă gâtlejul. Un ghimpe de gelozie îl înțepă în suflet. Așa că întrebă cu glas mai dur:

— Un student? Fata se apără.

— Asta era el pe-atunci… Nu am mai ținut legătura de peste patru ani.

O îndoială prinse contur. Un viitor om al legii, luând o femeie în brațe ca să o arunce în vid: profilul nu se lega și pace. Paul continuă să întrebe:

— S-a născut la Palermo?

— Da, așa cred.

— Ai fost la el acasă? Îi cunoști prietenii? I-ai văzut familia?

— Nu. Ne vedeam în garsoniera mea. Delira despre o osmoză perfectă, despre fuziunea cuplului. Doar el și cu mine, uniți împotriva restului lumii.

Un zâmbet trist îi umbri trăsăturile.

— N-am vrut să cred în ideile astea. Sau n-am reușit… De fapt, ce importanță are? Iar acum, totul e de domeniul trecutului.

Paul își aminti și el de istorii trecute. Cu toții rămânem fixați asupra propriilor demoni, neputincioși să ne lăsăm eliberați. Arhivele lui personale conțineau, și ele, mai multe pagini din astea.

Doar că această suferință avea, poate, alte explicații.

Iar Angela trebuia să o asculte.

— Cred că prietenul tău se află în relație cu mafia palermitană. Cu Cosa nostra.

Fata îl privi neîncrezătoare.

— Ce spui?

Marsiliezul se ridică de pe scaun și măsură cu pași nervoși încăperea. Mișcările trupului îi eliberau cuvintele și-l făceau să comunice mai ușor.

Îi povesti tot, până în cele mai mărunte detalii. Falsa pistă inițială, Briza Mării, rețeaua anglo-pakistaneză de spălare a banilor, războiul mafiot și, la final, dispariția lui Reichman. Identificarea ucigașului doamnei Michèle Jourdan era ultima piesă, cea care închide cercul. Și cea care conduce la adevărații responsabili de atentat.

După o jumătate de oră de povestit, Paul se așeză obosit.

— Iată unde am ajuns.

Angela râmase interzisă. Se ridică la rândul ei și-și mai turnă cafea. Spatele i se curbase, de parcă ar fi purtat o greutate incredibilă. Spuse fără să se întoarcă:

— După tine, Cosa nostra a pus bomba…

— Asta mi se pare clar.

— Mai este însă un detaliu nesigur.

— Care?

— De ce să-l fi suprimat pe agentul imobiliar? După câte mi-ai spus, Jourdan lucra pentru Briză. Nu pentru sicilieni.

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Paul. Ea dezvăluia deopotrivă și starea de spirit în care se găsea Angela. Bărbatul pe care-l iubise aparținea organizației care-i transforma pe oameni în grenade ofensive. Și care-l

ucisese pe Fabio. Fata avea nevoie de timp ca să digere acest adevăr.

Așa că pregăti un răspuns.

— Poate că Jourdan a jucat dublu. Poate că ea a fost cea care i-a informat pe sicilieni despre ce plănuiau corsicanii la Marsilia. S-au temut să nu ajungă până la ei.

Angela se aplecă în față, cu brațele încrucișate. Explicația nu o mulțumea.

— Ascultă, continuă Paul. Sincer, n-am nici cea mai mică idee. Singura modalitate de a obține răspunsuri este să-l reîntâlnești pe acest Giacomo. Dacă ești de acord, doar în acest fel putem să fim siguri de ceva.

Ea nu răspunse. Degetele i se jucau cu o șuviță de păr, ca și cum ar fi căutat o certitudine. Cabrera se ridică.

— Doar asta voiai, nu?

— Nu… nu știu…

— Eu știu. Hai, să nu mai pierdem vremea.

III
A găsi

59

Paul își amintea ca prin ceață. O culoare care se stinge, ceva ca o guașă aproape ștearsă de apele memoriei.

Roșu.

Palermo era pictat în această tonalitate, multiplicată la nesfârșit în nuanțe subtile. Pământul acestui oraș, udat de izvoare, mănos și darnic până la orbire; cupolele sale aspre, coliere de purpură despicând azurul electric; fațadele ocru, acoperite de iederă roșietică.

Cu cotul scos pe geamul mașinii, marsiliezul se lăsa condus în tăcere. Privea orașul cu sentimentul că redescoperă un prieten apropiat în treizeci de ani de viață, nu mai făcuse această călătorie decât o singură dată. Atunci când o întovărășise pe maică-sa, cu prilejul unei morți în familie și al unui partaj de moștenire.

Avea paisprezece ani pe-atunci.

Fiat-ul Panda părăsi Via Maqueda și se angajă pe o arteră umbroasă. Angela își conducea cu dibăcie mașina printre gropi și alte defecte ale drumului din bitum. Nu-și dezlipise buzele de la aeroport.

Împrejurimile târgului Capo aveau ceva dintr-o atmosferă câmpenească. Vesele, populare, clocotind de energie și de viață. Clădiri dărăpănate se înălțau spre cer, formând un fel de culoar de onoare pe care se uscau la soare grămezi de rufe. Bărbați în maiouri strânse pe trup fumau pe trotuare, făcându-și semne cu mâna sau cu capul. Femei cu picioare bronzate se întorceau acasă, cărând coșuri pline de târguieli. Pretutindeni, puști gălăgioși și obositori.

Atmosfera amintea de un film de Vittorio de Sica, realizat în studiourile de la Cinecittà cu Sophia Loren și Marcello Mastroiani strigând unul la altul din balcoane diferite, sub privirile amuzate ale vecinilor.

Traversând această harababură, Paul se gândi la cartierul Panier, acest geamăn franțuzesc al târgului Capo ascuns în plină Marsilie. Aceeași nonșalanță, același fatalism, mascate sub foarte multă mândrie. Mizeria unei vieți nefardate, ritmată de sarcină și căutare de muncă.

Ocolind o piațetă, ajunseră pe o arteră importantă și largă. Construcții din piatră masivă, fațade concave străbătute de nișe, împodobite cu statui. După strâmtoarea străduțelor, contactul cu acest bulevard îți provoca amețeală. La fel ca primă gură de aer după revenirea la suprafața apei.

Angela se opri în fața unui grilaj. În spatele acestuia se ghicea o grădină, oază fermecătoare cotropită de palmieri, măslini și pini. Acționă o telecomanda și intră în curte.

Paul slobozi un fluierat de mirare. Se aștepta la orice, dar nu la asta. O vilă, retrasă de la stradă, ascunsă în adâncul unui parc plin de verdeață. Un adevărat adăpost regal.

— Aici locuiești?

Angela lăsă mașina într-o parcare din pietriș roz, la câțiva pași de clădire. Deschise portbagajul și-și scoase valiza.

— Este un fost muzeu. Primăria a împărțit clădirea în apartamente și le-a amenajat. Am izbutit să-mi cumpăr un studio.

— Cum…

Fata îi tăie elanul interogativ cu un gest simplu.

— Am fost în locul potrivit la momentul potrivit. Am avut baftă.

Paul îi aruncă o privire perplexă. Tânăra nu pregeta să-l surprindă. Își trăia viața ca o învingătoare, valorificând oportunitățile care se iveau, tăind în carne vie ca să obțină ceea ce-și dorea.

Ca și cum i-ar fi intuit întrebările, Angela schiță un zâmbet și-l conduse în interior.

Părțile comune ale clădirii frizau monumentalul. Hol imens, fresce clasice, marmură. O scară impresionantă dădea către paliere spațioase, apărate de contraforți din piatră albă. Un ascensor era instalat în apropiere, ascuns într-un cofraj din lemn. După un minut de urcare, pătrunseră într-un univers special: lumea în care trăia verișoară-sa.

Paul descoperi un cadru extrem de agreabil, zugrăvit în tonuri pastelate și presărat cu pernuțe din mătase. O cameră de fetiță, fragilă și delicată, spre deosebire de imaginea voluntară afișată în exterior de Angela. O canapea extensibilă era lipită de-a lungul peretelui, în fața unei chicinete separată printr-un bar american. O singură

fereastră Velux străpungea tavanul mansardat, lăsând să pătrundă în cameră o adevărată orgie de lumină.

Gazda deschise frigiderul și desfăcu o sticlă de apă minerală. Turnându-și în pahar, îl întrebă pe Paul:

— O bere? Paul încuviință, tulburat.

Fata remarcase ce prefera și ținuse minte.

Angela îi întinse cutia și se așeză în lotus pe mochetă, cu spatele lipit de perete.

— O poziție pe care o știu de la kinetoterapeutul meu. Ca să-mi relaxez coloana.

Paul mai încuviință o dată, fără să știe ce ar putea să spună. În această bomboniera feminină, chiar că se simțea înghesuit, deloc în largul lui. Era prea mare, prea greu. Mai mult, apropierea fizică de verișoara lui îl stânjenea și mai puternic. Zâmbind de sub geamul unei rame de sticlă, poza lui Fabio îl readuse la realitate.

Întrebă pe un ton moale:

— Încă mai suferi?

— Nu știu, dar mă simt bine că am revenit acasă…

Percepu în timbrul glasului ei un fel de lașitate, suflul înfrângerii.

— Ești sigură că dorești să mergem mai departe?

Îl privi cu ochii ei intenși, deosebit de negri. Două priviri sfidătoare, două luni de tăciune plutind pe un ocean de nisip.

— De ce? Tu nu mai vrei asta?

Răspunsul dat de păstor păstoriței. Mai rău. Oglinda orientată în fața propriilor lui îndoieli. De la sosirea lor la Palermo, entuziasmul polițistului se mai răcise. Plecaseră nepregătiți, fără un plan, fără nimic în cap. Ca doi liceeni sărind gardul internatului și porniți la asaltul unei nopți primejdioase.

Subit, adversarul pe care ei aveau de gând să-l înfrunte îi apăru în întreaga lui realitate, una teribil de înfricoșătoare. O organizație laborioasă, crudă, niște maeștri ai crimei. Paul nu-i cunoștea rotițele, nici ramificațiile. Putea doar să-și imagineze complexitatea acesteia, să intuiască măsura raportului de forțe. În mintea sa revenea o singură imagine: cea a unui boxer de categoria muscă, aruncat fără avertizare în ring contra unuia de categoria grea.

Se gândi la maică-sa, la Fabio. Nu avea dreptul să îi părăsească, să îi trădeze. Mai mult, istoria personală a Angelei cerea și ea niște răspunsuri.

Suspină:

— Nu o să fie prea ușor.

— Păi ne așteptam la asta, nu?

Era tensionată, chiar agresivă. Paul bătea în retragere. Nu era pregătit pentru confruntare.

— Cum începem? întrebă el.

— Pentru moment, te vei odihni. Trebuie să văd pe cineva.

Strânse berea în mână. Micuța brunetă tocmai îl dăduse la o parte cu blândețe și preluase conducerea operațiunii.

— Hai că nu-mi pică fisa! Mă tragi pe linie moartă?

Fata își trozni vertebrele cervicale. Un zgomot de oase rupte tulbură liniștea din încăpere.

— Nu e cazul să te vexezi. Pur și simplu nu am cum să te iau cu mine.

— E cam brutal să mi-o spui așa…

— Îmi pare rău. Adevărul este că persoana la care mă duc nu ar înțelege. Ar putea să refuze ajutorul pe care i-l voi cere.

— De ce? Și ăsta este unul dintre foștii tăi amanți?

Fraza vibră cu o rezonanță stranie. Paul se întrebă ce naiba îl apucase. Se simți stupid, ridicol, imbecil chiar. Un atac pe un astfel de teren nu-și avea rostul.

Angela nu răspunse înțepăturii. Se ridică plină de suplețe și spuse cu simplitate:

— Ai încredere în mine.

Locotenentul se afundă în canapea.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg ce naiba m-a…

— Las-o baltă. Sunt foarte mulțumită că ești aici. Fără tine, nu m-aș descurca deloc.

Își privi ceasul de mână. Apoi își trase în picioare o pereche de Converse și-și schimbă cămașa cu un tricou alb.

Paul zări mătasea ecru a unui sutien din dantelă, forma rondă a sânilor umflându-se în ritmul respirației. Își întoarse pe jumătate privirea, surprins de francheța și camaraderia gestului. Angela nu se împiedica în falsă pudoare. Se dezbrăca plină de naturalețe, ca un manechin în culisele unei prezentări de modă. Din pragul ușii, fata îi arătă un set de chei agățat de un panou din lemn.

— Asta dacă vrei să ieși. Dacă nu, te descurci cu televiziunea prin cablu. N-am numărat, dar cred că sunt în jur de două sute de posturi.

Apoi îi zâmbi.

— N-am prea mult timp la dispoziție. Dacă dorești, după ce mă întorc mergem să prânzim. Ți-am promis, o să-ți povestesc absolut tot ce aflu în afacerea noastră.

60

Știa că îl va găsi la birou.

În fiecare duminică după-amiaza se închidea acolo ca să lucreze. Sub aparența lui blajină, Antonio Gagini nu-și făcea griji. Obsesia îl condusese la un adevărat cult pentru trecut, dezgropând tone de arhive, analizând relicve și cazuri îngropate. După zece ani de cercetări știa istoria Cosei nostra mai bine decât mulți universitari.

Cu o diferență, totuși: violența îndurată de copii era temeiul motivației sale.

Angela opri motorul. Rămase nemișcată, cu mâinile pe volan. După ce depusese jurământul de avocat, și ea ducea aceeași luptă, pierdută dinainte.

Organizația criminală profita întotdeauna de mizeria oamenilor. Ea îi folosea pe copii fără cel mai mic scrupul, înrolându-i drept soldați în pantaloni scurți pentru misiuni de cărăuși sau de filaj: trafic de țigări, de droguri, de material furat sau de deșeuri toxice, urmăriri sau supravegheri. Banii cumpărau inocența. Uneori, imprudența îi conducea pe puști la moarte. În cartierele încinse ale orașului Palermo, copiii sacrificați pe altarul afacerilor mafiote nu erau deloc puțini.

Închise ușa mașinii și se îndreptă spre scară, o lucrare monumentală care părea să ajungă până la cer. De fiecare dată când se ducea la Palazzo Reale, o asalta o senzație de supradimensionare. Străvechea reședință a regilor Spaniei semăna cu o fortăreață medievală, construită într-un amestec de stiluri pisan, grec și maur. Un sincretism arhitectural rezultând din numeroasele invazii suferite de Sicilia.

Astăzi clădirea adăpostea sediul *Assemblea regionale siciliana,* Parlamentul insulei.

Sări mai multe trepte deodată și ajunse în incintă. Grupuri de vizitatori treceau dintr-o sală în alta, extaziindu-se în fața pânzelor marilor maeștri, iconografiilor orientale și candelabrelor baroce.

Se gândi la cuvintele mamei sale, apropo de frumusețea artei. Unii cred că se află în posesia acesteia, la fel cum avem în proprietate un obiect de consum – să zicem, o mașină sau o casă. În realitate, arta aparține

tuturor. Prin caracterul ei universal, arta desființează clivajele și oferă acces la procesul de sublimare. Arta îi dezvăluie astfel omului partea ei de sacru.

Angela deschise o ușă modestă, care purta o plăcuță ce restricționa accesul persoanelor neautorizate. De când Antonio îi arătase această scurtătură, fata nici nu mai intrase prin altă parte.

O galerie împodobită cu aur și aflată în spate o conduse spre un *paio*[75] plin de palmieri, o imagine care amintea de o *hacienda*[76]. Niciun zgomot. Nicio răsuflare. O tăcere monahală învelea această parte a edificiului, tulburată din când în când de fâlfâitul unor aripi de pasăre.

Angela înaintă cu pas grăbit, fără să acorde nicio atenție balustradelor din fier forjat, sculpturilor din piatră albă, mozaicurilor pastelate care străluceau în lumina soarelui ca niște lagune de nestemate. Mintea îi era concentrată exclusiv asupra clipelor ce vor urma. O întrevedere sub formă de probă a adevărului. O căutare al cărei deznodământ era imprevizibil.

Își strecură mâna în sacul de umăr și strânse cruciulița.

Doar Antonio îi putea oferi un răspuns.

După ce urcă o nouă scară, ajunse pe un culoar spațios, acoperit de covoare persane uzate. Bătu la o ușă și intră fără să mai aștepte.

Bărbatul era aplecat asupra unui monitor, așezat pe un birou din lemn sculptat. De jur-împrejur era plin de dosare și documente. Antonio purta un tricou roșu cu mâneci scurte, mâinile sale dezgolite fiind albe și moi.

Fața i se lumină când o zări pe tânără.

— Angela…

Fata se apropie și îl îmbrățișă cu căldură. De fiecare dată, contactul cu barba lui Antonio o lua prin surprindere. O mângâiere aspră, în care ghicea mirosuri de tutun. Îmbătrânind, Antonio semăna din ce în ce mai mult cu un naufragiat. Părul lui înspicat ar fi putut fi înăsprit de sarea mării, iar șuvițele de pe frunte ar fi putut fi atât de sălbatice din pricina brizei neîntrerupte.

Tânăra îl întrebă în italiană:

— Te deranjez?

— Niciodată, după cum bine știi.

Aceeași tandrețe, la fel ca și cea de la prima lor întâlnire, atunci când Angela aflase de moartea părinților ei în acel nefericit accident. Fata observă în ochii lui Antonio, dincolo de protecția oferită de lentilele anti-reflex ale ochelarilor, o anumită slăbiciune, ba chiar o urmă de teamă, ceva ce nu îi era familiar înainte.

Fata se neliniști:

— E în regulă?

— Da…

— Chiar-chiar?

Bătrânul inspiră adânc și-și arcui sprâncenele.

— E mizeria asta de carte. Cred că nu mai am chef să scriu la ea.

Fals, se gândi Angela. Lupta lui Antonio îl condusese până aici, în cadrul serviciilor atât de râvnite ale parlamentului sicilian. În prezent, bărbatul conducea celula de coordonare socială și avea la îndemână mai multe mijloace decât altădată. Cartea la care lucra mergea în aceeași direcție, ținea de aceeași continuitate a luptei contra mizeriei și criminalității infantile. Mai mult decât o mărturie, cartea însemna o armă foarte eficientă. Un pamflet care denunța corupția grație căreia puștii de pe străzile cartierelor aduceau bani negri, sume imense în buzunarele mafioților și oficialilor apropiați interlopilor.

Fata încercă să-l liniștească:

— Cred că muncești prea mult. Mai ocupă-te și de tine. Când o să-ți tragi sufletul, cartea se va scrie singură.

Bătrânul își compuse un zâmbet care se dorea autentic. Dar efortul suna fals, cu toate că însemna că pricepuse mesajul.

— Ai dreptate… Vorbește-mi despre tine. Cum a fost călătoria la Marsilia?

— Uff, complicat…

Bărbatul încuviință cu un aer distrat. O tăcere adevărată făcea mai mult decât toate prostiile debitate în semn de amiciție. Sfârși prin a întreba, ca pentru a schimba subiectul:

— L-ai văzut pe prietenul meu?

Nu părea să fie la curent cu intervenția liderului de sindicat al docherilor. Avocata hotărî să-l abordeze altfel.

— Nu.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să am vești de la el.

În locul oricărui răspuns, fata scoase cruciulița din sac și o așeză pe birou.

— Știi ce e asta?

Bărbatul luă obiectul și îl studie. La capătul mai multor zeci de secunde, întrebă pe un ton autoritar:

— Unde ai găsit asta?

— Nu contează. Te rog doar să-mi răspunzi.

O tulburare subită se citi pe fața bătrânului.

— Este crucea lui Constantin. Cel mai vechi simbol al Cosei nostra.

Răspunsul veni ca o lovitură de pumnal. Angela pricepu dureros ce anume o adusese aici. Ea nu căuta o confirmare a deducțiilor lui Paul ci, din contră, o negare a acestora. Ideea că măcar o parte a trecutului ei va scăpa de la dezastru.

Zadarnic.

Giacomo nu era decât un ucigaș. Asasinase pentru măcelarii ăștia de mafioți.

Se legă de detalii ca să disimuleze devastarea ce-i desfigura fața.

— Ce știi despre obiectul ăsta?

— Are semnificația unei contradicții. Trimite la o erezie. Roma păgână topită în creuzetul creștinătății. A fost imaginată pentru împăratul Constantin, cel care, în veacul al IV-lea, s-a creștinat. Motivele care o decorează reprezintă flăcări stilizate. O modalitate de a lega infernul și mântuirea…

Infernul. Mântuirea.

Crucea. Spada.

Angela înțelese întreaga simbolistică a obiectului. Mafia siciliană exercita o dreptate temporală sub privirile Domnului. Puterea cezarilor era instrumentul său, o devoțiune fără pată, legitimitatea ei.

Antonio își rulă o țigară. Concomitent, își urmă expunerea, fără să mai privească la degetele care-și făceau singure treaba.

— Cosa nostra a avut inspirația să-și însușească această reprezentare. Încă de la originile organizației, cred. Țelul era să impresioneze spiritele simple. Deschise în fața supunerii oarbe, destinate unei uitări de sine într-un proiect mai vast decât cel al propriei existențe nevolnice. Bărbații de onoare…

— Care asasinează femei și copii?

— Care organizează atacuri armate, corupție și pun pe piață cantități colosale de droguri… Toți știm asta.

Își aprinse țigara și privi spre tavan. O greutate suplimentară tocmai i se pusese pe umeri. Orice sicilian știa de această cangrenă care ucidea tăcut insula.

El, cel puțin, încerca să o combată.

Având drept arme cuvintele și stiloul.

— Această cruce aparținea Romei, spuse în continuare. Stătea la Muzeul Vatican. A dispărut în timpul războiului, laolaltă cu alte mii de obiecte furate de naziști. Se spune că ar fi fost recuperată de o familie din Trapani, clanul Bonnano, cu ajutorul lui Lucky Luciano.

Angela încruntă sprâncenele. Giacomo se numea Rainaldi. Nu Bonnano. O nouă minciună? Încercă să se asigure:

— Se află și astăzi în posesia clanului?

— Acum, nu. Acest simbol este atribuit familiei care conduce Cupola[77]. Șeful acestor familii asociate îl deține pe vremea mandatului său.

De data asta, revelația îi provocă un adevărat scurtcircuit mental. Giacomo avea pe-atunci cam douăzeci și nouă de ani. Oricare ar fi fost evoluția lui de mafiot, e destul de dificil de imaginat că ajunsese chiar în vârful piramidei. În plus, era de notorietate publică faptul că, de la arestarea lui Toto Riina, noul patron al onorabilei societăți era Nino Palici, *capo* al familiei Corleone.

Parcă nimic nu mai avea sens. Antonio își aprinse încă o dată țigara. Trase două fumuri, dar fără să inspire în plămâni.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă în cele din urmă.

Fata ezită câteva clipe. Să-și împărtășească temerile ar fi ușurat-o. Putea să aibă încredere în uriașul cu barbă mai mult decât în oricine pe lume.

Își reprimă această pornire. Dacă și-ar da drumul, l-ar fi pus în primejdie pe Antonio.

— Nu pot să-ți spun. Nu acum, cel puțin.

— E grav, Angela. Foarte grav. Nu ar fi trebuit să fii în posesia acestei cruciulițe.

— Știu… Nu-ți fie frică. N-am de gând să o păstrez.

— E ca un sceptru. Emblema seniorilor. Vor face totul ca să o recupereze.

Fata își simți pulsul bătând nebunește. Pericolul se întrupă brusc într-o erupție vulcanică. Un pas greșit și ar fi fost imediat absorbită de lava încinsă.

Își privi discret ceasul. Ora 19. Paul probabil că dădea ture de îngrijorare.

— Trebuie s-o șterg. Mulțumesc pentru informații.

Bătrânul suspină.

— Era la Marsilia, nu-i așa?

— Nu…

— Aproape de mormântul tatălui tău…

De data asta, tânăra nu mai fu în stare să răspundă. Vocea îi încremenise în gât. Antonio o privi cu intensitate maximă.

— Nu e nimic sănătos în a-ți reînvia trecutul, draga mea. Mai bine uită-l.

Fata se clătină. Simți cum i se tulbură privirea.

Se stăpâni, îl îmbrățișă cu patimă și ieși fulger din încăpere. Fraza pe care nu o spusese îi răvășea inima. Angela murmura, ca pentru sine.

— Asta am făcut, Antonio. Vreme de douăzeci de ani…

61

Angela alesese o *trattoria* fără pretenții, la două străzi mai încolo de locuința ei: *Villa*.

Paul se simțise imediat ca acasă în atmosfera din restaurant. Un cadru familial, fețe de masă albe și roșii, etajere acoperind pereții, încărcate de halbe din faianță colorată. Un bar din lemn bătut era așezat de-a lungul peretelui, în spatele căruia dormita un bătrânel.

Traversară sala și pătrunseră în *patio*. Minuscul, simpatic, era tăiat în două de un platan cu aere de baobab. Patru mese abia dacă-l înconjurau, iluminate de felinare.

În acea seară, aerul avea ceva din atmosfera atât de plăcută a sezonului estival. Era una dintre acele seri răpite iernii, așa cum se mai întâmplă în special în țările din sud. Îi amintea lui Paul de un revelion petrecut cu prietenii pe o terasă, îmbrăcat doar în pulover și încălzit doar de vinul roze. Tânărul iubea Mediterana exact pentru acest contact atât de carnal. Pentru această eliberare a simțurilor, pentru mângâierea cotidiană, invizibilă, a cărei voluptate îl impregna până în măduva oaselor.

Angela întregea acest tablou minunat. Fină, senzuală, cu acea catifea în privire care îi farmecă pe bărbați și-i face sclavi de-a pururi. În ciuda acestui farmec nebun, viața fetei nu fusese o plimbare de plăcere. Ea păstra o tristețe resemnată, o melancolie, ceva amintind de acel sentiment de *saudade*[78] de care vorbesc brazilienii.

Fata își strânsese părul la spate, dezvăluindu-și, în lumina lumânărilor, tensiunea care-i ascuțea trăsăturile.

— Îți place aici?

Paul răspunse din toată inima.

— Ador locul ăsta.

Se înfipse și mai bine în scaun și-și umplu plămânii cu aerul binefăcător al micii grădini din *patio*. Parfum de lavandă, miros de friptură și de cimbrișor. La celălalt capăt al terasei un cuplu care cina vorbea în șoaptă.

Orașul dispăruse.

O puștoaică cu aparat dentar veni și le aduse meniurile. Paul începu să parcurgă cu voluptate paginile care povesteau despre tot felul de bucate apetisante.

Survola cu privirea nume străine, amestec de intonații familiare și de consonanțe înșelătoare. *Ricotta frita, sfincione, panzerotti, habbaluci…* O păsărească, încărcată de *faux amis*[79].

Acasă, părinții lui nu mai vorbeau italiană. Sau o făceau când el nu era de față. Părăsiseră Sicilia pentru o lume mai bună, unde copiii lor să se poată integra. Asta și făcuse Paul.

Și totuși, undeva, în străfundurile acestei uitări, încă mai simțea cum se agită niște spectre. Caracterul său, mândru, impetuos, uneori rigid. Prieteniile lui, fidele până la naufragiu. Paul iubea lucrurile simple, strângerile de mână dintr-o bucată, înțelegerile tacite, care îi legau pe oameni dincolo de puterea înșelătoare a cuvintelor.

— Ce vrei să mănânci? îl întrebă Angela.

— Păi sunt cam dezorientat. Poți să-mi traduci?

Tânăra schiță un zâmbet.

— Paste? Pizza? Specialități?

— Merg pe mâna ta!

— S-ar zice că progresezi în planul ăsta!

— Păi suntem parteneri, ce, ai uitat?

Fata își turnă un pahar cu apă și propuse un toast.

— Pentru parteneriatul nostru.

Paul o urmă în urare. Pentru o clipă, ochii lui se pierdură în ochii fetei. Negru pe negru. Două singurătăți întâlnindu-se în abis la lumina aruncată de flăcările lumânărilor.

O căldură umedă i se răspândi în tot trupul. Angela îi provoca un sentiment de alinare, îi trezea dorința de a i se abandona. Bucățelele sufletului său sfărâmat se-adunau laolaltă pentru a reface întregul ce-i lipsea atât de mult.

Bărbatul își întoarse capul și privi spre sală.

— Mi-e sete. Luăm niște vin?

Cu un semn din mână, Angela o chemă pe puștoaică. Comandă două feluri cu nume absconse, precum și o sticlă de Valpolicella.

Paul asculta fascinat. Când fata vorbea italiană, vocea ei își schimba tonalitatea. Ceva mai joasă, mai molatecă. Un amestec de senzualitate și de candoare, o atingere sonoră care-l bulversa în profunzime. Angela observă că locotenentul o studiază.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic… Mă întrebam doar ce anume te-a împins să te întorci la Palermo.

— De ce? Te bate gândul să te întorci și tu la origini?

— Nu… Pentru mine, e niţeluș cam târziu. Dar recunosc că m-am gândit adeseori.

Angela făcu o pauză. Figura îi devenise de piatră.

— Să zicem că m-am născut aici – și asta a contat cel mai mult.

Dar marsiliezul intui că în spatele răspunsului se ascunde un motiv mult mai puternic, chiar violent. Așa că tăcu și el, sperând că această liniște asumată va provoca o mărturisire. După ce-și aprinse o țigară, Angela adăugă:

— Părinții mei sunt înmormântați la câțiva kilometri. Cred că aveam nevoie să le simt prezența aproape.

— Nu e cam morbid? Ce crezi?

Fata se cabră.

— Face fiecare atât cât poate.

Aerul păru să prindă o consistență de plumb. Paul clătină din cap, conștient că o dăduse în bară. Sticla cu vin apăru la vreme ca să salveze situația. Tânărul dădu pe gât un pahar plin cu vin nebotezat, într-un gest de căutare disperată a curajului de a continua discuția. Apoi, cu inima îmbărbătată de căldura alcoolului, începu cu mai multă blândețe și diplomație:

— Ce s-a ales de întâlnirea ta de astăzi? Cum au decurs lucrurile?

— Instructiv și… derutant.

— Și altceva?

— Ai avut dreptate în ceea ce privește implicarea Cosa nostra…

Marsiliezul simți cum începe să se enerveze.

— Cum, mai aveai îndoieli?

— Nu a fost deloc ușor să accept asta.

Bărbatul simți cum începe să se țească un alt mister. Nu făcu efortul să-l dibuiască, de teamă să nu calce încă o dată pe bec. Se mulțumi doar să întrebe:

— Ce ai aflat?

— Cruciulița din mâna victimei este un simbol mafiot. El îl desemnează pe șeful clanului care conduce faimoasa Cupolă, care reunește familiile cele mai influente din cele nouă provincii ale Siciliei.

Paul se încruntă. Își amintea foarte bine discuția din ziua precedentă, din casa părinților săi. Așa că întrebă, având grijă cum accentuează cuvintele:

— Adică Giacomo ăla al tău ar fi *il capo di tutti capi*?

— Aparențele asta dau de gândit. Dar nu văd cum ar fi posibil.

— De ce?

— Pentru că, de când a fost arestat Toto Riina, în 1992, noul boss este Nino Palici. Acesta este șeful familiei Corleone.

Numele acelui sat îi aminti imediat de filmele lui Coppola. Mafioți simpatici și omenoși, deveniți nemuritori pe fundalul muzicii de mandolină grație lui Marlon Brando și Al Pacino. Paul intuia că realitatea era foarte departe de aceste imagini aseptice.

Clătină din cap.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de el.

— Puțini au auzit de el. Palici nu este în țară din 1963 și nu dispunem de nicio fotografie recentă de-a lui. Ultima poză este cea de când și-a luat permisul auto.

Paul calculă în minte. Astăzi, mafiotul trebuie să aibă în jur de șaptezeci de ani. Descrierea nu i se potrivea, așadar.

Angela încă nu gustase din vin. Își continuă discursul, aprinzând încă o țigară:

— Zvonurile vorbesc despre un tip inteligent, mai implicat politic decât a fost Riina. El a înțeles că teroarea făcea deservicii intereselor organizația. Că atentatele și asasinatele atrăgeau prea mult atenția asupra mafiei.

— O retragere strategică?

— O consecință a legii cu privire la cei care se căiesc. Mafia trebuia reorganizată, în viziunea acestui nou lider. Ea trebuia să redevină, din vizibilă, opacă. Tipul a întrerupt recrutările, a dizolvat anumite familii și a modificat lanțurile de comandă.

Paul avu senzația că i se vorbește despre o organizație militară. Își imagină un bătrân general, aplecat asupra hărților de stat-major ca să stabilească strategia viitoarei bătălii. Doar că strategul-șef avea pe mâini sângele lui Fabio.

Întrebă:

— Trăiește la Palermo?

— Direcția de investigații antimafie, celebra DIA, ar da orice să afle. Palici face parte dintre cele mai importante priorități ale sale.

Paul se mai servi cu un pahar cu vin. Competența pe care Angela o vădea cu privire la subiectul mafie era impresionantă. Și-o închipui în sala de tribunal, o pasionată a Codului Penal luptând contra unei hidre înrăite.

Simți o strângere de inimă. În curând, războiul lor avea să capete o turnură mult mai brutală. În acest context brodat cu crime, doar el putea să o protejeze.

— Bine, hai să facem un rezumat, sfârși prin a spune locotenentul. Crucea aparține lui Palici, iar tu ai văzut-o la gâtul lui Giacomo. Nu văd decât două posibilități. Fie bătrânul i-a încredințat-o, ceea ce înseamnă că era atât de apropiat de boss, încât acesta i-a recunoscut meritele dându-i-o în dar. Fie Palici a dat colțul… În concluzie: fostul tău Romeo se află în vârful piramidei.

Angela continua să refuze evidența:

— E prea tânăr…

— Ascensiunea unui lup tânăr, e deja o poveste clasică…

— Tipul nu are anvergura să conducă o familie. Ce să mai vorbim despre Cupolă.

Polițistul ridică din umeri.

— Până la urmă, ce știi tu despre el?

Fata se adânci și mai mult în scaun. Un sunet slab îi ieși din gâtlej atunci când dori să răspundă.

— Nimic… E adevărat.

Paul percepu un stadiu mai avansat al dezamăgirii Angelei. Ar fi vrut să-i cuprindă mâna, să i-o strângă, să o facă să priceapă că nu toți bărbații sunt niște ticăloși.

Dar în loc să facă asta, rămase tăcut.

Li se aduse mâncarea. Tânăra alesese pentru amândoi diferite feluri de melci marinați și o pizza doldora de ceapă. Paul crăpa de foame, așa că nu se sfii să atace în forță pizza.

Între două înghițituri, își schiță în minte un plan de bătaie. Era foarte entuziasmat.

— Mai întâi mergem la Facultate. Trebuie să verificăm chestiunea identității lui Giacomo. Cine știe? Poate că dibuim o pistă.

— Mi-e teamă că nu e necesar.

Angela își lăsă în farfurie furculița. Acest pronostic avea o conotație funerară, ceva ce Paul nu înțelegea.

— Explică-te.

— Cruciulița asta le aparține. Când vor afla că o am, vor veni să o recupereze.

— Păi ăsta e un motiv în plus să acționăm așa cum ți-am propus. Dacă Giacomo este atât de important precum pare, să încercăm să-l dibuim. Surpriza este cel mai bun atu al nostru. În acest fel, va fi mai vulnerabil. Și vom avea o monedă de schimb ca să-l încurcăm pe Palici.

Fata își plecă capul. Nu mai avea nicio urmă de combativitate.

— Nu crezi că ar fi mai bine să vorbim cu polițiștii?

— Până când se vor pune în mișcare, noi vom fi deja în mâinile mafioților. Poți să ai încredere, îmi cunosc colegii.

Paul îi făcu semn din ochi verișoarei sale, dorind să o încurajeze.

— Lasă-l pe specialist să acționeze. Mai întâi urmărim un fir. Pe urmă, golim tot coșul cu ghemuri.

Își sfârși paharul și plescăi din limbă.

De fapt, nimic nu era atât de simplu precum înfățișase el situația.

62

Ușile batante se îndepărtară. Palierul se scălda în beznă, ca de fiecare dată când ajungea la etajul ei. Abia se ghicea haloul unei lămpi de siguranță, pal și îndepărtat, ca un far acoperit de brumă.

Angela ieși din ascensor. Paul o aștepta, reținând cu o mână ușa din metal ca să-i asigure puțină lumină. Fata se îndreptă către întrerupător, înjurându-l în sinea ei pe arhitect. Acest idiot îl plasase la zece metri de cușca liftului, ceea ce complica și mai mult lucrurile în loc să le simplifice. Apăsă pe buton. O strălucire blândă îi lumină universul cunoscut și familiar. Încetul cu încetul pornirea răzbunătoare i se estompă.

Paul o urma în pas alert. Cu părul liber, cu privirea strălucitoare, îi zâmbea. Angela îi întoarse surâsul, dar fără prea multă convingere. Nu mai avea puterea să se ascundă, să joace rolul partenerului hotărât, dinamic, gata să-și înfrunte destinul cu dinții strânși. Stabilirea adevăratei identități a lui Giacomo îi epuizase orice energie.

Înaintă pe culoar, cu mersul elegant al unei zeițe coborâte pe pământ. După ce plecaseră de la restaurant, tăcuse, refugiindu-se într-o călătorie prin lumea amintirilor. Imaginile îi treceau prin fața ochilor, o proiecție privată realizată pe un vechi cinemascop.

Figura lui Giacomo, mâinile lui pe pielea sa, mirosul epidermei acestuia, la baza gâtului…

Îl iubise pe acest bărbat. O fericire fără nori, paranteză a vieții în răstimpul căreia demonii dispăruseră. Iluminarea durase șase luni. Până când fata ajunsese să-și dea seama. Nu avea dreptul să iubească. O regulă de fier, nicio concesie. În arcanele conștiinței, acest prezent atrăgea moartea. O trimitea la ideea de destrămare, de abandon, de coșmar îngrozitor, așa cum erau cele care îi terorizau nopțile.

Așa că dăduse înapoi. Ca să se apere. Să se retragă în sine. Denunțase această legătură care se născuse în același mod în care ar fi reziliat un abonament la ziar. Fără preaviz.

Giacomo încercase să înțeleagă. Dar ea nu-i spusese nimic. Laș, tipul își reluase vechile obiceiuri și ieșise rapid din viața ei, sărutând-o de bun rămas.

Și abia acum avea să înceapă adevăratul iad. Senzația teribilă că îi lipsește ceva de neînlocuit, ceva din trecutul ei scindat în două. Pentru prima oară de la accident, o suferință diferită îi capta energia.

Rămăsese timp de trei luni fără vești, o veșnicie care-i mușca din carne, mai acidă decât soda caustică. Rezistase. Nu-l căutase. Nu cedase. Durerea era pentru ea o experiență familiară. Va merge mai departe și timpul va atenua suferința.

Doar că nimic de acest fel nu se întâmplase. Zilele treceau unele după altele, dar durerea nu ceda cu niciun preț. Nopțile și le petrecea în fața telefonului, sperând că Giacomo o va căuta. Ezitase de nenumărate ori să-i formeze ea însăși numărul de telefon în sfârșit, se hotărâse să reînnoade relația. Un apel anonim, pe mobil, nimic altceva decât să-i audă glasul.

Degetele i se crispaseră ascultând mesajul. Numărul nu mai aparținea fostului iubit.

Giacomo trăsese cortina.

Angela se opri în fața apartamentului. În urmă, prezența protectoare a lui Paul. Un înger brunet, derutant, a cărui profunzime contrasta cu înfățișarea lui brutală. Apucase să introducă cheia în broască când simți mâna polițistului.

Se simți dată la o parte cu blândețe. Paul împinse ușa cu piciorul.

Lemnul se îndepărtă câțiva centimetri.

Tânăra încremeni. Se revedea încuind broasca și punând cheile în buzunar. Buzele i se întredeschiseră, dar nu izbuti să scoată vreun sunet. Paul scoase din cizmă un cuțit, o lamă zimțată a cărei mărime o impresionă pe avocată.

Îi făcu semn să aștepte și dispăru în umbră.

Fata așteptă câteva minute. Un talmeș-balmeș infernal îi exploda în cap. Vagabonzi? Imposibil de crezut. Cosa nostra? Cum să fi ajuns până la ea? Și atât de rapid?

O rază de lumină se insinuă în încăpere. Paul se întoarse, tensionat ca o coardă de pian.

— Ai avut o vizită… Apropie-te, ți-au făcut „ordine” în casă.

Fata dădu din cap, ascultătoare. Inima îi pompa cu putere sângele în artere, timpanele îi vibrau, tot trupul îi era tensionat. Cu pași ezitanți, păși pragul studioului.

Avertismentul lui Paul era un simplu eufemism. Camera semăna cu o cazemată izbită de un obuz. Cărți, rame, obiecte, nimic nu fusese iertat. Bucățele de sticlă străluceau pe pardoseală, așchii de lemn peste tot, bucăți de ipsos. Patul fusese răsturnat, salteaua sfâșiată.

Meticuloși, tipii căutaseră până și în structura de rezistență. Mocheta era tăiată, tapetul desprins, plafonul smuls. Cablurile electrice atârnau de-a lungul pereților ca o lavă întărită.

Fizice sau psihologice, șocurile violente au această particularitate: își produc efectele abia mai târziu decât în momentul consumării lor. Nefiind în măsură să integreze masa de informații traumatizante, creierul se deconectează de la realitate.

Altfel spus, se anesteziază. Angela măsura camera cu pași mărunți. Se păstra demnă, fără vreo reacție vizibilă. Doar paloarea buzelor îi trăda starea de spirit. Un zombie într-un câmp de cadavre, asta era.

Paul preluă inițiativa.

— Ai lăsat cruciulița aici?

Nicio reacție. Se apropie de ea și o strânse de braț.

— Angela… Mă asculți?

— Da…

— Au venit să caute amuleta. Unde este?

Tânăra păru să se trezească dintr-un vis. Răspunse cu un glas lipsit de timbru:

— În buzunar…

— Dă-mi-o.

Se execută fără protest. Gesturi dezlânate, creierul deconectat. Locotenentul puse micul obiect într-un buzunar al gecii. Apoi o întrebă pe verișoara sa:

Știi un hotel?

— Dar…

— Nu trebuie să rămânem aici.

Scotoci în grămada de lucruri și-și extrase sacul de sport. Conținutul era răspândit primprejur, murdar de ipsos. Îl azvârli înapoi și spuse pe un ton hotărât:

— Mi-a dispărut arma. Acum, știu că nu ești singură. Asta explică de ce nu te-au așteptat… Se răsuci spre fată.

— Ia cu tine exact ce-ți trebuie, e vremea s-o ștergem.

Angela îl privi cu ochi goi. Cuibușorul îi fusese violat. Un asalt al barbariei, al cărei impact îl resimțea progresiv. Hainele îi zăceau în dezordine – rochii, cămăși, chiloți – murdărite de mâini străine, agresive, pângăritoare. Ideea că toate acestea fuseseră atinse i se părea de neacceptat.

Se bâlbâi:

— Nu… nu pot.

Paul alese în locul ei ceea ce părea necesar. Când sfârși, o conduse spre culoar.

Traversară parcul în pas alert încercând să nu iasă prea mult din zonele cu umbră. Pinii se ondulau în bătaia brizei, lungi tije compacte drapate în propria lor demnitate.

Niciun zgomot.

Doar zgomotul pașilor pe asfalt.

La zece metri de Fiat, Paul se piti la adăpostul unui zid mai mic. Strângea în pumn pumnalul, adevărată prelungire metalică a falangelor sale. Verifică dacă drumul era liber și păși ușor spre mașină.

Angela aștepta, încremenită, tremurând din toate încheieturile. Până acum, apropierea fizică a vărului ei acționase ca un ecran.

Dar de-acum încolo unda de șoc avea s-o izbească din plin.

Stopurile se aprinseră concomitent cu motorul. Panda dădu în marșarier, cu un șuierat ascuțit. Portiera dreaptă se deschise din mers.

Fără să se mai gândească, tânăra se aruncă înainte. Din doi pași, era deja în interiorul mașinii.

63

Nici măcar o pisică.

Semafoare înșiruite și legate, a căror culoare oranj clipea prietenos.

Paul rula cu o viteză nebună pe Via Vittorio Emanuele, o stradă luxoasă care ducea spre mare. Frontoane înalte din piatră gri, opriri pe cornișă, pline de vegetație, priviri mânioase ale garguilor. Noaptea conferea orașului o înfățișare neliniștitoare. O replică inversată a decorului, cu umbre imense, gata să se însuflețească spre a se devora între ele.

Adâncită într-un gând sumbru, Angela privea cum, în viteza mașinii, defilează fațadele clădirilor monumentale. Haloul umbrelor mișcate îi accentua profilul extrem de feminin. Îi sublinia paloarea cadaverică. Claritatea liniilor lăsase loc unei angoase puternice. O urmă de mascara îi tremura sub pleoape, lăsând să cadă până deasupra buzelor râulețe de scântei.

Locotenentul nu îndrăznea să rupă tăcerea. Prefera să aștepte, să-i lase răgaz să-și revină. Cât ai clipi, curajosul avocat care era Angela plonjase într-o zonă a violenței, într-o grotă grețoasă populată de monștri antediluvieni, de creaturi oarbe cu fălci imense. Trecuse fără niciun fel de tranziție de la un univers protejat, sigur, la cruzimea bestiilor sălbatice. O junglă în care legile se scriau cu sânge, a cărei unică biblie era frica.

— Acolo!

Fata strigase și un sunet ca un de spasm ieși din profunzimea conștiinței sale.

Paul apăsă frâna. Fiat-ul derapă pe bitumul umed al șoselei. Controlă derapajul mașinii și se opri în mijlocul străzii.

Privire de jur împrejur. Ochii care caută un loc adecvat de staționare. Se găseau într-o intersecție, chiar în mijloc.

Paul spuse cu glas încordat:

— Nu-i nimic aici.

— Ia-o la dreapta.

Tânărul coti pe prima stradă la dreapta. Pătrunse pe o străduță, nu cu mult mai lată decât autoturismul.

— Ce-i cu planul ăsta?

— Condu, îi porunci Angela.

Paul se execută fără comentarii. Fata își recâștigase siguranța și îi comunica acum că e plină de energie.

Înaintă încet, încercând să nu frece caroseria de pereții caselor. Suspensiile fi zgâlțâiau, prea dure pentru acel tip de pavaj. După vreo cincizeci de metri, avocata comandă din nou.

— Oprește aici.

Se găseau în fața unui garaj, cu un panou din metal gri pe care era pictată un semn ce indica interdicția de a staționa. O fațadă burgheză se odihnea în umbră. Niciun hotel prin apropiere.

Scotoci în sac și scoase mobilul. Tastă un număr. Sunete sintetice. Ecranul se aprinse, aruncând o lumină bleu turcoaz.

În tăcerea dintre ei, Paul distinse numărul de apeluri. Unu. Doi. Trei. Patru… Puțină liniște înainte de furtună. Oare pe cine suna? În sfârșit, o voce adormită răspunse. Un glas feminin.

— *Si…*

— *Sono Angela.*

— *Angela*?

— *Sono sotto. Sbrigati*! *È urgenti*![80].

Închise. Paul o întrebă, cu pleoapele strânse:

— Unde mergem?

— La o prietenă.

— Ești sigură că…

— Știu ce fac.

Un zgomot metalic îi sublinie spusele. Ușa de metal se retrase pe niște rulmenți, dezvăluind o cameră prăfuită, iluminată de un tub de neon. O New Beetle galben-canar era lipită de un perete.

Paul manevră cu dificultate. Mușchii i se luptau cu volanul, cizmele chinuiau ambreiajul. După manevre anevoioase, care durară trei minute, reuși să parcheze lângă mașina germană.

Angela coborî, fără vreo altă explicație. Deschise o ușă din spatele încăperii. Gesturile îi erau precise, vii, impregnate de o voință fără fisură. Paul înhăță sacul și o urmă. În spatele lui, ușa metalică a garajului se închidea deja.

Pătrunseră într-un hol circular, un fel de grădină, slab luminată, de formă eliptică, cu o fântână arteziană la

mijloc și cu un pavaj gen tablă de șah. Fresce în culori terne împodobeau zidurile, oferind o senzație de frumusețe dispărută, de bogăție consumată. Un miros de salpetru plutea prin aer, atmosfera veritabilă a unui sit arheologic.

Angela părea să fie familiară cu locul, îl cunoștea ca pe propriu-i buzunar. Se repezi pe scări, de-a dreptul fugind. Paul merse pe urmele ei, suflându-i în ceafă. Urcă treptele două câte două, alunecând uneori în zonele mai uzate, sau pe câte un defect de aliniere. Recunoscu în aceste imperfecțiuni marca unei arte de a trăi viața. O voință deliberată de a lăsa lucrurile în desfășurarea lor naturală, de a se mândri cu trecutul și de a-l flutura în fața ochilor ca pe un drapel.

Pe palier era deschisă o ușă. În prag, o apariție de o frumusețe cum Paul rar mai văzuse în viața lui. Cam de aceeași vârstă cu Angela, mai trupeșă o idee, cu trăsături de o simetrie clasică. Ochii, de un verde întunecat, se ascundeau sub o frunte bombată, oferind impresia unei provocări permanente. Femeia era îmbrăcată într-un capot roșu, brodat cu motive chinezești.

Ea îl studie pe Paul cu circumspecție, apoi se îndepărtă ca să-i lase pe cei doi să intre. Trecând pe lângă ea, polițistul mirosi un parfum de scorțișoară, amestecat cu nuanțele mai intime ale transpirației din somn.

Cele două tinere se îmbrățișară. Angela îi murmura câteva cuvinte la ureche înainte să izbucnească în lacrimi. Se ghemui în brațele prietenei sale, tușind violent și zguduindu-se din tot trupul.

Atunci când se mai liniști, fata își aminti de Paul și făcu prezentările. Apariția fermecătoare se numea Fiona. Era, ca și Angela, avocat și lucra pentru un cabinet de afaceri. Mai mult nu-i spuse marsiliezului. În definitiv, acestuia îi era egal. În ciuda situației în care se găseau, senzualitatea femeii îi trezea cele mai ascunse pofte.

Gazda șterse fața Angelei cu o batistă. Apoi le propuse să le ofere câte o cafea, și dispăru în direcția bucătăriei.

Călăuzit de verișoară-sa, Paul se așeză în salon. Mobilierul modern contrasta cu farmecul desuet al clădirii. Masa joasă din metal mat, canapele cu montură din plexiglas, gadgeturi din inox, pânze contemporane. Paul avu sentimentul că se află într-un pub-cafenea în stil

italian. Eleganță, confort, modernitate, totul pe un fundal de tradiții străvechi.

Angela abia de-i lăsă răgazul să se așeze. Fata începu să vorbească într-un ritm de mitralieră:

— Versiune oficială: ești urmărit de polițiști. Ai înțeles?

— Ai înnebunit…

— Cu moaca ta, toți vor fi convinși de asta. Nu vreau ca Fiona să aibă probleme.

Paul își masă ceafa. Ezită să-i spună ce gândea. Până la urmă, interveni:

— Nu-i cumva cam târziu pentru asta?

O sclipire de mânie se aprinse în privirea verișoarei sale.

— Nu ne-a urmărit nimeni… Fiat-ul se află în garaj… Ei… Ăștia nu o cunosc pe Fiona.

— Doar ți-ai văzut apartamentul! Tipii știu că suntem la Palermo. Știu unde ne ducem, cu cine ne întâlnim. După tine, cât timp crezi că va dura până când ne vor lua urma?

Temerile Angelei se transformară în panică.

— Păi… Păi și atunci ce-o să facem?

— În seara asta, rămânem aici. Ar fi prea riscant să ieșim în jungla de-afară. Mâine dimineață vom lua o hotărâre.

Tânăra magistrată dădu încetișor din cap. Lacrimi i se iviră din nou în colțul ochilor. Părea că realizează brusc că prezența lor acolo primejduia viața gazdei.

Paul o auzi murmurând.

— Antonio…

— Poftim?

— Persoana cu care m-am întâlnit în această după-amiază. Probabil că știu de întrevederea noastră…

Se grăbi să-și scoată mobilul și să telefoneze. Obrajii încinși îi trădau angoasa ce-o stăpânea. Curând, spuse:

— E deconectat. A intrat mesageria.

— Asta nu înseamnă nimic… Doarme.

Dar Paul nu era deloc convins că așa stau lucrurile. Dacă fuseseră urmăriți încă de la aeroport, înseamnă că mafioții le știu toate mișcările. În același timp, memoria îi actualiză o altă convorbire, consumată cu o seară în urmă, în casa părinților lui.

Așa că afirmă:

— Cei care te-au trimis să scotocești în dosar… Ei ne-au urmărit.

Angela îi aruncă o privire îngrozită. Tocmai îi pusese încă un pachet de dinamită în grădina casei. Așa că nu putu decât să îngaime:

— Dar e… absurd.

— Nu mai mult decât întreaga noastră situație. Ei sunt singurii, împreună cu prietenul tău, care au aflat că acea cruciuliță este în posesia ta. Și au știut înaintea lui.

Emoția o făcu să explodeze.

— De ce-ar fi făcut asta?

— Habar n-am. Tu ești spioana…

Angela simți cum își pierde glasul. În acel moment își făcu apariția Fiona. Frumoasa femeie se unduia înspre cei doi veri, cu un platou lăcuit între mâini. Paul îi privi cu nesaț gambele, două liane nesfârșite cu reflexe de miere.

Gazda așeză cești le pe masă. Angela i se adresă, dar în italiană. Fraze cântate și pline de culoare, asemănătoare unor scurte capodopere muzicale.

Fiona clătină din cap a negare. Apoi aruncă o ocheadă în direcția lui Paul, cu un zâmbet semnificativ în vârful buzelor. După acest intermezzo fără traducător, fata dispăru așa cum venise.

— I-am spus că avem de vorbit, îi comunică avocata marsiliezului.

Dar Paul sesizase tâlcul câtorva din cuvintele italienești folosite de Angela. Așa că-și verifică intuiția:

— Probleme amoroase?

— N-am găsit altă idee.

— Oricum, pare să țină…

Tânăra zâmbi. Apoi își rezemă ceafa pe speteaza canapelei. Oboseala se adăuga stresului, iar corpul ei avea nevoie de relaxare. O odihnă activă, căci fata părea să se gândească profund.

În cele din urmă, spuse:

— Ideea ta nu mi se pare verosimilă.

— De ce?

— *Mani pulite*[81]. Îți spune ceva această expresie?

— Vag…

Cu privirea rătăcită, pierdută prin cameră, Angela începu să povestească:

— Cea mai amplă vânătoare de vrăjitoare din ultimul secol în Italia. Începutul s-a consumat în 1992,

prin ordinul judecătorului de instrucție Di Pietro. Cel puțin două mii de anchete deschise. Sute de inculpați. Procese în cascadă. Această operațiune a decapitat vechea clasă politică și a restructurat peisajul mafiot.

Paul își propti bărbia între palme, așa cum face un elev studios. Pe-atunci, avea doar douăzeci de ani. Își petrecea timpul între motocicletă, sala de box și nenumărate cuceriri. Nu acorda prea multă atenție dedesubturilor politicii interne italiene.

Tânăra își continuă narațiunea:

— Corupția a fost serios zdruncinată. Legăturile dintre creștin-democrați și mafie au fost eradicate. După asta, iubiții noștrii guvernanți strâng mereu din cur ori de câte ori vine vorba despre garda financiară.

— Dar asta nu înseamnă că sunt cu totul inocenți astăzi.

— Nu… Dar să faci avere din politică este mult mai greu în prezent.

Paul băgă la cap. Nu înțelegea totuși ce legătură există între această poveste și afacerea lor. Își amintea, desigur, de anchete trecute, când ieșiseră la iveală relații greu verosimile, chiar la niveluri foarte înalte. Per total, toate aceste cercetări avuseseră drept consecință numeroase morți violente.

— Mafioții sunt ca insectele parazite. Distrugi un cuib, dar altul a apărut deja. Astăzi le ajunge să fie doar puțin mai discreți.

Angela își încruntă sprâncenele. Luă ceașca și sorbi toată cafeaua.

— Să admitem… Dar mai există ceva ce nu cadrează. Cei care m-au trimis la Marsilia nu știau ce conține dosarul, habar n-aveau că organizația Cosa nostra e implicată. Tocmai de asta voiau să le ofer eu informații.

— Te-ai gândit că te-au manipulat? Ce zici?

— Găsești că nu m-am tăvălit suficient prin țărână?

Paul părăsi canapeaua și începu să măsoare cu pași nervoși camera. În mintea lui, toate aspectele afacerii se îmbinau cu precizia unui mecanism elvețian. Prin urmare, spuse cu năduf:

— Iată cum văd eu lucrurile. Tovarășii tăi de joc au interese comune cu mafia. Bani, informații, nu contează. Și ei știau că acești camarazi de drum sunt mânjiți până la cot, de aceea și-au pus fundul la bătaie ca să-i ajute. Te-au trimis să verifici mersul anchetei, să scotocești prin

dosarele judecătorilor. Și, cum aceștia pierdeau vremea pe pista falsă a atentatului contra clădirii fiscului, trebuiau să afle dacă fusese găsită vreo probă… Pe scurt, aveau nevoie de tine ca să verifice stadiul cercetărilor.

— Bine-bine, dar în ce scop?

— Ca să obțină un avans în acest caz complicat. Să afle dacă sunt sau nu în colimatorul colegilor francezi. Să se organizeze. Cosa nostra a aruncat în aer un cartier întreg. Îți dai seama? Și asta doar ca să distrugă documente și să exercite presiune asupra concurenței. Încă nu știu ce înseamnă asta pentru ei, dar un lucru mi se pare evident: documentele în chestiune valorau inestimabil pentru ei și nimeni nu avea vreun interes ca polițiștii să-și bage nasul în treaba lor.

Angela respiră adânc. Înghițea adevărurile unul după altul, până la saturație.

Paul îi lăsă răgaz să digere tot ceea ce-i spusese. Se apropie de fereastră și îndepărtă puțin perdeaua. O fântână spectaculoasă dormita sub privirile lui, împodobită cu nimfe, monștri și alte alegorii, toate din piatră. Își imagină o trecere. O ușă care să-l ducă direct în infern.

Reveni pe canapea și se așeză lângă Angela.

— Cum se numește contactul tău?

— Renato Grazzi. Comunicăm prin coduri. Al lui este Albastru. Al meu Galben.

— L-ai întâlnit la Palermo?

— Da. Însă lucrează la Roma.

Nu erau chiar vecini. Să-și plimbe mutra cu ochelari fumurii prin ministere risca să fie un joc complicat. Care ar fi putut să dea de bănuit.

Rămânea Giacomo. Putea să urmărească această pistă fără prea multă zarvă. Pornind de la Facultate.

Paul căscă profund. Înainte de orice, avea nevoie de somn. Orele ce urmau aveau să fie cu siguranță foarte agitate. Așa că propuse:

— Mergem la culcare?

Tânăra își dădu cu părerea.

— Noaptea poate fi un sfetnic bun.

— Cum facem cu camera? Stăm împreună sau nu?

— Nu ducem lipsă de paturi. O să-i spun Fionei că avem nevoie de spațiu. O să înțeleagă.

Paul își ridică palmele deschise în semn că e de acord. Deja se imagina cum o ia pe Angela în brațe. Cum

o simte lipită de el, respirând…

Alungă acest gând. Era verișoara lui. Făcea parte din familie.

Și totuși…

64

Pumnalul subacvatic este o armă redutabilă, mai ales atunci când știi să o folosești. O lamă zimțată, lungă de cincisprezece centimetri, capabilă să perforeze cutia toracică și să atingă organele vitale. Rănile provocate cu acest pumnal produc cel puțin hemoragii interne și, în unele cazuri, chiar o moarte instantanee. Oricum, rănile făcute cu această armă sunt grave, de multe ori dificil de vindecat. Tăișul pumnalului poate secționa simultan carotida și corzile vocale, pentru ca atacul să se desfășoare în liniște.

Dar, oricare ar fi eficiența sa, nu se poate compara cu cea a unui Sig Sauer, noul pistol oficial al poliției franceze. De proveniență elvețiană, calibrul 12, semiautomat, capabil să tragă cincisprezece gloanțe din oțel în mai puțin de zece secunde. Ușor, manevrabil, fără pericol de blocare, impactul său este comparabil cu cel al unui Magnum 357.

Pentru expediția în Sicilia, Paul alesese o asemenea armă. O luase de la BAC pe furiș, din lotul primit luna trecută. La brigadă știau cu toții că nu suferă focul automat, că-l preferă pe cel succesiv. Așadar, nu i-ar fi dat nimănui prin cap să-l bănuiască pe el că l-a șutit, căci știau că folosește bătrânul Mahurin, un pistol clasic.

Conform noi legislații aeriene, pistolul călătorise în seif, la fel ca și pumnalul, urmând ca muniția să ajungă la Palermo cu altă cursă. Paul trebuia să recupereze gloanțele de la Chestură, după patruzeci și opt de ore, pe baza legitimației de polițist.

Acum, că-i furaseră Sig-ul, polițistul nu mai avea nevoie să meargă la Chestură.

Însă era clar că-i trebuia o nouă armă de foc.

Fiona îi propuse să părăsească apartamentul trecând prin subsol. În acele cartiere vechi, pivnițele țeseau o adevărată pânză de păianjen, unind clădirile printr-o rețea de galerii săpate în vremea războiului.

Așadar coborâră la subsol. La capătul unui culoar întunecat, prietena Angelei dădu la o parte un panou din rigips. În spatele acestuia, o rampă din pământ bătătorit se înfunda în noapte.

Coridoarele aveau o atmosferă deloc propice respirației, căci degajau adevărate pungi de gaz nesănătos. Firește, nu exista sistem de reciclare a aerului. Miros, substanță, ambianță. Paul se gândi la zonele din cartierele de Nord ale Marsiliei. Îi era imposibil să scape de gazul ăsta iar Paul aproape că era încredințat că sfârșitul îl aștepta în vreuna dintre aceste pivnițe împuțite.

Fata îl conduse cam o sută de metri, la lumina unei lanterne electrice. Mergând în urma ei, aproape că-i ghicea fesele, ceafa, acoperite de o geană de umbră. După o cotitură, Fiona o apucă pe o nouă rampă. Accesul era blocat de o ușă din fier ruginit. Încercă să tragă de ea, dar nu reuși. Marsiliezul se încordă din toate puterile. Ușa cedă, scârțâind.

Pătrunseră în alte pivnițe, dădură de un alt hol, de o altă clădire. Acolo tânăra femeie se despărți de el. Îi ură noroc sărutându-l pe obrazul drept, înainte de a se întoarce.

Imobilul dădea direct într-o stradă animată. Bărbații își începeau ziua de muncă, defilând fără cravată, cu fețele arse de soare. Mămici își conduceau puștii la școală, femei cu părul gras și cu figuri obosite.

La acest început de săptămână, Palermo oferea o imagine extrem de plăcută. Imaginea unei normalități pașnice, înrădăcinată în cotidian, în care familiile trăiau și munceau fără să se sinchisească de violență.

Paul se cățără într-un autobuz. După cum îi spusese Angela, acesta avea să-l ducă la târgul Vucciria, în spatele portului Cala. De-acolo, trebuia să traverseze spre Piața San Domenico, destinația sa. Un târg în care materialele hi-fi, țoalele și țigările se vindeau pe nimica toată. Locuitorii din Palermo îl numiseră *Casa di ladrone,* adică, într-o traducere literală, „Casa hoților”.

Angela îl asigurase că acolo se vindeau și arme. O afacere ținută inclusiv de puști, firește, fără întrebări incomode și formulare în triplu exemplar. Oricum, pentru siguranță, trebuia să fie cât mai discret.

Era aproape ora 10 când se amestecă în mulțime. Locul era deja suprapopulat, solul devenise alunecos, acoperit de o peliculă colorată. Fructe strivite, sânge de pește, rumeguș, Paul recunoscu fără probleme acest amestec. Peste tot, vociferările vânzătorilor stradali rivalizau cu urletele negustătorilor de pește.

Încercă să-și facă loc prin această adevărată maree umană. Soarele topea gheața pe care erau expuse vietățile marine, iar difracția razelor sale producea fascicule scânteietoare, care te fermecau. Menajere treceau de la o tarabă la alta, purtând coșuri împletite sub braț. Pretutindeni gălăgia îți spărgea timpanele. Vocile erau stridente, chiar agresive. O adevărata cacofonie asalta creierele până la limita de sus a suportabilității. Încă și mai deranjante erau privirile. Erau ca niște pumni purtați în loc de ochi și plantați în plină figură, mai negri decât moarul aprins. Era imposibil să ghicești în acele priviri până și cea mai măruntă intenție. Acei ochi harponau direct inima, fără pudoare și discreție, creând în disconfortul intruziunii o senzație aproape fizică.

După douăzeci de minute de luptă aprigă, densitatea omenească parcă mai slăbise. Paul simțea că se apropie de țel. Înconjură o biserică și intră pe o stradă murdară. Prelate acopereau bitumul asfaltului, așezate una lângă alta până în mijlocul străzii. Un talmeș-balmeș de marfă se găsea acolo, sub privirile neîncrezătoare ale vânzătorilor de aparatură electronică.

Paul ochi un pușți, cam de zece ani la prima vedere, îmbrăcat cu un șort de fotbal și un tricou galben-verde, culorile echipei naționale a Braziliei. Numărul 9 era cusut pe spatele acestuia, numărul lui Ronaldo.

Paul înaintă. Îi studie cu aparentă concentrare marfa, compusă mai cu seamă din CD-uri cu muzică pop, băgate în țiplă. Britney Spears, Justin Timberlake, Beyonce. Poluarea sonoră depășea orice granițe imaginabile.

Tipul îl întrebă ce dorește. O logoree verbală având ca suport mai multe limbi de circulație îl cuprinse pe pușți. Paul nu pricepea nimic. Dădea doar din cap în cadență. Când hărmălaia interogativă a copilului încetă, Paul îi făcu semn să se apropie. Îi spuse la ureche:

— *Pistola*?

Micul fotbalist mimă foarte prost mirarea. Paul scoase un teanc de euro, ceea ce-l făcu pe pușți să-l privească plin de încredere. Acesta ridică degetul mare în sus, apoi își băgă degetele în gură și începu să fluiere.

Aproape imediat, un alt fotbalist își făcu apariția. Chiar mai mic decât celălalt, avea o claie de păr creț pe cap. Cu o mișcare din cap, îi făcu semn să-l urmeze.

Merseră mai sus, pe stradă, până în dreptul unei treceri. Locotenentului nu-i venea să creadă. Fără să se

ferească, fără garanții, ca și cum a vinde arme era lucrul cel mai natural și îndeosebi legal din lume. Confirmându-i această impresie, nimeni dintre cei care stăteau la locul de vânzare nu dăduse vreo atenție tranzacției pe care el și fotbalistul o începeau.

Piticul măsură strada cu privirea. Gest profesional, fugitiv și spontan. Convins că nu există nicio primejdie, îl conduse pe Paul în gang.

O curte bătrână se deschidea dincolo de pasaj, delimitată de fațade dărăpănate. Tolăniți pe pământ, alți trei pitici se jucau cu niște oase. Toți erau îmbrăcați în șorturi murdare și tricouri descusute.

Se ridicară ca la un semn și veniră în întâmpinarea lor. Banda parlamentă ceva timp. Apoi un puști se îndreptă spre Paul. Părea să fie șeful, având cam doisprezece ani. Piele închisă la culoare, păr de cărbune, tipul zâmbea cu vino-ncoace.

Îl pipăi rapid peste haine pe locotenent, fără să sesizeze existența pumnalului ascuns în cizmă. Mulțumit, dispăru în clădire. Ceilalți își reluară jocul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Marsiliezul avu o clipă de neliniște. Își închipui o capcană, o bandă de mardeiași adusă de puștan ca să-l jefuiască. Sau polițiști în civil care-l iau din spate, punându-i cătușe.

Evident, nimic din toate acestea nu se întâmplă.

Șeful piticilor se întoarse cam după zece-douăsprezece minute. Avea în mâini o taşcă din piele de capră în care ascundea un pachet. Desfăcu legăturica în fața lui.

Apoi zise cu mândrie:

— Glock.

Paul cântări arma. Nu mai văzuse decât o dată un asemenea pistol, când cu o descindere în cuibul unei găști de polonezi. Ușor, puternic, de calibru 45 mm, optzeci la sută din polimer. Trăgea șaisprezece focuri până să se descarce. Întrebă:

— *Cuanto*?

— *Sette cento.*[82]

Micii mafioți nu se încurcau cu tarifele. Țînteau sus. Oricum, părea o armă serioasă și în condiții bune. Așa că Paul propuse jumătatea sumei. Negociară și se opriră la cinci sute de euro.

Polițistul luă pistolul în mână, îl cântări, armă chiulasa din mișcare. Fără rezultat. Verifică revolverul, știind intuitiv unde era buba. Nu avea încărcător. Șmecherii ăia mici îl scoseseră.

Polițistul BAC-ului marsiliez înțelese această procedură. Să vinzi o armă operațională însemna pur și simplu să semnezi condamnarea la moarte a cuiva. Un ticălos ar fi putut să-i ucidă pe pușți și să o șteargă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Piticii nu erau proști.

Își băgă Glock-ul la spate, sub bluzon, și încrucișă brațele. În acest fel arăta că era mulțumit de afacere. Numără încetișor cinci hârtii de o sută de euro și le întinse micilor mafioți.

Un murmur făcu să freamăte grupul traficanților juniori când șeful lor apucă banii. Contractul fusese respectat de ambele părți.

Paul încruntă din sprâncene, dar fără să renunțe la zâmbet.

— *Le palie*?[83]

Grupul fremătă. Două încărcătoare își făcură imediat apariția, împinse cu piciorul la mai mult de un metru distanță. Cât timp Paul le ridică, ceata de puștani o și tăiase de-acolo.

Locotenentul nu încercă să-i prindă. Armă Glock-ul și dădu drumul unui glonț pe țeavă. O senzație extrem de plăcută îl încercă auzind pocnetul metalic atât de familiar.

Războinicul își regăsise arma.

65

Cum ați spus?

Rainaldi. Giacomo Rainaldi.

Angela îi aruncă lui Paul o privire obosită. Aplecată la nivelul ghișeului de la secretariatul facultății, fata parlamenta de mai bine de zece minute ca să obțină măcar un punct de plecare pentru cercetarea lor. În spatele geamului, o funcționară apatică trecea în revistă coloane întregi de nume pe ecranul unui computer.

— Ce generație universitară spuneți că era? Întrebă molusca cu un glas tern și indiferent.

— 1997-2001. În sfârșit, așa cred…

— Primul și al doilea ciclu de studii?

— Da. Am susținut examenul de licență împreună.

Degetele loviră tastatura, de parcă ar fi fost însuflețite de o viață proprie. Paul o studia pe secretară, pe deasupra cefei verișoarei sale. Păr neîngrijit, unghii roase, ochelari pe rețetă compensată, texte de genul „Candidații nu trebuie să se împingă pe ușă!”.

Femeia sfârși prin a ridica o figură total lipsită de expresie.

— Nu există nimeni cu acest nume.

Angela strânse din dinți.

— Sunteți absolut sigură?

Răspuns agasat din partea salariatei:

— Păi dacă vă zic…

Paul așeză o mână pe umărul verișoarei sale. Știa prea bine acest gen de funcționar. Inerție, fanatism față de siguranța locului de muncă, lipsă de responsabilitate: tripticul sfânt și, firește, fatal. Prin urmare, era zadarnic să mai insiste.

Ieșiră din încăperea insipidă și se întoarseră în holul cel mare al facultății. Facultatea de drept părea construită dintr-un singur bloc de marmură, dar unul imens. În mijloc, bazinul unei fântâni arteziene în ale cărei ape reci se reflecta plafonul situat undeva foarte sus, pierdut poate în transcendența gândirii juridice. Grupuri de studenți defilau pe sub coloane, cu cursuri și pagini de carte fotocopiate în mâini, cu aer concentrat. O tăcere de mănăstire se adăuga solemnității acestui loc special.

Polițistul o conduse pe Angela spre o bancă. Aprinse o țigară de foi, fără să-i pese de panourile alb-roșii care interziceau fumatul. Organismul lui avea nevoie de tutun. Bărbatul spuse, suflând pe nas o perdea deasă de fum:

— Probabil că ți-a dat un nume de împrumut.

Fata făcu o grimasă a nehotărâre.

— Nu… Nu părea genul ăsta.

— Nu părea?

— Am fost la multe cursuri împreună. Era înscris pe listele anului nostru.

— S-a prezentat sub o identitate de împrumut.

— Nu se acordă diplome în asemenea condiții. N-ar avea nicio valoare.

Marsiliezul fu obligat să accepte raționamentul. De ce să se fi prefăcut vreme de câțiva ani că tocește niște cursuri dacă nu ar fi obținut niciun beneficiu din acest efort titanic? Care să fi fost interesul lui Giacomo?

Paul își întinse picioarele. Cercetarea lor începuse prost. Izbutiseră să părăsească zona de refugiu nocturn fără să lase urme, asta grație Fionei, dar riscau să se înece la mal dacă își mai forțau mult norocul. Un noroc care se putea transforma pe nepusă masă într-un monstru feroce, gata să-i înghită de vii.

Dintr-o dată, tânărul se întoarse spre verișoara lui. O ipoteză tocmai i se profilase în minte.

— Tipul a fost șters.

— Repetă, te rog!

— A fost… apoi n-a mai fost… L-au șters de peste tot. Nu văd decât varianta asta.

— Bine, dar… de ce?

Paul nu se găsea în posesia răspunsului. Gândea în termeni de evidență, potrivit vechii metode a legăturii dintre cauză și efect. Mobilul avea să se dezvăluie mai târziu, împreună cu restul detaliilor. Pentru moment polițistul se agăța de singurul temei solid: grija pe care-o vădise Giacomo pentru a-și șterge urmele. Un exces de zel care s-ar fi putut dovedi util anchetei lor.

Marsiliezul o luă metodic.

— O să procedăm ca la carte.

Angela se ridică și ea de pe bancă.

— Adică?

— O să recuperăm chiar noi informațiile. E clar că cineva s-a ocupat să ascundă urmele fostului tău gagiu. Și

nu cred că a fost nevoie de o armată de trepăduși pentru o astfel de operațiune.

— La ce te gândești, mai concret?

— La tipii care conduc această școală. Un baștan care are destulă putere în instituție ca să epureze dosarele sau chiar să le facă dispărute, și suficient de coios ca să încaseze fără frică un bacșiș gras.

Fata încremeni. Calea propusă de vărul francez o tulburase până peste poate.

— Tu spui… să-l interogăm pe rector?

Paul o prinse de șold. Părea un războinic apaș.

— De ce nu? Ce, e mut, nu poate vorbi?

Urmarea o făcu să surâdă. Fără să aștepte, polițistul deschise brațele, cu palmele spre cer.

— E facultatea ta. Mă conduci?

Birourile conducerii se aflau la cel de-al patrulea etaj, ocupând integral palierul. Tipii care lucrau acolo se adăposteau după un perete din sticlă, gravat cu litere din aur. Se ghicea prin transparența acestuia un spațiu mochetat, de culoare roșie. O lume pretențioasă, ale cărei blazoane imaculate păreau să traseze o frontieră simbolică între sine și restul universului non-academic.

Polițistul venit de pe stradă nu avea niciun complex de ordin intelectual. Nu-i simpatiza pe profi, cu certitudinile lor de slăbănogi, cu suficiența lor de egocentrici. Acești caraghioși luau propria lume drept adevărata realitate. Ignorau întreaga viață, cea autentică, cea în care adversarii erau prădători adulți și nu puști impresionabili. O lume în care erorile se plăteau *cash*. Într-un anumit fel, aceste mazete nu părăsiseră niciodată cu-adevărat băncile școlii.

Angela negocia cu o secretară, o scârbă menopauzată, îmbrăcată la patru ace. Conversația lor părea foarte tensionată. Tipa dispăru puțin, apoi se întoarse cu un aer fals-decepționat.

— Domnul rector nu vă poate primi acum… Este ocupat.

— Atunci când?

— Trebuie să solicitați o întrevedere, să vă înscrieți în audiență.

— Glumiți?

— Mi-e teamă că nu…

Paul simți cum se enervează. N-avea deloc chef să se joace de-a diplomația cu acest gen de oameni. O

întrebă pufnind pe Angela:

— E aici?

Tânăra se panică în fața acestui avânt brutal ce-l stăpânea pe văru-său.

— Ușa de aici, mai jos. Dar…

Paul nu mai așteptă. Se năpusti fără să mai stea pe gânduri și pătrunse în sanctuar. În spatele lui, băbătia începuse să zbiere.

Nu văzu decât un lucru. Rafturi, aliniate în spatele vitrinelor scânteietoare. Acopereau pereții de sus până jos. Mii de cărți se înghesuiau, legate în piele, ca neuronii unui cortex din hârtie.

Un bărbat cu pungi sub ochi stătea la o masă lăcuită, o piesă sobră de mobilier. Trăsăturile lui uzate evocau fără doar și poate masiva prezență a bolii. O paloare transparentă, plus sentimentul că fragilul echilibru al acelei apariții se putea sfărâma în orice clipă. Părul negru făcea de-a dreptul imposibilă stabilirea precisă a vârstei șefului universitar. La bunul simț, putea să aibă ceva între patruzeci și șaizeci de ani.

Rectorul se încruntă și-și întredeschise buzele. Dar până să apuce să articuleze vreun sunet, Glock-ul îi fixa deja fruntea.

— Să nu te bată gândul să anunți pe cineva! Spune-i secretarei să se întoarcă la treaba ei și să stea cuminte!

Băbătia dăduse buzna în încăpere, împreună cu Angela. Paul își strecură arma sub bluzon. Sub geaca de piele, își simțea revolverul la îndemână, fiind pregătit pentru orice surpriză.

Rectorul înghiți în sec. Agresorul se exprimase în franceză, dar pricepuse despre ce este vorba. Își concedie cerberul și lansă cel mai șarmant surâs de care era în stare în direcția celui care-l sechestrase. Vârstnica secretară încă ezita, debusolată, dar sfârși prin a părăsi câmpul de bătaie. Angela închise ușa în spatele ei.

— Vorbești franceză? mârâi marsiliezul.

— *Si*…

— Încă unul… (Se întoarse spre verișoară-sa.) E incredibil numărul italienilor care vorbesc franțuzește.

Fata nu răspunse. Un fior rece alunecându-i prin vene parcă o paralizase cu totul.

Rectorul încercă să-și impună autoritatea. Începu să-l întrebe pe polițist, doar-doar va ajunge să controleze situația:

— Cine sunteți? Și ce doriți?

Paul își scoase arma. O îndreptă spre universitar, la câțiva centimetri de figura acestuia.

— Nu încerca… Acum, deschide-ți bine urechile. Dacă nu înțelegi, micuța brunetă de acolo va traduce. Giacomo Rainaldi? Îl știi?

Bărbatul nu slăbea din ochi revolverul. Picături unsuroase i se prelingeau de-a lungul nasului.

— Nu.

Paul își studie Glock-ul cu un aer dezamăgit.

— Te impresionează arma mea, nu-i așa, păsăroiule? Ok, hai să nu te mai stresez.

Își înfundă sub centură pistolul, dar lăsându-l totodată la vedere. Aproape concomitent cu acest gest, pumnalul îi sclipi în mână.

— O sa te ajut să-ți reîmprospătezi memoria. Tipul ăsta a venit să facă un stagiu în școala ta. Chiar s-a pregătit ca să-și dea examenul pentru a putea să devină avocat. Vezi, te-am ajutat. Acum îți amintești?

Celălalt nu pierdea din ochi lama cu zimți, părând de-a dreptul terorizat încercă să obțină un sprijin din partea Angelei. Fără succes. Fata privea în altă parte. Așa că se bâlbâi:

— Domnule, avem mii de studenți… Nu… Nu pot să-mi amintesc chiar de toată lumea…

Francezul se așeză cu fundul pe birou. Își învârti pumnalul în jurul vârfului, ca pe un titirez.

— Și ăia ale căror dosare le contrafaci tu? Poate ți-e mai ușor așa?

— Nu… nu pricep.

Paul sesiză o jenă suplimentară, foarte diferită de frica indusă de prezența cuțitului. Ticălosul făcea avere pe spatele studenților. Asta sărea în ochi. Examene vândute, burse de studii nejustificate, cazări în campusul universitar, probabil că multe altele, toate la fel de bănoase.

Polițistul se aplecă spre rector. Un miros de apă de colonie îi gâdilă nările. Piperată la origine, această nuanță devenise cu timpul de-a dreptul acră. Îi scuipă în față:

— Mă doare-n cur de combinațiile tale, scârbosule. Ce mă interesează e că dosarul acestui tip a dispărut. Doar asta îmi trebuie.

Ochii pungiți tresăriră. Un nou semn că boala – sau poate vinovăția – lucrau pe nevăzute. Pentru polițist, era

doar semnul că venise momentul să treacă la o viteză superioară a operațiunii. Într-o clipită, deplasă cu o lovitură violentă biroul, îl luă pe rector de păr și îi așeză lama sub gâtlej.

— Știu că mai ai hârtiile. Normal. Micul tău student ți-a cerut să-l tai de pe liste și mai cu seamă să o faci cu discreție. După aia, ți-ai luat tainul, unul, îmi închipui, destul de gros, nu-i așa? Însă acum ți s-a înfundat. Nu ai de ales. Ori torni pe goarnă tot, ori îți fac un zâmbet de la o ureche la alta.

Bărbatul se trase înapoi. Își dădu ochii peste cap, se înroși, parcă înnebunise cu totul. Abia avu puterea să scârțâie:

— Așteptați!

Marsiliezul îl slăbi puțin. Știa că deja câștigase partida. Dreaptă ca o lance, Angela privise tot timpul scena cu maxilarele strânse.

Rectorul își scoase din buzunar un stick USB de 128 MB, o capacitate suficientă ca să stocheze mii și mii de informații confidențiale. Îl introduse în portul USB al computerului cu mâini tremurânde.

— Peștera lui Ali Baba, îl ironiză Paul.

— Amintiți-mi numele…

— Rainaldi. Giacomo.

Degetele mângâiară tastele. Un balet precis, un dans al angoasei și terorii. Subit, figura i se lungi.

— Este…

— Ei vezi, ai găsit.

Universitarul îl privi disperat, implorându-l de-a binelea.

— Ei… Or să afle că v-am dat aceste informații.

Răspunsul sună ca o sentință.

— Și vrei să mă impresioneze chestia asta, jegosule? Hai, imprimă. Și mișcă-te mai repede.

Cam fără vlagă, evident împotriva voinței sale, rectorul corupt puse imprimanta în stare de funcționare.

Paul recuperă foile, pe măsură ce imprimanta le scuipa afară. I le dădu Angelei.

— Ce spui?

Avocata își puse o pereche de ochelari de lectură și parcurse emoționată paginile. Camera părea că palpită în jurul fetei de parcă ar fi fost un cazan pus la fiert. Când își ridică privirea, trăsăturile Angelei nu exprimau decât o hotărâre rece, lipsită de sentiment.

Spuse doar atât:
— E în regulă.

66

Dosarul avea doar două pagini. O mențiune roșie, care apărea în partea de sus a paginii, o literă și o cifră: C3. Fără îndoială că era un cod, imaginat de rector ca să-și clasifice riscurile. Tipul înțelesese de la prima vedere cine era Rainaldi.

Paul își ridică parasolarul și continuă lectura. O făcea pentru a treia oară în zece minute. Se afla la volanul broscuței Volkswagen, parcată pe o străduță de lângă facultate. Angela fuma, cu fereastra deschisă.

Primele informații erau un *curriculum vitae.* Redactat în italiană, putea fi înțeles relativ ușor.

Giacomo se născuse la Palermo, pe 29 februarie 1976. Un an bisect, ceea ce presupunea că mafiotul își serba ziua de naștere doar o dată la patru ani. Taică-său lucra în publicitate, maică-sa era decoratoare. Locuiau pe via Dante, în ceea ce Angela numea „orașul nou", un cartier de cămătari reconstruit la sfârșitul veacului al XIX-lea în stil Liberty. Tânărul locuia la trei străzi mai departe, pe via Messina, o adresă și ea prestigioasă, pe care desigur că o datora părinților.

Paul își imagină un univers plăcut, populat cu oameni deschiși, foarte îndepărtați de cercurile obscure specifice Cosei nostra. Regulile brutale ale unei organizații cvasi-medievale erau la antipodul acestui tip de viață socială. Oare cum de intrase în contact cu mafioții acest fiu de burghezi? Și de ce fusese acceptat de interlopi?

Tot atâtea întrebări care făceau și mai incoerent parcursul anchetei lor.

Urmau apoi mai multe tabele, de o corectitudine impecabilă. Ele reflectau școlarizarea studentului, pe ani, materie după materie.

Băiatul fusese studios. Mai mult decât atât, era remarcabil. Mențiunea „foarte bine" apărea în dreptul fiecărei sesiuni, iar media anuală se afla la cele mai înalte cote. Materia preferată a studentului Rainaldi era dreptul comercial. Optase pentru toate specialitățile adiacente cursului principal, în număr de șase, printre care și dreptul bancar.

Ancheta lui Van Bruge îi apăru în minte marsiliezului. Reichman, colaboratorul acestuia, urmărea o pistă financiară. Mafioți în costume din flanel, manipulând societăți *off-shore* și conturi cifrate. Paul intui că parcursul juristului se înscria în această logică. Că știința lui de carte nu era deloc străină de noua lui orientare.

Trecu la pagina a doua.

Cifre. Date. Vărsăminte? În total, erau consemnați mai mult de o sută de mii de euro. Prețul unui pact tenebros, făcut cu oamenii caracatiței.

Paul înapoie dosarul Angelei. Fata începu să-l recitească, fixându-l cu privirea, de parcă ar fi studiat o fotografie. De fapt, privea imaginea unei umbre care trecuse prin viața ei.

— Poate n-ar fi rău să le facem o vizită părinților lui Rainaldi, lansă polițistul.

Tânăra își aruncă țigara și închise fereastra.

— De ce nu? Ar fi o ocazie să-i cunosc…

Via Dante se afla doar la câteva străzi distanță. Palermo este abia un orășel, sau măcar centrul său este astfel. Acolo, distanțele par derizorii. Adevărata dificultate constă în îngustimea străzilor, în numărul foarte mare al autoturismelor și în prezența cailor, care încetinesc și mai mult circulația rutieră. Între anumite intervale orare, locuitorii din Palermo nici nu mai calculează în kilometri, ci își privesc doar ceasul.

Ceea ce făcu și Paul. Ora 13. Pauza de prânz. Traficul probabil că se mai relaxase puțin. Puteau să ajungă acasă la Giacomo.

VW-ul demară în trombă. Își croi drum fără probleme direct la adresa cunoscută. Paul descoperi o stradă largă, mărginită de clădiri opulente cu fațade lila, ocru și roz. Coborând din mașină francezul avu impresia că pătrunde în inima unui buchet de prospețime aranjat de o mână divină.

Casa lui Rainaldi se găsea la numărul 45. Opriseră undeva mai departe, ca să nu staționeze chiar în fața obiectivului. Angela mergea înainte. Fata își scosese cămașa și nu mai purta decât un tricou fără mâneci. Umerii ei bronzați parcă atrăgeau lumina soarelui, lansând reflexe de turtă-dulce.

Sună la interfon. O voce feminină răspunse imediat. Avocata se prezentă, rămânând vagă în ceea ce privește

motivul vizitei. La evocarea prenumelui de Giacomo, urmă o clipă de ezitare. Apoi poarta se deschise.

În fundul curții, după o grădină impresionantă se afla o casă din sticlă ce reflecta lumina soarelui. Apropiindu-se, Paul observă balustradele din fier forjat. Acestea se cățărau pe balcoane, curbe languroase spărgând rigurozitatea liniilor drepte.

O femeie de o frumusețe trecută îi aștepta pe terasă. Brunetă, îmbrăcată într-un taior alb, degaja o aură luminoasă, abia atinsă de trecerea vremii. Două riduri profunde îi traversau obrajii într-un pliu de amărăciune.

Nu îi invită să intre.

Îi privea, evaluându-i.

Angela își pregătise discursul și atitudinea. În ciuda încercărilor de până acum, ea nu încetase nicio clipă să fie avocatul vigilent, pe care Paul îl presimțise întotdeauna. Se prezentă din nou și întrebă în italiană:

— Dumneavoastră sunteți… Carla?

— Da.

— Genial.

Fata se întoarse către Paul și spuse pe un ton vesel:

— Soțul meu este francez.

Femeia salută din cap. Gesturile îi erau impregnate de o eleganță discretă, de un farmec desuet. Din politețe, vorbi în franceză.

— Aș putea să știu cu ce vă pot fi de folos?

— Scuzați-mă… Am fost colegă cu Giacomo la Facultatea de drept din Palermo. Mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Din păcate, ne-am cam pierdut din vedere de când lucrez la Roma. Eram în trecere prin oraș și m-am gândit… În sfârșit, voiam să știu ce mai face.

Paul fu încântat de metodă. Tânăra mințea cu naturalețe, jucând în registrul dinamic-dar-politicos. Ea căuta să-și seducă interlocutoarea, să-i inducă gândul că fac parte din aceeași lume.

Carla o privi, ca și cum ar fi aterizat de pe lună.

— Nu știți?

— Nu… Ce să știu?

— Giacomo a murit.

Universul se cutremură. Urmă un moment penibil de tăcere. Culoarea chipului Angelei trecu de la brun-arămiu la roșu intens. Avu tăria să continue cu întrebările, fără să facă efortul de a masca tremurul vocii:

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani. Un accident în largul insulei Lipari.

— Pe mare?

— Da. Își petrecea vacanța cu niște prieteni. Practicau vânătoarea submarină.

— S-a… s-a înecat?

Mama lui Giacomo își plecă privirea. Durerea părea să-i revină cu viteza lavei unui vulcan în erupție. Murmură, absentă:

— Da, s-a înecat.

Instantaneu, un zid de convenienţă fu clădit. Cele două femei erau față în față, încremenite într-o suferință care le învelea ca un linţoliu.

Dintr-o dată, Paul se simți în plus. Nu-l cunoștea pe individ și, în definitiv, dispariția sa îl lăsa cu totul rece. Se gândi la anchetă, la această nouă întorsătură. În mintea lui o astfel de moarte sosea la țanc. Cam prea la țanc. Dar oricum, nu făcea decât să confirme restul faptelor și întâmplărilor.

Mai așteptă puțin, apoi trecu la ofensivă, însă extrem de diplomatic.

— I-ați recuperat trupul? Întrebarea o izbi pe Clara în plin. Îi fixă, nehotărâtă.

— De ce mă întrebați așa ceva?

— Și eu sunt amator de scufundări. Știu ce înseamnă să nu poți să-ți îngropi morții.

Fraze spuse simplu, pe un ton perfect natural. Femeia își încrucișă brațele peste piept, ca și cum ar fi încercat să acopere o rană profundă.

— Sunt mulți curenți în acel loc. Nu i-am mai găsit trupul.

Paul nu fu deloc mirat. Fostul iubit al Angelei avea potențial. Acest demon își migălise planul cu mult timp înainte de eveniment. Făcuse un calcul rece, care nu ținea seama de suferința celor apropiați. Oficial, tipul murise. Nu era oare acesta cel mai bun mod de a dispărea și de a începe o nouă viață?

Polițistul își jucă până la capăt rolul. Așa că își afirmă teatral compasiunea:

— Îmi pare rău, doamnă. Știu ce înseamnă să-ți moară cineva drag pe mare.

Apoi își privi cu tâlc verișoara. O sclipire în privirea acesteia îi dădu de înțeles că și ea gândea la fel.

Părăsiră casa din sticlă. Razele soarelui alunecau pe zidurile acesteia, care străluceau ca niște perle albe.

— Ce ticălos! spuse printre dinți Angela.

Mergea cu pas nervos. Furia îi împurpurase obrajii, conferind figurii ei tenta purpurie a unui foc de tabără.

Paul nu mai comentă. Își imagină ce confuzie de sentimente încerca biata fată. Ușurare, dezamăgire, iubire, ură. Deși se despărțiseră de mult timp, Giacomo continua să-i zdrobească sufletul. Dar cu toate acestea, ancheta lor trebuia să meargă mai departe.

Se opri în fața broscuței VW.

— Pe jos sau cu mașina?

Fata îi răspunse cu oarecare întârziere, de parcă s-ar fi smuls dintr-o carapace de plumb.

— Poftim?

— Ca să mergem direct la el, cum e mai simplu?

— Păi a dispărut acum doi ani, n-ai auzit? N-o să găsim nimic.

Paul îi simți reticența. Ea se temea de un nou șoc. Se ferea să nu fie din nou răvășită. O apucă de mână și o privi insistent, fără să o slăbească deloc.

— Știu că e o experiență foarte dură. Dar e singura noastră șansă. Tânăra întoarse în cele din urmă capul și-și puse o pereche de ochelari de soare cu lentile negre. Sub armura întunecată, Paul ghici lacrimi.

67

Era o clădire micuță, cu trei etaje din piatră roz, cu balcoane încărcate de vegetație. Constructorul își modelase opera după înfățișarea palatelor dimprejur. Sticlă și fier forjat și aici, mai puțin fastuos, dar la fel de eficient pentru a nu face notă discordantă în ambianța locului.

Se opriră în colțul străzii, cam la douăzeci de metri distanță. Paul verifică dacă drumul era liber. Cu cât se apropia mai mult de obiectiv, cu-atât era mai nervos. Se simțea ca un arheolog aventurier, hoț de morminte, care îndepărta praful de pe stânci ca să descopere sălile secrete unde e adăpostită comoara. În ultima cavernă va găsi cu siguranță sarcofagul mumiei.

Pentru moment, nicio primejdie la orizont. Strada dormita sub umbra lăsată cu generozitate de palmieri. Trotuare goale, vehicule parcate cuminte în șir indian. Liniștea burgheză tipică unei oaze rezidențiale. Paul strânse degetele Angelei și porniră apoi cu capul înainte. Umbrele lor se alungeau pe bitum, două mișcări ce se ondulau în cadență. În trecere, Paul studie mașinile, arborii, fiecare unghi mort care ar fi putut reprezenta un pericol.

Se opriră în fața intrării. Poartă din sticlă, clanță doldora de motive ornamentale, interfon, cameră video. Străduțele populare, cu pușți de cartier care făceau contrabandă cu arme, erau departe. În acest sector, viața se bucura de siguranța unei sere cu trandafiri.

Marsiliezul se gândi să-l vrăjească pe portar. Acest tip de proprietate are întotdeauna un bodyguard domestic. Cu puțin noroc, tipul și-ar fi putut aminti de fostul student-model.

Citi lista cu nume. Câte un număr corespundea fiecăruia, un cod, care trebuia tastat pentru a declanșa soneria. Niciunul nu trimitea la prezența vreunui portar.

— Rahat… Nu există nici măcar un portar.

Angela se apropie.

— Lasă-mă să văd. Tânăra își schimbă ochelarii de soare cu unii de vedere. Unul după altul, ea descifră toate patronimele.

Paul se întorsese să supravegheze strada. Nervozitatea îi creștea, frizând implozia. Dintr-o dată, simți o mișcare în spate. Pivotă și o văzu pe verișoară-sa cum scotocește în sac. O întrebă neliniștit:

— Ce se întâmplă?

— Cred că…

Fata se întrerupse, scoțând două foi pliate în patru. Polițistul recunoscu dosarul șterpelit de la facultate. Ce naiba căuta?

Avocatul examină din nou documentul. Ochii îi săreau de la un rând la altul, de parcă ar fi fost posedat. Fata păli brusc, se întoarse la interfon, apoi spuse cu o voce incoloră:

— Scicli…

— Ce e aia, Scicli?

— Este numele de fată al Carlei. Apartamentul 37, al treilea etaj.

Polițistul luă hârtia din mâna femeii. Verifică rapid informația și băgă apoi pagina în buzunar. Măcar o dată norocul era de partea lor.

După moartea lui Giacomo, maică-sa păstrase garsoniera fiului. Bineînțeles, aceasta îi aparținea. Dar nu a fost vorba de o decizie oarecare, mai ales în acel context. Paul bănui un fel de fetișism secret și morbid, în relație directă cu împrejurările accidentului. Pentru Carla, fiul ei nu murise. Doar dispăruse iar ea, ca mamă, avea datoria să-l aștepte. Polițistul era gata să pună rămășag că femeia nici nu se atinsese de lucrurile „decedatului”.

Din precauție, compuse codul declanșând interfonul. Niciun răspuns. Intuiția lui fusese corectă.

Așa că luă inițiativa:

— Urcăm.

— Cum anume?

N-avem timp de pierdut. Sună oriunde, nu contează, și spune că ai venit să realizezi un sondaj. Bag mâna în foc că-ți deschide cineva.

— E prea simplu. Nimeni nu va reacționa la trucul ăsta. E ieftin.

— Totul depinde de vocea și de tonul realizatorului de sondaje…

Paul ieși din raza camerei video, ridică degetul mare în semn de „baftă” și-i făcu semn să îndrăznească. Angela își compuse o mască pe măsură. Se așeză exact în fața camerei de supraveghere. După două încercări lipsite de

succes, îi răspunse o voce masculină. Trei fraze. Un zâmbet. Și ușa se deschise fără probleme.

Se furișară în hol. Spațios, placat cu oglinzi, acesta le multiplica la nesfârșit figurile temătoare. Paul nu conștientiză gradul de dificultate al aventurii lor decât în fața ușii fostului apartament al lui Giacomo. Ușă din stejar masiv, broască, cheie cu amprentă. Nicio variantă să o forțeze. Trebuia să recurgă la forță.

Își ridică bluzonul și-și scoase arma, învelind-o de mai multe ori în haină și ochind. Degetul apăsă pe trăgaci. Împușcătura abia se auzi. În schimb, fu sonor zgomotul de metal și lemn sparte, smulse violent. Siguranța apartamentului deveni de domeniul trecutului, o gaură căscându-se acum în ușă.

Privire de jur împrejur, inima în gât. Din fericire, niciun vecin nu-și scoase nasul. Acești burghezi liniștiți nu auziseră nimic sau nu aveau chef să riște. Totuna.

Surprinse privirea Angelei. Fata îl fixa, îngrozită. Fără să mai aștepte, îl trase după ea înăuntru.

Copilul-minune trăise în mare confort. O cameră spațioasă, mai aproape de o mansardă decât de un studio, mobilată cu gust. Stilul asocia lemnul de tec și oțelul cu multă subtilitate, oferind o impresie de forță, de claritate, care fermecau cu adevărat ochiul. Mobilierul era bine definit, simplu, minimalist. Două grinzi din aluminiu deschideau arcade minerale, împărțind spațiul în două părți locuibile. O peliculă fină de culoare gri unifica această magmă ca un voal de tul.

Paul gândise corect. Mama lui Giacomo lăsase lucrurile așa cum fuseseră. Stratul de praf dezvăluia întreaga nebunie a speranței acesteia. De fapt, femeia nu mai trecuse niciodată pe la apartament. Locul se transformase, pentru ea, într-un fel de mausoleu.

Paul se adresă Angelei:

— Hai să căutăm. Eu zic să luăm tot ceea ce ni se pare interesant. Facem pe urmă selecția. Încuviințare mută. Porniră la treabă.

68

Polițistul îi lăsase în grijă salonul. Observase acolo fotografii, cărți, instrumente de golf, tot atâtea semne ale unei existențe convenționale. De fapt, era exact aparența dorită pentru a ascunde foarte bine ceva compromițător.

Marsiliezul se ocupă de dormitor. Un loc pe care și-l imaginase – vizuină de pușțan ce-i amintea de niște perioade nu foarte îndepărtate. Pat desfăcut; cearșafuri răsucite; țoale pretutindeni. Lucrări juridice erau împrăștiate pe etajere, alături de fotocopii legate. Un *secrétaire* cu cinci sertare și picioare canelate era lipit de perete.

Îl deschise pe primul, stârnind particule de praf.

Era gol.

Febril, Paul le exploră și pe celelalte. Toate goale. Giacomo făcuse curat înainte să o șteargă? Sau maică-sa se ocupase de documente, trăgând apoi zăvorul?

Își continuă căutarea, scotocind prin și printre cărți, cursuri, doar-doar o găsi vreun indiciu: un telefon, o adresă, ceva. Se uită în interiorul vaselor, ridică somiera, trase de tapet pe margini.

Nimic.

La fel și în baie. Produse de marcă pe jumătate folosite, un aparat de ras de unică folosință, câteva fire de păr pe chiuvetă. Dacă n-ar fi fost praful, ar fi putut să jure că ocupantul apartamentului tocmai ieșise pe ușă.

Paul se așeză pe pat și se gândi. Sub dezordinea afișată, pseudo-studentul își pusese în ordine tot trecutul. Se purtase ca un specialist, fără să neglijeze niciun detaliu. O precizie care-l impresionă și-l derută pe polițist.

În mintea lui, mafioții erau ființe primitive, grosolane, a căror putere se bizuia esențial pe forță. Acum descoperea o realitate perfect opusă. Provenit dintr-o familie bogată, blindat cu diplome, fin și inteligent, Giacomo Rainaldi risipise clișeele acestei condiții sociale într-un gest de malițiozitate.

Locotenentul părăsi camera cu un gust amar. Concluzia era dură, dar nu putea să o nege: se simțea ca o musculiță prinsă în plasa unui păianjen.

Angela rătăcea printre amintiri.

Un trecut dublu, pe care-l simțea foarte apropiat, dar pe care îl și repudia, deopotrivă. Privea obiectele necunoscute, afișele în alb-negru ale fotografului Jacques Henri Lartigue, mulajele buhăite ale lui Fernando Botero și încerca să-și imagineze.

Oare unde cumpărase un obiect sau altul? Cu ce prilej? Împreună cu cine era atunci?

Uneori își închipuia că Giacomo achiziționase acele opere de artă alături de o altă femeie, o rivală a cărei existență o ascunsese și care-i împărtășise viața pe acest fundal dominat de secrete.

O viață ca un cuib al secretelor.

Apoi această imagine i se șterse rapid din minte. Totuși el o iubise. Fusese înnebunit după ea. În fond, ea fusese cea care-l părăsise.

Fata traversă încăperea cu pași înceți, cotropită de o nostalgie care îi actualiza paralizant un trecut pe care-l iubise și urâse deopotrivă. Întâlnirea lor, pe băncile din amfiteatru. Rafalele de ploaie care lipăiau pe umbrela terasei unde poposiseră prima oară Acel fel de a zâmbi cu buzele abia dezlipite, care conferea trăsăturilor lui Giacomo tenta unei ironii subtile și tulburătoare. În sfârșit ochii săi ca de cărbune, mărginiți de gene lungi, cum au fetele, deschiși asupra unor abisuri pe care ea niciodată nu avea să le cunoască.

Giacomo nu o agățase. De fapt nu fusese chiar o abordare în stil tradițional. Se mulțumise să-i vorbească și, mai cu seamă, să o asculte. Deși n-ar fi vrut, Angela se apropiase de el încetul cu încetul fără să-și dea seama că tânărul era cel care controla relația. El simțise cum se înmoaie inima fetei și îi îngăduise să i se deschidă. Angela înțelesese acest lucru când era deja prea târziu, iar iubirea o stăpânea deja.

Se opri în fața talmeș-balmeșului de lucruri. Fotografii necunoscute. O viață pe care ea nu o bănuise. Căută un semn, ceva de care să se agațe. Nu numai acele aspecte care ar fi putut avea legătură cu ancheta lor, ci și cu relația lor de altădată. Dovada că trăiseră amândoi aceeași poveste de iubire, și pe care Giacomo nu o șterse cu totul.

Nu exista nimic, din nefericire.

Doar neantul unei pagini întoarse fără vreo șansă de întoarcere.

Dar, dintr-o dată, privirea îi fu atrasă de o ramă. O montură simplă, în lemn alb, așezată pe televizor. Fusese întoarsă, în parte ascunsă de straturile de praf.

O luă cu un gest automat și suflă asupra pozei înrămate. O aură de particule fine de praf, se ridică în aerul din cameră.

Întorcând fotografia ca s-o privească, încremeni.

Ea. Era ea.

Mai tânără, cu părul scurt, o figură bosumflată care privea țintă în obiectiv.

Giacomo păstrase din dragostea lor partea cea mai penibilă. Poza era făcută chiar în ziua în care o ceruse în căsătorie. Tot atunci Angela pusese capăt relației dintre ei.

— Ai tras lozul cel mare?

Paul întrebase cu un glas distrat fără mare convingere. Se plimba prin salon cu un pas nesigur, mai întorcând un vas, mai răsfoind o revistă, mai controlând vreo telecomandă. Se întreba deja cum naiba se vor descurca de-acum încolo.

Aici, lucrurile păreau definitiv clasate. Giacomo fusese prea deștept câștigase partida nelăsând niciun indiciu în urmă. Mai exista o posibilitate: să meargă la Roma, să-i scuture pe tipii care-o trimiseseră pe Angela la Marsilia ca să ia urma dosarului Jourdan. Un plan complicat a cărui probabilitate de succes era comparabilă cu aceea de a câștiga la Loto.

Paul observă că verișoară-sa strângea ceva în mână.

— Pot să văd și eu?

Îi întinse fotografia. El o studie, încruntându-se și mușcându-și buzele.

— Oh! Drăguț, n-am ce zice…

— Gata, ai privit-o. Acum dă-mi-o înapoi.

Vocea îi fu rece ca gheața. Dar Paul continua să privească portretul.

— Îmi placi mai mult cu părul lung.

Angela aproape că răcni la el:

— Dă-mi-o!

Marsiliezul ridică o mână în semn de capitulare. Tot ceea ce avea legătură cu acest Giacomo îl tulbura profund. Și își dădea seama că acest sentiment îl agasa. O gelozie primară, pe care însă refuza să o recunoască. În viața lui de bărbat, cunoscuse zeci de femei. Majoritatea frumoase. Dar niciuna dintre ele, poate cu excepția lui

Meredith, nu-i trezise un sentiment atât de puternic cum era acesta de-acum.

Îi restitui poza scuzându-se cu un zâmbet. Ea o scoase dintre rame și o introduse în sac.

— Deci?

— Eșec.

— Ne-a luat-o înainte.

Ochii fetei își reluară nuanța de cer înaintea furtunii. Era clar că voia să-i impună lui Paul recunoașterea acestei înfrângeri.

Polițistul arătă haosul din apartament, spunând cu blândețe.

— Cineva cunoscut?

— Nimeni.

Tocmai deschise gura ca să continue, când surprinse un zgomot. O trosnitură, aproape de neauzit, venind de undeva de pe culoar. Îi făcu semn Angelei să tacă și-și scoase Glock-ul. Mai tăcut decât o suflare de vânt, se strecură în spatele ușii. Stinse lumina și rămase liniștit, observând intrarea în apartament. Palierul era scăldat în penumbră. Era practic imposibil să distingă ceva, orice ar fi fost.

Dintr-o dată, simți cum ușa se mișcă. Cineva, din exterior, încerca să o împingă, discret.

Paul se îndepărtă puțin. Lipit de zid, își ținea pistolul ațintit în direcția cuvenită, după ce-l armase în liniște.

O siluetă masivă își făcu intrarea în prima cameră. Polițistul nu-i dădu ocazia să se prezinte. Îi lipi revolverul în ceafă și aprinse lumina. Din spate, tipul părea un hipopotam. Chel enorm, cu pliuri de grăsime în jurul gâtului. Purta un pulover negru prea scurt ca să-i acopere integral colacii adipoși din jurul mijlocului. Era atât de masiv, că arma pe care-o ținea în mână părea una de jucărie.

— În genunchi, îi ordonă omul legii, apăsându-l mai tare pe ceafă.

Celălalt nu se mișcă nici cât un purice. Din fundul camerei, se auzea vocea Angelei care traducea spusele lui Paul. Pahidermul se execută.

— Dă-mi arma, îi spuse marsiliezul în italiana lui stâlcită. Și pune-ți mâinile pe după cap.

Pistolul grasului ateriză pe mochetă. Cele două ciocane se lipiră de ceafa de bou, cu degetele apropiate. Bărbatul se mișca foarte încet. Era surprinzător de calm.

Prea calm.

O alarmă sună în mintea polițistului.

Din păcate, era prea târziu.

Un punct roșu luminos ieșise din noapte și se fixase pe fruntea Angelei. O rază laser.

Fasciculul se îndepărtă într-o fracțiune de secundă. Un personaj din ipsos zbură și se făcu țăndări, la mai puțin de un metru. Punctul luminos reapăru imediat pe gâtul tinerei. Terorizată aceasta îl privea pe Paul fără să îndrăznească măcar să respire.

De data asta, marsiliezul nu mai avea nevoie de traducere. Își coborî arma și o puse pe dușumea. Uriașul își recuperă revolverul. Se ridică cu greutate, un picior după altul, răsuflând ca un bivol.

Se întoarse către Paul, îi apucă brațul și îl împinse spre Angela. Figura lui de asasin nu exprima absolut nimic. Plictiseală, plăcere, teamă, orice trăire părea să-i rămână străină.

Tipul doar își făcea meseria. Nimic mai mult.

Complicele lui intră și el în apartament. De statură mijlocie, avea un fizic banal. Genul care se pierde în mulțime. Ținea ațintită spre Angela o pușcă de asalt cu țeavă scurtă. Paul știa modelul. Gloanțele acestei arme puteau perfora până și betonul.

Rămase retras, ținând mâinile la ceafă în timp ce grasul îl percheziționa. Pumnalul fu reperat rapid. Apoi, îi fu smuls cu brutalitate. Paul îl uitase în buzunarul de la spate al jeanșilor.

Tipul studie obiectul preț de o secundă. Fu singura dată când privirea i se lumină puțin.

Își scoase din pantalon, un element de îmbrăcăminte cu nenumărate buzunare, un minuscul instrument de metal ce arăta ca o armă de origine extraterestră. Un pistol de OZN-ist în centru, o parte din sticlă lansa reflexe albăstrui fluorescente.

Îl aținti asupra lui Paul.

Polițistul auzi un declic, ca de lacăt ce se închide. O înțepătură de albină, undeva, pe coapsă. Camera începu să se învârtă cu el. Se prinse cu mâna de Angela. Își mai dădu seama că figura fetei se deformează, prelingându-se ca o pastă moale.

Simți cum se prăbușește.

Mai întâi la podea.

Apoi într-o gaură neagră.

69

Era nervos. Febril.

Emoții arzătoare, cu gustul intact, izbucnind din creier ca niște emisii de propan. Păreau să-i picure dintr-o zonă uitată, la fel ca un sicriu al cărui lemn ar fi putrezit de mult timp.

Giacomo deschise ochii. Văzu mai întâi ecranul. Extraplat, format 16/9, era prins de tavan pe axul privirii sale.

Prinsese MTV-ul, canalul muzical american. O creatură hibridă își contorsiona formele livide strânse într-o ținută subțire ca de viespe, din latex. Un bărbat-vampir, cu păr negru ca tăciunele și machiaj de clovn bolnăvicios. Îl recunoscu pe Marylin Manson, idolul neogotic al preadolescenților în criză de identitate.

Clipi din ochi, întrebându-se cum naiba au putut oamenii să decadă atât de mult. Închise pleoapele, apoi le redeschise rapid. Contururile camerei își făcură apariția din nou. Rotundă, goală, acoperită de o cupolă sferică ale cărei componente, întărite cu lame din oțel, evocau o geodă futuristă.

Atunci când simțea nevoia să se liniștească, Giacomo venea să se izoleze în acest loc. Se lungea pe canapeaua ca o saltea extraterestră, privea clipuri muzicale și-și lăsa spiritul să o ia razna. Imaginile dezlânate, muzica, toate acestea reprezentau pentru el un fel de bețișoare parfumate care îi învăluiau simțurile în fum halucinogen.

Primind o asemenea veste, simțise nevoia să se relaxeze astfel. Să se pună pe sine între paranteze. Să evadeze în trecut. Singur cu nebunia lui. Se afla sub influența unei puteri vibrante, ca o urgență intimă.

Dar de data asta magia nu se mai lega. Figura Angelei domina întreaga scenă. Figura acelor ceasuri fericite, de când erau împreună, când pasiunea le unea trupurile și le topea sufletele într-unul singur. De o oră, Giacomo se pierdea printre buclele brune, printre irișii întunecați, printre buzele de culoarea amurgului marin, buze care-i murmurau numele.

Ar fi putut să i se alăture. Avea acest potențial. Dar, mai ales, vădea o sete de revanșă bine ascunsă în interior, o disperare pe care nimeni nu știuse vreodată să i-o canalizeze așa cum ar fi trebuit. Ar fi putut domni împreună, ca doi lupi albi, feroce, uniți într-un pact a cărui miză era doar viitorul.

Mult timp crezuse în această fantasmă. Avusese și motive pentru asta. Doar pregătise cu răbdare clipa simbiozei lor, construind în jurul ei metereze care să le apere iubirea. Însă, atunci când Angela fugise, întreg visul se destrămase. Ce-i drept, nu-i dezvăluise niciodată sipetul unde-și ascunsese sufletul secret.

Se ridică încet și-și privi ceasul de la mână. Pietro o prinsese. De asemenea, și pe tipul care era împreună cu ea. Un polițist. Potrivit informațiilor ce-i fuseseră oferite, era coleg de anchetă cu judecătorul ce răspundea de acel caz.

De ce venise până aici, împreună cu Angela? Oare și-o trăgea cu locotenentul din Marsilia?

Această idee îi provocă un val de ură rece. Inspiră profund ca să-și recapete calmul. Peste câteva minute vor fi aici. Amândoi.

Sunase ceasul adevărului.

Își părăsi refugiul de metal. Un coridor se ghicea în spatele său, un culoar plin de uși. Toate dădeau spre niște camere ermetice, lăcașuri izolate fonic dotate doar cu câte un pat.

În acest moment, erau goale. Atunci când se afla aici, Giacomo își imagina sfârșitul spiței omenești. Se vedea ca pe un supraviețuitor morocănos, prizonier al unui adăpost antiatomic după explozia ultimei bombe. Buncărul construit la treizeci de metri sub pământ, la periferia orașului Palermo, poate că fusese conceput în acest scop. De nedetectat, inexpugnabil, o fortăreață despre a cărei existență divizia antimafie nu avea cum să-și imagineze.

Se opri într-un spațiu placat cu faianță – podea, pereți, tavan – a cărui albeață strălucitoare aproape că înlocuia absența luminii naturale. Sala, de proporții neașteptate, avea o foarte ușoară înclinație. Exista și o rigolă, protejată de un grilaj metalic. Te-ai fi putut gândi la un laborator, la o cameră frigorifică de măcelărie, la un loc în care efectele cruzimii să fie spălate cu o mare cantitate de apă.

Înfundați în fotolii adânci, din piele, trei bărbați fumau ca să-și omoare timpul. Soldații lui, garda sa pretoriană. Cu toții la fel de tineri ca și el, având la îndemână pistoale-mitralieră Uzi.

Observându-l, cei trei se ridicară în picioare. Giacomo îi salută și trecu într-o cameră alăturată, o sală de baie plină de imense oglinzi verticale.

Își împrospătă fața de mai multe ori cu apă, apoi își masă ceafa cu mâna. Senzația de răcoare îl făcu să tresară. Își ridică bărbia și își privi imaginea reflectată.

Își întoarse mai întâi ochii, după cum îi era obiceiul. Aidoma unui elastic, privirea chipului reflectat îl trase la loc.

Astăzi, își depășise repulsia cotidiană. Și asta pentru că voia să se cântărească pe sine. Să se autoevalueze. Să-și răspundă la singura întrebare ce-i mai provoca egoul.

I-ar mai plăcea, oare, de el?

70

Cu o oră în urmă, pahidermul telefonase. Aflându-se încă în apartament, Angela nu putuse să audă cu cine vorbește, dar se îndoia că grasul îl contactase chiar pe Giacomo.

După o convorbire scurtă, uriașul îl săltă pe Paul în spate, de parcă ar fi cărat un sac de orez. Celălalt nu interveni. Doar supraveghea manevra cu arma pregătită.

În stradă îi aștepta o mașină. Cilindree mare, neagră, geamuri fumurii. Un al treilea tip își făcu apariția. Acesta deschise portbagajul și-l aruncă pe polițist înăuntru.

Traversară orașul. Angela era înghesuită pe bancheta din spate. Părăsiră zona istorică și se îndreptară spre periferie. Intrară într-o zonă industrială, apoi pătrunseră într-un areal privat. Un chei de încărcare, containere aliniate unele lângă altele, muncitori care stivuiau paleți pe care înghesuiau baxuri de apă minerală.

Mașina își continuă drumul. Ocoli alte spații de depozitare, lăsă în urmă clădiri de tablă, se încrucișă cu tiruri. În cele din urmă, intră într-un hangar, unde se și opri.

Acum, micul și ciudatul grup mărșălui pe o alee de beton. De o parte și de cealaltă, carcase de metal cu forme stranii, tentaculare. Angela știa că era vorba de utilaje complexe, mașini de producție depășite, părăsite și uitate. Nu știa la ce foloseau, dar simțea dincolo de acestea forța economică a proprietarilor.

În spatele unor cartoane vechi, un grilaj ros de rugină. Șoferul compuse un cod, folosindu-și telefonul mobil.

Poarta se deschise într-un zgomot metalic. Sunete ascuțite, de rulmenți aparținând unei mașinării uzate. Un ascensor pentru mărfuri își făcu apariția. Cu arma în coaste, fata fu împinsă înăuntru.

Coborârea dură o veșnicie. Angela privea fix la zidul care defila în fața ochilor săi. Sulful formase din loc în loc pete gălbejite, umflate, ca niște pustule pe pielea unui lepros. Infiltrațiile acopereau peretele cu o peliculă umedă, dând impresia că piatra transpira. Și totuși, temperatura scăzuse cu câteva grade.

Un val de panică o cuprinse. Unde îi duceau? Tipii aveau cruciulița. Nu le era de ajuns?

Aruncă o privire în direcția lui Paul. Întins la picioarele ei, văru-său căzuse într-o stare de prostrație indusă, desigur, de un neuroleptic puternic. Pieptul i se mișca la intervale regulate, iar trăsăturile, relaxate, mărturiseau o inocență impresionantă. Pentru prima oară, fata îl simți cât era de vulnerabil.

Platforma atinse o margine. Angela se crispă. O galerie se întindea în perspectivă, un fel de catacombă iluminată de becuri lipsite de protecție. Înaintă, încadrată de gorile. Grasul venea după ea, cu polițistul pe umeri ca un trofeu de vânătoare.

Ajunseră în dreptul unui panou cromat. Scânteia în acest decor tipic pentru o mină. Un nou cod. Ușa se deschise automat. Angela fu surprinsă de greutatea metalică a ușii. Cel puțin un metru grosime, la fel ca ușile blindate care protejează seiful băncilor. În spatele acestei din urmă uși, o lume a purității. Totul strălucea ca o foaie albă de hârtie.

Îi aștepta un bărbat. Brunet, cu părul tuns scurt. Trăsăturile păreau să-i fi fost șterse. Practic, nu avea expresie. Niciun rid, pielea întinsă elastică în ciuda absenței pomeților, arcadelor și a celorlalte forme reliefate ale unei figuri normale. Angela privea o mască de ipsos, amintindu-i de *commedia dell'arte.*

Un detaliu îi atrase imediat atenția. Ochiul stâng era decalat în jos. Acest element crea o asimetrie deranjantă, oferindu-i sentimentul că privește un monstru.

Se apropie și-și aplecă țeasta până la nivelul gâtului ei. Fata se cabră atunci când îi simți răsuflarea. Concomitent, picioarele i se mulară.

Acest gest, această mângâiere. Oare cum era posibil? Nu cunoștea această figură. Și totuși, certitudinea îi revenea, îi devasta până și ultima picătură de rațiune. Fața de lună care o fixa nu putea fi decât a lui Giacomo.

71

Camera fusese sterilizată, ca și restul construcției, dar decorată cu finețe. Un mare pat dublu, acoperit cu o cuvertură de culoarea sidefului, ornată cu un mozaic din minuscule perne de mătase. O masă din lemn roșietic, ceva imens, cu conturul împodobit cu frize complicate. Pânze contemporane explodau pe pereți ca niște pete vii de culoare.

Angela recunoscu pătratele magice ale lui Klee[84], figurile geometrice abstracte ale lui Modigliani[85], liniile angulare ale lui Kandisky[86]. Opere de excepție, unice, care ar fi trebuit să fie baricadate într-un muzeu. Mai mult decât o simplă orientare estetică, prezența lor în acel loc spunea multe despre proprietarul lor. La drept vorbind, în afara furtului, nu exista niciun alt mijloc de a le procura.

Avocata se așeză într-un fotoliu. La picioarele sale, o pardoseală de iută cu fibre groase și răsucite, ca un covor vegetal. Își odihni ceafa pe catifeaua fotoliului. O imensă oboseală o cuprinse, aceea care te învăluie atunci când, pierdută sau câștigată, lupta a ajuns la final.

Giacomo o condusese aici în tăcere, mulțumindu-se doar să o privească. Apoi dispăruse. În curând, o senzație stranie o invadă pe tânără. Camera ar fi putut să fie a lor, în alte condiții, o hrubă ca spațiu al unei existențe de *zombi*. Chiar dacă nu-și dorea asta, mintea ei trasa tot felul de concluzii, rătăcindu-se în hățișul unor regrete imaginare.

Oare cum ar fi evoluat lucrurile dacă ea ar fi rămas lângă Giacomo? Ce viață ar fi dus împreună? Și cine ar fi hotărât asta?

Ușa se deschise brusc. Chipul monstruos apăru din nou. O mască diafană, cu trăsături de sugativă. Până și zâmbetul părea artificial.

Angela țâșni ca și catapultată. Parcă i-ar fi trecut un tren peste piept. Nu reușea să integreze această imagine, să și-o apropie. I-ar fi plăcut să-și coasă pleoapele ca să evite supliciul de a privi o astfel de figură. Să stingă lumina ca să nu mai vadă. Să dispară într-o gaură de șoarece…

O altă angoasă puse stăpânire pe ea, una mai percutantă, imediată.

De ce îi coborâseră în acest mormânt?

Giacomo închise ușa în urma lui. Se așeză pe pat, cam la un metru distanță de ea. Era îmbrăcat într-un costum care-i venea perfect, de culoare neagră, în care silueta suplă i se desena de minune. În ciuda înfățișării extrem de reci, prezența lui în încăpere făcea ca temperatura să fie una incandescentă.

— N-am întârziat prea mult, nu-i așa?

Fata clătină din cap, incapabilă să scoată vreun sunet. Bărbatul îi zâmbi din nou, apoi spuse pe un ton admirativ:

— Nu te-ai schimbat. Sau poate că da… Oricum, ești încă foarte frumoasă.

Vocea îi vibra constant era gravă, învăluitoare, și suna la fel ca o incintă plină. Mai mult se exprimase în dialect sicilian. Era o modalitate suplimentară de a-i aminti trecutul, și exact asta urmărea adresându-i-se cu gura plină de acest grai fermecător și dur deopotrivă.

O fixa intens, ca și cum ar fi încercat să-i intre direct în suflet.

— Nu pot să spun același lucru…

Angela întoarse capul, mărturisind tacit că așa stau lucrurile. Și totuși, în ciuda aversiunii pe care o simțea, ar fi vrut să intre în dialog cu el, să afle motivele acestei nebunii. Mafia, noul chip, restul detaliilor – ar fi dorit din tot sufletul să le cunoască și să înțeleagă.

Însă o altă urgență îi dezlegă buzele, una pe care o formulă spontan în franceză:

— Unde e Paul?

Surâs plin de curiozitate. Giacomo îi răspunse în limba lui Molière:

— Cine?

— Știi prea bine despre cine vorbesc. Bărbatul care era cu mine.

— Îți faci griji pentru el?

— Răspunde-mi.

— Tocmai își revine. Se trezește. Bernardo i-a injectat o mică doză de Diprivan{87}.

Angela revăzu pistolul cromat, lichidul albastru, săgeata cu pene verzi. Giacomo ar fi putut să-l ucidă, pur și simplu. Aici, jos, el dicta regulile.

Dar îl lăsase în viață pe Paul. De ce? Mafiotul aproape că-i ghici gândurile. Degetele acestuia se înfundară în claia de păr negru.

— Ți-e frică?

Fata se dădu înapoi instinctiv.

— Nu.

— N-am de gând să te omor. Ești ca și copilul meu. Ești îngerul meu. N-am încetat să te iubesc niciun moment.

Lacrimi îi sugrumară glasul. O fântână de apă sărată care se scurgea acum în valuri. Însă nici palermitana nu uitase această iubire. O simțise prezentă inclusiv în aceste zile din urmă. Acum, din ea nu mai rămăsese decât cenușa.

Își îndreptă bărbia și-i înfruntă privirea. Cunoașterea te ajută să depășești obstacolul, își spuse fata în gând.

— Povestește-mi. De la început.

Tipul inspiră profund.

— Ești sigură că vrei să afli adevărul meu?

— Da, îmi asum riscul.

Se ridică, făcu câțiva pași. Dispunerea geometrică a pânzelor de pe pereți era subliniată de felul său de a merge. O călcătură aproape aeriană. La fel și tematica tablourilor. O tensiune funambulescă, lansată asupra unui haos ordonat de culori.

În cele din urmă, Giacomo vorbi:

— Este povestea unui puști dintr-o familie bogată. Copilul este iubit, răsfățat, adulat chior. Cele mai mărunte dorințe ale sale sunt rapid îndeplinite. Uneori chiar înainte să le dea glas. (Suspin.) Un mic rege croit din defecte într-un cocon de aur…

Încetul cu încetul, cangrena începe să-i roadă mintea. Mai întâi, la școală. Este strălucitor, curios, dar nu-și găsește locul. Acel univers de hârtie, de concepte, i se pare fad, fără realitate. În relația cu părinții lui, acest proces se amplifică. Nu mai suportă iubirea dată de la început, toate acele priviri previzibile. Și atunci înțelege un lucru teribil: nu-și mai dorește dragostea, confortul… acelui sistem. De fapt, nu-și mai dorește chiar nimic.

Se întrerupse, ca și cum amintirile i s-ar fi adunat prea rapid în minte.

— M-au slăbit. În înțelesul primar al cuvântului. Au făcut să se nască în mine cel mai rău dintre blesteme: plictisul. Ca să supraviețuiesc, am fost obligat să-mi

stabilesc un obiectiv. Ceva important și care să nu-mi fie caracteristic, ceva care să mă surprindă până și pe mine. Un țel care să-mi dezvăluie primejdia, care să mă pună în pericol. Să ucid mi se părea a fi un obiectiv la înălțimea acestei provocări.

Angela asculta, cu viscerele strânse. Semnele unei fracturi anunțate deveneau vizibile, progresiv, în conștiința ei.

Giacomo scoase din sacou cruciulița lui Constantin. O aruncă pe pat cu un gest provocator.

— Știi ce semnifică acest obiect?

Sângele care pulsează mai rapid în artere. Antonio. Vizita la Palazzo Reale. Giacomo nu părea să fie la curent.

Angela răspunse simplu:

— M-am informat.

— Bine… Văd că ai rămas la fel de eficientă ca altădată. Ideea de a mă alătura Cosei nostra mi-a venit aproape de la sine. Să intru în contact cu oamenii organizației nu a fost deloc greu. Doar suntem la Palermo, orașul care le aparține. La paisprezece ani, deja îmi executasem primul meu contract. La optsprezece, ucideam la comandă la fel cum alții merg la birou dimineața.

— Cum ai putut…? Proveneai din altă lume, încă mai stăteai la părinții tăi.

— Invidia. Această dorință regăsită, care-mi biciuia din nou sângele. Unii numesc asta motivație. Ca să mă impun, am învățat să mă prefac, să mă scindez. Acoperirea mea îmi conferea un avantaj imens. Cine ar fi bănuit un puștan burghez de vârsta mea?

— Cei care te foloseau știau despre lucrurile astea?

— La început nu. Îmi încredințau misiuni la cerere. Eram *free-lancer,* dacă vrei. Și felul ăsta de a acționa îmi îngăduia să-mi șterg urmele, să încurc posibilele piste ale poliției. Nimeni nu mă cunoștea. Nici nu existam, eram de nicăieri.

Un ucigaș singuratic. Un sălbatic la pândă, fără legături și lipsit de țel. Prădătorul perfect, imposibil de reperat, de plasat într-un context de înțelegere sau recunoaștere.

— Însă marea mea putere venea din altă parte…

Angela intui că un alt prag al ororii urma să fie depășit.

Iar el nu o dezamăgi.

— Îmi plăcea ce făceam. Prinsesem gustul acelui carnagiu, iubeam acel frison ce-mi străbătea carnea atunci când omoram. Îl sesizam atunci când simțeam cum se scurge viața victimei printre degetele mele, când priveam acele figuri ce mă implorau să nu strâng mai tare lațul sau să nu implânt lama cuțitului. Nu poți să-ți imaginezi forța acelei senzații. Acelei puteri. În acea clipă, existența mea primea, în sfârșit, un sens. Trăiam.

Tânăra simți cum o invadează greața. Vedea bălți de sânge negru, orificii în carnea sfâșiată, ochi sticloși, cu pupilele dilatate. Peste toate acestea distingea figura lui Giacomo. Cea a amintirii pe care ea i-o purta. Un sălbatic cu sânge de gheață cu care dormise în același pat.

Întrebă într-un suflet:

— Dar facultatea, dreptul, la ce bun?

Giacomo se așeză în spatele biroului de acaju. Își masă tâmplele, ca și cum întrebarea tocmai deschisese o prăpastie în abisul creierului său.

— Ah, dreptul e altceva. Să zicem… o oportunitate.

— Ce vrei să spui?

— În acea perioadă aveam deja o meserie. Sau mai curând o pasiune, căreia mă gândeam să mă dăruiesc cu totul. Știu, o să râzi… Voiam să devin cel mai mare ucigaș al generației mele. Cel care avea să fie recrutat pentru misiuni imposibile, pentru contracte cu risc înalt. Eram încă tânăr, dar aveam toate calitățile ca să ajung cel mai bun.

Nebunia se dezvăluia pe măsură ce povestea avansa. Un orgoliu fără limite, pus în slujba Răului. Giacomo nu avea nimic în comun cu studentul romantic care suna dimineața la ușa ei, cu brațele pline de croissante. Cum putuse să facă așa ceva?

— M-am implicat din ce în ce mai mult. Într-o vreme chiar m-am lăsat de școală. Nu mai făceam nimic altceva. Primeam să operez în afara insulei, pe continent, în Calabria, în Campagna, ba uneori chiar și la Milano. Apoi, într-o zi, cineva m-a făcut să-mi schimb viziunea despre viață…

Angela pricepu instantaneu. O personalitate suficient de puternică pentru a domoli acest bloc de dorință, pentru a-l seduce și manipula. Fata punctă:

— Nino Palici.

— Tractorul. Șeful clanului Corleone. Noul boss al Cosei nostra. Pentru el lucrasem întotdeauna. De la bun început. Într-o zi, a aflat povestea mea. Cine eram, de unde veneam. A înțeles ce era original și excepțional în parcursul meu. Și, mai ales, ce putea să-i aducă profit. Mi-a propus un târg. Încetam să mai îndeplinesc contracte, mă duceam la studii. Ideea era să dezvolt cealaltă parte din mine ca s-o pun la lucru în favoarea lui.

— Un *consiliere*?

— Mai mult decât atât. Un urmaș.

Cuvântul plezni ca un bici. Urmă o tăcere, plină de mândrie. Mafiotul reluă pe un ton exaltat:

— Facultatea, tot restul, le știi deja. Pe urmă am plecat în Anglia, la Londra. Am studiat finanțele, dreptul internațional, managementul. Arme moderne pentru a aservi o lume fără frontiere. Mai eficiente decât o pușcă cu lunetă. Am priceput rapid că stăpânind acele arme puteam să progresez, să regăsesc senzațiile trăite în contactul cu moartea, să le decuplez de acel context primejdios și primar. Puterea asta valora mai mult decât toate contractele din lume.

Angela lipea bucățelele poveștii una după alta. Marea finanță, spălarea banilor, paradisurile fiscale. Relațiile ticăloase stabilite cu oamenii Companiei Delta îl duseseră departe, în cercurile privilegiate ale elitei economice.

— Acum doi ani, m-am întors. Palici tocmai avusese primul lui atac cerebral. Consecință: o hemiplegie care l-a legat de căruciorul cu rotile. Firește, se punea problema succesiunii.

— Tu? Încă nu-i venea să creadă.

— Da, eu. Eram pregătit. M-a prezentat consiliului. De-a lungul acestor ani eu rămăsesem în umbră. Bătrânul mă ținea ca pe un as, în mânecă, și aștepta doar momentul potrivit. Unii *capi* se opuneau voinței lui Palici. Pentru ei, eu veneam de niciunde și dictatul unui handicapat nu cântărea prea mult. Foarte curând mi-au dovedit asta cu vârf și îndesat.

Își părăsi fotoliul și se apropie de o pânză, un ansamblu de pătrate, de cuburi evocând vag o figură. O privi un răstimp, apoi spuse cu o voce glacială:

— Francis Picabia[88]. O operă din perioada cubistă. Înainte de operație, semănăm destul de mult cu această figură.

Angela înghiți în sec. Transpunerea acelei imagini într-o realitate carnală o făcu să tremure.

— Ce… ce ți s-a întâmplat?

— M-au prins. M-au strivit în bătaie. Tipul care s-a ocupat de mine a folosit un ciocan ca să-mi distrugă chipul.

Saliva avocatei se transformă în țărână.

— Un ciocan?

— Pe urmă, mi-a tras un glonte în gură. Ucigașul i-a sunat pe locotenenții lui Palici ca să le spună unde îmi aruncaseră cadavrul. Știi, drept avertisment. M-au găsit ceva mai târziu pe o străduță din Palermo. Prima minune, încă mai respiram. Ca măsură de siguranță, m-au evacuat imediat în Malta, cu elicopterul. Urgență, reanimare, nu mai intru în detalii. A doua minune, am supraviețuit.

Acolo, a trebuit să mimăm bine dezastrul, că nu am făcut față rănilor și m-am dus. Din scaunul lui cu rotile, Palici a organizat totul. Apoi, a șters orice urmă care avea legătură cu trecutul meu. Nimic nu trebuia să permită cuiva să ajungă până la mine.

Tânăra era siderată. În lumina acestor violențe, faptele primeau o altă dimensiune. Accidentul de pe mare, moartea oficială, dispariția dosarului de studii și, fără îndoială, a altor documente jalonau toată această poveste: un scenariu clădit din toate aceste piese, în mare grabă, și asta doar ca să trăiască, să-și scape urma.

Durerea părinților lui Giacomo dubla un alt dezastru, unul colateral.

La fel și această figură de monstru.

Mafiotul continuă, trecând de la o pânză la alta ca și cum ar fi trecut în revistă un album de amintiri.

— Atunci a izbucnit un război. Un conflict care a opus principalele familii din Catania, Agrigento și Palermo. Cu toții voiau să-și adjudece controlul asupra Cupolei. Oficial, Palici era încă pe locul șefului. În realitate, și vreme de un an, nimeni nu a condus cu-adevărat afacerile mafiei. A fost perioada în care eu mă găseam în convalescență. Timpul în care mi-am clocit răzbunarea și mi-am sporit voința de a lua puterea. Bătrânul lider conta pe mine. Își fabricase acest buncăr ca să mă protejeze, știind că într-o zi voi avea grijă să-mi reglez conturile.

A fost nevoie să pun la bătaie mijloace enorme. Să mă întorc la primele mele iubiri: crima, anonimatul. Mi-

am făcut o echipă și i-am lichidat, unul câte unul, pe toți cei care m-au crezut mort. Atunci când mi-am refăcut fața, supraviețuitorii au zis că sunt diavolul. S-au supus cu toții voinței mele.

Diavolul. Angela nu era chiar departe să accepte acest nume. Bărbatul care măsura încăperea cu pași geometrici nu avea nimic în comun cu ceea ce își amintea ea despre Giacomo. Un trecut plin de înșelătorii, ale cărui mistere ea refuza să le lămurească. Paul avusese dreptate. Durerea o anesteziase. Propriile ei nefericiri o făcuseră oarbă.

Giacomo se apropie de pat. Luă înapoi cruciulița, o contemplă și începu să o clatine sub nasul avocatei.

— A sunat și ceasul meu. Mi-a venit vremea. Sunt în vârful piramidei. Și tu o să stai alături de mine.

Sângele tinerei îngheță în vene. Înțelegea, într-o străfulgerare de teroare, de ce o răpise și ce îl împinsese să-i povestească tot. Abia avu puterea să îngaime:

— Ești nebun.

Tonul i se schimbă. Din el ieși la iveală un abis de violență, o nebunie până atunci stăpânită în profunzimi de nebănuit.

— Nu. Niciodată nu aș fi îndrăznit să visez la această clipă. Atunci când ai plecat, am crezut că era de-ajuns să te uit. Depărtarea și timpul n-au schimbat nimic. Te-am urmărit de la distanță, abia stăpânindu-mă să nu iau din nou legătura cu tine. Și făceam asta pentru tine. Ca să-ți respect dorința. Dar până la urmă, tu ai ales în locul meu.

Sub pleoapele Angelei își făcură loc lacrimile.

Hohoti:

— Nu… nu pricep nimic.

— Nimeni nu ți-a cerut să scotocești printr-un dosar al unui judecător de instrucție francez. Tu trebuia doar să ne informezi, să ne spui care este direcția pe care o luase ancheta. Dar nu! A trebuit tu să faci pe defectiva!

Încă o dată intuiția lui Paul se dovedea corectă. Renato Grazzi, agentul guvernamental răspunzând la numele de cod Albastru, o manipulase. Fără să o știe, ea lucrase pentru Cosa nostra. Furioasă, scuipă într-un suflet:

— M-ai folosit de la bun început!

— Păi îți știam trecutul. Erai perfectă ca să îndeplinești această misiune. Era ceva pur… profesional.

Dușul rece se transformă în baie de gheață. Fata murmură, ca un sunet de orgă închinat acestui masacru inutil:

— Dar cum ai putut…?

Giacomo își trase un scaun și se așeză în fața ei. La această distanță, masca oribilă părea să tresalte în unele locuri. Se ghiceau sub piele mici umflături, mai ales pe la rădăcina mandibulei, lăsând de bănuit că o armătură mecanică susținea osul.

— Treaba pe care trebuia să o fac nu era deloc riscantă. Nu exista niciun motiv ca lucrurile să o ia razna. Dar soarta a făcut ca totul să decurgă altfel. Am pierdut cruciulița și tu ai pus mâna pe ea. Îmi închipuiam că o să faci legătura cu mine, și că asta te va tulbura suficient de mult ca să ceri instrucțiuni. Am procedat astfel încât să ieși din cursă. Apoi am așteptat. Știam că o să păstrezi cruciulița, pentru că doreai să înțelegi cum stau lucrurile. Aveai să revii la Palermo și astfel puteam să reintru în posesia a ceea ce tu îmi luaseși. Asta fără să-mi dau de gol existența. Firește că ți-am pândit întoarcerea.

— Mi-ai distrus apartamentul.

— În felul ăsta evitam să-ți cer direct amuleta. Dar ți-am mai spus-o, nicio clipă nu am dorit să-ți fac rău.

În cele din urmă, ai dispărut. Am dedus ușor care putea fi următoarea etapă a periplului tău detectivistic. Facultatea. Era ultimul loc în care m-ai văzut, punctul de pornire al pistei tale. Unul dintre oamenii mei l-a interogat pe rector. Șobolanul ăla bătrân tremura așa de tare, că a trebuit să reia de trei ori povestea ca să priceapă locotenentul meu ce anume spunea. Până la urmă a scuipat tot. Așa am aflat că erați în posesia dosarului.

Etapa următoare, părinții mei. Nu puteai să te duci decât acolo. Am crezut că vestea morții mele îți va mai domoli din entuziasm. Dar uitasem cum ești. Când ai început să-mi percheziționezi vechiul apartament, am înțeles că nu ai de gând să renunți. Și că va trebui să te opresc.

Giacomo se întrerupse. Buzele i se retraseră într-o caricatură de zâmbet.

— Aveam la dispoziție două soluții. Să te omor… sau să-ți ofer o a doua șansă.

Angela simți cum i se face rău. O tensiune stranie îi invadase creierul ca un drog extrem de plăcut. Înainte să leșine, mai apucă să îngaime:

— Și Paul? Ce-o să faci cu el? Auzi vag răspunsul, ca un ecou îndepărtat.

— Nimeni nu știe că sunteți aici. Și crede-mă, nimeni nu o să afle.

72

Forme fluide.

Un amestec de cercuri, irizate de conturul lor, disecând lumina într-un caleidoscop colorat. Galbenul și auriul dominau. Se subțiau în puncte ascuțite, încrucișându-și razele, trasând zone strălucitoare până când se anihilau într-o explozie de alb pur. Paul se gândi la o armă de-a elfilor, o mulțime de ființe minuscule, cu conturul ascuns sub o mantie de energie.

Clipi des fără să reușească să focalizeze cum se cuvine. Spațiul scânteia, se deforma, dansa într-o sarabandă haotică. O greață zdravănă îi zgâlțâia diafragma. Un gust de fân îi umplea gura. Avu un spasm subit.

Contracția declanșă o a doua senzație. Cea de frig. Obrazul drept îi înghețase, luând consistența unei bucăți de marmură. Apoi veniră durerile. Ace de fier care atacau în zone diferite ale trupului: umăr, șold, rotule. Acestea îi provocau furnicături ce rezonau până în măduva spinării.

Se răsuci. Gândurile îi veneau în cascadă, confuze, ca atunci când te trezești după un vis. Unde era? Ce se întâmplase? Angela…

Membrele i se destinseră, cu o mișcare automată, tipică organismului care compensează în fața unei agresiuni exterioare. Realiză că nu era imobilizat. În același timp, avu impresia că aude niște sunete. Îndepărtate la început, ca și cum ar fi fost filtrate printr-o sită de bumbac. Încetul cu încetul, undele se transformară în voce. Auzea acum frânturi dintr-o conversație.

Ca la o pocnitură din degete, detaliile începură să se asambleze. Văgăuna mafiotului, apariția luptătorului de sumo, Glock-ul, lipit de o tâmplă imensă, un punct roșu ce-o fixa pe Angela, amenințând-o cu moartea. Își mai aminti de mâinile grase, scârboase. Mâinile care au percheziționat-o pe Angela, pe el, găsind apoi cruciulița și scoțând o armă cu anestezic.

Pe urmă, nimic. Vidul unei nopți fără stele.

Nu-i veni să asambleze piesele care lipseau. Giacomo îi capturase. Se descurcase foarte bine să le anticipeze mișcările, să le ia urma, să-i ia prin

surprindere. Apoi îi adusese aici. O alegere ciudată, care dezvăluia o strategie. Mafiotul își recuperase talismanul și ar fi putut să-i lichideze pe loc. În mintea lui, partida mai avea o repriză.

Paul își ridică încet brațele până la ceafă. Inspiră profund, apoi își înfipse unghiile în carne, smulgând o bucată zdravănă de piele. Durerea fu instantanee, adâncă. Ca urmare, se produse o injecție masivă de adrenalină. Antidotul ideal care putea să elimine și ultimele molecule de drog.

Își deschise din nou ochii. Elfii dispăruseră cu totul. În locul lor, o criptă albă, lipsită de deschideri. Își dădu seama că stătea pe dușumea, una făcută din plăci pătrate, ca un fel de saltea imaculată. Zidurile erau din același material, lipsite de orice ornament. O cameră din faianță.

Își întoarse capul și zări trei bărbați care discutau, așezați în poziții relaxate. La îndemână, pistoale-mitralieră cu țeavă scurtă. Cerberii avea profilul-tip al bodyguardului. Își omorau timpul așteptând o nouă comandă de la șef.

Paul își evaluă forma în care se găsea. Una deloc strălucită. Nici situația ca atare nu era promițătoare. Fără armă, *groggy*, la îndemâna unei găști de inși periculoși. Însă nu-i păsa prea mult de asta. Mai trăise astfel de împrejurări deloc favorabile și se descurcase de fiecare dată. O idee fixă era mai importantă decât toate celelalte: Angela. Spera doar că fata izbutise să scape.

Își contractă mușchii și-și mai smulse o altă bucată de piele, cu puțină carne, de data asta.

Un horcăit îi izbucni din gâtlej, un sunet pe care nu izbuti să-l rețină. Curând, două picioare își făcură apariția, dominându-l de sus. Unul se propti pe spatele său, apăsându-l, blocându-i respirația și reactivându-i greața. Paul avu intuiția că era mai bine să facă pe mortul, exagerându-și starea, lăsându-i să creadă că nu constituia o amenințare. Era singura lui șansă.

Tipul îl zgudui puțin, cu vârful pantofului. Cu pleoapele abia întredeschise, marsiliezul gemu slab. Creierul său, acum mult mai limpede, analiza configurația terenului și a adversarului. Trei profesioniști, înarmați până în dinți. Grasul și camaradul lui trebuiau să fie și ei pe undeva. Mai era și Giacomo, șeful și stăpânul acestui loc în care ei fuseseră sechestrați. Pe puțin șapte

specialiști ai crimei. Era obligatoriu să facă rost de o armă.

Își mușcă buzele, ca și cum ar fi avut nevoie de apă. Mafiotul își strânse pistolul Uzi. Se aplecă deasupră-i, cu degetul pe trăgaci.

A fost singura lui greșeală.

Mâna lui Paul răsuci pistolul-mitralieră în timp ce pumnul îi explodă ca o rachetă. Glota gorilei se sfărâmă sub falangele strânse, scoțând un zgomot de trunchi retezat.

O rafală oarbă răsună aproape imediat. Bucățele de faianță explodară deasupra capului său, o ploaie deasă și albă căzu din tavan. O ninsoare de ipsos care îl acoperi, ascunzându-l privirilor.

Paul apucă arma israeliană. Ridică trupul inert și se sluji de el ca de un paravan. Clipi din ochi în mai multe rânduri. Acțiunea elimina în ritm alert și ultimele urme ale anesteziculului. Deja distingea forme ce se mișcau în ceața albă ce cădea de sus.

Două raze roșii apărură de nicăieri. Străbătură voalul alb, asemănătoare proiectoarelor laser dintr-o discotecă tehno. Unul dintre ceilalți doi mafioți îl vâna, imediat urmat de celălalt. Împușcăturile fură simultane.

Paul se deplasa cu capul între umeri, perfect aliniat în spatele scutului său de circumstanță. Simți cum trupul se cutremură sub impact. Fu atins de bucăți de materie vâscoasă, ca niște limacși de carne. Ridică arma și ținti în direcția fascicolelor. Un trăgător se cambră, ca scuturat de un scurt frison provocat de un șoc electric. Se prăbuși într-o mare de sânge.

După sunet, polițistul știu că-l doborâse. Nu mai auzi decât o ultimă zbatere înaintea morții. Cu coada ochiului privi panoramic câmpul de bătaie. Celălalt încerca să o șteargă, fără să înceteze să tragă.

Paul scoase încă o armă de la centura paravanului său uman, un Colt, model Magnum 357.

Îl armă.

Trase.

Glontele îl izbi pe celălalt direct în cap, smulgându-i jumătate din față.

Tăcerea căzu ca o cortină grea. Lupta durase mai puțin de douăzeci de secunde. O paranteză făcută din furie, rezolvată printr-un carnaval al culorilor. Alb pentru spațiu, saturat de particulele de cretă. Roșu pentru haine,

mustind de sânge. Râuri fine se formaseră în jurul cadavrelor, alunecând spre rigola centrală într-un fluviu mai lat.

Paul se ridică rapid. Împușcăturile de pistol-mitralieră desigur că nu trecuseră neobservate. O herghelie de cai-sălbatici parcă trecuse prin încăpere.

Zgomote de alergare îi confirmară temerile. Se lipi de perete, la înălțimea uneia dintre cele două deschideri aflate față în față care încadrau camera.

Pașii se apropiată, de data asta mai lent. Acum putea să audă respirația febrilă a vânătorilor, gata să-și încolțească victima.

Șoapte.

Sunetul sec al percutorului unei arme de asalt. Și cel al unei arme de mână.

Paul nu se mai gândi la nicio strategie. Încercă doar să iasă rapid din încercuire și trase foc cu foc de mai multe ori. Ceilalți nu mai avură timp să-i riposteze. Forța împușcăturilor îi ridicase de la pământ și-i proiectase în spate.

Îngenunche și-și recuperă Glock-ul. Bărbatul cu luneta laser îl avusese asupra lui, prins la centură. Dacă era să judece după distrugerile înregistrate, proprietarul armei Magnum fie crestase vârful gloanțelor, fie avea proiectile explozive. Piepturile sparte lăsau vederii o magmă de viscere violacee între care se zărea albul oaselor distruse.

Paul abia dacă observă oroarea acelor răni. Mintea lui era setată pe o singură coordonată: Angela trebuia găsită și smulsă din ghearele monstrului care făcuse atâta rău.

Înaintă pe coridor, sperând ca războinicii mafioți rămași în viață să nu-l atace prea curând. Știa că mai era și pahidermul. Ăsta încă nu-și făcuse apariția.

Pe culoare erau niște uși la intervale regulate. Alb pe alb, mereu aceeași nuanță clinică de alb. Le deschise pe rând, dar nu descoperi decât încăperi terne, locuri de odihnă tipice unei garnizoane. Nici țipenie de om.

La capătul culoarului, o sală de-a dreptul halucinantă, și ea goală, un fel de criptă imaculată cu plafon metalic în formă de fagure. Un fotoliu-pat era așezat pe podea, pe axa unui ecran video. Polițistul nu se putu împiedica să se gândească la faptul că i-ar fi făcut

mare plăcere să vizioneze filme într-un asemenea dispozitiv comod.

Traversă din nou coridorul, în care încă mai plutea un miros de praf de pușcă. O luă pe al doilea culoar, ținându-și arma cu două mâini, la înălțimea umerilor.

Aici, nicio deschidere. Doar un tunel rece, care cobora sub pământ, ușor înclinat. O lumină orbitoare îi chinuia retina, lumină care părea să se scurgă chiar din pulpa zidurilor. Paul se gândi la acele pasarele aseptice de la intrarea navetelor spațiale, gata să sondeze necunoscutul. Se gândi la sine ca la un astronaut pregătit să se îmbarce. Nicio cale de întoarcere.

Merse timp îndelungat, pe aceeași axă. În cele din urmă, o ușă îi semnală sfârșitul călătoriei. Pătrată, având deasupra un arc de boltă, ea închidea spațiul.

Un semnal clar creștea în tărie, străbătându-i făptura, făcându-l să tremure. Gongul primejdiei. Acesta bătea măsura între cele două tâmple ale marsiliezului.

Își lipi urechea și auzi niște gemete înăbușite, ca niște suspine de cățel.

Era acolo.

Exact în acea clipă un pachet de mușchi îl luă în primire. Îi smulse Glock-ul, simți cum e ridicat de la pământ, cu picioarele zbătându-se în gol. O privire scurtă și recunoscu mâinile grase ale pahidermului, parcă umflate cu pompa.

Încercă să se zbată. Era zadarnic. Lațul se strângea, presându-i coastele, fisurându-i plămânii. Foarte curând, nu mai avu aer. Lipsiți de sânge, mușchii i se relaxară. Stele negre începeau să-i invadeze retina. Într-o răbufnire nervoasă maximă, cu ultimele puteri, amplificate monstruos de frica de moarte, se catapultă în spate. Craniul său strivi fața adipoasă a uriașului. Lovitura fu una deosebit de violentă.

Strânsoarea scăzu.

Polițistul se rostogoli la pământ. Își zări Glock-ul. Nu era la îndemână. Clătinându-se, se ridică. Fața luptătorului de sumo prinsese o nuanță purpurie, de guașă, arcadele îi explodaseră, nasul era sfărâmat. Buza superioară era despicată în două. Picături mari de sânge îi curgeau pe la colțurile gurii, într-o imagine grotescă, amintind de un rit canibal, de un banchet blestemat al amatorilor de carne omenească.

Bărbatul scoase un grohăit infernal și, orbit de furie, se aruncă în față, dar Paul eschivă, lăsându-și adversarul să se izbească de perete. Aproape turtit de forța colosală a impactului, grasul se întoarse totuși și încercă din nou un atac. De data asta, polițistul fu izbit din plin.

Urmă o luptă corp la corp. Forța unui elefant contra agilității unei ghepard. Paul dansa, izbind cu croșeele, cu upercuturile, dar aceste lovituri tehnice făceau tot atâta rău cât fac înțepăturile de țânțari pe pielea unui pahiderm. Drept ca o stâncă, masa de carne absorbea loviturile fără să crâcnească. În curând, degetele monstruoase îl înhățară de gât și strânseră. Picături de salivă, un gust de piele. Locotenentul înțelese rapid că traheea îi era zdrobită. Puse o mână pe figura atacatorului, cu palma sprijin sub bărbie, și încercă să respingă asaltul.

Zadarnic.

Lațul îl sufoca în continuare.

Într-o străfulgerare, Paul înțelese că i se înfundase. Se zbătea din ce în ce mai slab, o voluptate ciudată îi deconecta mintea. Niciodată nu-și imaginase un asemenea deznodământ, atunci când, pe pragul neantului, neuronii își secretă propriul antidot ca să permită trecerea dincolo fără suferință.

Dintr-o dată, percepu o suprafață moale, instabilă. Picături de apă i se prelingeau pe degete. Își înfundă degetul mare cu un gest disperat. Până la capăt.

Un urlet izbucni din uriaș. Bărbatul își slăbi strânsoarea. Un firișor roșu, gros, i se scurgea din orbită.

Paul se dădu înapoi. Rupt în două, scuipând, tușind, reuși să înghită o gură mare de oxigen. Își recuperă Glock-ul. Înainte ca dușmanul să-și revină, Paul se aruncă, apucă arma și apăsă pe trăgaci. Văzu cum glontele se afundă în grăsime, la nivelul abdomenului. Pahidermul acuză șocul, dar nu se dădu înapoi. Paul mai trase un glonț, la întâmplare. La a patra împușcătură, în sfârșit, se instală liniștea. Omul zăcea la picioarele sale, mort.

Fără să aștepte, marsiliezul păși peste cadavru. Deja mintea și trupul îi erau clare. Își revenise. Nu mai simțea decât o mânie abruptă, foarte rea, care venea peste el ca un tsunami.

Își scoase încărcătorul și numără gloanțele rămase. Opt. Destule. Împinse unul pe țeavă și se îndreptă spre ușă.

Cu o lovitură violentă, făcu țăndări lemnul acesteia.

73

Giacomo îl aștepta, cu zâmbetul pe buze, ca și cum se pregătea să regăsească un prieten. Prezența unei arme de vânătoare în mână, o *lupara* cu țeavă retezată, părea de-a dreptul ciudată pentru atitudinea boss-ului mafiot.

Polițistul rămase încremenit în fața a ceea ce descoperise. O figură de pânză cerată, absurdă și patetică, acoperită cu o peliculă fină de piele roșiatică. Cuvântul „monstru” îi trecu rapid prin minte marsiliezului. În ciuda costumului scump și staturii longiline, acel chip hidos îți îngheța sângele în vene.

— Bine jucat. Șase dintre cei mai buni oameni ai mei în mai puțin de cinci minute. S-ar putea spune că aveți potențial, domnul meu!

Mafiotul vorbise în franceză, cu o voce de bas, al cărei timbru răsuna ca un tambur de război. Locotenentul își ridică Glock-ul puțin mai sus.

— Doar sunt plătit pentru asta.

Spunând asta, privirea îi scotocea prin încăpere în căutarea altui combatant. N-o văzu decât pe Angela, încremenită într-un fotoliu, cu pleoapele umflate de atâtea lacrimi. Crucea lui Constantin se odihnea pe pat, ca un semn al suferinței pe sicriul unui cavaler templier.

Situația părea să-l distreze pe Giacomo. Două arme față în față, un echilibru al terorii. Întrebă cu detașare:

— Și ce facem acum? Un duel ca altădată? Supraviețuitorul va câștiga mâna și inima fetei?

Paul nu-și credea urechilor. Mafiotul ignora cu totul relația lui de rudenie cu Angela. Se purta la fel ca un soț gelos. La patru ani după despărțirea lor, Giacomo considera că tânăra încă îi aparține.

Polițistul mângâie trăgaciul. Era de-ajuns un singur glonț. La acea distanță, rezultatul era ca și garantat. Dar prezența verișoarei îl făcu să-și rețină gestul. Era prea aproape, prea vulnerabilă. Dacă ticălosul apuca să tragă și el, calibrul 12 al *luparei* și-ar fi împrăștiat gloanțele în cameră și ar fi putut să o atingă în trecere.

Era obligat să mai tragă de timp, să încerce să modifice dispunerea spațială, să-i îngăduie Angelei să se pună la adăpost. Așa că răspunse pe un ton provocator.

— Îmi convine. Dar înainte de asta explică-mi, rogute. Dacă mi-e dat să mor, aș vrea să înțeleg înainte.

Din nou un zâmbet hidos.

— E dreptul tău. Întreabă-mă.

— Ce naiba era atât de important la Marsilia ca să arunci în aer un întreg cartier?

— Documente.

— Puțin mai exact, te rog…

— Chestii privind afacerile noastre. Mă tem că detaliile te-ar depăși.

— Totuși, încearcă.

— Cum vrei. Sper, cel puțin, că ai auzit de termenul „spălare de bani". Pentru că dacă nu știi ce este asta, atunci pierdem timpul.

Polițistul dădu din cap în tăcere. Condescendența mafiotului îi jignea mândria, de parcă ar fi primit un scuipat direct în obraz.

— De două decenii, începu Giacomo să dezvolte explicația, activitățile noastre au depășit cadrul tradițional al meseriei de a ucide. Sunt departe vremurile când jefuiam piața de gheață sau făceam trafic cu cafea în Malta. Jocurile de noroc, prostituția, extorcarea de fonduri, contrabanda sau chiar drogul nu mai sunt decât fața vizibilă a aisbergului. Acum am pătruns pe piața de arme, de carne vie, de imobiliare, de artă… Ne-am infiltrat și diversificat operațiunile în toate sectoarele economiei, îi influențăm pe conducători, accesăm fondurile publice, indiferent de proveniența lor. În acest sens, unificarea europeană a fost o șansă nesperată pentru noi.

Aruncă o privire înspre Angela, căci o parte a expunerii îi era adresată fetei.

— Banii „murdari" reprezintă azi două mii de miliarde de dolari US în cifră de afaceri, din toate activitățile derulate, adică în jur de cinci la sută din produsul brut mondial. Partea provenind din traficul de droguri înseamnă abia un sfert din această sumă. Și pot să-ți spun că e vorba de o miză importantă pentru statele industrializate, care sunt principialii noștri clienți.

Lui Paul îi venea greu să creadă că cel care îi ținea un asemenea discurs era criminal. Parcă audia un curs superior de economie politică, predat de unul dintre liderii G8.

Giacomo își urmă *speech*-ul:

— Pe acest nou eșichier, Cosa nostra a avut mereu un loc privilegiat. Vechimea organizația, rețelele sale, calitatea serviciilor au făcut-o indispensabilă. Când am apărut eu, trenul era deja în mers. Un tren pe care, în ciuda rezistențelor, l-am transformat progresiv în TGV.

Polițistul de la BAC înțelese printre rânduri în ce anume constase ascensiunea tânărului lup. Facultatea de drept, specializările bancare, financiare, cucerirea puterii în interiorul Cupolei. Încă nu-și dădea seama cum intrase Giacomo în afacere, dar rezultatul era indiscutabil cel despre care vorbea autorul său. De ani buni, această figură demnă de Halloween comanda un portavion nuclear.

Mafiotul se entuziasmă vorbind:

— Viitorul urma să fie scris în bilanțuri, scheme financiare, asocieri în participațiune. O mutație fără precedent ne permitea să ținem sub control orașe întregi, chiar și țări. Și am ajuns să contăm pe piața globală grație intermediarilor noștri. Noi hotărâm de multe ori cât anume trebuie să se consume și mai ales cine să o facă. Noi provocăm conflictele ca să ne putem vinde armele. Mondializarea, acest concept imaterial care ne camuflează adevăratele interese, noi l-am pus la cale. Singurul nostru țel este să ne spălăm capitalurile fără să dăm de bănuit cuiva. Pentru asta avem nevoie de liniște.

Giacomo tăcu, ca și cum ar fi încercat să prindă ecoul propriilor sale cuvinte. Privirea îi alunecă din nou spre Angela. Părea să aștepte o aprobare, o recunoaștere, semnul unei complicități regăsite. Tânăra nu se mișca deloc însă. Părea să fi intrat într-o stare de catalepsie.

Paul își simți brațul cum îi obosește. Glock-ul se făcea din ce în ce mai greu, pe măsură ce timpul trecea. Și nicio deschidere în încăpere. Trebuia să relanseze situația, să-i distragă atenția monstrului.

— Și acest plan dement l-ai conceput de unul singur?

Alt zâmbet, sugerând o falsă modestie.

— Aș fi putut s-o fac. Dar l-am preluat pur și simplu, perfecționându-l.

Paul încercă o mică șicană.

— Voiai să devii stăpânul întregii lumi?

Întrebarea îl deranjă vizibil pe Giacomo.

— Nu o să știi niciodată ce înseamnă cu-adevărat puterea. La fel ca milioane de alți oameni, îți închipui că

puterea se concentrează în mâinile câtorva șefi de state. Doar că adevărata putere se află în altă parte. Ea este repartizată în cercuri informale, în întreprinderi al căror nume nu au semnificație pentru tine, în competențe. Nu există stăpâni ai lumii. Doar alianțe. Iar noi facem parte din acea parte a omenirii care împărtășește cu adevărat puterea.

Polițistului i se făcu rău. Își aminti de naționaliștii corsicani, de reticențele și groaza lor. Miza depășea insula. Atentatul nu era decât o mică încăierare. Oricum, se înscria într-un context planetar. Era doar un episod necesar.

Celălalt se burzului, de parcă ar fi ghicit ce gânduri îi trec prin minte lui Paul.

— Este un război. Ne-am ales aliații și luptăm împotriva dușmanilor comuni. Prețul este întotdeauna sângele. Sângele celorlalți, desigur.

Iată că teza lui Sarafian se confirma. Sălbaticii își disputau prăjitura. Locotenentul îl completă pe mafiot:

— Briza Mării, de exemplu. Acesta se strâmbă disprețuitor.

— Nu. Briza este de partea noastră. El îi protejează pe unii dintre investitorii noștri.

Informația nu fu procesată în timp real de cortexul polițistului. L-a lovit imediat după, la fel ca bangul sonic care urmează unui avion care a depășit viteza sunetului. Dar după ce acest decalaj fu recuperat, unda de șoc îl tulbură.

— Prin urmare, documentele vă aparțin?

Giacomo clipi cu încetineală.

— Să nu-mi spui că ai crezut altceva.

— Păi atunci… de ce ați mai pus bomba?

Figura cerată surâse din nou a dispreț.

— N-ai înțeles nimic, nu-i așa? Ești mai idiot decât îmi închipuiam. Încă de la bun început îi căutăm pe autori. Făcu o pauză înainte de a trage concluzia:

— Pentru că victima… noi suntem. Noi am fost atacați.

74

Ancheta se termina aici.

Într-o fracțiune de secundă, certitudinile i se transformară în nisip mișcător.

Paul îl privea fix pe Giacomo, incapabil să-și pună ordine în gânduri. Nu înțelegea. Doar urmase un fir logic și metodic, își intersectase propriile deducții cu cele ale Angelei, ale lui Van Bruge și Reichman.

Totul se lega. Și iată că acum, în ultima clipă, adevărul era departe. Începu să dea filmul evenimentelor înapoi, într-un proces mental rapid.

Prima etapă îi îngăduise să înțeleagă adevărata miză a afacerii.

Mobilul.

Intuiția polițistului, confirmată de reacțiile găștii naționaliste, îndepărtase rapid ipoteza atentatului politic. Perspicacitatea lui Reichman se ocupase de restul pieselor acestui joc de puzzle. Prezența mafiei corsicane, a unei bănci comerciale veroase, faptul că era vorba despre un război mafiot pe fundalul operațiunilor de spălare de bani, totul era motivat de singura problemă a intereselor interlope.

A doua etapă constase în aflarea celor care se confruntau în această situație.

Actorii.

Mai întâi trebuise identificată ținta. O sarcină complicată, ținând seama de numeroasele piste false de pe parcurs. În acest registru, polițistul se dovedise mai rapid decât judecătorii. Ancheta din Corsica dezvăluise clanul celor din Briza Mării, în timp ce Reichman nu avusese timp să-și finalizeze cercetarea făcută la Londra.

Paul făcuse apoi efortul să-i pună în legătură pe bandiții bastiezi cu un vinovat plauzibil. Sarafian, bătrânul chimist, afirmase că era vorba despre o mafie mult mai puternică. O analiză logică, ținând seama de anvergura criminală a Brizei. Dar printre toate organizațiile susceptibile să se opună corsicanilor fusese imposibil să fie găsită acea grupare care pusese bomba la Marsilia.

În acel moment intervenise Angela.

Propria ei anchetă dezvăluise un element neașteptat, personal, care îngăduia identificarea ucigașilor. O cruciuliță găsită în mâna Michèlei Jourdan, agentul imobiliar aruncat pe geam la Marsilia. Semnul aflat acolo îl indica pe Giacomo, un fost iubit al avocatei întâlnit în Sicilia și, prin deducție, chiar organizația mafiotă locală: Cosa nostra.

Mergând la Palermo, Paul intrase în ultima etapă a acestui proces de căutare. Cea care ar fi trebuit să-i permită să-l afle pe vinovat. Simbolismul obiectului îi confirmase rapid ipotezele. Această etapă mai dezvăluise și locul de primă importanță deținut de Giacomo în sânul onorabilei societăți, poziție confirmată și de înscenarea dispariției lui.

În mintea tânărului polițist marsiliez înlănțuirea acestor episoade logice includea toate datele de care dispunea până în acel moment. El, verișoară-sa și judecătorii parizieni se apropiaseră foarte mult de adevăr. Mafioții nu mai puteau să le permită să avanseze.

Paul cântărea acum ironia întregii situații. Crezuse că găsise soluția, dar, de fapt, o pusese pe Angela în pericol venind la Palermo. Și totul pentru nimic. Se înșelase. Dacă Giacomo îi ținea în vizorul său, era din motive extrem de grave.

De data aceasta, formulând întrebarea, Paul nu mai încerca să tragă de timp. Dorea doar să priceapă ce naiba se întâmplase.

— Deci, sunteți parteneri cu cei din Briză?

Mafiotul îl privi cu multă aroganță.

— Mda, un schimb de servicii. Noi le girăm interesele în Italia, ei au grijă de treburile noastre din Franța.

— Dar… de ce ați ales Marsilia?

— *Guardia di finanza*[89] este foarte agresivă. Conturile de care dispunem sunt permanent puricate și controlate, copiii și femeile noastre sunt interogați, căminele noastre sunt percheziționate. Ne pot deschide bagajele cu un simplu mandat eliberat de un judecător antimafia. În fiecare zi suntem obligați să apelăm la proceduri diferite, să mergem pe acele căi la care ei nu se așteaptă. Dacă ar fi să am încredere în deducțiile tale, măcar acest rezultat a fost realizat.

Paul înțelegea această logică. O trăia zilnic, pe stradă, în cartiere, atunci când se confrunta cu tipi

invizibili. Pe scala lui Giacomo, era firesc ca această partidă de v-ați-ascunselea să arunce în aer clădirile și să depășească granițele statale.

Celălalt continuă:

— Dar mai există și o altă justificare. Trebuia să acționăm foarte rapid, iar Briza avea deja o structură în teritoriu, o societate civilă imobiliară în stare să joace acest rol. Ca un kit, dacă vrei, tocmai bun să fie instalat. A fost de-ajuns să amenajeze o ascunzătoare în zidul agenției, pentru a depozita acolo prețioasele noastre documente.

— Cum ați procedat ca să introduceți în perete un seif? Doar mai erau și alți chiriași acolo!

La început, nu a existat niciun seif. Chiar zidul *era* ascunzătoarea. Ceea ce explică faptul că totul a fost distrus. Cât îi privește pe locatari, ei au venit după. Un element suplimentar pentru a conferi credibilitate acelei înscenări. Și când a venit vremea să ne recuperăm documentele, am încercat să o facem pretextând niște lucrări de întreținere și reparații.

Paul deduse cu voce tare:

— Totuși, în ciuda precauțiunilor voastre, mai știa și altcineva de acel loc.

Urmă un moment de liniște. Apoi mafiotul spuse glacial:

— Am încercat să-i găsim pe cei care sunt responsabili de atentat. Crede-mă, am făcut pe dracul în patru! La început, am crezut că administrația financiară era ținta unui atac al naționaliștilor. O coincidență nefericită. Când am înțeles că explozia viza cealaltă clădire, am căzut pe gânduri. Cine ar fi aruncat în aer niște camere goale?

— Fără să știe ce conținea…

— Bănuielile mele s-au orientat inițial spre Briză. Ei ascunseseră actele în zid și nu era exclus să fi dorit să arunce un ochi peste documente.

Paul se gândi la mafiile corsicano-marsilieze, puse pe jar după atentat de mafioții italieni. Așa că se miră:

— De ce v-ar fi trădat? Doar erați asociați, nu?

Giacomo zâmbi cinic.

— Alianțele evoluează și ele. E suficient doar să stabilești prețul.

— Prețul? Vrei să spui că a existat cineva în stare să-i cumpere?

— Exact.

— Dar cine? Din ce motiv?

— Ah, motivele nu lipsesc niciodată… Este ipoteza pe care o luăm mereu în calcul.

Giacomo păstra o parte a întregii povești, ținea pentru el niște informații potențial primejdioase pentru viitor. O astfel de atitudine vorbea de la sine. Sub aparenta lui arogantă, tipul nu era deloc sigur că ar putea controla situația.

Paul spuse cu dinții strânși:

— De asta l-ai ucis pe agentul imobiliar. Ca să sporești presiunea asupra adversarilor voștri.

— Era important să-i facem pe aliați să priceapă că nu ne jucăm. Dacă ne vânduseră, am fi vrut să știm cui. Dar a fost o lovitură în gol. Până la urmă, pista asta nu ne-a condus nicăieri.

În ciuda faptului că o femeie fusese aruncată pe geam, se gândi revoltat polițistul.

— De ce ți-ai murdărit chiar tu mâinile? Ai fi putut să-ți trimiți una dintre gorile.

Celălalt zâmbi pervers.

— E simplu: îmi place să fac asta.

O povară de plumb îi întovărăși spusele. Paul fixă arma de vânătoare. Țeava acesteia păru dintr-o dată mai agresivă, la fel ca un pitbull a cărui lesă a fost brusc eliberată. O amintire legată de o rafală automată de care abia scăpase se asocie în mintea marsiliezului cu această imagine.

— În Corsica tu ai dat ordin ca să fiu eliminat?

— N-aș fi avut nevoie de asta. După moartea acelei femei, Jourdan parcă, bastiezii erau puși în gardă. Nu le convenea deloc ca un gabor să dea târcoale afacerilor pe care le făceau. Și dacă își apărau interesele, atunci le apărau și pe ale mele.

Paul înțelese motivele acelei ascensiuni fulgerătoare. În jocul de-a supralicitarea, Giacomo avea mereu câteva lungimi avans. Un crocodil cu sânge de gheață, care nu ezitase să o folosească pe Angela pentru a-și realiza planurile.

Marsiliezul interveni din nou, de această dată arătând-o cu bărbia pe fată:

— Ai aruncat-o într-o bătălie crudă pentru că știai că este fiica lui Fabio și astfel avea acces la dosar.

— Era doar o altă cale de acțiune. Astfel, tot căutând pe teren, puteam să țin sub control și ancheta francezilor.

Micul geniu se gândise la toate posibilitățile. Era un mecanism extrem de precis, care nu lăsa nimic la întâmplare. Numai că un grăunte de nisip se strecurase între acele rotițe perfecte. Ucigând-o pe Jourdan, își pierduse fetișul. Iar Angela îl găsise. Într-un fel, plăcerea de a ucide îl pierduse.

— Ești mulțumit cu această poveste? întrebă mafiotul.

Cuvintele aveau să se stingă. În curând armele vor începe să vorbească, un *catharsis* de fier a cărui iminență Paul o presimțea cu toată ființa. Totuși, întrebarea cea mai importantă nu-și găsise răspuns.

— Ai spuse multe, dar nu mi-ai zis ce anume era ascuns în peretele vecin cu fiscul.

— Ce mai contează, acum? Totul a fost distrus.

— Hai, spune-mi așa, de amorul artei!

Celălalt rânji. Obrajii nu i se mișcau deloc, încremeniți ca niște bucăți de stâncă.

— Actele se refereau la un zăcământ natural. Un fabulos zăcământ de gaz natural descoperit în provincia Punjab, în Pakistan.

Acum, un fir suplimentar completa întreaga istorie. Paul își aminti de ultimele cuvinte ale lui Van Bruge atunci când îl scosese afară din afacere. Ancheta lui Reichman se îndepărta de City ca să se orienteze spre acea țară asiatică îndepărtată.

— Am făcut acolo o investiție colosală, care ar fi trebuit să ne permită să avem un cap de pod în acea parte a lumii. Dar totul s-a dus în incendiul provocat de explozie.

— Nu înțeleg.

— Mă refer la resursele naturale, la bogăția unui pământ. Doream să ne-o însușim, prin intermediul unor complicități locale. De doi ani, milioane de dolari au tranzitat băncile și conturile până la Karachi, exact în acest scop, prin intermediul Companiei Delta. Bani rezultați din droguri, ca să finanțăm corupția. Această operațiune a fost condusă în cel mai mare secret, inclusiv în Pakistan. Numeroase companii petroliere ar fi vrut să concureze la obținerea acelei mize. Dar nimeni nu trebuia să afle că noi eram gata să le luăm fața.

Paul simți cum îi vine amețeală. Ticăloșii ăștia făceau absolut tot ce voiau. Acolo unde doreau. O bandă de șacali, care erau gata să dărâme și munții ca să-și atingă scopurile. Degetul, mereu pe trăgaci, începu să-i amorțească.

Giacomo continuă:

— Atribuirea concesiunii acelei exploatări trebuia să se facă prin licitație de oferte chiar în această săptămână. Pionii noștri erau la fața locului. Aveam toate argumentele să credem că am câștigat jocul.

— Cum se face că erați atât de siguri?

— Aveam originalele ordinelor de virament operate în conturile bancare ale personajelor influente, oameni politici apropiați de militarii care conduc în Pakistan. De fapt, chiar grangurii în uniformă ne girau afacerea și ne asigurau succesul. Hârtiile de care vorbesc se aflau la Marsilia, împreună cu restul dosarului.

Paul deduse singur consecințele:

— Le țineai acolo, în perete… Dezvăluirea acelor dovezi ale corupției demnitarilor pakistanezi ar fi făcut mare scandal.

— Mai rău. În acel tip de regim, așa ceva ar fi antrenat căderea unor capete. La propriu.

Prin urmare, iată răspunsul. Documentele bancare găsite printre ruine erau arme pentru a garanta realizarea unei mari afaceri. Rachete de hârtie, țintite spre galoane de operetă.

O idee explodă subit în mintea polițistului, un gând care se impuse cu forța evidenței:

— Intermediarii tăi au pus bomba. Erau singurii care aveau acest interes. Un nou zâmbet. Masca de ceară se strânse.

— Văd că începi să gândești de unul singur. Dar nu e chiar atât de simplu, atât de… clar. Trebuie mereu să te întrebi cui folosește crima, nu? Nu-mi este suficient să știu că lovitura a fost dată de pakistanezi. Ar trebui să aflu exact cine a făcut-o, mai precis, cine i-a călăuzit pe sălbatici. Aliații noștri? Adversarii noștri? Posibilitățile sunt numeroase.

În sfârșit, explicația fusese găsită. Ambalat de întreaga Istorie, Giacomo dezvăluia și ultimele implicații ale afacerii: atribuirea responsabilității. O adevărată nebuloasă, un orizont periculos și anonim, constituit din

prădători cu trăsături mișcătoare. Aceiași care, la mii de kilometri, hotărâseră soarta lui Fabio.

Pândarii din umbră.

— După ce i-am cercetat pe cei din Briză, m-am întors spre segmentul al doilea al acestei chestiuni. Spre cei care au participat la operațiune încă de la început și care știau că documentele se găseau la Marsilia. Mai exact, spre cel care ar fi putut și el să ne trădeze.

— Moore?

— M-am dus la Londra. Am avut o… explicație. Peter tocmai primise vizita unui magistrat francez, un colaborator apropiat al judecătorului Van Bruge. Potrivit lordului Moore, ancheta voastră cam bătea apa în piuă. Și, bine-înțeles, nu știa mai nimic.

— Și l-ai crezut?

O lumină sclipi în privirea mafiotului, ceva ca un concentrat de cruzime, răutatea în stare pură.

— Ne subestimezi talentele. Ai încredere, sunt mințit foarte rar.

— L-ai eliminat?

— Ar fi trebuit, dar… În sfârșit, să zicem că e ceva mai complicat.

Paul înțelese miza acelei propoziții rostite abia pe jumătate. Bancherul era puternic. Bilanțul costuri-avantaje al eliminării acestuia ar fi fost mai degrabă unul negativ. Paul rememoră parcursul lui Reichman în această problemă.

— Și judecătorul cel tânăr? Tu l-ai făcut să dispară?

— A dispărut?

— De trei zile. Ca din întâmplare, chiar în clipa în care tu erai pe-acolo.

— N-am nicio vină.

Intonația avea accentul adevărului. În fața acestui nou argument, a acestei progresii în aflarea adevărului, Paul avu o ezitare. Cine avea interesul să încetinească ancheta?

Ca și cum ar fi auzit această întrebare lăuntrică, mafiotul spuse pe un ton moale:

— Nu o să cunoaștem niciodată răspunsul. Dragul meu Peter a lăsat să-i scape o informație care ar fi trebuit să rămână confidențială. Cineva a profitat de asta. Cum ți-am spus, posibilitățile sunt multiple.

Paul se gândi la ultimele descoperiri făcute de Reichman. Pista pakistaneză. Un nume, pe care Giacomo

nu-l menționase.

— N-ai încercat să-l strângi de coaie pe Singh?

— Pe cine?

— First Islamabad și nu mai știu cum. Prietenii lui Moore care s-au ocupat de tranzitarea banilor voștri.

Dezvăluirea îl derută pe Giacomo. Spuse pe un ton amar:

— Nu știam de existența lor. Această parte a operațiunii era în răspunderea lui Peter. El avea filiale pretutindeni și primisem și confirmarea că banii fuseseră virați într-una dintre acestea.

Într-adevăr, Paul își amintea că documentele scoase dintre ruine purtau sigiliul Companiei Delta. În ciuda interogatoriului, lordul reușise să-i ascundă mafiotului acest aspect al afacerii. De ce riscase?

— Oricum, pentru noi e prea târziu, mârâi Giacomo. Dreptul de exploatare a fost deja atribuit în această dimineață, iar noi am pierdut partida. Speram că mă veți ajuta să rezolv enigma între timp, dar m-am înșelat. În schimb…

Aruncă o privire fierbinte spre Angela.

— Mi-am recuperat o comoară cu mult mai prețioasă.

Tânăra își îndreptă poziția. Nu-și mai mișcase buzele de mai bine de un sfert de oră. Un firicel de glas abia îi ieși din gâtlej:

— Cum… Cum poți…?

— Nu contează. Nu tu hotărăști de-acum încolo.

Angela se ridică în picioare, se puse în fața armei cu țeavă retezată și o apucă cu ambele mâini.

— Ba da. Privește.

O umbră de groază inundă privirea mafiotului. Părea să regăsească în figura Angelei reflectarea propriilor lui demoni interiori.

O împușcătură se auzi în încăpere, răspândind în atmosferă un miros înțepător de praf de pușcă. Tăcerea cuprinse totul, conferind instantaneu o consistență de mormânt acelei clipe.

Giacomo se clătină pe picioare. Se agăță de fată, într-un ultim gest de implorare, înainte să se prăbușească.

Paul se apropie ca să observe rezultatul tirului său. Glonțul sfărâmase cam jumătate din țeasta mafiotului, transformând-o într-o pastă ciudată din carne și os. Așchii

de metal scânteiau pe alocuri, vestigii ale unei vieți construite pe temeiul violenței.

Puse un braț pe umărul fetei și mulțumi cerului pentru această șansă. Ca într-o revelație, găsise unghiul potrivit, ochise și trăsese. Își asumase acest risc nebunesc pentru că știa că Angela își hotărâse destinul.

O clipă mai târziu și ea l-ar fi obligat pe Giacomo să apese pe trăgaci.

75

O motocicletă roșie.

Aproape atingând pământul, într-un soi de echilibru. Șasiul descrie cu pavajul un unghi foarte ascuțit, de-a dreptul imposibil. O formă albă o călărește, cu cască, fluidă, un adevărat cavaler al apocalipsei. Este încinsă într-un combinezon acoperit de logo-uri ale marilor firme din domeniu. Imaginea este atât de clară, încât pot fi deslușite mărcile: Pirelli, Lavazza, Goodyear… Un om-sandviș.

În jurul formei, dimpotrivă, totul este neclar. Culori fără contur, mase întunecate. O acuarelă trasă la mașină. Se gândește la viteză. Obturatorul a surprins clipa. A înghețat mișcarea, dând de înțeles că peisajul este cel care se mișcă.

Totul este contradictoriu.

La fel ca în mintea sa.

Angela închise ochii. De două zile nu mai părăsise camera, nu se mai dăduse jos din pat. Ore amorfe, goale, întrerupte de crize de angoasă, de episoade de vărsături. Maria o hrănea cu supă, cu ceaiuri de plante, remedii bătrânești pe care fata le elimina imediat, amestecate cu bilă gălbuie.

Când o cuprindea somnul, pe scoarță o vizitau imagini explozive. Căderi de lavă, eclipse, tenebre. Focul urma neantului ca să-i fisureze conștiința. Uneori în inima acestei nopți cosmice, vedea în urma ei o mască. Albă, întinsă, cu orbite tăcute. O smulgea urlând, ca să descopere un alt coșmar, o fantasmă încă și mai rea decât visul anterior. Figurile părinților ei suturate de cicatrice. Apoi fața lui Fabio, arsă de foc. Cea a lui Giacomo, plină de găuri, de bube.

În cele din urmă, propria ei figură, zidită în groază.

Refuzase medicul, pilulele. Își știa prea bine boala. O rană prea multă vreme refulată, care-și elimina lava aidoma unui vulcan furios. Confruntarea cu Giacomo îi reînviase demonii. Erau cu toții acolo, ca o familie blestemată care o înconjura.

Trei bătăi ușoare în ușă. Silueta lui Paul în cadrul ușii.

— Dormi?

— Nu.

— Pot…

Fata scoase un „da” fragil și abia se ridică într-o rână. Locotenentul se apropie. Ținea în mână un buchet de flori albe, împachetate în hârtie creponată de culoare violet.

— Poftim. Dacă ți-e prea foame, poți să le mănânci, sunt dulci…

Fata zâmbi slab. Apoi, curând, lacrimi îi invadară ochii. Întrebă:

— Unde ai fost?

— La muncă…

— Te-ai întors deja la treabă?

— Păi e mai bine așa.

Dintr-o dată, Angela regretă că nu făcuse la fel. Să se îngroape între dosare, să se adâncească în proceduri, să-și anestezieze suferința. De câte ori munca disperată nu o salvase?

Dar Paul nu-i dăduse această șansă. Masacrul din buncăr făcuse valuri. Angela trebuia să dispară, măcar o vreme. Firește, tânărul propusese ca destinație Marsilia, orașul său, teritoriul pe care-l controla. În casa părinților lui, ar fi fost la adăpost.

Dar fata nu-și făcea prea multe iluzii. Știa că nu se va mai întoarce la Palermo.

— E o vreme îngrozitoare. Îmbracă-te, o să facem o plimbare.

— Nu… Eu…

— Nu negociem nimic. Te aștept jos. Dispăru, fără să mai aștepte vreo replică. Angela rămase nemișcată un minut cât o veșnicie, ascultând bătaia inimii cum îi răsuna în urechi. Paul nu se îndoia. Niciodată. Înfrunta problemele în față, le ataca direct, nu le îngăduia să-l doboare. Probabil că asta e soluția.

Se smulse din torpoare și se băgă sub duș. Deja mici focare de energie îi stimulau întreg corpul. Energia de la Paul, pe care i-o insuflase picătură cu picătură prin simpla lui prezență, prin curajul și voința lui de a trăi. Indiferent de preț.

Afară, un soare călduț părea să o aștepte. Strălucea peste vapoare, peste diguri, împrăștiind peste geamuri scântei mușcătoare. Paul fuma o țigară de foi pe terasă, cu cizmele în evantai spre mare.

O conduse spre dig, spre imensele blocuri de stâncă, aidoma unor meteoriți sculptați de mâna unui uriaș. Punând piciorul pe dale, o amintire îi reveni în memorie. Chiar în acel loc îl sunase pe Serge Brucchi, prietenul lui Antonio. Sindicalistul o ajutase să scotocească prin dosarul de instrucție, unde găsise cruciulița.

— Mama mi-a explicat totul.

Paul privea marea, cu mâinile în buzunar. Spusese asta pe un ton neutru, fără să trădeze vreo implicare emoțională.

Angela se încruntă. Presimțea iminența unui cataclism.

— Ce ți-a explicat?

— Părinții tăi, mafia… Voiam doar să știi că îmi pare rău. O fisură din suflet i se amplifică. Fata avu impresia că o legiune de fantome ieșeau la iveală, strâmbându-se. În ciuda acestora, cuvintele îi ieșiră firesc pe gură.

— Aveam șapte ani… Mi-au spus că părinții mei au murit într-un accident de mașină… Dar nu le era rău, pentru că ajunseseră în cer. Iar eu trebuia să fiu curajoasă.

Repetă, cu ochii departe:

— Curajoasă… Lumea mea s-a rupt atunci. Am rămas cu mințile rătăcite vreme de mai multe luni în acel orfelinat. Până când durerea s-a estompat, până când am ajuns să o controlez, la fel cum stăpânești un câine furios. Cu forța. Cu voința.

Apoi a apărut Fabio. Un nou tată, o altă țară, o șansă ca să uit, să-mi ies din ale mele. Și l-am urmat pe pompier. Am încercat să cred în noua mea viață. Până când…

Se întrerupse. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Acestea aduceau cu ele ultimele resturi ale unei copilării sfâșiate.

— Într-o zi, cu puțin înaintea bacalaureatului, am dat de documente. Fabio le uitase pe birou. Sau poate că a dorit să aflu în acel fel, n-am știut niciodată. Era vorba despre dosarul meu de adopție. L-am citit, fără să știu ce anume căutam. Totul mi se părea neclar, complicat, lipsit de relevanță. Între două acte, era strecurat un articol de ziar. O fotografie…

Vocea i se frânse.

— Mașina nu mai era decât o grămadă de fiare. Părea… mai mică, ca o foaie de hârtie rulată pe deget. Parbrizul, geamurile, totul explodase. Un trup de femeie

se afla în interior, prins de centura de siguranță. Capul se odihnea în spate, sprijinit pe ceafă. Știam deja, dar am luat o lupă. Ca să fiu sigură. Pentru că nu-mi puteam stăpâni acest impuls.

Paul interveni, ca să o determine să iasă din acea tensiune infernală.

— Mama ta?

— Sângele îi cursese râuri pe obraji. Avea ochii deschiși. Era…

Angela se înecă în lacrimi. Nu mai putu să vorbească. Locotenentul o luă în brațe și așteptă să depășească acel moment dificil. În cele din urmă, verișoara lui continuă:

— Am citit articolul. Fuseseră loviți de o Alfa-Romeo. Murise și șoferul aceleia. Un puști. N-avea nici măcar doisprezece ani… O mașină de poliție îl urmărea, iar el încerca să scape. În portbagaj polițiștii găsiseră arme, doze de heroină, crack-uri, mai știu eu ce…

O tăcere sublinie toată această nebunie. Paul interveni și spuse:

— O furnică a Cosei nostra…

Încuviințare din cap, plină de mânie.

— Era absurd, nedrept. Părinții mei nu aveau nicio legătură cu mafia. Singura lor greșeală a fost că s-au aflat pe acea șosea, în acel moment. Veneau să mă ia de la școală.

Nu i-am spus nimic lui Fabio. Nu foarte curând. Voiam să trăiesc această nouă durere, să găsesc un țel spre care să o îndrept. Nu puteam nici măcar să fiu mânioasă pe puști. El murise în serviciul șefilor mafioți, manipulat de adulți lipsiți de scrupule. Atunci am hotărât să mă întorc la Palermo, să urmez dreptul, să mă lupt cu mafia. Trebuia să înfrunt acest destin ticălos, să-mi găsesc un tâlc ca să pot trăi în continuare fără să-mi fie rușine.

Respiră adânc, ca și cum particulele de iod îi dădeau un sentiment de confort. Apoi spuse:

— Fabio. Giacomo… Nu puteam să-mi imaginez că drumul se va transforma în cerc. Apoi tăcu. Era zadarnic să mai povestească urmarea.

Paul înțelesese.

Un pescăruș se așeză în apropiere. Se încălzea la soare și îi observa cu un aer interesat. Văzând că nu-i pică nimic de mâncare, își luă zborul.

Angela îl privi cum se pierde în azur. O aripă albă, împinsă de curentul speranței. Inima tinerei își luă zborul o dată cu pasărea. Mărturisirea o făcuse mai ușoară, crabul care-i devorase până atunci creierul se prefăcuse în alge curate, în parâme albe, ondulându-se sub mângâierea brizei marine.

Se apropie de Paul și îi luă mâna.

— Îți mulțumesc…

Bărbatul îi zâmbi. Ea ghici în acea privire imagini ale fericirii, ale vieții simple, iar din tensiunea degețelelor împreunate intui un profund optimism legat de viitor. Dintr-o dată, pânza ochilor ei se pictă în culori vii, accentuate, ca niște coșuri cu fructe expuse la soare. Fata acceptă acest dat, admițând în sfârșit că un asemenea soare strălucea în sufletul său de la reîntâlnirea cu Paul. Prizonieră a fantomelor trecutului ei, Angela nu îl observase până atunci.

Însuflețită de intensitatea acelui moment, ea sărută buzele tânărului polițist. El îi întoarse sărutul și se îndepărtă.

— Eu…

— Poftim?

— Suntem veri…

— Da, dar nu de sânge.

Fata se apropie de Paul, îl sărută cu patimă, iar limba îi exploră gura. Acesta ezită puțin, surprins de radicalismul gestului, de patima femeii. Apoi vraja îl cuprinse și pe el. Se sărutară pătimaș, pe îndelete, cu o tandrețe nesfârșită. Un val se sparse de stânci, azvârlindu-și spuma peste tot, proiectând pe obrajii îndrăgostiților pastile de apă sărată. Se scuturară râzând, ca și cum evenimentul ăsta avea pentru ei evidența unui semn îndelung așteptat.

Boabe de orez, răspândite ca o ploaie fină la ieșirea dintr-o biserică.

76

Minore sau importante, mici sau ample, un unic și același principiu guvernează toate anchetele de pe lume: atunci când te apropii de țel, evenimentele ating o altă viteză. Paul semănase semințele morții până hăt-departe, în Sicilia. Era o iluzie să-și închipuie că ele nu vor avea consecințe într-o bună zi.

Confirmarea acestei teorii se produse patruzeci și opt de ore mai târziu, printr-un apel pe telefonul mobil al polițistului.

— Cabrera?

Paul recunoscu imediat vocea subțire a lui Van Bruge.

— Bună seara, domnule judecător.

— Unde naiba sunteți? Vă aștept de mult timp… Aș putea să vă sun pe fix?

— E mai greu.

Era în acțiune, urmărea pista desemnată de un informator în zona industrială Vitrolles. O operațiune de rutină. Băieții lui realizaseră o descindere de noapte, vizând activitățile interlope desfășurate într-un antrepozit, iar el ținuse să-i întovărășească.

Locotenentul ieși și se îndepărtă puțin, ca să aibă semnal telefonic mai bun. Noaptea unifica toate contururile, se auzea până departe rumoarea ciocanelor pneumatice care lucrau undeva, lovind puternic asfaltul.

Mecanic, își privi ceasul. Ora 23. Acest afurisit de magistrat nu se culca niciodată.

Așa că spuse, zâmbind ușor:

— Mereu pe baricade?

— Sunteți la curent cu ceea ce s-a întâmplat la Palermo?

Paul făcu pe inocentul.

— Nu.

— Unde vă aflați luni?

În scripte, Paul nu lipsise decât o zi. Un amic medic îi semnase deja o scutire pe caz de boală.

— Mă simțeam ca dracu'. Probleme la stomac.

Un oftat în aparat. Van Bruge nu credea o iotă din aceste minciuni.

— A avut loc un masacru în cartierul din sudul orașului. Șapte morți, dintre care șase în evidența diviziei antimafia italiene. Macaronarii caută să-l identifice pe cel de-al șaptelea.

Își lăsă fraza în suspensie. Ca și cum ar fi așteptat o reacție. Dar locotenentul rămase de piatră. Se gândi la moacele polițiștilor italieni atunci când vor descoperi că necunoscutul lor era fiul unei familii burgheze bogate, dat dispărut de doi ani.

Judecătorul reluă, pe un ton bănuitor:

— Nu vă întrebați de ce sunt la curent cu episodul ăsta?

Paul mimă surprinderea.

— Ba da…

— A fost găsită o armă de mână într-un colț. Un Sig Sauer, calibru 45. Numărul de serie desemnează un lot primit de poliția națională franceză. O armă de polițist, Cabrera. De polițist francez. Mă urmăriți mai ușor acum?

Locotenentul își mușcă buzele. În toiul acțiunii, uitase să-și mai caute revolverul. Așa că încercă s-o dreagă:

— Era caldă? Se trăsese cu ea?

— Rece ca un mort. Gloanțele provin dintr-un Glock, dintr-un Colt Magnum și din pistoale-mitralieră Uzi. Scena crimei lasă de bănuit o răfuială între mafioți, dar vă cred suficient de abil ca să vă ascundeți faptele de arme.

— Zău că nu pricep la ce vă referiți.

— O să vă dibuim în curând. Laboratorul din Palermo analizează amprentele, iar italienii ne-au trimis arma Sig. În douăzeci și patru de ceasuri vom afla cine este proprietarul ei.

— Magnific.

Paul spusese asta fără prea multă convingere. Mâine, probabil că se va afla în rahat până peste cap. Van Bruge confirmă pe un ton glacial:

— Știu că ați fost în Sicilia. PAF-ul de la Marignane v-a înregistrat duminica trecută că ați zburat pe ruta Marsilia-Palermo. Știu, de asemenea, că Angela Pazzonni v-a întovărășit. Și-atunci, din două una. Fie îmi explicați tot ce s-a întâmplat, fie veți fi în stare de arest mâine dimineață, la prima oră.

Paul se gândi răstimp de câteva clipe. Singura modalitatea de a-și păstra libertatea de acțiune era să

vorbească, să dea drumul poveștii. Așa că începu să-și depene întâmplările. Crucea lui Constantin, care implica în afacere Cosa nostra. Axa Bastia-Palermo. Greșeala făcută cu privire la vinovații pentru atentat. Adevăratele motivații ale atentatului și rolul lui Peter Moore. În sfârșit, capturarea lor de către Giacomo Rainaldi.

Van Bruge îl ascultă fără să-l întrerupă. Atunci când totul ieși la iveală, judecătorul observă, nu fără ironie:

— Hotărât lucru, sunteți un profesionist al legitimei apărări.

Constatarea nu aștepta niciun fel de răspuns. Paul observă de departe farurile unei semiremorci care rula încet în direcția sa. Spărgătorii aveau să intre în acțiune curând.

Paul se ghemui și șopti:

— Nu mai pot să vorbesc, trebuie să mă întorc la ai mei.

Magistratul nu părea să-l înțeleagă.

— Sunteți un farsor, Cabrera. Dar să știți că ați căpătat respectul meu.

— Ce?

— Nu citiți ziarele?

— *La Provence, L'Equipe, Match*, din când în când.

Pentru polițist, presa se limita la aceste gazete. Van Bruge se explică:

— *Les Échos.* Azi dimineață. Pakistanul a acordat concesiunea pentru exploatarea celui mai bogat zăcământ de gaz natural unei companii petroliere saudite. Dar ia ghiciți cine au fost intermediarii?

Evident, un nume se impunea prin forța evidenței:

— Compania Delta?

— First Islamabad of Credit. Familia Singh.

Mintea magistratului funcționase cu viteza luminii. Se comporta la fel ca un program informatic, înregistrând date disparate, reașezându-le, recombinându-le, până când acestea ajungeau să primească un sens. Informația trebuia apoi să fie clasată într-un colț, așteptând momentul pentru a fi utilizată.

Paul mai stabili și alte legături. Moore își trecuse sub tăcere asociații în fața lui Giacomo. Poate pentru că ei reprezentau o muniție ideală pentru propria lui trădare? Sau pentru că avea și mai puțină încredere în ei decât în mafioți? Oricum, în ambele cazuri, bancherii pakistanezi jucaseră un rol de prim-plan pe această tablă de șah a

minciunii, hoției și violenței. Dispariția lui Reichman, exact când era pe punctul de a le descoperi existența, sublinia acest adevăr al dublului joc.

— Și colaboratorul dumneavoastră?

O tăcere de mormânt se lăsă pe linia telefonică. Apoi Van Bruge spuse, pe un ton vizibil afectat:

— I-am găsit trupul într-o mahala londoneză, aruncat pe un teren viran. Mâinile și fața îi erau complet… arse.

Acest anunț îl împietri pe Paul. Își trase gulerul bluzonului, de parcă temperatura ar fi scăzut brusc cu mai multe grade. Judecătorul preciză, plin de mânie, așa cum Paul nu și l-ar fi imaginat vreodată:

— Tipii care au făcut asta nici măcar nu au încercat să-i șteargă identitatea. Bietul Marco avea actele asupra lui când a fost găsit.

— L-au torturat?

— Da, cu vitriol. Metoda indiană. Sau pakistaneză, e același lucru. În acele țări o folosesc pentru a pedepsi femeile bănuite de infidelitate…

Se întrerupse, cu vocea frântă de emoție. După câteva clipe, izbuti să spună:

— Marco era pe drumul cel bun. Am verificat numărul înscris pe documentul găsit printre ruinele precepturii, la Marsilia. E vorba despre o clasificare pakistaneză.

Dacă ar fi avut nevoie de o confirmare, iată că aceasta venea la momentul potrivit. Familia Singh își imaginase, fără îndoială, că Reichman descoperise ițele întregii afaceri. Și era clar că încercaseră să-l facă să spună tot ce știa, înainte să-i închidă gura o dată pentru totdeauna.

Paul simți cum îl cuprinde un val de furie. Nu se întâlnise cu tânărul blond decât o dată. Personajul îl cucerise. Un tip curat, sigur pe el, ai cărui ochi sclipeau de inteligență. Și acum îi venise rândul să îngroașe numărul cadavrelor din această poveste atât de sângeroasă care debutase la Marsilia, și se răspândise în mai multe părți ale lumii.

Un zgomot se produse în spatele locotenentului. Paul se întoarse. Băieții lui ieșiseră din mașini și începuseră să se poziționeze. Umbre în întuneric, sclipiri seci ale armelor automate, vânătoarea era pe cale să înceapă.

Marsiliezul mai întrebă, totuși:

— Și-acum ce doriți să faceți?

— O să eliberăm un mandat internațional pe numele lui Moore. Cu tot ceea ce implică un astfel de gest. Îmi asum orice scandal, diplomatic și politic. Marco merită asta.

— Și nemernicii ăia de Singh?

— La fel și în cazul lor. Dar ne vom izbi de aceeași dificultate. Pakistanul nu respectă regulile jocului. Regimul militar de-acolo o să-i acopere.

Paul își crispă maxilarul. Partida era trucată, încă de la început. La fel ca în cazul unor criminali de război, interese superioare îi apărau pe acești măcelari.

Tocmai dădea să închidă telefonul, când auzi ceva incredibil.

— Firește, aceste reguli se aplică statelor, justiției, magistraților. Dar dacă un singur om le-ar încălca…

— Da?

— Să spunem că m-ar apuca subit o durere de ochi și n-aș observa nimic din ceea ce ar urma să se întâmple.

77

Mesajul era cum nu se poate mai clar.

Să-i găsească pe nenorociții de Singh. Și să aplice punctual legea Talionului[90].

Van Bruge își dăduse cuvântul de onoare: pentru justițiar nu ar fi existat absolut nicio consecință dacă ar fi făcut dreptate pentru sărmanul Marco Reichman. Masacrul de la Palermo ar fi fost și el uitat. Un fel de permis pentru crimă, eliberat și garantat de autoritatea competentă.

Paul decolase de la Paris în ajun. O cursă British Airways cu destinația Islamabad, cu escală la Londra și Istanbul. După Van Bruge, bancherii ședeau mai frecvent în capitala pakistaneză, aproape de vasul lor amiral, First Islamabad of Credit.

Marsiliezul aterizase la ora 3 dimineața, răvășit de diferența de fus orar. Recuperarea bagajelor, vama, formalitățile, toate acestea duraseră o veșnicie, supravegheate de privirea inchizitorială a militarilor de gardă la aeroport.

Apoi se dusese direct la biroul Avis, unde îl aștepta o mașină, un Peugeot 205 destul de obosit, dar singurul model aflat în stoc. După ce semnase formularele, izbuti în sfârșit să părăsească aeroportul și să se îndrepte spre oraș.

Nu-i fu greu să găsească Hotelul Marriott. Instituție de cinci stele, a cărei clădire strălucea în noapte ca un lampadar de carnaval. Evident, se cazase acolo sub un nume de împrumut.

În zilele precedente, Van Bruge se ocupase de documente. Bilete, pașaport, viză, rezervări. De asemenea, făcuse ce făcuse și-i procurase o armă, transportată cu ajutorul unor rețele obscure până la Ambasada Franței din Pakistan.

Magistratul antitero trecuse dincolo de orice principiu rațional. Se alesese praful de judecătorul rigid și rece, de slujitorul implacabil al legalității republicane. Moartea colaboratorului său îi provocase un șoc și izbutise să scoată la iveală adevărata natură a personajului. Un bărbat cu emoții puternice, de o

fidelitate remarcabilă. În câteva zile, toată armătura lui rațională de principii basculase în fanatismul visceral al unei răzbunări personale.

Ce-i drept, Paul nu se plângea de asta. Această schimbare la față a lui LVB îi îngăduia să-și continue propria anchetă, să meargă tot mai departe pe firul descoperirilor, să-și aprofundeze convingerile. Cei apropiați lui suferiseră. Plătiseră un preț cumplit pentru o poveste scrisă de alții. Pusă sub semnul sângelui și al trădării, tragedia nu avea cum să nu cunoască o finalitate asemănătoare. O reparație la fel de violentă.

Posibilă doar prin moartea nemernicului care era răspunzător de toate aceste crime.

Marsiliezul făcu un duș și deschise televizorul. Se întinse pe pat, o caraghioșenie cu baldachin de dimensiuni hollywoodiene, a cărui saltea putea să vibreze când era programată. Camera era toată de același calibru ca și patul. Imensă, kitsch, acoperită de catifele.

Dintr-o dată Paul se simți amenințat. Deloc în largul lui. Acest loc siropos îi stârnea greață. Zapă pe mai multe canale, dar dădu doar peste telenovele siropoase în limba engleză, uneori subtitrate în urdu, limba națională pakistaneză. Perechi îndrăgostite mergeau pe petale de flori, mână în mână, cu ochii ațintiți spre un viitor grețos de roz – poza tipică pentru o carte poștală după care se dau în vânt gospodinele și adolescentele.

Epuizat de oboseală, dădu sonorul încet și se lăsă cuprins de un somn binemeritat.

Sări în picioare, smuls dintr-un vis ciudat de cameristă, o femeie mai slabă decât o scândură. Aceasta se scuză, cu privirea în pământ, apoi dispăru într-o clipă.

Paul își privi ceasul de mână. Era după-amiaza. Făcu duș și se îmbrăcă. Încălzindu-și cafeaua, se apucă de citit dosarul pe care i-l dăduse Van Bruge. Mai avusese timp să-l frunzărească în timpul lungii călătorii cu avionul, dar dorea să fie sigur că reținuse corect niște nume. Notă pe o bucată de hârtie adresa ambasadei și pe cea a băncii. Schimbă o parte din euro în rupii pakistaneze și părăsi hotelul.

Descoperirea Islamabadului însemnă totodată surpriză și dezamăgire. În înserarea ce tocmai se lăsa, sfârșit de oboseală, marsiliezul nu realizase încă adevărata înfățișare a locurilor. Străzi largi, extrem de drepte, străjuite de boscheți de trandafiri. Clădiri albe, un

oraș desuet dar arogant, clădit într-o vale plină de verdeață de la poalele Munților Himalaia.

Broșura citită în avion vorbea despre orașul nou. O bijuterie a modernismului, construit în anii ’60. Acea zonă fusese gândită ca linie de demarcație între centrul decizional al țării și plămânul economic al acesteia. Într-un cuvânt, Karachi.

Aici, nu erau străzi sordide, mulțime turbulentă, cerșetori cu mâinile mușcate de lepră. Spațiul, tăietura urbanistică foarte clară, curățenia frapau mintea străinilor cu forța unei descărcări electrice.

Cartierele erau izolate prin adevărate oaze de vegetație. Ele formau veritabile insule, autonome, independente, între care nu se putea circula decât cu ajutorul vehiculelor. Autoturisme rare, motorete, biciclete, toate își împărțeau carosabilul din asfalt.

Paul avu o senzație ciudată, amestec de opresiune și mirare. Orașul oferea impresia unei baze militare. Părea să aibă ca prioritate deplasarea convoaielor și a tancurilor. În oraș domnea o atmosferă de falsă liniște, una care mirosea a lovitură de stat permanentizată. Oricum, inima puterii bătea zdravăn în zidurile din Karachi.

Polițistul se duse mai întâi la Ambasada Franței. Se prezentă la primire și ceru o întrevedere cu un anume Pierre Clavier, atașat cultural. Un fel de războinic cu figura plină de cicatrice își făcu apariția. Intrară într-un mic birou unde tipul îi verifică identitatea, îi făcu o fotografie polaroid și o scană pe un computer. Mulțumit, insul deschise un dulap și scoase un Manhurin, calibru 38, modelul standard.

Paul semnă un document și ieși apoi direct în stradă, echipat, dar și surprins. Afacerea nu durase mai mult de un sfert de oră.

Odată aflat la volan, își consultă harta. First Islamabad of Credit își avea sediul într-un cartier numit Blue Area, în inima centrului de afaceri.

Depăși două străzi, mai largi decât o autostradă, și parcă în fața unui grup compact de case de culoare bej, o zonă de clădiri cu înfățișare ce amintea de colhozurile sovietice. Ansamblul, în ciuda absenței perdelelor de la ferestre, nu era cu nimic mai prejos decât unele cartiere marsilieze. Trei imobile înconjurau o piațetă, formând un U perfect simetric. Un drapel verde, împodobit cu un croasant și cu o stea, fâlfâia pe un stâlp.

Locotenentul ieși din Peugeot și luă cu sine tot ceea ce putea dovedi că este turist. Aparat foto, sac în spate, unde își ascunsese arma, șapcă albă. Temperatura sărise de douăzeci de grade, se simțea un aer uscat, ușor, venit direct dinspre munți care-i împrospăta pielea.

O populație agitată, tânără, mișuna sub un soare timid. Figuri sumbre, zâmbete prefăcute, ochi temători. Toți, sau aproape, aminteau de înfățișarea unor funcționari francezi.

Paul fu surprins de ținuta lor vestimentară. Cămășuță și pantalon din pânză, în cazul bărbaților, taior sau fustă strictă la femei. Moda occidentală. Doar șalurile, de culori țipătoare totuși, dezvăluiau natura reală a regimului politic. O republică islamică, autoritară și coruptă, în care fundamentaliștii câștigau teren la fiecare scrutin electoral. De câțiva ani, iar Paul știa asta, căci se informase, pakistanezii obținuseră arma nucleară.

Făcu câțiva pași în direcția funcționarilor. Nu avea încă un plan clar în minte. Încerca doar să se dumirească asupra locurilor.

Își puse niște ochelari cu lentile negre și se așeză pe o bancă. Câțiva birocrați mâncau sandvișuri, vorbind cu voce scăzută, râzând în barbă, ca și cum s-ar fi ferit să nu fie supravegheați. Paul observă că aveau cu toții un card pe care era încastrată o fotografie plastifiată.

Rămase acolo o jumătate de oră, privind tot acel du-te-vino, acel balet de furnici conștiincioase, anonime, muncind cu o teamă abia mascată pentru gloria coloniei lor.

Încetul cu încetul, locul se goli. Paul mai aștepta puțin, cu fața spre soare. Un planton în uniformă se schimbă de gardă în fața intrării în clădire, acum vizibilă dinspre piațeta goală.

Mai trecură câteva minute. Omul îl privea din când în când cu multă atenție, insistent. Paul pricepu că ar fi fost mai înțelept să părăsească locul.

Se întoarse la mașină cu un gust amar, cel al insuccesului. Clădirea era supravegheată și părea inaccesibilă. Ca să pătrundă în ea, ar fi trebuit să pună la punct o strategie, ceea ce l-ar fi costat mult timp.

Prin urmare, trebuia să se gândească la altă soluție. O cale de acces directă. Ideea de a apela la ambasadă îi trecu prin minte imediat. Atașatul cultural care îi înmânase arma ar fi putut să-i dea și niște sfaturi.

Privindu-i moaca și mâinile, Paul știuse din prima că tipul se ocupa cu altceva decât cu stiloul și cărțile.

Polițistul renunță la fel de rapid la această ipoteză. Van Bruge îl prevenise. Era singur.

Porni motorul și demară imediat. Însă, chiar atunci o licărire luminoasă îi stimulă retina. Își miji ochii și văzu un enorm Rolls Royce negru cum trece în ralanti. Mașina parcă în fața piațetei. Un majordom în livrea gri coborî, își scoase șapca și o puse la subsuoară. Apoi, într-o postură respectuoasă, deschise portiera din spate.

Un bărbat micuț ieși din limuzină. Era îmbrăcat într-un costum tradițional avea o cămașă albă, fără guler, lungă până la genunchi, peste un pantalon din pânză, iar pe deasupra, o haină din mătase ecru. Pe tâmplele grizonate trona o căciuliță din blană de astrahan.

Paul nu distinse prea bine figura, dar fu sigur că era cel pe care-l căuta.

Rajiv Singh. Dirijorul-șef. Cel care pusese bomba.

Bancherul făcu un semn din cap spre șofer. Apoi traversă piațeta cu pas liniștit, ducând sub braț o servietă din piele. Intră în clădire.

Paul demară. Făcu stânga împrejur, întoarse pe o stradă perpendiculară, apoi pe o alta. După ce efectuă o buclă aproape perfectă, se opri pe axa piațetei, cam la o sută de metri de clădire. Rolls-ul nu se mișcase nici cât negru sub unghie. Era evident că-și aștepta stăpânul.

Polițistul își aprinse o țigară de foi. Acum se impunea să se gândească la un plan de atac. Să urmărească mașina lui Singh, să aștepte o oportunitate și să o atace. De fratele tipului se va ocupa mai târziu.

O mașină parcă lângă Peugeot-ul său. Francezul își trase șapca pe frunte și-și sprijini ceafa pe tetieră, ca și cum s-ar fi odihnit. Nu era pe teren propriu și trebuia să fie atent. Și totuși în ciuda acestei configurații ostile, se simțea perfect calm.

Încă de la început avea un mare avantaj.

Celălalt ignora faptul că devenise o țintă.

78

Rolls-ul își recuperă proprietarul cam pe la ora 19.

Până atunci, polițistul ațipise la intervale, verificând din când în când dacă pasărea nu-și luase zborul. Porni motorul și începu filajul.

Se lăsase noaptea peste orașul pakistanez. Temperatura scăzuse cu aproape cincisprezece grade, așa că marsiliezul dădu drumul la căldură. Străzile, iluminate de felinare cu neon, păreau să cadă într-un somn înghețat. Câteva vehicule rare rulau spre destinații necunoscute, comete fragile și tremurătoare în lumina farurilor. Dacă ridicai ochii, puteai deslușI lanțurile muntoase, imense mase negre, cu vârfuri fosforescente.

Părăsiră centrul și se angajară pe un drum de țară. Paul urmărea limuzina la mare distanță. Uneori, rămânea mai în urmă, stingea farurile, orientându-se doar în funcție de pozițiile Rolls-ului. GPS-ul îl ajuta, ecouri regulate pulsând în ritmul urii de care era stăpânit.

Brusc, deși complet rătăcit pe acest pământ străin, avu un sentiment de familiaritate. În definitiv, făcea ceea ce făcuse mereu, își făcea treaba de polițist, de gabor de stradă, obișnuit să ia culoarea mediului ca să rezolve cazul.

După douăzeci de minute, Rolls-ul intră într-o incintă. Paul își continuă drumul, scrutând cele două puncte roșii în retrovizoare. Se opri o sută de metri mai încolo, își lăsă Peugeot-ul într-un crâng, și se întoarse pe jos.

O alee asfaltată, mărginită de răchite imense, îl conduse până la o construcție plată. Bariere albe scânteiau în lumina lunii. Păreau să delimiteze niște spații închise, simetrice, ca niște pătrate magice.

Își deblocă arma și înaintă la adăpostul frunzelor. Aerul avea acea consistență particulară a văilor de munte. Purta cu sine miros de torente, de mere, de iarbă umedă.

Apropiindu-se, observă că edificiul avea mai multe aripi. Una dintre ele se adâncea în întuneric, decupată cu panouri din lemn. Un fornăit îi confirmă bănuiala. Un padoc, împărțit în boxe. Erau cam treizeci la număr.

Se apropie de aripa cea mai mare, evitând să alarmeze caii. Cizmele sale călcau pe o turbă grasă, amestec de noroi, bălegar și paie. Aproape brusc, intră pe o esplanadă largă. Corpuri de clădire se ițeau în jurul ei, vopsite cu var. Își imagină dormitoare, camere personale și încăperi destinate personalului.

Cu inima bătându-i furios. Paul se opri ca să asculte noaptea. Șoapte. Murmure. Frunzele copacilor scoteau sunete asemănătoare cu foița de aluminiu.

Înconjură acest *no man's land,* mereu la adăpostul vegetației excesive, și o apucă pe o nouă alee. La capătul ei se ridica reședința familiei Singh. O clădire masivă imensă, flancată de două turnuri crenelate, cu ferestre de unde se putea trage. Totul era întunecat. Un castel al răului.

Se apropie mai mult, încercând să sesizeze eventuala prezență a gărzilor de corp. Nimeni. Rolls-ul era parcat sub o copertină, foarte vizibil, alături de un Lamborghini Countach și de un Porsche 4x4. Nici vorbă de garaj blindat, de camere de luat vederi. Bancherul nu se temea deloc pentru securitatea personală.

Paul observă și o seră, la dreapta, lipită de structura clădirii ca o verucă din sticlă. Își scoase pumnalul și intră în incintă.

Se găsea într-o grădină de iarnă. Canapele din lemn de palmier, acoperite de moltoane roșii, o tavă din aur pe care trona o narghilea cu motive încrustate, în care străluceau rubine și ametiste. Paul nu era amator de artă, dar intui valoarea imensă a obiectului. Una inestimabilă, atât de fină era lucrătura. Și stătea acolo, pe masă, în acea încăpere deschisă în cele patru vânturi ca o banală caserolă din aluminiu. Era clar că tipii erau foarte siguri pe ei.

Polițistul traversă un salon, situat în prelungirea serei. Câteva lampioane de mică tensiune răspândeau pe alocuri o lumină ca de lumânări. În ciuda penumbrei, el ghici bogăția locului. Pânze pictate de maeștri, bronzuri, vase cu forme alungite, pictate cu filamente din aur, scrinuri din esență scumpă, ale căror picioare aveau lejeritatea unor poante de balerină.

De cealaltă parte, un hol. Aceeași iluminare, discretă, catifelată, aceeași tăcere. În jur se vedeau camere, desigur, la fel de încărcate de minunății.

O imagine scurt-circuită această descoperire încântătoare. Carne arsă de vitriol, nasuri descărnate, buze condamnate la grimasa unui zâmbet veșnic. Cealaltă față a Pakistanului, care nu ezită să desfigureze o femeie doar pentru că o bănuiește de păcat.

Paul își scoase revolverul Manhurin plin de mânie. O apucă pe o scară din marmură și urcă la etaj. La jumătatea treptelor auzi un glas. Identifică resturi de cuvinte, consonanțe aspre, care îi amintiră de sonoritățile limbii arabe vorbite în Hexagon.

Se lăsă călăuzit de sunete, însă rămase vigilent, cu simțurile ascuțite la maximum. Ațintea arma spre fiecare umbră ieșită în cale. Vocea părea că se apropie de el. Devenea mai precisă, mai molatecă.

La mijlocul unui culoar, în vâna peretelui, o falie de claritate luminoasă. Paul își aruncă privirea prin acel spațiu minuscul, ca și cum ar fi fost vorba de un vizorul unei uși obișnuite.

Văzu o bibliotecă imensă, acoperită în întregime de rafturi dintr-un lemn ale cărui tonuri calde aminteau de cafeaua-caramel. O lustră din cristal slobozea o lumină catifelată peste covorul din lână ce acoperea podeaua. Fotolii din piele netăbăcită mobilau restul spațiului, așezate lângă niște mese dedicate lecturii. Într-un colț, un bar din lemn de acaju, în spatele căruia se ghiceau carafe cu contururi rotunjite. Imense fotografii puse sub sticlă imortalizau jucători de polo în plină acțiune. Paul avu viziunea unui club englezesc, privat, care contabiliza un singur membru.

Singh se afla acolo, tolănit pe o canapea, singur. Ținea într-o mână un pahar cu coniac, iar în cealaltă un telefon fără fir. Privirea îi colinda aiurea, în vid, fără să focalizeze nicăieri.

Paul armă revolverul. Împinse ușa și îi ordonă în franceză:

— *Bouge pas*[91].

Pakistanezul holbă ochii a surpriză. O reală impresie de stupoare îi înghețase trăsăturile. Dar asta nu-l împiedică să răspundă într-o franceză desăvârșită:

— Cine sunteți?

— Numele meu nu îți poate spune nimic. Dar vin în numele lui Fabio Pazzonni.

— În numele cui?

— Fabio Pazzonni a fost un pompier, ucis de o bombă la Marsilia.

Umerii gazdei căzură. Omul încuviință cu o mișcare din cap, semn că pricepuse despre ce era vorba.

— Și ați făcut drumul ăsta pentru el?

— Era unchiul meu. Iar eu sunt de origine siciliană. Mai am însă și un alt nume pe listă. Marc Reichman, torturat până la moarte cu vitriol. Realiza o anchetă la Londra în timp ce eu făceam cercetări la Palermo pe o altă pistă a cazului nostru comun.

— Sunteți polițist?

Paul zâmbi cu o satisfacție drăcească.

— Nu în această seară.

O troznitură îi sublinie cuvintele. Marsiliezul făcu stânga-împrejur. Și totuși, încăperea era goală. Nu erau în ea decât el și pakistanezul.

Singh era ciudat de liniștit. Înghiți un gât de coniac de parcă nu ar fi fost tulburat de nimic.

— Lemnul… Uneori, începe să cânte.

— Unde sunt gărzile?

— Nu am nevoie de bodyguarzi. Sunt la mine acasă. Nimeni nu ar îndrăzni…

Tonul era unul sincer, mărturisind o detașare imperială. Era tonul unui om al cărui nume probabil că era sinonim cu ideea de frică. Din precauție, Paul se așeză în spatele omului de afaceri. Astfel, acoperea bine intrarea în cameră și reducea unghiul din care ar fi putut fi atacat cu focuri de armă.

Bancherul se uita fix la armă. În priviri nu i se citea pic de teamă.

— Cred că ați ales greșit ținta.

— Oare?

— Puteți să mă ucideți, dacă asta vreți. Însă așa nu veți cunoaște niciodată adevărul.

Degetul lui Paul se crispă pe trăgaci. Străbătuse opt mii de kilometri ca să termine cu această afacere și începea să se simtă confuz în legitimitatea acestei răzbunări.

Așa că spuse.

— Îți dau treizeci de secunde. Sfatul meu este să fii convingător.

Rajiv Singh își mai puse în pahar niște lichid de culoarea ambrei brune. Fruntea lui, brăzdată de riduri adânci, părea să ascundă secrete dificil de divulgat.

Omul începu să vorbească făcând pauze lungi între vorbe.

— Îl cunosc pe Peter Moore dintotdeauna. Am crescut împreună, facem afaceri împreună. Este o alianță… să zicem naturală. Atunci când mi-a cerut să mă ocup de clienții lui în această poveste privind exploatarea zăcământului de gaz natural, firește că am primit.

— Știai că e vorba de Cosa nostra?

Singh zâmbi, un scurt concentrat de răutate.

— Banii nu au miros. Cred că este o expresie europeană, occidentală. Am organizat transferuri de fonduri, am intermediat întrevederi politice, i-am pus alături pe responsabili și pretendenți. Într-un cuvânt, am făcut tot ceea ce trebuia ca să-mi merit banii.

Un detaliu se actualiză instantaneu în mintea polițistului.

— Ordinele de virament găsite la Marsilia indicau drept promotor al afacerii Compania Delta, nu banca voastră, a fraților Singh, First Islamabad of Credit.

— Moore nu dorea să ne dezvăluie existența. Așa că am cosmetizat niște documente bancare, la cererea lui. În sfârșit, parțial… Dar în realitate, nu acest elemente erau cele mai importante. În țara noastră, corupția nu a omorât încă pe nimeni.

Lucruri noi ieșeau la iveală. Acte distruse în explozie, care conțineau aspecte greu de bănuit. Paul încruntă sprâncenele, intrigat.

— Ce se mai găsea acolo, pe Strada Borde?

— Negative. Un album foarte special, realizat la cererea sicilienilor. Garanția lor.

Paul înțelese imediat despre ce era vorba.

— Fotografii porno…

— De fapte, pelicule, filme întregi. De o perversitate pe care nu vi-o puteți imagina. Erau prezente personaje foarte influente care-și puneau în practică fantasmele cele mai imunde. Scene de sado-masochism care mergeau până la crimă. Așa ceva se numește în engleză *snuff movies*. În Pakistan, etalarea acelor imagini i-ar fi trimis în mod sigur la moarte pe acei demnitari.

Viscerele marsiliezului erau întoarse pe dos de scârbă. Ce fel de monstru își putea clăti privirea cu așa ceva?

Cine putea să guste acest gen de oroare? Aruncă o privire dezgustată spre bancher.

— Tu te-ai ocupat de asta?

— A fost sarcina lui Moore. El a pus totul la cale cu sicilienii lui.

— Tu știai?

— Am aflat mai târziu. Rolul meu se limita la a gestiona procesul financiar, după cum v-am spus. De asemenea, datoria mea era să fac o activitate clasică de *lobby*. Fratele meu mi-a dezvăluit întreg adevărul.

Prithvi. Dosarul oferit de Van Bruge se referea la un bărbat mai tânăr, mai strălucitor, pasionat de femei și petreceri. Moore era de același calibru. Doi iepuri dintr-un foc.

Paul spuse:

— Au pus împreună la cale planul.

— Mă gândesc chiar că au participat direct la realizarea lui. Moore are o proprietate într-o suburbie a Londrei, la Dulwich. Acolo erau selecționate fetele, iar Prithvi era cel care decidea.

În capul lui Paul se făcu brusc lumină. Dulwich. Exact acolo fusese găsit trupul lui Marco Reichman, aruncat pe un teren viran. Paul făcu efortul să-și păstreze mintea limpede și, mai ales, să nu-și relaxeze degetul de pe trăgaci din pricina oboselii. Și totuși, un singur punct nu rima în toată această poveste delirantă. Iar el venise să înțeleagă, nu doar să se răzbune.

— Dar de ce să-și fi trădat Moore partenerii? Cosa nostra se număra printre clienții lor importanți și periculoși, deci era sigur că și-ar fi dat singuri foc la valiză trăgându-i pe sfoară.

Rajiv își studia paharul cu coniac. Părea să caute în finețea alcoolului un răspuns la propriile întrebări.

— Știți ce anume individualizează Pakistanul? Care este specificul său?

Paul negă din cap. Pentru el, această țară părea căzută de pe lună.

— Ei bine, avem o țară care a fost creată în înfățișarea ei de astăzi după independență, ca să poată primi ansamblul populațiilor musulmane din vechile Indii britanice. Nouăzeci și cinci la sută din națiune sunt locuitori de confesiune islamică. Hindușii nu reprezintă decât o minoritate insignifiantă.

— Da, și?

— Familia noastră este hindusă. Am făcut avere la Karachi, prin urmare am rămas aici. De mai bine de

jumătate de veac am izbutit să supraviețuim, adeseori mergând pe sârmă fără plasă, căci ne controlăm foarte bine rețelele, aici, în Pakistan, și, de asemenea, finanțăm regimurile politice. Dar mai există încă un motiv pentru care am reușit să ne păstrăm puterea în India, și anume faptul că acolo confesiunea noastră este majoritară. Totul rămâne însă deosebit de riscant. Politic, suntem tot timpul primejduiți. Semănăm, oarecum, cu bancherii lombarzi din vremea Renașterii italiene.

Astăzi, arta noastră diplomatică nu mai este suficientă pentru a rezista. Fundamentalismul câștigă teren pe zi ce trece. Sursa averii noastre este asediată din toate părțile. După cum vedeți, inclusiv în propria noastră casă…

Se întrerupse. În lumina slabă a lămpilor de lectură, acest Singh păru dintr-o dată mult mai în vârstă.

— Acum un an, Prithvi s-a convertit la Islam. O fațadă, destinată să ne ajute să rămânem în cursă, să anticipăm evoluția integristă a țării. Dar, încetul cu încetul, mezinul meu s-a prins în joc. A citit integral Coranul, a descoperit o cale spirituală pe care nu o bănuia. Acum, deși poate că nu oferă această aparență, e mai rău decât un *mollah*[92].

Paul încremenise. Cadetul marii familii financiare devenise un fanatic integrist. De fapt, nici măcar nu-și trădase aliații, ci doar se conformase preceptelor Profetului.

Marsiliezul întrebă mai departe:

— Cum l-a făcut pe Moore să se răzgândească?

— Sigur nu prin argumente raționale. L-a terorizat, pur și simplu.

— Mai mult decât o putea face teama de Cosa nostra?

Celălalt surâse trist.

— Nu știți nimic despre fundamentaliști. Pentru ei, moartea este o binecuvântare. Când ajungi la această stare de spirit, practic nu mai ai limite.

Paul se cutremură. O armă capabilă să comită acte de o barbarie incredibilă, care stătea pe o grămadă de acte de credință – ăsta era Prithvi Singh. Cine putea să rivalizeze cu el?

Polițistul merse mai departe, pe firul întregii istorii:

— Sicilienii nu știau de existența fratelui tău. Pentru mezin era suficient să afle unde se găsesc filmele, pentru

a le și distruge. Astfel, el îi pedepsea pe necredincioși și deschidea calea unei țări prietene, Arabia Saudită, în lupta pentru concesionarea zăcământului.

Bancherul confirmă:

— Evident, și lăsându-l pe Moore să se descurce cu toți.

— A aruncat în aer un întreg cartier. De ce a făcut-o? Ca să șteargă orice urmă?

Figura obosită a bancherului zâmbi din nou.

— E mult mai prozaică explicația. Moore nu știa în ce parte a zidului își ascunseseră sicilienii filmele.

Totul se lega. O succesiune de jocuri duble, conduse cu mână sigură de un ucigaș integrist. Paul îl studie cu atenție pe bărbatul care îi povestise toată această saga. Un stejar bătrân, acum dezrădăcinat. Nici nu mai era atât de sigur că dorea să-l ucidă.

Dar ca să aibă inima împăcată, îl întrebă pe individ:

— Dar totuși ai servit ca intermediar pentru această afacere.

— Aparent, da. De fapt, eu nu mai controlez nimic. Prithvi este cel care, din umbră, stăpânește orice inițiativă economică a întreprinderii noastre. În realitate, el dictează totul. Și eu mă supun, asta e tot…

Marsiliezul simți cum îl ia cu amețeală. Cărțile trecuseră în altă mână, cea pe care o căuta cu adevărat. Partida se încinsese, iar Rajiv nu făcea decât să se lase condus. Așa că Paul riscă încă o dată:

— Unde este?

Celălalt avu o mișcare de retragere.

— Nu… nu știu.

Paul îi lipi arma de tâmpla.

— Tu sau el? Poți să alegi. Dacă mori, tot o să-l găsesc. Dacă îl ucid, știi prea bine că-ți fac un serviciu.

Omul de afaceri care era Rajiv Singh clipi rapid din ochi. Acum era de-a dreptul imposibil să citești ceva în privirea lui. În cele din urmă, își sorbi ultimele picături din pahar și spuse cu o voce stinsă:

— Murree.

79

Toți munții seamănă între ei.

Paul pătrunse în zona muntoasă progresiv, printr-un fel de peisaj topit, care creștea imagine cu imagine. Iarba își schimba culoarea, devenind galbenă, uscată, fără sevă. Copacii se înalță, se îngrămădesc în păduri neliniștitoare, ce păreau populate de lupi, de trolli. Se vedeau și pături izolate de zăpadă. Păreau niște pete pe blana unui dalmațian.

Dar esențialul rămase invizibil. Aerul. Acesta își schimba consistența, textura. Devenea aproape palpabil, tangibil, provocând plămânii printr-o usturime ca de ardei iute.

Paul rula cu geamul deschis. Răceala atmosferei îi înțepa obrajii, uneori destul de violent la această oră matinală. Totuși, mângâierea rece îl liniștea. Îi amintea de senzațiile de *free ride,* atunci când schia trecând printr-o pulbere fină de zăpadă în Masivul Écrins, de unul singur, naufragiat voluntar în imensitatea minerală. Paiete scânteietoare. Trosnituri ale schiurilor. Printre aceste paranteze cristaline i se părea că atinge chiar esența libertății.

Paul suspină ușurat. Se apropia de atingerea țelului pentru care venise în Pakistan. Nu era deloc tensionat, ba dimpotrivă, trăia exclusiv un sentiment de pace lăuntrică. Viața lui de bărbat fusese marcată de câteva figuri importante. Tomasini. Fabio. Tați de circumstanță, care-l născuseră pentru a doua oară, înainte de a-i ceda locul.

Mânie, fidelitate.

Curaj, generozitate.

Valorile acestor bărbați de excepție se amestecau în venele sale ca-ntr-un fel de deltă atotputernică. Uneori, asemenea valori i se păreau a fi diferite, contradictorii, dar oricum ar fi fost, deveniseră ale sale. Le integrase profund. Și în acest moment al adevărului, își dădu seama de întreagă această simbioză.

O pornise la drum la revărsatul zorilor, la ceasul în care umbrele nu pot fi diferențiate prea bine de realitate. Murree era un loc de vilegiatură, o stațiune aflată la altitudine, un spațiu pentru orășenii cu dare de mână,

situat la vreo șaizeci de kilometri distanță de Islamabad. Acolo familia Singh avea o casă de vacanță în care veneau să se odihnească.

Încetul cu încetul, muntele începea să se înalțe. Peugeot-ul patina pe serpentine, cu motorul subturat, uneori blocându-se câteva secunde. Paul tot apăsa pe ambreiaj, în timp ce un miros de ulei ars se ridica dinspre capotă. Se mai întâmpla ca mașina să mai alunece pe câte o pojghiță de gheață. Paul redresa mașina, accelerând, ca s-o repună pe traiectoria corectă.

În sfârșit, după un viraj, localitatea își făcu apariția. Privind-o, marsiliezul își spuse că peisajul seamănă destul de mult cu cel din Alpi. Acoperișuri din ardezie, vile din lemn, clădiri cu fațade în culori pastelate. O peliculă fină de nea împodobea această stațiune, de parcă ar fi fost pătura de zahăr așezată peste crusta unei prăjituri.

Traversă străzi adormite, ale căror parapete din lemn netratat păreau să apere o liniște nefirească. Țurțuri din gheață alcătuiau adevărate lacrimi uriașe, atârnând de acoperișuri. Aminteau de colții uriași ai unui tigru gata să-și devoreze prada.

Paul îndrăgea această atmosferă liniștită. Scârțâitul anvelopelor pe zăpadă, o liniște specială, ca atunci când faci scufundări și timpanele se comprimă, nemaisesizând zgomotele de la suprafața apei. Hotărât lucru, iubea natura. Adevărul, forța, profunzimea acesteia. Natura îi curgea prin vene, intrând în rezonanță cu cele mai intime vibrații ale ființei lui. Învățase să trăiască împreună cu natura, o prețuia, nutrea un autentic respect pentru ea. Într-un anumit fel, ceea ce urma să facă se asemăna cu o ofrandă.

Planul polițistului marsiliez era de o simplitate copilărească. Și-l făcuse pe baza informațiilor date de fratele mai mare al lui Prithvi referitoare la maniera în care acesta își petrece timpul la Murree. Când venea la casa lor de vacanță, Prithvi urma un ritual extrem de conservator. Aproximativ la ora 9 lua telegondola până la Kashmir Point, un vârf cam de trei mii de metri înălțime, de unde putea să contemple valea râului Jhelum. Apoi se îndepărta, fără bodyguarzi, pentru o scurtă plimbare solitară până la un lac înghețat din împrejurimi.

În acea perioadă și în acele împrejurări Paul avea șansa să acționeze.

Tânărul își parcă mașina în apropierea punctului de plecare a telegondolelor. Puțin mai sus, un hol metalic își întindea carcasa ondulată la baza pantei. Își privi ceasul. 8:30. Primele cabine își începuseră deja rotația. Polițistul avea un avans de o jumătate de oră.

Cumpără un bilet și trecu de turnichete. Câțiva matinali îl urmau. Pakistanezi îmbrăcați kitsch, înfășurați în pardesie din blană, turiști europeni, cu figuri nici prea-prea, nici foarte-foarte. Se amestecă printre ei ca să nu atragă prea mult atenția.

Urcușul fu o încântare. O succesiune de văi abrupte deschideau balul, mângâiate de un soare timid. Pretutindeni, brazi albăstrui își transformau crengile în boscheți de rășină. Aminteau de sulițele războinicilor masai[93], care împungeau un cer de dimensiuni biblice. Suprafețe de pământ reavăn străpungeau din când în când covorul de zăpadă, primele semne ale venirii primăverii. Ca și când ar fi confirmat această renaștere a naturii, mirosuri de humus își croiau drum prin deșertul lăptos.

Încet-încet, umbra se înstăpâni asupra telegondolei. Apărură și stâncile, abrupte, puternice, depășind edenul alb de dedesubt ca niște gorgone din piatră. Muntele își deschidea porțile, își arăta adevărata față. O foiță implacabilă, telurică, în care omul era doar un tolerat.

O undă de teamă îi cutremură pe turiști. Telegondola se oprise puțin deasupra unei crevase pe fundul căreia se zărea un torent. Deși era puțin probabil, posibilitatea ca telegondola lor să se prăbușească exista totuși, ceea ce excita conștiințele oamenilor și le estompa până la amețeală sentimentul siguranței.

Paul îndrăgea această senzație, asemănătoare unei relaxări totale, unei renunțări definitive. Ideea că în acele clipe era posibil să-și piardă viața. Se asocia cu gustul riscului, așa cum îl trăia în cadrul pasiunii pentru motociclism, un sentiment care-i oferea, printr-o răsturnare de perspectivă, senzația intensă a supraviețuitorului, a omului care se bucură intens de viață.

În sfârșit, din spatele unei stânci, soarele explodă din nou. Tânărul își puse ochelarii și descoperi un bazin de nea, un platou de un alb imaculat, ale cărui cristale tremurau în scânteieri de argint-viu. În depărtare, ca un fel de punct final, își observă destinația.

Hangarul de sosire îi primi într-un vuiet drăcesc. Un angajat supraveghea debarcarea, cu un zâmbet profesional în fața afluxului de valută. Făcu un semn cu mâna și se duse să se închidă într-o chițimie amărâtă.

Afară, o platformă fusese curățată cu lopata. Fără să ezite, turiștii se îndreptară spre un promontoriu, mergând în șir indian, foarte disciplinați. Paul le înțelese determinarea, descoperind conturul pătrățos al unui indicator metalic. Oricum, era evident că echipamentul de care dispuneau le interzicea o aventură cu grad de risc mai ridicat.

Le întoarse spatele și reperă un drumeag strâmt, undeva în partea opusă, ascuns în mantia de zăpadă. Urcă în zig-zag spre o linie stâncoasă, aflată la o sută de metri distanță. Relieful nu îngăduia o perspectivă prea amplă, împiedicând vederea.

Paul analiză locul și văzu că nu mai erau și alte urme pe zăpadă. În jurul său, plapuma albă era la fel de pură ca pielea unui bebeluș.

Marsiliezul începu să urce. Gerul întărise zăpada, dar cizmele lui cu crampoane, îl ajutau foarte mult în ascensiune. Își atinse obiectivul în mai puțin de zece minute.

Locul semăna cu un câmp de meteoriți. Enorme blocuri de stâncă împodobeau un platou înclinat, a cărui extremitate cobora spre o zonă scânteietoare.

Paul zâmbi. Găsise lacul. Oglinda de apă înghețată era o apariție de-a dreptul sublimă. Un fenomen natural plin de măreție. Părea să deschidă în pământ o poartă misterioasă, un arcan cu mii de reflexe ale cărui rădăcini atingeau măruntaiele planetei.

Polițistul făcu o scurtă pauză. În ciuda excelentei lui forme fizice, cățărarea la această altitudine îi solicitase intens ritmul cardiac. Avea nevoie de puțin repaus. Trăgându-și sufletul, se gândi la ce avea de făcut în continuare.

Prithvi trebuia să treacă pe acolo, pe undeva. Ar fi putut să-l intercepteze în acest haos, apărând din neant, și să-l împuște pur și simplu. Nimic mai ușor. Însă alungă rapid acest gând, căci zgomotul s-ar fi auzit până la telegondolă, gărzile putând să reacționeze foarte prompt. Paul se resemnă și admise varianta cea mai puțin plăcută pentru el. Era obligat să vină în contact fizic cu

nemernicul, să-l ucidă cu propriile-i mâini, o moarte rapidă și tăcută, ca un sărut de cobră.

Se lipi de un bloc de stâncă și așteptă. Pentru o clipă, legitimitatea actului pe care avea să-l întreprindă i se păru discutabilă. Urma să ia o viață. O sentință fără drept de apel, o crimă cu premeditare. Era îndreptățit să facă așa ceva? Doar ca să-i răzbune pe ai săi?

Tânărul se îndoia acum. Dar alte considerații erau prioritare în asemenea momente. Oameni ca Prithvi reprezintă chintesența Răului. Cinici, cruzi, ei nu dau doi bani pe viața omenească. În prea puține țări din lume indivizi ca ei ajung să fie judecați pentru crimele lor. În majoritatea celorlalte state, ei sunt cei care dictează regulile. Paul era convins de acest adevăr și, prin urmare, ucigând această mizerie omenească, simțea că ar contribui la restabilirea unei fel de echilibru moral al planetei.

Mecanic, își privi ceasul. Aștepta de aproape treizeci și cinci de minute. Frigul îi imobilizase degetele, îi anesteziase picioarele. Fără să-și dea seama, se mișca de pe un picior pe celălalt, ca să se încălzească puțin.

Brusc, scrâșnete ușoare anunțară că se apropia cineva. Aproape. Prea aproape. La doar câțiva metri. Furat de gânduri, Paul nu-l simțise venind.

Se lipi și mai mult de stâncă, mișcându-se extrem de rapid, aproape reflex. Un bărbat trecu la mică distanță de locul său de ascunziș, în pas relaxat, ajutându-se de un toiag din lemn ca să nu alunece. Avea pe el o vestă de munte Goretex portocalie, blugi, ghete speciale de ascensiune montană.

Paul abia îi observă profilul. Un nas ascuțit, păr negru, lăsat pe spate, barba nerasă. Recunoscu portretul pe care i-l creionase Rajiv.

Era exact figura fratelui său mai mic Prithvi.

Omul pe care venise să-l ucidă.

Intuitiv, Paul privi spre creastă. Două siluete masive scrutau platoul cu cerbicie.

Gărzile de corp. Era imposibil să intervină chiar acum.

Paul strânse din pumni, privindu-și prada cum coboară în liniște spre lac. Scăpându-i.

Aștepta câteva minute bune, neputincios, în vreme ce pakistanezul dispărea din raza privirii sale, înghițit de unghiul pantei.

Timpul trecea, grăbit. Extrem de tensionat polițistul mai riscă încă o privire. Bodyguarzii îi întorseseră acum spatele, liniștiți, fără îndoială, nevăzând pe nimeni pe platou. Paul măsură distanța care-l despărțea de țintă.

Treizeci de metri.

Prithvi îi parcursese cam în șaizeci de secunde, fără să se grăbească. Alergând, lui i-ar fi luat cincisprezece.

Țâșni din locul refugiului său și coborî panta în ritm rapid. Numără în minte. Când ajunse la douăzeci, se întoarse. Creasta dispăruse în spatele unei surplombe de zăpadă.

Își puse mâna la ochi, ca să evite lumina directă a soarelui, și zări o siluetă care se mișca între stânci. Singh își urma nestingherit plimbarea. Nu simțise nimic, era liniștit.

Paul urmă cărarea. Se ținea la o distanță apreciabilă în urma pakistanezului, dar fără să-și slăbească din priviri victima. Când omul se opri lângă lac, se ascunse sub un dâmb plin de zăpadă. Prithvi nu se mișcă. Părea să aștepte ceva. O clipă, Paul crezu că fusese văzut, la fel cum fac cerbii aplecați asupra apei ca să se adape, dar care, și în această poziție, presimt prezența vânătorului.

Nici vorbă. Celălalt se bucura pur și simplu de spectacol. Își umplea plămânii cu aer curat, cu brațele la spate, ca un gimnast.

Marsiliezul știu că venise clipa. Se apropie, de data asta mergând prin zăpada proaspătă ca să-și amortizeze zgomotele pașilor.

Prithvi se aplecase asupra întinderii înghețate. Încercă grosimea gheții cu bastonul.

Polițistul continuă să avanseze. Cu simțurile în alertă, cu musculatura încălzită după efort, era ca un proiectil catapultat în zbor spre țintă. Trupul și mintea îi deveniseră o singură entitate. I se părea că nu este decât o armă din carne.

În apropierea țintei, își scoase Manhurin-ul. Îl lipi de ceafa pakistanezului. Instinctiv, Singh ridică mâinile.

— *What…*

Paul nu știa boabă engleză. Și totuși, o expresie îi ieși spontan pe buze:

— *Shut up*!

După ton, Prithvi pricepu numaidecât despre ce este vorba. Știa, fără îndoială, că avea să sosească și un asemenea moment, era genul de fatalitate la care se

aștepta. Îngheță și începu să psalmodieze fraze ininteligibile. Marsiliezul nu înțelegea nimic, dar știa că musulmanul îți pregătește sufletul pentru ultima călătorie.

Își încărcă arma, aflată în spatele teroristului. Celălalt închisese ochii. Se mișca înainte și înapoi ca un metronom.

Totul se petrecu extrem de rapid. Fulgerător, Paul îl prinse pe pakistanez pe după gât. Cu o mișcare bruscă, îi rupse gâtul. Prithvi alunecă la picioarele sale, cu capul formând un unghi neverosimil cu restul trunchiului.

Povestea se termina aici, dar Paul știa că-i mai rămăsese un lucru de făcut. Să plece nevătămat. Să-și apere spatele. Să câștige timp. Totul ca plecarea lui să se petreacă în condiții de siguranță maximă.

Se apropie de mal în locul unde gheața părea mai subțire. Târî cadavrul până acolo și-l împinse încetișor sub pojghița de gheață.

Cu un bâldâbâc sec, Singh dispăru sub oglinda înghețată.

Epilog

În unele duminici din aprilie, în sudul Franței vara pare să vină mai repede.

Toți motocicliștii știu asta.

Hoarde cu cască coboară din nord, cu bagajele strânse cu curele din piele, cu trupurile închise în combinezoane tot din piele. Își părăsesc teritoriile ploioase, mănâncă sute de kilometri și invadează autostrăzile naționale în convoaie zgomotoase.

Când se opresc, motoarele, lipite unele lângă altele, amintesc de armăsarii din Far West, părăsiți de cowboy-ii obosiți în fața ușilor batante ale *saloon*-ului.

Paul își parcă Ducati-ul lângă bordură. Își scoase casca și merse către port.

Era ora amiezii. Mulțimea de vilegiaturiști luase cu asalt Cassis-ul. Terase pline ochi, cheiuri supraîncărcate, o ambianță de bucurie și solidaritate unea prin zâmbet și râs sufletele. Cupluri înlănțuite, grupuri de adolescenți recalcitranți, seducători solitari sau familii gălăgioase, comedia umană își dădea întâlnire în acele locuri binecuvântate, pur și simplu ca să se bucure de primele zile de vară sosite pe nepusă masă.

Dacă e adevărat că există clipe de perfecțiune, Paul își spuse că tocmai atunci avea șansa să trăiască una. Realitatea unei fericiri simple, alături de cei la care ținea, departe de calcule complicate, de lupte pentru putere. În acest plan, chiar că nu avea de ce să se plângă – doar că era sătul și voia să se bucure de viață!

După moartea lui Prithvi, se ascunsese după stânci. Așteptase în ascunziș mai mult de o oră, răstimp în care bodyguarzii se alarmaseră și coborâseră în căutarea șefului integrist.

Atunci își luase și el tălpășița.

Se întorsese la Islamabad și luase primul zbor spre Franța. Rajiv Singh, care-l sfătuise în operațiunea de suprimare a fratelui său, nu-i întinsese până la urmă niciun fel de capcană. Fusese cinstit și profitase de dispariția mezinului nebun. Ca om de afaceri cu experiență, înțelesese prea bine ce mare serviciu îi făcuse polițistul marsiliez.

Primul telefon dat de locotenent fu adresat lui Van Bruge. Magistratul avu o reacție echilibrată, dar Paul știa să înțeleagă și dincolo de cuvinte. Concluzia îi convenea de minune.

În timpul dialogului telefonic, judecătorul îl anunțase că Peter Moore era pe punctul să fie arestat. Lordul beneficia de o anumită imunitate care putea să mai întârzie procedura, dar era consemnat în propria-i reședință și luat în custodie de Scotland Yard. Dosarul avea să fie finalizat în curând.

Marsiliezul trecu pe la Barul Marinei, un local ținut de un corsican blajin și care, alături de tovarășii lui, organiza concerte de muzică polifonică. Personajul nu semăna deloc cu mafioții din Bastia, cu membrii Brizei Mării sau cu alți naționaliști cu aere de justițiari. Aceia îi „cântau" pe semeni și, când lipsea vreo notă, foloseau gloanțele pe post de înlocuitori. Corsicanii din Barul Marinei se mulțumeau doar să-și încânte publicul – și să-l facă să se bucure de viață. Era altceva.

Paul nu era idiot. Tocmai dusese la bun sfârșit o afacere, călăuzit de propriile sale valori. Scursori grele ale societății îi căzuseră în fața gloanțelor, dar era evident că lucrurile nu se vor sfârși aici. Vor urma alte lepre. Și era neîndoielnic că acestea așteptau deja în umbră, pregătite de răzbunare.

Mizeria omenească este întotdeauna atrasă de viața urbană. Ea reprezintă stadiul ultim al dezvoltării orașului, contraponderea acestui succes.

Din păcate, nimic, niciodată nu va schimba această axiomă.

Paul scrâșni din dinți. O armă îi pulsa la subsuoară, o insignă îi strălucea în buzunar. Și totuși, se simțea obosit. Meseria de polițist era cea mai rea dintre toate. Ingrată, violentă, de multe ori chiar sordidă. Singurul avantaj pe care-l aveai practicând-o: câștigai timp.

Se opri în fața cafenelei Chez Brun. Acoperiș din pânză, fotolii, mese, culoarea dominantă fiind roșul. Clienții, îngrămădiți în fața tăvilor cu fructe de mare, sorbeau pahare cu vin alb și se bronzau în lumina blândă a soarelui.

Paul îi invidie. Întreaga lume părea că le aparține. În schimb, pentru el, lumea se reducea la un vast hohot de râs, la priviri suspicioase, daruri inestimabile pe care le îngăduie permanenta stare de neliniște a polițiștilor.

Ce știau toți oamenii ăștia despre ceea ce se află în spatele frumosului decor al lumii? Despre această peșteră de minciuni care le stăpânește viața? Și, până la urmă, nu e oare mai bine să nu știi nimic, să trăiești ca și cum totul ar fi în regulă în cea mai bună dintre lumile posibile?

Cu ochii mijiți, locotenentul scrută terasa. Un braț se ridică. Fin, gol, părea să danseze în lumină ca o invitație liniștită la fericire.

Paul simți cum îl inundă iubirea. Vacarmul luptelor, șocul rănilor. Moartea. Toate aceste imagini de război care se stingeau într-o rumoare îndepărtată.

Un gest simplu tocmai alungă aceste amintiri nefericite.

Un gest de tandrețe.

OLIVIER DESCOSSE
pactul ROȘU

O bombă explodează în centrul Marsiliei. Patru cadavre calcinate, nicio revendicare, nicio pistă pentru anchetatori. În disperare de cauză, locotenentul de poliție Paul Cabrera este chemat să rezolve acest caz misterios. Înfățișarea lui de rebel, individualismul său, nimic nu-l recomandă pentru acest tip de misiune. Însă el stăpânește terenul, controlează indiciile și descifrează codurile. Dar mai ales o cunoaște pe una dintre victime. Călăuzit de instinct, motivat de ură, Cabrera va dezlănțui teroarea împotriva asasinilor. De la Marsilia la Londra, de la Paris la Bastia, de la Palermo la Islamabad. Civilizațiile se ciocnesc, legăturile sunt surprinzătoare. Trecutul se întoarce, iar prezentul se răzbună.

Un thriller complex și machiavelic, în care crima este singurul pașaport acceptat.

Roman distins cu premiul Polar

„Autorul stăpânește la perfecție ingredientele *thriller*-ului ideal. Nu te plictisești nicio clipă."

evene.fr

„În *Pactul roșu* descoperim ingredientele romanului polițist francez de calitate."

La Voix du nord

„Înșelătorii care trimit la alte înșelătorii. Paravane migălos ridicate ascund afaceri veroase. Sub camuflajul onorabilității se dezvoltă imperii financiare, se fac și se desfac relații de putere, se comit crime. Nimeni nu este ce pare a fi. Travestiul asigură o iluzorie imunitate unor indivizi fără scrupule. Dincolo de aparențe domnește însă frica. Dar trei anchete paralele, care, la un moment dat, se intersectează, smulg cu violență măștile sub care se ascund răufăcătorii. Iar adevărul iese la lumină și e năucitor. De altfel, cuvântul acesta caracterizează cel mai bine romanul lui Olivier Descosse."

George Arion

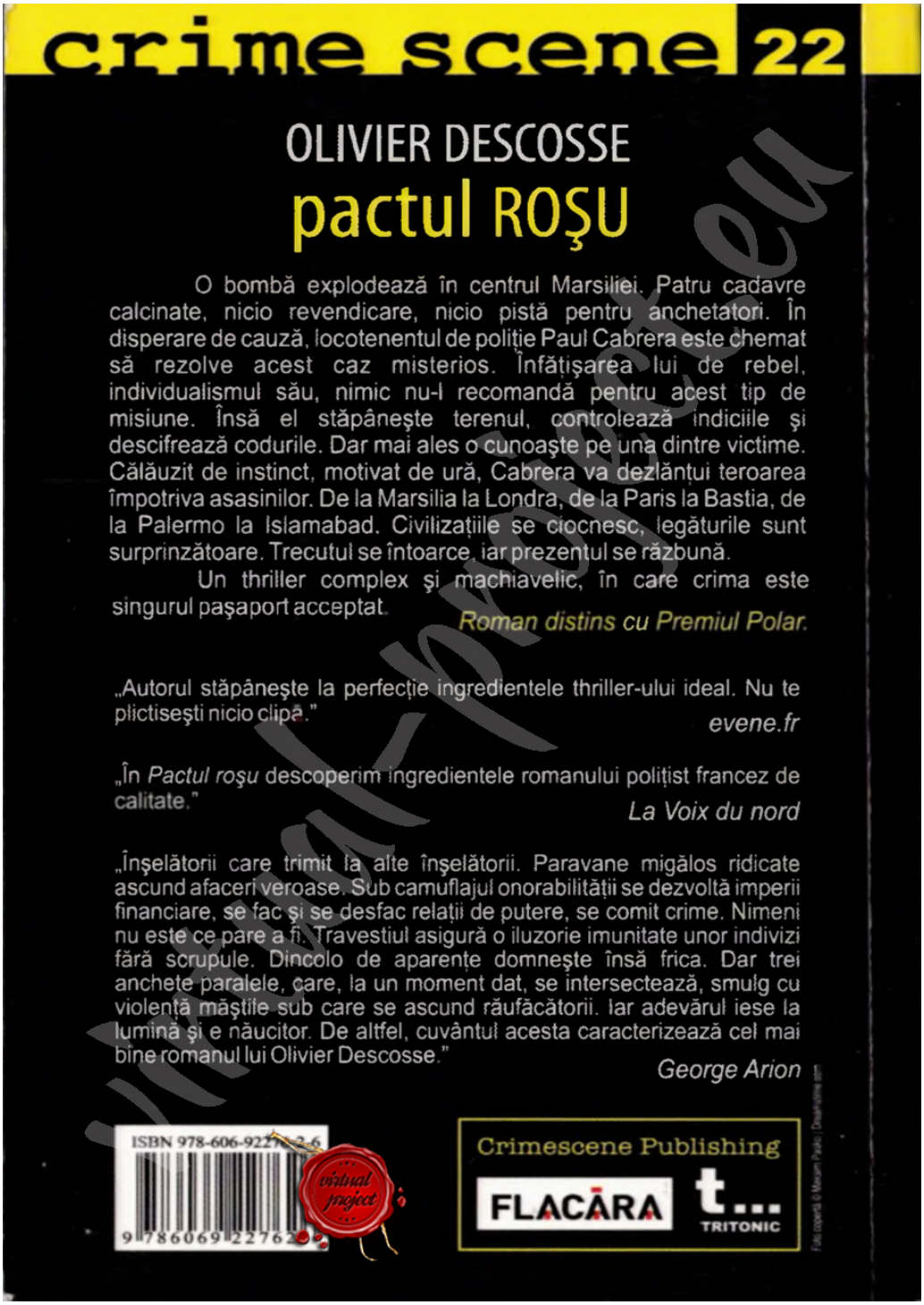
crime scene 22
OLIVIER DESCOSSE
pactul ROŞU
O bombă explodează în centrul Marsiliei. Patru cadavre calcinate, nicio revendicare, nicio pistă pentru anchetatori. În disperare de cauză, locotenentul de poliție Paul Cabrera este chemat să rezolve acest caz misterios. Înfățișarea lui de rebel, individualismul său, nimic nu-l recomandă pentru acest tip de misiune. Însă el stăpânește terenul, controlează indiciile și descifrează codurile. Dar mai ales o cunoaște pe una dintre victime. Călăuzit de instinct, motivat de ură, Cabrera va dezlănțui teroarea împotriva asasinilor. De la Marsilia la Londra, de la Paris la Bastia, de la Palermo la Islamabad. Civilizațiile se ciocnesc, legăturile sunt surprinzătoare. Trecutul se întoarce, iar prezentul se răzbună.
Un thriller complex și machiavelic, în care crima este singurul pașaport acceptat.
Roman distins cu Premiul Polar.
„Autorul stăpânește la perfecție ingredientele thriller-ului ideal. Nu te plictisești nicio clipă."
evene.fr
„În Pactul roșu descoperim ingredientele romanului polițist francez de calitate."
La Voix du nord
„Înșelătorii care trimit la alte înșelătorii. Paravane migălos ridicate ascund afaceri veroase. Sub camuflajul onorabilității se dezvoltă imperii financiare, se fac și se desfac relații de putere, se comit crime. Nimeni nu este ce pare a fi. Travestiul asigură o iluzorie imunitate unor indivizi fără scrupule. Dincolo de aparențe domnește însă frica. Dar trei anchete paralele, care, la un moment dat, se intersectează, smulg cu violență măștile sub care se ascund răufăcătorii. Iar adevărul iese la lumină și e năucitor. De altfel, cuvântul acesta caracterizează cel mai bine romanul lui Olivier Descosse."
George Arion
ISBN 978-606-922
9 786069 22762
virtual project
Crimescene Publishing
FLACĂRA
t...
TRITONIC

{1} Sas, echivalentul francez al expresiei englezești *air-lock*. Sistem de etanșeizare pentru o izolare perfectă contra apei și focului (n.t.).

{2} Critica rațiunii pure, opera capitală a filosofului german Immanuel Kant (1724-1804), în care acesta trasează coordonatele unei teorii critice a cunoașterii pornind de la formele înnăscute, *a priorice* ale intelectului uman (n.t.).

{3} TGV, tren de mare viteză, una dintre performanțele industriei franceze (n.t.).

{4} Frontul Național, partid de extremă dreapta, naționalist, xenofob și antisemit, condus de Jean-Marie Le Pen (n.t.).

{5} Concurență electorală între trei candidați cu șanse egale la obținerea sufragiului popular. Practic, în turul doi, se înfruntă trei candidați, deoarece, în primul tur, fiecare dintre aceștia a primit cel puțin 12,5% din sufragii. Va câștiga cel care va primi cele mai multe voturi în confruntarea în trei. (n.t.).

{6} *Le serpent de mer,* în limba franceză în original, expresie care desemnează marota unei amenințări perpetue, care este actualizată periodic, în funcție de întâmplările curente (n.t).

{7} Vezi, de același autor, romanul *Le Couloir de ta pieuvre* (Văgăuna caracatiței), Stock, Paris, 2003 (n.a.)

{8} ETA, grup terorist basc din Spania care militează pentru autonomia și independența Țării Bascilor din Spania și Franța (n.t.).

{9} FLNC, Frontul de eliberare națională din Corsica, organism politic extremist care luptă pentru obținerea independenței insulei Corsica de sub tutela franceză (n.t.)

{10} Fostă închisoare pariziană, aflată pe malul Senei, aproape de Podul de la Notre-Dame (n.t.).

{11} PME, întreprinderi mici și mijloci, în limba franceză (n.t.).

{12} Expresie desemnând ora micului dejun, compus pentru mulți francezi din cafea și cornuri (n.t.).

{13} *Cardjakers,* în limba engleză, pirații de carduri, hoți de carduri bancare sau devalizori de conturi prin intermediul pirateriei electronice (n.t.)

{14} *Le Milieu*, termen ce desemnează o parte a crimei organizate locale în Franța. Lume interlopă, mafie locală.

{15} Trăgător individual, care are sarcina de a hărțui trupele inamice (n.t.)

{16} Joc colectiv tipic publicului francez de sport (fotbal, tenis, handbal, rugby, baschet etc.), care constă în ridicarea succesivă în picioare a tuturor celor prezenți la meci, aparența fiind cea a unui imens val uman (n.t.)

{17} Organism de protecție a familiilor defavorizate, care se ocupă, între altele, și de gestionarea imobilelor cu caracter social (n.t.)

{18} *Boubou*, cămașă largă din pânză specifică portului din numeroase zone ale Africii negre (n.t.)

{19} Denumire peiorativă, un fel de „Fritz”, acordată inșilor care arată foarte „teuton”, din pricina părului blond și a ochilor albaștri (n.t.)

{20} Companie *off-shore*, firmă înregistrată într-o țară sau teritoriu intitulat „paradis fiscal”, întrucât nu este impozitată sau este impozitată cu o sumă minusculă (n.t.)

{21} SRPJ = Serviciul Regional de Poliție Judiciară (n.red.)

{22} Membru al unui ordin călugăresc catolic foarte sever, înființat în 1665 de Jean Bouthilier de Rance (n.t.)

{23} Baronul Georges-Eugène Haussmann (1809 – 1891), însărcinat de Napoleon III să reformeze arhitectural și urbanistic Parisul, este practic părintele modernității orașului de pe Sena, căci lui i se datorează Opera, marile bulevarde, Grădina Luxembourg, multe poduri și parcul Bois-de-Boulogne (n.t.).

{24} Prietenii prietenilor mei sunt prietenii mei, în limba franceză în text (n.t.).

{25} Aluzie la personajul central din filmul *Dirty Harry,* realizat în 1971 de regizorul Don Siegel și interpretat de Clint Eastwood (n.t.)

{26} Societate civilă, în sistemul francez, o formă de societate comercială (n.red.)

{27} Un fel de cărămizi sau de plăci ceramice de dimensiuni mari, de formă hexagonală, folosite în zona Dauphiné din Provence pentru acoperirea dușumelelor și a curților (n.t.)

{28} Străveche civilizație asiatică, situată undeva pe teritoriul actualei Cambodgii Democrate, și care a lăsat moștenire niște temple ascunse în luxuriança junglei de o complexitate arhitecturală cu totul remarcabilă (n.t.)

{29} *A fost* în limba engleză în text, formulă desemnând calitatea de ins depășit nostalgic și deprimat ce-l definește în prezent pe Atavian (n.t).

{30} Paris Mutuel Urbain – firmă franceză mult timp având drept obiect de activitate concepția, promovarea, comercializarea și gestionarea pariurilor pe cursele de cai (n.red.)

{31} George Lucas, regizor și producător american, autorul celebrului ciclu *Războiul stelelor* (n.t.)

{32} Steven Spielberg, mare regizor american, realizator al filmelor SF *întâlnire de gradul III* și *E.T.,* dar a cărui operă este infinit mai extinsă tematic (vezi, de pildă, *Salvați soldatul Ryan* sau *Lista lui Schindler)* (n.t.)

{33} Wes Craven, regizor și scenarist american, maestru al filmului horror, a cărui capodoperă, *Coșmar pe strada Ulmilor,* l-a făcut celebru (n.t.)

{34} Peter Jackson, regizor neozeelandez, autor al trilogiei cinematografice *Stăpânul inelelor,* ecranizare după seria omonimă a englezului J.R.R. Tolkien (n.t.)

{35} Bursă electronică din Statele Unite, la care sunt listate în jur de 3200 de mari companii din întreaga lume (n.t.)

{36} „maville.com” – înseamnă orașul meu. (în lb. franceză)

{37} RG – Renseignements Généraux, un serviciu al poliției franceze însărcinat, în principal, cu informarea guvernului asupra oricăror mișcări ce pot aduce atingere statului (n.red.)

{38} Le Front de Libération Nationale de la Corse, Frontul de Eliberare Națională a Corsicăi, mișcare politică extremistă a corsicanilor naționaliști din Franța și care are la activ mai multe atentate și atacuri armate soldate cu numeroase victime (n.t.)

{39} DDASS, prescurtare curentă de la Direction départementale de l’action sanitaire et sociale, în limba franceză, adică Direcția departamentală de acțiune socială și sanitară, instituție de profil din Franța care se ocupă inclusiv de cazurile de adopții (n.t.).

{40} Punct sau nucleu energetic cu o poziționare clară pe harta anatomiei omenești, potrivit credinței hinduse (n.t.)

{41} În limba franceză în text, expresie care înseamnă „dragoste la prima vedere” (n.t.)

{42} Tren care face legătura între aeroportul Orly și Paris (n.t.)

{43} Tren urban parizian (n.t.)

{44} Celebrii polițiști de stradă londonezi (n.t.)

{45} Orășel francez, în Provence, pe malul Mediteranei, celebru prin pitorescul său (n.t.)

{46} Pictor italian care a pictat pe lemn, în 1512, *Adormirea Maicii Domnului,* cea mai cunoscută operă plastică din catedrala corsicană dedicată Sfintei Fecioare (n.t.)

{47} Sculptor italian din Siena, stabilit ulterior în Corsica, căruia i se datorează tabernacolul din argint al catedralei Sainte-Marie din Bastia (n.t.)

{48} Operațiuni bancare corporatiste (n.t.)

{49} „Marieurs”, în limba franceză în text, adică intermediarii, cei care „mărită” o afacere, pregătindu-i toate documentele (n.t.)

{50} În limba franceză în text, un ins care știe să se bucure de viață, un rafinat, un degustător de finețuri (n.t.)

{51} Model american de M32, cu șase focuri și calibru de 40 mm (n.t.)

{52} A doua repriză, la jumătatea timpului (în lb. fr. orig)

{53} Plantă mediteraneană specifică zonei (n.t.)

{54} În limba franceză în text, expresie care desemnează arta (sau știința) de a trăi bine, de a fi civilizat și de a frecventa lumea bună (n.t.)

{55} Bursă electronică din Statele Unite, la care sunt listate în jur de 3200 de mari companii din întreaga lume (n.t.)

{56} Tinere lucrătoare sau vânzătoare în magazinele sau în atelierele de croitorie și de modă din Paris.

{57} Celebră pistă de curse automobilistice și moto din Franța (n.t.)

{58} Service d'aide médicale urgente, în limba franceză în text SAMU, adică Serviciul de ajutor medical de urgență (n.tr.)

{59} scialitic = un sistem special de iluminare, utilizat în sălile de operații. Principala sa caracteristică este că generează o lumină albă, uniformă, care nu produce umbre (n.red.)

{60} Serviciul de prelucrare a informației și de acțiune împotriva circuitelor financiare clandestine sau, potrivit siglei acestui serviciu juridic francez, TRAFCIN (n.tr.)

{61} SWIFT este abrevierea pentru Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication organism care are drept sarcină să gestioneze structurile și componentele unui cod universal de identificare a băncilor în sistemul electronic al mediilor bancare și financiare (n.tr.)

{62} Transport maritim (n.tr.)

{63} Contract de transport maritim între comanditar și executor (n.tr.)

{64} Free on Board, în limba engleză în text, marfă transportată maritim și cumpărată sau vândută fără taxe de transport, dar și fără plățile de asigurare (n.tr.)

{65} CAF, prescurtare de la Currency Adjustment Factor, în limba engleză în text, factor de echivalare valutară (n.tr.)

{66} Aluzie la lumea declasaților din romanul lui Victor Hugo, *Notre Dame de Paris* (n.tr.)

{67} În franceză în text, termen desemnând un ins provenind din Africa de Nord imigrat în Franța continentală (n.tr.).

{68} Mary Barbara Hamilton Cartland (1901-2001), autoare britanică de romane de dragoste, foarte celebră în epocă (n.tr.)

{69} CHU, adică Centre hospitalier universitaire (Centru spitalicesc universitar) (n.tr.)

{70} CGT – Confédération Générale du Travail, centrală sindicală franceză în 1895 (n.red.)

{71} Poliția judiciară (n.tr.)

{72} *Baraka*, în tradiția sufită, înseamnă binecuvântare spirituală, noroc, destin pozitiv (n.tr.)

{73} Reziliență, concept psihanalitic potrivit căruia sufletul unui copil posedă tăria de a rezista în ciuda unor traume teribile. Psihoterapeutul francez Jacques Salomé vorbește, în acest caz, de metafora mingii de ping-pong, obiect din celuloid, care, oricât de lovit și chiar deformat, își revine și poate fi în continuare folosit (n.tr.)

{74} BRB, adică Brigade de répression du banditisme, unitate mobilă de intervenție și protecție a Prefecturii de Poliție din Paris (n.tr.)

{75} Curte interioară (n.tr.)

{76} Fermă tradițională (n.tr.)

{77} Asociație a mai multor familii mafiote criminale, un fel de sindicat al crimei organizate (n.tr.)

{78} Un sentiment dificil de definit, între dor, nostalgie, melancolie, doliu și tristețe (n.tr.)

{79} Faux amis – prieteni falși, în lb. franceză în text. Cuvinte care seamănă ortografic și/sau fonetic cu cuvinte dintr-o altă limbă, sensul fiind, însă, diferit. (n.red.)

{80} — Da…

— Sunt Angela.

— Angela?

— Da, eu sunt.

— Deschide! E urgent! (n.a.)

{81} Operațiunea „Mâini curate", inițiată de procuratura italiană pentru epurarea mediului politic național, corupt și legat puternic de afacerile mafiote (n.tr.)

{82} — Cât costă?

— Șapte sute. (n.a.)

{83} — Gloanțele? (n.a.).

{84} Paul Klee (1879-1940), pictor elvețian, grafician și teoretician al artei, profesor în cadrul Școlii Bauhaus și membru de frunte al avangardei germane (n.tr.)

{85} Amedeo Modigliani (1884-1920), pictor și sculptor italian, artist radical al avangardei europene, dificil de clasat datorită marii sale originalități (n.tr.)

{86} Vasili Kandinsky (1866-1944), pictor și grafician rus, membru al Școlii Bauhaus și al curentului Blaue Reiter, unui dintre cei mai curajoși reformatori ai artei din perioada avangardei europene (n.tr.)

{87} Diprivan este un agent anestezic intravenos cu acțiune de scurtă durată, potrivit pentru inducerea și menținerea anesteziei generale. Diprivan poate fi, de asemenea, folosit pentru sedarea pacienților adulți cu ventilație asistată supuși terapiei intensive (n.tr.)

{88} Francis Picabia (1879-1953), pictor, desenator și poet, membru al avangardei și ilustru reprezentant al cubismului (n.tr.)

{89} În limba italiană în text garda financiară (n.tr.).

{90} Lege nescrisă cunoscută sub acest nume din vremea grecilor antici. Principiu potrivit căruia dacă cineva săvârșește un rău, este necesar să i se răspundă cu aceeași monedă, în aceeași cantitate și cu aceeași intensitate. (n.t.)

{91} În limba franceză, în text, *nu te mișca* (n.t.).

{92} Preot, învățător, înțelept și lider spiritual în Islam (n.t.)

{93} Trib din Africa neagră extrem de războinic, cu care trupele colonialiste britanice au avut mult de furcă în secolul al XIX-lea (n.t.)

Table of Contents

Prolog
I A înțelege
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
II A căuta
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
III A găsi
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
Epilog

Table of Contents

Prolog	7
I A înțelege	13
1	14
2	20
3	25
4	29
5	35
6	41
7	49
8	55
9	60
10	63
11	68
12	73
13	80
14	87
15	90
16	96
17	100
18	105
19	110
20	114
21	120
22	123
23	130
24	136
25	140

26 143
27 149
II A căuta 156
28 157
29 160
30 163
31 168
32 174
33 182
34 189
35 193
36 199
37 204
38 208
39 213
40 219
41 224
42 227
43 232
44 234
45 240
46 246
47 250
48 253
49 259
50 262
51 270
52 277
53 281
54 286
55 289
56 296
57 303
58 310

III A găsi 319
59 320
60 325
61 331
62 337
63 341
64 349
65 354
66 361
67 366
68 369
69 374
70 377
71 379
72 389
73 396
74 400
75 409
76 414
77 419
78 424
79 432
Epilog 439